

ЛОРЪЛ К. ХАМИЛТЪН

ОГНЕНО
ЖЕРТВОПРИНОШЕНИЕ

АНИТА БЛЕЙК, ЛОВЕЦЪТ НА ВАМПИРИ
КНИГА 7

Colibri

ЛОРЪЛ К. ХАМИЛТЪН
ОГНЕНО
ЖЕРТВОПРИНОШЕНИЕ

Превод: Людмил Люцканов

chitanka.info

Коя жена изглежда безупречно за вечерта, с елегантна и възбуждаща рокля, а в същото време е въоръжена до зъби, готова за всяка ситуация? Отговорът е Анита Блейк.

Може ли една жена да се е разделила с алфата на върколаците, защото пред очите ѝ той е изял друго, и въпреки това неговата глутница да я признае за своя лупа? Отговорът е Анита Блейк.

Възможно ли е една жена да накара любовника си да усети омайващия вкус на храната, без да е преглътнал дори хапка? Отговорът е Анита Блейк.

В тази изключително динамична градска приказка животът профучава през героите и читателя по други, различни от общоприетите, правила. Тук си дават среща силни характери — красиви, манипулативни и хипнотични. Тук отношенията между героите са градени със столетия и са оплетени на свръхестествено ниво, а това отваря вратите към светове, в които читателят се потапя с увлечение, жаден за още. И ето, седмата книга от поредицата „Анита Блейк, ловецът на вампири“, не само предлага още, но е и обсебваща като целувка на вампир.

1

Повечето хора не биха задържали погледа си върху белези от рани. Е, няма как да не ги забележиш, но веднага извърщаш глава. Нали разбирате — хвърляш едно око, поглеждаш встрани и след миг още един бърз поглед. Нищо повече. Една рана няма как да предизвика интерес колкото някое шоу на изроди^[1], но все ще събуди любопитството. Капитан Пийт Маккинън, пожарникар и спец по разследване на палежи, се настани срещу мен и големите му шепи обгърнаха чашата студен чай, която му донесе Мери, нашата секретарка. Погледът му се спря върху ръцете ми. Не там, където обичайно се вторачват мъжете. В изражението му нямаше нищо сексуално. Оглеждаше белезите ми, без те изобщо да го притесняват.

Дясната ми ръка беше разпорвана от нож два пъти. Единият белег беше избледнял и завехнал. Другият бе все още розов и свеж. Лявата беше още по-зле. В сгъвката на лакътя си имах плетеница от бели бразди. Ще ми се наложи да вдигам гирички до края на живота си, иначе белезите ще се втвърдят и няма да мога да си свивам ръката — така поне твърди физиотерапевтът ми. Наред с това личеше и кръстовидна дамба от изгаряне, набраздена от грапавите нокти на преобразена вещица. Под блузата си криех още един-два белега, но ръката ми беше най-зле.

Шефът ми Бърт бе настоял изрично в офиса да нося сако или блуза с дълъг ръкав. Някои клиенти били изразили известни съмнения относно моите, хм... професионални травми. Откакто ми го каза, напук не носех блузи с дълъг ръкав, а той всеки ден намаляваше още и още градусите на климатика. Днес беше такъв студ, че цялата бях настръхнала. Всеки друг на мое място би дошъл на работа с пуловер. Аз обаче си пазарувах съвсем къси блузки, за да се виждат и белезите по гърба ми.

Маккинън ми беше препоръчан от негов приятел — сержант Рудолф Стор, също ченге. Играели заедно футбол в колежа. Долф

рядко използваше думата „приятел“, та по това си направих извода, че явно са близки.

— Какво е станало с ръката ви? — попита накрая Маккинън.

— Аз съм легален екзекутор на вампири. Понякога са доста пакостливи — отпих глътка кафе.

— Пакостливи — повтори той и се усмихна.

Постави чашата на бюрото и свали сакото си. В плещите беше почти толкова широк, колкото аз бях висока. Бе малко по-нисък от двуметровия Долф, но наистина малко. Караше четирийсетте, но косата му вече беше прошарена, а на слепоочията си беше направо побеляла. Това не му придаваше достолепен, а по-скоро уморен вид.

Биеше ме по белези. По ръцете му от китките нагоре пълзяха следи от изгаряния, които се скриваха под късите ръкави на бялата му официална риза. Кожата му беше като на животно, което я сменя редовно, и бе изпъстрена с червеникави и бели петна.

— Сигурно ви е боляло — казах аз.

— Да — той седеше, без да отмества нетрепващия си поглед от очите ми. — Знаете как е, явно и вие сте лежали в болница по същия повод.

— Така е — издърпах нагоре левия си ръкав и показах лъскавия белег от куршум. Той се поокорори. — Сега, след като доказахме един на друг какви храбреци сме, да говорим по същество. Защо сте тук, капитан Маккинън?

Той се усмихна и провеси сакото си от облегалката на стола. Взе чашата си от бюрото и отпи глътка чай.

— Долф ме предупреди, че не обичате да ви преценяват.

— Не обичам да ме подлагат на проверки.

— Откъде знаете, че сте минали проверките?

И аз се усмигнах.

— Женска интуиция. И тъй, какво искате?

— Знаете ли на какво казват „светулка“?

— На подпалвачите — отвърнах аз. Той ме погледна в очакване да продължа. — На човек, способен да запали огън със силата на мисълта си.

Той кимна.

— Някога да сте виждали истински пирокинетик?

— Гледала съм филми на Офелия Райън.

— Черно-белите й филми ли?

— Да.

— Както знаете, тя вече не е между живите.

— Не, не знаех.

— Изгоряла в леглото си при спонтанно samozапалване^[2]. Много светулки изгарят така — сякаш с възрастта губят контрол върху себе си. Познавате ли такива хора?

— Не.

— Къде сте гледали филмите?

— Два семестъра следвах екстрасензорика. При нас идваха много медиуми, говореха ни, демонстрираха уменията си, но пирокинезата е толкова рядка способност, че преподавателят не можа да намери човек, който я притежава.

Той кимна и допи чая си на един дъх.

— Срещал съм се с Офелия Райън веднъж. Симпатична жена — той завъртя пълната с лед чаша между големите си длани. Заговори, без да ме поглежда, фиксирали очи в чашата: — Познавам и още един подпалвач, доста млад, на двайсет и няколко. Започнал с подпалване на необитаеми къщи, като повечето пиромани. После преминал на сгради с хора вътре в тях, но те все успявали да избягат. Накрая подпалил цял жилищен блок, превърнал го в истински огнен капан. Възпламенил всички изходи. Жертвите били над шейсет човека, предимно жени и деца.

Маккинън вдигна очи към мен. Изглеждаше като обсебен от спомена.

— Никога не бях виждал толкова много обгорели трупове на едно място. По същия начин се опита да подпали и една административна сграда, но пропусна няколко изхода. Двайсет и трима загинали.

— Как го хванахте?

— Започна да пише до вестниците и телевизиите. Искаше да стане известен. Подпали няколко ченгета, преди да го пипнем. Бяхме се оборудвали с онези, грамадните сребристи костюми, дето ги обличат при пожар на нефтена сонда. Не можа да ги възпламени. Заведохме го в полицейския участък и това ни беше грешката. Подпали го.

— Че къде другаде да го заведете? — попитах.

Той повдигна широките си рамене.

— Не знам, някъде. Все още не бях съблякъл костюма. Хванах го и му казах, че ще изгорим заедно, ако не загаси пожара. Той се изсмя и се самозапали. — Маккинън внимателно постави чашата си в края на бюрото.

— Пламъците бяха синкави, почти като при горене на бензин, но по-бледи. Той остана невредим, обаче костюмът ми се запали. Проклетата дреха би трябвало да издържа до 6000 градуса, а взе да се топи. Човешката кожа гори при 120 градуса, но не знам защо се разтопи само костюмът. Наложих се да го сваля пред ухилената физиономия на подпалвача. Той излезе през вратата, като смяташе, че никой няма да прояви глупостта да тръгне да го гони.

Мълчах си. Оставих го да говори.

— Нападнах го в коридора и го блъснах няколко пъти в стената. Чудно нещо, кожата ми не се възпламеняваше на местата, които се допираха в него. Сякаш огънят прескачаше това място и започваше над китките ми, така че дланите оставаха незасегнати.

Кимнах.

— Съществува теория, че аурата на пирокинезиците ги предпазва от изгаряне. Ръцете ви са били твърде близо до неговата аура, до собствената му защита.

Той се вторачи в мен.

— Може би тъкмо така е станало. Удрях го в стената отново и отново. Той крещеше: „Ще те изгоря! Ще те изгоря жив!“ После пламъкът пожълтя, стана съвсем обикновен и започна да гори. Оставих го да се запали и се втурнах за пожарогасителя. Не можахме да загасим огъня по тялото му. Пожарогасителите гасяха стените и всичко друго, но не и него. Сякаш огънят изпълзяваше от самите му вътрешности. Потушавахме пламъците, но те пак избухваха, още по-силни. Накрая той целият се превърна в огън.

Погледът на Маккинън бе отнесен и изпълнен с ужас, сякаш се бе пренесъл там.

— Той не умираше, госпожице Блейк, както би трябвало. Крещя много дълго, а ние не можехме да направим нищо. Абсолютно нищичко — гласът му постепенно заглъхна. Той просто си седеше и гледаше в нищото.

Почаках. После повторих въпроса си:

— Защо дойдохте, капитане?

Той премигна и потрепери, сякаш се стресна.

— Струва ми се, че си имаме работа с още един подпалвач, госпожице Блейк. Долф каза, че ако някой може да помогне да предотвратим загубата на човешки живот, това сте вие.

— Строго погледнато, екстрасензорните способности не са свръхестествени. Това е просто талант, като мятането на топката в бейзбола.

Той поклати глава.

— Онова, което тогава видях да умира на пода в полицейския участък, не беше човек. Не би могло да е човек. Долф каза, че вие сте експерт по чудовищата. Помогнете ми да заловя това чудовище, преди да е започнало да убива.

— Все още не е убил никого? Нанесъл е само имуществени щети, така ли?

Той кимна.

— Възможно е да загубя работата си заради срещата с вас. Трябваше да подам рапорт и да получа разрешение от началниците. Засега сме изгубили само няколко сгради. Искам нещата да си останат така.

Бавно вдишах и издишах.

— Ще се радвам да помогна, капитане, но, честно казано, не виждам какво бих могла да направя.

Той извади дебела папка и ми я подаде.

— Ето всичко, с което разполагаме. Прегледайте го и ми се обадете довечера.

Взех папката и я поставих в средата на бюрото.

— Телефонният ми номер е в папката. Обадете ми се. Може би не се касае за подпалвач, а за нещо друго. Но каквото и да е, госпожице Блейк, е способно да се къпе в пламъци и да не изгори. Преминава през сгради и разпръсква огън, сякаш ръси вода. Уж в сградите няма нищо лесно възпламенимо, госпожице Блейк, а избухват в пламъци, сякаш са напоени със запалителна течност. При тестовете в лабораторията се оказва, че дървеният материал е чист. Сякаш извършителят може да заставя огъня да прави неща, които по физичните закони са невъзможни.

Той погледна часовника си.

— Закъснявам. Опитвам се да ви включа в случая по официалния път, но се боя, че ще изчакат, докато започнат да умират хора. Аз не искам да чакам.

— Ще ви се обадя, може би късно тази вечер. До колко часа е удобно да звъня?

— По всяко време, госпожице Блейк, по всяко време.

Кимнах и станах. Подадох ръка. Той я стисна здраво, но не чак болезнено. За разлика от него, много клиенти, които се впечатляваха от белезите ми, стискаха ръката ми така, сякаш искаха да ме накарат да крещя за помощ.

Още преди да седна, телефонът иззвъня.

— Какво има, Мери?

— Аз съм — каза Лари. — Мери реши, че няма да имаш нищо против да ни свърже директно.

Лари Къркланд, стажант-екзекутор на вампири. В момента трябваше да е в моргата и да пронизва вампири с колове.

— Нямам против. Какво става?

— Трябва някой да ме закара до къщи — в гласа му се долавяше съвсем леко колебание.

— Какъв е проблемът?

Той се засмя.

— Знаех си, че пред теб не бива да увъртам. Целият съм в шевове. Лекарят каза, че ще се оправя.

— Какво се случи?

— Ела да ме вземеш и всичко ще ти разкажа — и копеленцето затвори телефона.

Имаше само една причина, поради която не би искал да говори с мен. Вероятно беше сторил някоя глупост и бе ранен. Трябваше да прободете две тела с кол. Две тела, които не би трябвало да стават поне още една нощ. Какво ли можеше да се е объркало? Както се казва, имаше само един начин да разберем.

Мери пренасрочи вече уговорените ми срещи с клиенти. Извадих от най-горното чекмедже на бюрото си кобура за през рамото с браунинг хайпауър и го надянах. Откакто престанах да нося сако в офиса, започнах да държа пистолета в чекмеджето, но навън и след здрач винаги ходя въоръжена. Повечето твари, оставили белези по мен,

бяха мъртви. С много от тях се бях справила лично. Куршумите със сребърно покритие са чудесно нещо.

---

[1] Популярно отвъд Океана зрелище, в което участват хора с необичаен външен вид — твърде високи, твърде ниски или с други характерни белези по рождение. — Б.р. ↑

[2] Феномен, при който човек избухва в пламъци без видима причина и тялото му се превръща в пепел. Интересното е, че околните предмети обикновено остават незасегнати от огъня. — Б.р. ↑

2

Лари се качи в джипа ми и седна в много напрегната поза на седалката до мен. Трудно се седи в кола, когато по гърба ти има пресни шевове. Видях раната — едно дълбоко пробождаие и дълга, кървава драскотина. Така де, две рани. Той все още беше със същата синя тениска, но на гърба беше разкъсана и изцапана с кръв. Направи ми впечатление, че не беше дал на медицинските сестри да я разрежат. Те срязват всяка дреха, която им пречи.

Лари се изопна напред, като полегна върху предпазния колан в опит да си намери удобна поза. Къдравата му червеникава коса наскоро беше подстригана толкова късо, че буклите почти не се забелязваха. На ръст беше около метър и шейсет, с два сантиметра по-висок от мен. През май същата година бе завършил биология на свръхестественото, но с тези лунички и болезнената бръчица между ясните му сини очи, изглеждаше на шестнайсет, не на двайсет и една.

Въртенето му на седалката ме разсейваше и пропуснах обратния завой на междуцатската магистрала. Завихме по „Балас“ и излязохме на „Олив“. Беше почти пладне и „Олив“ бе претъпкан с хора, които гледаха да си напълнят стомасите и бързо да се върнат на работа.

— Взе ли болкоуспокояващи? — попитах аз.

Той се опита да седи неподвижно, стиснал с ръка края на седалката.

— Не.

— Защо?

— Защото ми действат приспивно. Не искам да спя.

— Сънят под въздействие на лекарства не е като нормалния сън.

— Не, просто сънищата са по-лоши.

Точка за него.

— Какво се случи, Лари?

— Учудих се, че не ми зададе този въпрос веднага.

— Аз също, но не исках да те питам пред лекаря. Ако започнеш да задаваш въпроси на пациента, лекарите обикновено се заемат с друг

болен. Исках да разбера от хирурга, който е зашил раната, доколко сериозно си пострадал.

— Само няколко шева — отвърна той.

— Двайсет.

— Осемнайсет — уточни той.

— Закръглих.

— Не е необходимо. Осемнайсет са ми достатъчни — той направи гримаса. — Защо боли толкова много?

Може би въпросът беше реторичен, но аз все пак отговорих:

— При всяко движение на ръка или крак работят мускулите по гърба. Движенията на главата и раменете също се предават на мускулите на гърба. Никога не се сещаш за гърба си, докато не те заболи.

— Страхотия — промърмори той.

— Стига си го увъртал, Лари. Разкажи ми какво се случи.

Спряхме зад дълга колона от автомобили, които чакаха на светофара на „Олив“, притиснати между два търговски центъра. Пред този отляво имаше фонтани. В него се намираще магазинчето за чай и подправки, откъдето си купувам кафе. Отдясно се виждаха „Стрийтсайд Рекърдс“ и един китайски ресторант. Ако пътуваш по „Балас“ по обед, винаги имаш достатъчно време да разгледаш магазините от двете страни.

Лари се усмихна, после лицето му се разкриви в гримаса.

— Трябваше да промуша с кол два трупа. Жертви на вампир, които не искаха да възкръснат като вампири.

— Да, спомням си, бяха оставили завещание. Напоследък почти цялата тази работа я вършиш ти.

Той се опита да кимне и застина рязко.

— Боли ме дори когато си наведе главата.

— Утре ще те боли повече.

— Аха, благодаря, шефе. Супер, че ми го каза.

Свих рамене.

— Ако те излъжа, няма да те боли по-малко.

— Някой казвал ли ти е, че имаш ужасен подход към болните?

— Много хора.

— Хм — едва чуто произнесе той. — Вярвам ти. Тъкмо бях приключил с телата и си събирах багажа, когато една жена вкара още

едно. Бил вампир, но без съдебна заповед за ликвидиране.

Аз се намръщих.

— Но ти не би работил с тяло без документи, нали?

— Не, разбира се — смръщи чело в отговор той. — Няма ли заповед, казах, значи няма и убит вампир. Пробождането на вампир без заповед си е убийство. Не искам да ме пратят на съд само защото някой е сгафил с документите. Обясних им го съвсем ясно.

— На кои? — попитах аз и подкарах бавничко напред с колоната, по-близо до светофара.

— В моргата дойде още един служител. Двамата с жената излязоха да потърсят изгубените документи, а аз останах с вампира. Беше сутринта. Така или иначе, нямаше къде да ходи.

Лари се опита да отклони поглед, но болката не му позволяваше, затова продължи да ме гледа в очите, макар и гневно.

— Излязох да запаля цигара.

Погледнах го и едва успях да набия спирачки, когато потокът от коли пред мен спря. Предпазният колан на Лари се обтегна и той простена, а когато спря да се върти от болка на седалката си, каза:

— Направи го нарочно, нали?

— Не, но може би трябваше. Оставил си без наблюдение в моргата тяло на вампир, който вероятно е извършил толкова убийства, че заслужава съдебна заповед за екзекуция.

— Не беше само до цигарата, Анита. Онова тяло просто лежеше на количката. Не беше нито оковано във вериги, нито вързано с ремъци. Никъде нямаше и кръстове. Правил съм екзекуции. Вампирите са така омотани със сребърни вериги и кръстове, че едва им се вижда сърцето. А в случая нещо не беше както трябва. Искях да се видя с експерта от съдебна медицина. Тя, или някой друг, трябва да прегледа вампирите преди екзекуцията. Пък и тя също е пушачка, та си рекох, че докато го обсъждаме, можем да изпусим по една в кабинета й.

— И какво? — попитах аз.

— Нямаше я и аз се върнах в моргата. Когато влязох, заварих санитарката да се опитва да забие кол в гърдите на вампира.

За наш късмет в този момент бяхме спрели сред потока от коли. Ако бяхме в движение, със сигурност щях да се забия в някого. Погледнах го от упор.

— Оставил си без надзор и чантата с инструментите си.

Някак му се удаваше да изглежда едновременно сконфузен и разсърден.

— Сред инструментите, които аз ползвам, за разлика от теб, няма оръжие. Не допусках, че някой ще тършува вътре.

— Лари, много хора биха отмъкнали нещо, ей така, като сувенир. Колите запълзяха напред и трябваше да гледам в пътя, а не Лари.

— Добре, добре, знам, че сгреших. Сграбчих жената през кръста и я откъснах от вампира. — Лари сведе очи, без да ме погледне. Беше стигнал до момента от цялата история, който го смущаваше или пък който смяташе, че няма да ми хареса. — Обърнах се с гръб към нея, за да огледам вампира, да проверя дали го е промушила.

— И тя те промуши в гръб — заключих аз.

Едва се влачехме, бяхме в капан между млекарницата „Дери Куин“ и „Кентъки Фрайд Чикън“ от едната страна и автоборса на „Инфинити“ с бензиностанция от другата. Гледката навън дълго не се промени.

— Именно. Сигурно си е помислила, че набързо е приключила с мен, защото ме заряза и пак се нахвърли на вампира. Аз я обезоръжих, но тя продължи да се мята и да се опитва да го докопа. Тогава влезе нейният помощник и двамата успяхме да я вържем. Просто беше обезумяла.

— А защо не извади пистолета си, Лари?

Пистолетът му сега беше в чантата с инструменти, тъй като кобурът за през рамо е неудобен при ранен гръб. Но обикновено ходеше въоръжен. Бях го водила на стрелбището, бях го вземала със себе си и на лов за вампири, докато не се убедих, че може да борави добре с оръжието.

— Ако го бях извадил, можеше да я застрелям.

— Тъкмо това имах предвид, Лари.

— Именно. Не исках да я застрелям.

— Но тя можеше да те убие, Лари.

— Знам.

Вкопчих се в кормилото така, че кокалчетата ми побеляха. Бавно изпуснах въздух и се помъчих да не се разкрещя.

— Явно не знаеш, иначе щеше да бъдеш по-предпазлив.

— Жив съм, тя също. По вампира няма дори драскотина. Всичко е наред.

Излязох на „Олив“ и запълзах по шосе 270. Трябваше да поемем на север към „Сейнт Чарлс“, където живееше Лари. Оставаха ни още двайсетина минути път. Апартаментът на Лари беше с изглед към едно езеро, където напролет гнездяха гъски, а зиме се събираха на ята. Да се настани там му помогна Ричард Зееман, преподавател по естествени науки на горните класове, върколак алфа и мое гадже навремето. Ричард беше очарован, че гъските гнездят точно под балкона. И на мен ми харесваше.

— Лари, откажи се от тази своя педантичност, иначе ще те пречукат.

— Ще продължавам да правя това, което смятам за правилно, Анита. Каквото и да кажеш, няма да променя решението си.

— По дяволите, Лари, не искам да ми се наложи да те погребвам.

— А ти какво би направила? Щеше да я застреляш ли?

— Не бих ѝ обърнала гръб, Лари. Може би първо щях да я обезоръжа или да се бия с нея до идването на втория санитар. Нямах да ми се налага да я застрелям.

— Ситуацията стана неуправляема — каза той.

— Объркал си реда на действията. Преди всичко е трябвало да обезвредиш заплахата, а после да правиш оглед на жертвата. Жив би могъл да помогнеш на вампира, а мъртъв — щеше да си му само компания за оня свят.

— Е, затова пък вече ще имам белег, какъвто ти нямаш.

Поклатих глава.

— Ще ти се наложи още да се постараяш, за да се сдобиеш с белег, какъвто аз нямам.

— Ти позволявала ли си на някого да забие в гърба ти твой собствен кол?

— На двама, мъж и жена. Бяха с множество ухапвания. Тогава ги наричах човешки слуги, но после разбрах какво всъщност означава този термин. Тъкмо бях пронизала мъжа и го приковавах към стената, когато изотзад ме нападна жената.

— Значи твоето не е било грешка, така ли?

— Можех да ги застрелям още щом ги видях — свих рамене аз, — но по онова време не убивах хора току-така. Научих си урока. Това,

че някой няма вампирски зъби, не означава, че не може да те убие.

— Била си крайно педантична по отношение на убиването на човешки слуги? — попита Лари.

Завих по 270-а.

— Някой не е свършен. А защо на тази жена толкова ѝ се е искало да убие вампира?

— Отговорът ще ти хареса — ухили се той. — Тя е член на групата „Хората преди всичко“. Вампирът бил лекар в същата болница. Криел се в килера за бельо. Там спял през деня, ако нещо му попречело и не успеел да се прибере вкъщи. Тя просто го беше качила на количката и го доведе в моргата.

— Защо просто не го е извела на слънце? Последните слънчеви лъчи действат не по-зле от обедните.

— Килерът за бельо се намира в сутерена, там няма прозорци. Така той се застраховал, ако през деня някой случайно отвори вратата. Тя се опасявала някой да не я забележи, ако тръгне да го изкарва навън.

— Наистина ли е мислила, че ти ще го промушиш?

— Вероятно. Не знам, Анита. Беше напълно полудяла. Плюеше по вампира и по нас. Крещеше, че всички ще горим в ада. И че трябвало да очистим света от чудовищата. Иначе те щели да ни заробят — Лари потрепери, после се намръщи. — Мислех, че всички от „Хора против вампирите“ са психари, но тази фракция, „Хората преди всичко“, е наистина стряскаща.

— „Хора против вампирите“ се опитват да действат в рамките на закона — казах аз. — „Хората преди всичко“ дори не се опитват да се крият. Те си приписват убийството на кмета вампир в Мичиган.

— Приписват си? Не им ли вярваш?

— Мисля, че извършителят е някой негов роднина.

— Защо?

— Ченгетата ми изпратиха няколко снимки и описание на мерките за безопасност, които той е вземал. „Хората преди всичко“ е радикална група, но засега като че ли не са много добре организирани. За да се добере до този вампир денем, човек трябва да има точен план и да извади голям късмет. Той беше като много от древните вампири — твърде загрижен за безопасността си през деня. Според мен истинският извършител е останал супер доволен, че тези радикали поеха цялата отговорност за убийството.

— Каза ли на полицията какво мислиш?

— Разбира се. Нали ме попитаха.

— Учудвам се, че не са те повикали долу да се убедиш лично.

— Не мога да ходя лично на оглед на всяко свръхестествено престъпление — вдигнах рамене аз. — Освен това съм цивилно лице. Ченгетата не обичат да привличат цивилни в разследванията, но много по-важното е, че медиите щяха да вдигнат шум: „Екзекуторка на вампири разкрива убийство на вампир.“

— В твоя случай заглавието би звучало слабо — ухили се Лари.

— За съжаление — съгласих се аз. — Освен това смятам, че убиецът е човек. Според мен е някой от неговото най-близко обкръжение, както при много от убийствата, само дето жертвата е вампир.

— Само ти би описала като нещо съвсем обикновено убийството на вампир в заключена стая — рече Лари.

Не успях да сдържа усмивката си.

— Вероятно.

Пейджърът ми изписука и аз трепнах. Откачих проклетата машинка от колана на полата си, погледнах номера и се намръщих.

— Какво? Полицията ли е?

— Не. Непознат номер.

— Ти не даваш номера на пейджъра си на непознати.

— Много добре знам.

— Хайде де, не се сърди.

— Извинявай — въздъхнах.

С цената на много усилия и упоритост Лари постепенно успяваше да понижи прага ми на агресивност. Учеше ме да бъда по-мека. На всеки друг бих откъснала главата, но той умееше правилно да натиска бутоните ми. Можеше да си позволи да ме посъветва да се държа по-мило и аз нямаше да го пречукам. Така се раждат много сполучливи връзки.

Оставах ни няколко минути път до апартамента на Лари. Възнамерявах да го сложа да спи и да звънна. Ако не беше полицията или някой съживен с магия мъртвец, този, който ме търсеше, щеше здраво да го отнесе. Мразя да ми звънят за щяло й не щяло. Пейджърите са за важни съобщения, нали? И ако не беше нещо важно,

да му мислят. След като Лари заспеше, щях да бъда зла, колкото си искам. При тази мисъл почти ми олекна.

3

Оставих Лари на сигурно място в леглото с таблетка демерол и той заспа толкова дълбоко, че само силно земетресение можеше да го събуди. После вдигнах слушалката. Все още нямах и бегла представа кой може да ме безпокои, и това никак не ми харесваше. Изнервяше ме. Кой си позволява да раздава личните ми номера и защо?

Телефонът не бе довършил първото звънене, когато от другата страна вдигнаха. Чу се мъжки глас, тих и тревожен:

— Ало, ало?

Цялото ми раздразнение мигом изчезна, отмито от вълната на чувство, което силно наподобяваше страх.

— Стивън, какво се е случило?

— Слава богу! — въздъхна той.

— Какво става? — попитах много отчетливо и спокойно, макар да ми се искаше да му изкрещя и да го заставя да ми каже тутакси какво, по дяволите, се е случило.

— Можеш ли да дойдеш до университетската болница „Сейнт Луис“?

Започнах да разбирам.

— Тежко ли си ранен?

— Не аз.

Сърцето ми се качи в гърлото, а гласът ми прозвуча сподавено:

— Жан-Клод?

Още докато го изричах, разбрах, че е глупаво. Едва преваляше пладнe. Ако Жан-Клод се нуждаеше от медицинска помощ, щяха да заведат лекар при него. Вампирите не се шляят по улиците посред бял ден. Какво толкова се безпокоя за един вампир? Някога ми беше гадже. Семейството ми, до един ревностни католици, направо се побъркаха. И понеже аз самата все още съм леко смутена, ми е трудно да се защитя.

— Не е Жан-Клод, а Натаниел.

— Кой?

Стивън въздъхна тежко.

— Един от хората на Габриел.

Това беше заобиколен начин да ми съобщи, че става дума за леопардлак. Преди да убия Габриел, той беше водач на леопардлаците, техен алфа. Защо го убих ли? Повечето рани, които ми беше нанесъл, зараснаха. Носенето на белезите от вампир си има своите преимущества. Вече не е толкова лесно да получиш белези. Но почти незабележимата спирала от рани над седалището ми и по кръста винаги ще ми напомня за Габриел, за това, че искаше да ме изнасили, да ме накара да изкрещя името му, а после да ме убие. Познавайки Габриел, не мисля, че за него беше особено важно кога ще умра — преди, след или по време на акта. Всичко го устройваше, стига да съм топла. Повечето ликантропи не обичат студени трупове.

Разказвам и мисля за това с лекота. Но ако поставя пръстите си на кръста, имам чувството, че напипвам белезите през полата. Нямам друг избор, освен да не го приемам много на сериозно. Просто нямам. В противен случай трябва да започна да крещя и никога да не спра.

— В болницата не знаят, че Натаниел е превръщач, нали? — попитах.

— Знаят — сниши глас той. — Оздравява твърде бързо.

— Тогава защо шепнеш?

— Говоря от автомат отвън в чакалнята.

Отсреща се чу звук, сякаш трябваше да отдалечи слушалката от устата си.

— Свършвам след секунда — рече и веднага след това пак заговори в слушалката: — Трябва непременно да дойдеш, Анита.

— Защо?

— Моля те.

— Ти си върколак, Стивън. Как допусна да станеш бавачка?

— Държи името ми записано на листче в портфейла си заедно с още няколко за спешни случаи. Натаниел работи в „Престъпни удоволствия“.

— Стриптийзъор?

Интонацията ми беше въпросителна, защото бе възможно — макар и малко вероятно — да е сервитьор. Жан-Клод, собственикът на „Престъпни удоволствия“, никога не би прахосал един превръщач за работа извън подиума.

— Да.

— И на вас двамата ви трябва някой, който да ви закара? — изглежда ми е ден за таксиметрови услуги.

— И да, и не.

Нещо в гласа му не ми хареса. Долових неловкост, напрежение. Не беше в стила на Стивън да говори със заобикалки. Беше човек, който не обича да увърта, предпочиташе да кара направо.

— Как беше ранен Натаниел? — Може би ако бях задала по-уместен въпрос, щях да получа и подобаващ отговор.

— Един клиент стана твърде груб.

— В клуба ли?

— Не. Анита, моля те, нямаме време. Ела и се погрижи той да не си тръгне със Зейн.

— Кой, по дяволите, е Зейн?

— И той е от хората на Габриел. След смъртта на Габриел им е сводникът. Но не ги защитава, както правеше Габриел. Той не е алфа.

— Сводник ли? Какъв сводник?

Гласът на Стивън внезапно стана по-висок и някак прекалено жизнерадостен.

— Здравсти, Зейн! Видя ли Натаниел?

Не успях да чуя отговора, до мен достигаше само гълчавата в чакалнята на болницата.

— Не мисля, че ще се навият да го изпишат толкова скоро. Още не се е оправил — заобяснява Стивън.

Очевидно Зейн се беше приближил до телефона. В слушалката се чу ниско ръмжене.

— Аз решавам, кога ще се прибере.

В гласа на Стивън прозвуча нотка на страх:

— Боя се, че лекарите няма да са съгласни.

— Пет пари не давам. С кого говориш?

Щом гласът му звучеше толкова отчетливо, вероятно беше избутал Стивън до стената. Заплашваше го, без да казва нищо конкретно.

Ръмжащият глас изведнъж стана съвсем ясен. Беше взел слушалката от Стивън:

— Кой е?

— Анита Блейк, а вие вероятно сте Зейн.

Той се засмя хрипливо, сякаш го болеше гърлото.

— Човешката лупа на вълците. Ох, колко се изплаших!

Лупа — така върколаците наричат приятелката на водача си. Аз бях първата жена, удостоена с тази чест, въпреки че вече дори не се срещах с техния Улфрик. Разделихме се, когато го видях с очите си да яде човек. Все пак момичетата трябва да имат някакви принципи.

— И Габриел не се боеше от мен. Но виж как приключи това за него — казах аз.

Зейн помълча няколко секунди. В слушалката се чуваше тежкото му като на пес дишане. Но не защото нарочно дишаше така — по всяка вероятност просто не можеше да овладее яда си.

— Натаниел е мой. Стой далече от него.

— Стивън не е твой.

— А твой ли е? — чу се шумолене на плат и това не ми хареса. — Той е такъв хубавец. Вкусвала ли си тези меки устни? Тази дълга коса лежала ли е на възглавницата ти?

Не беше нужно да съм там, за да знам, че гали Стивън в такт с думите си.

— Не го докосвай, Зейн!

— Късно е.

Стиснах слушалката и се постарях гласът ми да звучи равно и спокойно.

— Стивън е под моя закрила, Зейн. Разбираш ли какво значи това?

— Какво би направила, за да запазиш здраво и читаво своето вълче, Анита?

— Не си струва да проверяваш това, Зейн. Наистина не си струва.

Той сниши глас почти до мъчителен шепот:

— Готова си да ме убиеш, за, да го спасиш?

Преди да заплаша някого с убийство, обикновено предпочитам да го видя поне веднъж. Но сега явно се налагаше да направя изключение.

— Да.

Той се засмя тихо и нервно.

— Сега разбирам защо Габриел си падаше по теб. Толкова твърда и самоуверена, тооолкова опасна.

— Сякаш слушам кофти имитация на Габриел.

Чу се звук, нещо средно между съскане и охкане.

— Стивън не биваше да се меси.

— Той е приятел на Натаниел.

— Аз съм приятел на Натаниел. Други приятели не му трябва.

— Съмнявам се.

— Аз ще прибера Натаниел, Анита. Ако Стивън се опита да ми попречи, лошо му се пише.

— Ако навредиш на Стивън, на теб лошо ти се пише.

— Тъй да бъде — той затвори.

По дяволите. Хукнах към джипа си. Разстоянието се вземаше за трийсет минути, а с висока скорост за двайсет. Двайсет минути. Стивън не беше доминант. Той бе жертва. Ала беше и верен приятел. Щом смяташе, че Натаниел не бива да си тръгва със Зейн, значи щеше да се опита да го задържи. Нямах да се бие за него, но не беше изключено да се хвърли под автомобила. Изобщо не се съмнявах, че Зейн щеше да го прегази, без изобщо да му мигне окото — в най-добрия случай. В най-лошия щеше да вземе със себе си и Стивън, и Натаниел. Ако делата на Зейн приличаха на делата на Габриел толкова, колкото си приличаха думите им, лично аз бих предпочела варианта с автомобила.

4

Втори спешен случай за по-малко от два часа. Паметен ден, дори за мен. Добрата новина беше, че този път не аз бях ранената. Лошата — че това можеше да се промени. Макар да не беше алфа, Зейн бе върколак. Един върколак като нищо ще повдигне от легнало положение средно голям слон. Нямах намерение да играя на канадска борба със Зейн. Не само щях да загубя, но не беше изключено той да откъсне ръката от рамото ми и да я хапне. Много ликантропи се опитват да се представят за хора и са страшно доволни, когато успеят. Но аз не мислех, че подобни дреболии вълнуват Зейн.

Все пак не исках да го убивам, ако не се налага. Не от снизходителност, а защото това можеше да се случи пред очите на някого. Не исках да попадна в затвора. Наказанието ме вълнува повече от престъплението и това отчасти е характерно за моя нравствен облик. Понякога се питам дали не ставам социопат. Друг път съм сигурна, че вече се е случило.

Пистолетът ми винаги е зареден със сребърни куршуми. Среброто действа на хората, както и на почти всички свръхестествени същества. Тогава защо да продължавам да минавам на обикновени, които поразяват само хората и още две-три други същества? Преди няколко месеца обаче влязох в схватка с фея и съществото едва не ме уби. На тях среброто не им действа, за разлика от обикновеното олово. Оттогава държа в жабката на колата един пълнител с патрони от двата вида. Извадих от пълнителя първите два патрона със сребърни куршуми и ги замених с оловни. С тях можех да спра или забавя Зейн, преди да го убия. Защото, не си правете илюзии, ако той продължи да напада, след като го раня с два стоппатрона „Глейзър“, от които адски боли, нищо, че след това раната зараства, то първият сребърен куршум след тях няма да има за цел само да го рани.

Едва когато влязох в болницата, се сетих, че не знам фамилното име на Натаниел. Името на Стивън нямаше да ми помогне. Мамка му!

Коридорът беше претъпкан с народ — жени с плачещи бебета, деца, неизвестно чии, които се гонеха и прескачаха столове, човек с омотан около ръката парцал, напоен с кръв, хора без видими наранявания, които гледаха тъпо в една точка. Стивън не се виждаше никъде.

Викове, дрънчене на разбито стъкло, звън на паднал на пода метален предмет. Откъм съседния коридор дотича медицинска сестра.

— Охрана!

Дежурната на рецепцията започна да натиска бутони на телефона.

Наречете го интуиция, но можех да се обзаложа, че знам къде са Стивън и Зейн. Бързо показах на сестрата картата си.

— Аз съм от „Регионалният отряд за свръхестествени разследвания“. С какво да помогна?

Сестрата ме сграбчи за ръката.

— От полицията ли сте?

— Работя към полицията, да.

Уклончив отговор отвсякъде. Когато си цивилен, прикрепен към полицейски отряд, се научаваш да говориш със заобикалки.

— Слава богу! — Тя ме помъкна по посока на шума.

Освободих ръката си и извадих пистолета. Със свален предпазител и дуло, насочено към тавана, бях готова за изстрел. Не бих насочила пистолет към тавана, ако е зареден с обикновени патрони — не и в болница, където на горния етаж е пълно с пациенти. Но патроните „Глейзър“ неслучайно са наречени стоппатрони.

Приемната по нищо не се отличаваше от всяко друго спешно отделение. От метални релси висяха завеси, които отделяха множество малки индивидуални кабинни за преглед. На места завесите бяха спуснати, но пациентите наблюдаваха шоуто през пролуките. Някъде по средата на коридора имаше стена, която разделяше помещението на две, така че нямаше много за гледане.

Мъж в зелена хирургическа престилка излетя иззад преградата, блъсна се в отсрещната стена, свлече се на пода и остана да лежи неподвижно.

Съпровождащата ме сестра се втурна към него и аз я оставих. Онзи, който беше зад стената и разхвърляше лекарите като играчки, беше работа за мен, не за медиците. На пода лежаха още двама в

хирургическо облекло — мъж и жена. Жената беше в съзнание, с широко отворени очи. Ръката ѝ беше счупена при китката и стърчеше под неестествен ъгъл. Когато видя емблемата на ревера ми, тя ме предупреди:

— Той е върколак, внимавайте!

— Знам — отвърнах аз и насочих пистолета малко по-надолу.

В погледа ѝ се мярна не болка, а тревога.

— Не ми съсипвайте травматологията.

— Ще се постарая — обещах и я заобиколих.

В коридора излезе Зейн. Никога не го бях виждала, но кой друг можеше да е? Носеше някого. Отначало си помислих, че е жена, защото беше с дълга, лъскава, кестенява коса, но оголеният гръб и рамене бяха твърде мускулести, мъжки. Явно беше Натаниел. Изглеждаше дребен в ръцете на високия мъж.

Зейн имаше метър и деветдесет и беше слаб. Беше облякъл черна кожена жилетка на голо върху бледото си тяло. Косата му беше бяла като памук, подстригана късо отстрани и на заострени с гел шипове на темето.

Отвори уста и изръмжа насреща ми. Кучешките му зъби и отдолу, и отгоре стърчаха като на рис. Господи!

Насочих пистолета си към него, изпуснах бавно въздуха от дробовете си и застанах неподвижно и спокойно. Прицелих се в линията на рамото над отпуснатото тяло на Натаниел. От такова разстояние куршумите нямаше да отидат нахалост.

— Няма да повтарям, Зейн. Остави го.

— Той е мой. Мой!

Закрачи към изхода и аз натиснах спусъка.

Изстрелът го завъртя рязко, той се олюля и падна на колене. Улученото рамо престана да удържа тежестта и Натаниел се свлече на пода. Зейн скочи на крака и със здравата си ръка притисна Натаниел към себе си като кукла. Раната на рамото му вече зарастваше — сякаш гледах затваряне на разцъфнало цвете на забързан каданс.

Зейн можеше да се опита да изтича покрай мен, да разчита на бързината си, но не го направи. Просто тръгна към мен, сякаш не вярваше, че ще стрелям. Жалко за него.

Вторият оловен куршум попадна право в гърдите му. Кръвта бликна по бледата му кожа. Той падна по гръб, сви се на топка, като с

усилие се бореше за глътка въздух, което не беше никак лесно с голяма, колкото юмрук, дупка в гърдите. Тръгнах към него — бързо, но без да тичам.

Заобиколих го на безопасно разстояние и се приближих изотзад, малко странично. Все още не можеше да използва простреляното си рамо, а другата му ръка беше притисната под тялото на Натаниел. Зейн ме погледна с облещените си кафяви очи. Дишаше тежко.

— Другите куршуми са сребърни, Зейн. Ще стрелям в главата ти и извратеният ти мозък ще се пръсне по чистия под.

— Не — задъхано пророни той. Устата му се напълни с кръв, която потече по брадичката.

Насочих пистолета си към лицето му, горе-долу на нивото на веждите. Натиснех ли спусъка, край със Зейн. Пред мен лежеше мъж, когото виждах за първи път в живота си. Наглед беше млад — едва ли на повече от двайсет и пет години. Почувствах се абсолютно изпразнена. Сякаш бях обгърната от бял шум. Нищо не чувствах. Не исках да го убия, но ми беше все едно дали ще живее, или не. Това вълнуваше единствено него. Оставих го да прочете в очите ми, че и двата варианта са ми абсолютно безразлични. Позволих му го, защото беше превръщач и щеше да разбере. Обикновените хора не биха разбрали. Поне тези със здрав разум.

— Сега ще пуснеш Натаниел — рекох. — Щом пристигне полицията, ще направиш всичко, което ти кажат. Няма да спориш, няма да се съпротивляваш — иначе ще те убия. Разбра ли ме, Зейн?

— Да — отвърна той и кръвта отново бликна на гъста струя от устата му. Заплака и сълзите потекоха по окървавеното му лице.

Сълзи ли? На лошите момчета не им се полага да плачат.

— Толкова се радвам, че дойде — изгъркори той. — Исках да се грижа за тях, но не се получи. Исках да бъда Габриел, но не успях.

Рамото му вече беше заздравяло достатъчно, че да може да прикрие с ръка очите си, за да не виждаме сълзите му, но гласът му хриптеше, задавен от сълзите и от кръвта.

— Толкова се радвам, че дойде при нас, Анита. Толкова се радвам, че вече няма да сме сами.

Не знаех какво да кажа. Да отричам, че възнамерявам да стана техен лидер, май не беше особено удачна идея, предвид разхвърлените наоколо тела. Ако откажех предложението му, той можеше пак да се

разбеснее и тогава щеше да се наложи да го убия. Внезапно, сякаш някой ме зашлеви силно, ме връхлетя мисълта, че не искам да го убивам. Дали беше заради сълзите? Може би. Но не само. Имаше връзка с това, че бях убила техния алфа, защитника им, без изобщо да се замисля какво ще стане с останалите леопардлаци. И през ум не ми мина, че при тях няма втори в йерархията, който да заеме мястото на Габриел. Аз определено не бих могла да им бъда алфа. Не се покривам с козина веднъж месечно. Но ако това би възпряло Зейн да не разпарчетосва повече лекари, бях склонна да остана в играта известно време.

Когато ченгетата пристигнаха, раните на Зейн вече бяха зараснали. Той беше превил като плюшено мече безчувственото тяло на Натаниел, галеше го по косата и все още плачеше.

— Тя ще ни защити. Ще ни защити. Тя ще ни защити — повтаряше той.

Предположих, че под „тя“ има предвид мен, и, без да се усетя, се оказах в играта.

5

Стивън лежеше на тясното болнично легло. Къдравата му руса коса, по-дълга от моята, бе разпиляна по бялата възглавница. Слабоватото му лице беше цялото в груби розови и червени драскотини. Изглеждаше, сякаш е бил хвърлен през прозорец — което на практика се беше случило. Стивън, който надали е и с десет килограма по-тежък от мен, се беше запънал и накрая Зейн го бе хвърлил през армираното стъкло с телена мрежа. Сякаш беше преминал през ренде. Ако беше човек, Стивън неминуемо би загинал. Дори сега състоянието му беше много тежко. Но щеше да се оправи. Не можех да кажа, че драскотините изчезват пред очите ми. По-скоро ставаше бавно, като постепенно разцъфващ пролетен цвят. Забелязваш резултата, ала никога не виждаш самия процес. Извърнах поглед за миг, после пак погледнах и драскотините бяха с една по-малко. Това ми действаше зле на нервите.

Натаниел лежеше на другото легло. Косата му беше още по-дълга от тази на Стивън. Вероятно до кръста. Трудно ми е да преценя, понеже го бях виждала само в легнало положение. Много тъмночервеникава, почти кестенява. Тя се стелеше по белите чаршафи като животинска козина, гъста и блестяща.

Той изглеждаше добре, макар да не бих го нарекла красив. На ръст едва ли беше повече от метър и седемдесет. Косата усилваше впечатлението за женственост, но раменете му бяха непропорционално широки — отчасти по наследство, отчасти от вдигане на тежести. Чудесни рамене, но за човек по-висок с петнайсетина сантиметра. Щом като бе стриптийзър в „Престъпни удоволствия“, значи имаше осемнайсет. Но лицето му беше слабо, а брадичката — съвсем гладка, та едва ли беше на много повече. Може би един ден щеше да дорасне за тези рамене.

Намирахме се в полуизолирана зала на инфекциозното отделение — на етаж, който в повечето болници е предназначен за ликантропи, вампири и други граждани със свръхестествен произход — всички,

които администрацията квалифицира като опасни. Зейн също би бил лекуван тук, но ченгетата го отведоха с почти зараснали рани. Плътта му бе изхвърлила куршумите ми на пода като парчета отхвърлени органи. Надали щеше да ни е необходим изолатор за Стивън и Натаниел. Възможно беше да греша за Натаниел, но не ми се вярваше. Напълно се осланях на преценката на Стивън за него.

Натаниел все още не беше дошъл в съзнание. Попитах лекарите какво е състоянието му и те ми обясниха подробно, защото все още ме мислеха за ченге, а и им отървах кожата. Благодарността е нещо чудесно.

Някой беше подредил Натаниел сериозно. Не само че му бе разпорил корема с нож, а и беше оставил червата му да се влачат по пода. Имаше признаци за сериозни травми по други части на тялото и следи от сексуално насилие. Да, и проститутка може да бъде изнасилена. Достатъчно е само да каже „не“. Никой, дори ликантроп, няма да се съгласи на секс, когато вътрешностите му се валят на пода. Но може и първо да са го изнасилили, а после да са се опитали да го убият. Ако бе извършено в тази последователност, звучеше по-малко отвратително. Съвсем малко.

По китките и глезените му имаше кървави следи от вериги, явно се беше съпротивлявал. Те не изчезваха. Значи са използвали вериги с високо съдържание на сребро — не само да държат, но и да причиняват болка. Извършителят е знаел предварително, че ще си има работа с ликантроп. Подготвил се е. Което, от своя страна, повдигаше някои интересни въпроси.

Стивън и Габриел сводничеха на леопардлаци. Разбиха защо има търсене на такова екзотично същество като леопардлака. Знаех какво е садо-мазо. Превръщачите носят на травми ужасно много, така че в тази комбинация виждах известна логика. Но в конкретния случай не ставаше въпрос за секс игри. Не бях чувала за такава жестокост, освен при серийните убийци.

Не можех да ги оставя без защита. Дори над тях да не тегнеше заплахата да бъдат убити от сексманиаци, оставаха леопардлаците. Зейн можеше да се валя в краката ми и да плаче, но имаше и други. Ако в глутницата им нямаше йерархия, ако нямаша свой алфа, то нямаше кой да им каже да оставят Натаниел на мира. Без водач, можеше да й се наложи да ги отблъсква или убива един по един. Тази

мисъл не ѝ бе особено приятна. Истинските леопарди не се интересуват кой им е главатарят. Те не са организирани на глутници. Но превръщачите не са животни — те са хора. Това означава, че макар в животинския си облик да са единаци, човешкото в леопардлака ще намери начин да усложни нещата. Ако Габриел не беше подбирал изключително грижливо своите приближени, не можех да разчитам, че няма отново да се опитат да заловят Натаниел. Габриел беше просто едно пребито котенце; Зейн също не ме впечатли особено. Кого да повикаш за подкрепление? Местната глутница върколаци, разбира се. Стивън беше един от тях. Те му дължаха закрила.

На вратата се почука. Извадих браунинга, поставих го на коленете си и го покрих със списанието, което четях. Успях да открия излезлия преди три месеца брой на „Дивата природа на Америка“ със статия за мечките в Аляска.

— Кой е?

— Ървинг.

— Влез.

Не прибрах пистолета, защото се опасявах някой да не се опита да се вмъкне зад гърба му. Ървинг Гризуолд беше върколак и репортер. За репортер не бе лош човек, но не беше предпазлив като мен. Първо исках да се убедя, че е сам, и тогава щях да прибера пистолета.

Ървинг влезе усмихнат. Къдравата му кестенява коса обгръщаше главата му като ореол, плешивото му теме блестеше по средата. На малкия му нос се мъдреха очила. Беше нисичък и изглеждаше закръглен, макар да не беше дебел. Никак не приличаше на голям лош вълк. Не приличаше и на репортер, което му помагаше да взема страхотни интервюта, но външният вид вероятно винаги щеше да му пречи да работи пред камера. Пишеше за „Сейнт Луис Поуст Диспеч“ и неведнъж ме беше интервюирал.

Затвори вратата след себе си.

Прибрах пистолета.

Ървинг се облещи. Попита тихо, но не шепнешком:

— Как е Стивън?

— Как влезе тук? На входа би трябвало да има полицаи.

— О, Блейк, и аз се радвам да те видя.

— Ървинг, не ме будалкай. Там трябваше да пази ченге.

— Той се е заприказвал с една много симпатична сестра на гишето за регистрация.

— По дяволите!

Аз не бях истински полицаи и затова не можех да отида да им се скарам, но се изкушавах да го направя. Във Вашингтон се обсъждаше законопроект, съгласно който на ловците на вампири се полагат федерални служебни карти. Понякога си мислех, че това е глупаво. Друг път не.

— Каж ми бързо, преди да са ме изритали оттук, как е Стивън? Казах му.

— А Натаниел не те ли интересува? — попитах след малко.

На Ървинг явно му стана неловко.

— Нали знаеш, че сега Силви де факто е водач на глутницата, а Ричард замина да работи по дисертацията си?

— Не, не знаех.

— Знам, че не си говорила с Ричард, откакто скъсахте, но предположих, че все някой ти е споменал.

— Всички други вълци бягат от мен като от чума още щом ме видят. Никой не говори с мен за Ричард. Помислих си, че той им е забранил.

— Не знам за такова нещо.

— Изненадана съм, че не си дошъл тук да търсиш материал за репортаж.

— Това не е тема за репортаж, Анита. Тя ме касае твърде пряко.

— Защото познаваш Стивън?

— Защото всички замесени са превръщачи, а аз съм просто порядъчен журналист.

— Наистина ли смяташ, че ще загубиш работата си, ако разберат кой си?

— По дяволите работата. Какво би казала майка ми?

— Значи не можеш да се правиш на бодигард — усмигнах се аз. Той се намръщи.

— Знаеш ли, не съм мислил за това. Когато някой от глутницата биваше раняван на публично място и ако това не можеше да се скрие, Рейна винаги се притичваше на помощ. Сега тя е мъртва и, струва ми се, нямаме други алфи, които биха разкрили самоличността си. Във всеки случай не и такива, на които бих поверил охраната на Стивън.

Рейна беше лупа на тази глутница, преди аз да поема работата. На теория предишната лупа не е необходимо да умре — достатъчно е просто да се оттегли, за разлика от Улфрик — господаря на вълците. Обаче Рейна беше партньорка на Габриел. Те имаха общи увлечения, например снимане на порнографски филми с истински убийства и с участието на хора и превръщачи. Тя помагаше на Габриел, докато той се опитваше да ме изнасили. Да, за мен беше истинско удоволствие да перфорирам билета ѝ за оня свят.

— За втори път пропускаш покрай ушите си името Натаниел — не се стърпях аз. — Защо така, Ървинг?

— Казах ти, че Силви ще командва до завръщането на Ричард в града.

— Е, и?

— Тя категорично ни забрани да помагаме на леопардлаците.

— Защо?

— Рейна ги използваше доста в порнофилмите си, заедно с върколаците.

— Гледах един такъв филм. Не се впечатлих особено. Отвратително е, но не впечатлява.

Ървинг изглеждаше много сериозен.

— Освен това тя позволяваше на Габриел и на леопардлаците да наказват непокорните членове на глутницата.

— Да ги наказват?

Ървинг кимна.

— И Силви е била сред наказваните, и то неведнъж. Тя ги презира, Анита. Ако Ричард не беше забранил, тя щеше да застави цялата глутница да лови леопарди, докато ги изтреби до крак.

— Изясни ми се какво Габриел и Рейна разбират под развлечения. Така че по изключение съм на страната на Силви.

— Ти въведе ред в нашия дом — ти и Ричард. Ричард уби Маркус и стана Улфрик, водач на глутницата. Ти уби Рейна и сега си наша лупа.

— Аз я застрелях, Ървинг. Казах ми, че по закона на глутницата не е допустимо използването на огнестрелно оръжие при извикване на двубой. Аз си послужих с измама.

— Ти си лупа не защото си убила Рейна, а защото Ричард те избра за своя спътница.

Поклатих глава.

— Ние вече не се срещаме, Ървинг.

— Но Ричард не си избра нова лупа, Анита. Докато не го направи, ти си лупа.

Ричард беше висок, тъмнокос, красив, честен, правдив, смел. Единственият му недостатък беше, че е върколак. Но дори това беше простимо, поне така смятах аз, докато не видях какви ги върши. Видях цялата трапеза. Месото беше сурово и се гърчеше, а сосът — твърде кървав.

Вече се срещях само с Жан-Клод. Не знам дали е по-добре да се срещам с главатаря на вампирите, отколкото с главния върколак, но аз направих своя избор. Бледите му ръце галеха тялото ми. Черните му коси се пилееха по възглавницата ми. Полунощно сините му очи гледаха в моите, докато се любехме.

Добрите момичета нямат извънбрачни връзки, особено с вампири и върколаци. Не мислех, че добрите момичета съжаляват за бившия си любовник А, ако са избрали любовник Б. Може би грешах. Ричард и аз всячески избягвахме да се засичаме — през последните шест седмици почти не се бяхме виждали. Сега той беше извън града и отбягването стана по-лесно.

— Няма да те питам за какво мислиш — каза Ървинг. — Струва ми се, че знам.

— Не ми се прави на голям умник.

Той разпери ръце.

— Рисковете на професията.

Не можах да сдържа смеха си.

— Значи Силви е забранила да се помага на леопардите. Тогава какво ще стане със Стивън?

— Той е нарушил нейна пряка заповед, Анита. За човек като Стивън, който се намира много ниско в йерархията на глутницата, това е изключително дръзка постъпка. Но Силви няма да остане впечатлена. Тя ще го разкъса на парчета и не ще позволи на никого да се грижи за него. Познавам я.

— Ървинг, не мога да върша това двайсет и четири часа в денонощието.

— Те ще се излекуват за около едно денонощие.

Намръщих се мрачно.

— Не мога да седя тук два дни.

Той отвърна поглед от мен и се приближи към леглото на Стивън. Погледна го как е сплел ръце на гърдите си.

Отидох до Ървинг и го докоснах по ръката.

— Какво криеш от мен?

Той поклати глава.

— Не разбирам какво имаш предвид.

Завъртях го така, че да застане с лице към мен.

— Говори, Ървинг.

— Анита, ти не си върколак. Вече не се срещаш с Ричард. Трябва да излезеш от нашия свят, а не да навлизаш по-дълбоко в него.

Той изглеждаше толкова сериозен и тъжен, че аз се изплаших.

— Ървинг, какво има?

Той само поклати глава.

Хванах го за двете ръце и едва се удържах да не го разтърся хубавата.

— Какво криеш от мен?

— Има един начин да поемеш глутницата, за да защитиш Стивън и дори Натаниел.

Отстъпих крачка назад.

— Слушам те.

— Ти си по-високо от Силви в йерархията.

— Аз не съм върколак, Ървинг. Бях приятелката на новия водач на глутницата. Вече не съм дори това.

— Ти беше повече от това, Анита, и сама го знаеш. Ти уби един-двама от нас. Убиваш леко и без угризения на съвестта. Глутницата уважава това.

— Хм, каква възторжена похвала, Ървинг!

— Мъчи те съвестта заради убийството на Рейна ли? Страдаш от безсъние заради Габриел?

— Убих Рейна, защото тя искаше да ме убие. Убих Габриел по същата причина — от инстинкт за самосъхранение. Така отговорът е не, не страдам от безсъние.

— Глутницата те уважава, Анита. Ако откриеш членове на глутницата, които вече не крият, че са върколаци, и ги убедиш, че си по-страшна от Силви, те ще защитят и двамата.

— Аз не съм по-страшна от Силви, Ървинг. Не мога да ги смажа от бой. Тя може.

— Но ти можеш да ги убиеш — той го каза съвсем тихо, като следеше изражението на лицето ми.

— Какво се опитваш да ме накараш да направя, Ървинг?

Той поклати глава.

— Нищо. Забрави какво съм казал. Все едно не съм. Доведи тук още ченгета и се прибери вкъщи, Анита. Измъкни се от тази каша, докато все още можеш.

— Какво става при вас, Ървинг? Силви ли е проблемът?

Той ме погледна и обикновено веселият му поглед беше печален и замислен. Отново поклати глава.

— Време е да си вървя, Анита.

Сграбчих го за ръката.

— Никъде няма да ходиш, докато не ми кажеш какво става.

Той бавно и неохотно се върна при мен. Пуснах ръката му и отстъпих крачка назад.

— Говори.

— Силви предизвика на двубой всички, които стояха по-високо от нея в глутницата, и победи.

Погледнах Ървинг.

— И какво?

— Разбираш ли колко необичайно е за една жена да се бори за второ място в йерархията? Тя е висока около метър шейсет и пет и е с дребни кости. Попитай как побеждава.

— Ървинг, изплюй камъчето най-сетне. Нямам намерение да ти вадя думите с ченгел от устата. Просто ми кажи.

— Тя уби първите двама, с които се би. Не беше необходимо да ги убива, но го направи преднамерено. Следващите трима принуди да се съгласят, че тя им е доминант. Те не поискаха да рискуват живота си.

— Много практично — казах аз.

Той кимна.

— Силви винаги е била практична. Накрая тя си избра противник от вътрешния кръг. Твърде дребна е, за да бъде насилник, и освен това се боеше от Джамил и Шанг-Ла.

— Джамил? Ричард не го е изгонил? Но той беше един от слугите на Маркус и Рейна.

Ървинг сви рамене.

— Ричард реши, че преходът ще мине по-гладко, ако остави на власт някой от старата гвардия.

Поклатих глава.

— Джамил трябваше да бъде изгонен или убит.

— Може би, но сега той като че ли е на страната на Ричард. Искрено се учуди, че не го убиха на място. Ричард е спечелил неговата вярност.

— Не знаех, че изобщо я има у Джамил.

— Никой не знаеше. Силви се би за мястото на Гери — да е втора в командването — и победи.

— Уби ли противника си?

— Не, колкото и да е странно.

— Добре, значи Силви разкъсва глутницата. Тя е втора в йерархията. Чудесно, и какво от това?

— Мисля, че тя иска да бъде Улфрик, Анита. Стреми се към мястото на Ричард.

Вторачих се в него.

— Ървинг, има само един начин да станеш Улфрик.

— Да убиеш досегашния господар — каза той. — Да, мисля, че Силви го знае.

— Не съм я виждала как се бие, но знам как се бие Ричард. Той е с петдесет килограма по-тежък от нея, петдесет килограма мускули, и е добър. Тя не може да го победи в честна схватка, нали?

— Ричард е като ранен, Анита. Сякаш му е изтръгнато сърцето. Ако тя го предизвика на двубой в момента и наистина си го постави за цел, може да го победи.

— Какво имаш предвид? Че е изпаднал в депресия ли? — попитах.

— Не просто е депресиран. Нали знаеш колко ненавижда това, че е чудовище. Преди Маркус не бе убивал никога. Не може да си го прости.

— Откъде знаеш всичко това?

— Слушам. Репортерите умеят да слушат.

Спогледахме се.

— Разкажи ми и останалото.

Ървинг сведе поглед, после ме погледна.

— Той не каза почти нищо за теб. Единствено, че не си могла да го приемеш такъв, какъвто е. Дори ти, ексекюторката, си изпаднала в ужас.

Беше мой ред да сведа поглед.

— Аз не исках да бъде така.

— Ние не сме господари на чувствата си — каза Ървинг.

Посрещнах погледа му.

— Бих искала да е обратното.

— Вярвам ти.

— Не желая смъртта на Ричард.

— Никой от нас не я желае. Страшно ми става, като си помисля какво би направила Силви, ако няма кой да ѝ попречи — той се приближи към второто легло. — Първата ѝ заповед ще бъде да се изтребят всички леопардлаци. Ние ще ги изколим.

Бавно си поех въздух, после бавно издишах.

— Ървинг, не мога да забравя какво видях. Видях Ричард да яде Маркус — закрачих из малката стая, като клатех глава. — С какво мога да помогна?

— Обърни се към глутницата и поискай да те признаят за лупа. Накарай няколко от членовете да дойдат тук и да охраняват тези двамата, въпреки преките заповеди на Силви. Но тогава ще ти се наложи да им гарантираш, че ще ги защитаваш, да им обещаеш, че тя няма да ги докосне, защото ти няма да го позволиш.

— Ако постъпя така и на Силви не ѝ хареса, ще трябва да я убия. Все едно да наглася убийството ѝ. Не е ли твърде прозрачен подобен замисъл?

Той поклати глава.

— Аз те моля да станеш наша лупа. Да бъдеш лупа на Ричард. Да покажеш на Силви, че ако продължи да ни притиска, ти ще я убиеш. Ако не го направи Ричард.

— Глупости! — възкликнах аз.

— Извинявай, Анита. Не бих се месил, обаче...

— Трябваше да зная — рекох аз и го прегърнах, а той застина от почуда, после също ме прегърна.

— Това защо е?

— За всичко, което ми каза. Знам, че на Ричард няма да му хареса.

Усмивката изчезна от лицето на Ървинг.

— Откакто взе властта в свои ръце, Ричард наказва двама от членовете на глутницата. Те сериозно оспориха неговата власт и той едва не ги уби.

— Как? — попитах аз.

— Накълца ги с нож, Анита. Сякаш не беше той, а някой друг.

— Ричард не върши такива неща.

— Вече върши, макар и невинаги. Обикновено е все така мил, но понякога го прихваща нещо и изпада в ярост. В такъв момент не ми се иска да съм около него.

— Доколко е сериозно състоянието му?

— Той трябва да се примири със същността си, Анита. Трябва да приеме звяра в себе си, иначе ще се побърка.

Поклатих глава.

— Не мога да му помогна в това, Ървинг. Аз също не мога да го приема.

Той сви рамене.

— Знаеш ли, Анита, не е чак толкова лошо да си покрит с козина. Има и по-лоши неща, например да бъдеш ходещ мъртвец.

— Върви си, Ървинг — намръщих се. — И благодаря, че ми каза.

— Надявам се, че след една седмица ще си ми все така благодарна.

— И аз се надявам.

Ървинг ми даде няколко телефонни номера и излезе. Не исках да остава твърде дълго, иначе можеше да заподозрат, че не е просто репортер. За моята репутация май никой не се безпокоеше. Съживявах зомбита, убивах вампири и бях любовница на Господаря на града. Ако започнеха да ме смятат и за върколак, нямаше да има особена разлика.

Три от имената бяха на покорни членове на глутницата, които Ървинг считаше за достатъчно силни за телохранители и достатъчно слаби, за да може да ги застави да вършат тази работа. Аз не исках да се занимавам с това. Една глутница се крепи на дисциплината: наказание или награда, най-вече наказание. Ако членовете на глутницата, към които щях да се обърна, ми откажеха, трябваше да ги накажа, иначе нямаше да съм лупа — щях да съм твърде слаба, за да бъда опора на Ричард. Разбира се, той надали щеше да ми бъде

благодарен. Сега навярно ме презираше и аз не го винях. Моята намеса щеше да го вбеси.

Само че не всичко се свеждаше до Ричард. Сега ставаше въпрос и за Стивън. Веднъж той ми бе спасил живота и аз все още не му бях върнала жеста. И освен това той е от онези, които стават жертва на всеки — така беше до днес. Да, Зейн едва не го уби, но не е там работата. Той постави приятелството по-високо от предаността към глутницата. Това означава, че Силви можеше да го лиши от защитата на глутницата. Тогава той щеше да бъде като леопардлаците — играчка за всеки, който поиска. Не можех да позволя това да му се случи, още повече че бях способна да го предотвратя.

Стивън можеше да умре. Както и Ричард. Можеше да се наложи да убия Силви, да осакатя или убия няколко членове на глутницата, за да ме разберат правилно. Можеше, можеше, можеше. Мамка му!

Убивах само при самозащита или за отмъщение. Ако сега влезех в играта, това би означавало извършване на преднамерено и хладнокръвно убийство. Може би не буквално, но поне за мен. Очакваше ме ефектът на доминото — удариш ли една плочка, трудно ще спреш останалите. Щях да се озова на дъното при следните обстоятелства: властта на Ричард — непоклатима, Стивън и леопардите — спасени, Силви — отстъпила или мъртва. Първите две щяха да се случат. Третото зависеше от Силви. Жестоко, но вярно. Имаше, разбира се, и друг вариант — тя да ме убие. Това донякъде щеше да отвори нови възможности за нея. Не че беше безпощадна, но не позволяваше на никого да се изпречи на пътя ѝ. Тази черта е обща за двете ни. Да, и аз не бях безпощадна. Иначе бих повикала Силви на среща и бих я застреляла на място. Все още не съм такъв социопат, че да сторя подобно нещо. Милосърдието може да те погуби, но понякога точно то те прави човек.

Започнах да звъня по телефона. Първо позвъних на някой си Кевин, фамилията не беше посочена. Обади се човек със сънен и хриплив глас като на пушач.

— Кой е, по дяволите?

— Мило — казах аз. — Много мило.

— Кой е?

— Анита Блейк. Знаеш ли коя съм?

Когато се опитваш да звучиш заплашително, по-добре да си пестиш думите. Така правим ние с Клинт Истууд.

Той помълча трийсетина секунди. И аз не наруших тишината. Дишането му се учести. Почти чувах колко силно заби сърцето му.

Отговори така, сякаш беше свикнал с необичайните телефонни позвънявания по въпроси, касаещи глутницата.

— Ти си нашата лупа.

— Много добре, Кевин, браво — снизходителността също е от полза.

Той се покашля.

— Какво искаш?

— Да дойдеш в университетската болница „Сейнт Луис“. Стивън и Натаниел са ранени. Искам да ги охраняваш вместо мен.

— Натаниел е леопардлак.

— Правилно.

— Силви ни забрани да им помагаме.

— Силви ли е вашата лупа? — да задаваш въпроси е прекрасно, но само ако знаеш отговорите. Ако питаш, но си изненадан от отговора, приличаш на глупак. Не е лесно да се правиш на страшен, когато изглеждаш недостатъчно информиран.

Той помълча.

— Не — отвърна след малко.

— А кой е?

Чух как с усилие преглътна слюнката си.

— Ти.

— И по ранг ли я превъзхождам?

— Сама знаеш, че я превъзхождаш.

— Тогава си размърдай задника и прави каквото ти казвам!

— Силви ще ме накаже, лупа. Жестоко ще ме накаже!

— Ще се погрижа това да не се случи.

— Ти си просто гаджето на Ричард, човек си. Не можеш да се биеш със Силви — няма да оцелееш.

— Прав си, Кевин. Не мога да се бия със Силви, но мога да я убия.

— Тоест?

— Ако тя те накаже, задето ми помагаш, ще я убия.

— Не говориш сериозно.

— Слушай, Кевин. Познавам Силви. И щом ти казвам, че мога да опра пистолет в главата ѝ и да натисна спусъка, значи наистина мога, повярвай ми. Мога да убия Силви и ще го направя, ако ме принуди. Не се шегувам, не блъфирам, не си играя.

Слушах гласа си, докато изричах тези думи. Той звучеше уморено, почти отегчено и толкова сериозно, че почти плашещо.

— Добре, ще дойда, но ако ме изоставиш, тя може да ме убие.

— Под моя закрила си, Кевин, знам какво означава това в глутницата.

— Означава, че трябва да те призная за свой доминант — отвърна той.

— Така е, но означава и това, че ако някой те повика на двубой, аз мога да ти помогна в боя. Струва ми се, че сделката е добра.

Отново последва мълчание. Кевин задиша по-бавно и по-дълбоко.

— Обещай ми, че няма да позволиш да ме убият.

— Не мога да ти обещаю това, Кевин, но мога да обещаю, че ако Силви те убие, аз ще убия нея.

Този път мълчанието не продължи дълго.

— Вярвам ти. Ще гледам да бъда в болницата до четирийсет минути.

— Благодаря, ще чакам.

Затворих телефона и се обадох на другите. И двамата се съгласиха да дойдат. С това прокарах дълбока разделителна линия между себе си и Силви. Това нямаше да ѝ хареса — никак дори. Не можех да я виня. На нейно място и аз нямаше да съм на себе си от яд. Но тя трябваше да остави на мира Ричард. Ървинг беше казал, че Ричард е като ранен, сякаш му е изтръгнато сърцето. Аз допринесох да му бъде нанесена тази рана. Накълцах сърцето му на малки парченца и танцувах по тях. Не нарочно. Намеренията ми бяха добри, но нали знаете какво е казано за добрите намерения.

Не можех да обичам Ричард, но бих могла да убия заради него. Убийството беше по-практичният от тези два дара. А напоследък бях станала много, много практична.

6

Сержант Рудолф Стор дойде, преди да се появят болногледачите на върколаците, повикани лично от мен. Той командваше РОСР. Някои на шега ги наричаха вместо „Регионален отряд за свръхестествени разследвания“, „Отряд за привиденията“ — ОП.

Долф е висок близо два метра, с телосложение на професионален борец, но не ръстът му е това, което прави силно впечатление. Той беше поел този отряд уж на шега, за да укроти либералите, а го превърна в работеща единица. През последните три години разкритите от РОСР престъпления от свръхестествен характер бяха повече от разкритите от всяко друго ведомство. Включително и от ФБР. Долф дори бе поканен да чете лекции в „Куонтико“^[1] — което не беше никак зле за човек, назначен на тази длъжност за наказание. Той, разбира се, не беше непоправим оптимист — малко полицаи са такива, — но ако му дадете лимони, ще ви направи чудесна лимонада!

Долф затвори вратата и ме погледна отвисоко.

— Лекарят ми каза, че детективът е тук, а виждам само теб.

— Изобщо не съм казвала, че съм детектив. Споменах, че съм от отряда и те са си доизмислили останалото.

Долф поклати глава. Черната му коса скриваше върховете на ушите — отдавна му беше време за подстрижка.

— Ако ще се правиш на ченге, защо не се скара на униформения полицаи, който трябваше да е на пост пред вратата.

Усмигнах се.

— Реших да оставя на теб тази работа. Предполагам, че той вече е разбрал грешката си.

— Постарах се — каза Долф.

Той продължи да стои на входа. Аз не станах. Правилно реших да не вадя пистолета си при отварянето на вратата и бях много доволна от себе си. Той и без това ме гледаше твърде сурово, а какво ли щеше да стане, ако насочех и пистолет към него.

— Какво става, Анита?

— Знаеш толкова, колкото и аз.

— Как така се оказа на точното място в точния момент?

— Стивън ми се обади.

— Разкажи ми.

Разказах му. Не премълчах дори за сводничеството — исках на това да се сложи край. Ченгетата са много добри при предотвратяването на престъпление, ако им кажеш истината. Скрих съвсем малко — например това, че бях убила предишния алфа на леопардлаците. Кое то за мен си беше почти пълна искреност.

Долф примигваше срещу мен и педантично записваше всичко във вечния си бележник.

— Искаш да кажеш, че потърпевшият е позволил да му причинят това?

Поклатих глава.

— Не е чак толкова просто. Мисля, че той е отишъл там, знаейки, че ще бъде окован във вериги, че ще има секс и болка, но едва ли е мислил, че ще стигнат толкова далече, че да го изправят лице в лице със смъртта. Дори се наложи лекарите да му прелеят кръв. Тялото му е било подложено на шок, далеч надвишаващ капацитета на способността му да се възстановява.

— Чувал съм, че върколаците се оправят и след по-тежки травми от тази — рече Долф.

Свих рамене.

— И при тях е същото като при хората — някои оздравяват по-бързо, други по-бавно. Казаха ми, че Натаниел се намира твърде ниско в йерархията. Може би слабостта му отчасти се дължи на това, че не умее да лекува сам раните си. Не знам — разтворих широко ръце.

Долф прелисти няколко страници в бележника си и намери, каквото търсеше.

— Зарязали са го на входа на спешното отделение, увит в чаршаф. Никой нищо не видял — той просто се появил там.

— Никой никога нищо не вижда — не става ли често така, Долф? Или има изключения от правилото?

Тези думи ми спечелиха едва доловима усмивка. Стана ми приятно. Напоследък Долф не беше особено доволен от мен. Едва наскоро узна, че имам интимна връзка с Господаря на града. Това не му

хареса. Той нямаше доверие на хора, които общуват с чудовища. Не го винях.

— Да, общо взето е така. Всичко ли ми разказа, Анита — всичко, което знаеш?

Вдигнах ръката си за скаутска клетва.

— Нима бих те излъгала?

— Ако е в твой интерес, да.

Гледахме се втренчено и настана толкова плътно мълчание, че с брадва да го разсечеш. Продължи дълго. Долф грешеше, ако смяташе, че аз първа ще го наруша. Напрежението между нас не беше свързано с този случай, а с неговото неодобрение на избора ми на гадже. Недоволството му увисна помежду ни. То тегнеше, притискаше, чакаше да се извиня или да кажа през смях: „Да му се не види, шегувам се“. Само защото се срещях с вампир, Долф вече не ми вярваше както преди. Разбирах го. Два месеца по-рано, или дори по-малко, аз също бих постъпила така. Но в крайна сметка аз излизам с който и каквото си реша. И аз, и Долф трябваше да приемем този факт.

Ала Долф ми беше приятел и аз го уважавах, дори често бяхме на едно мнение. Но довечера, ако изобщо успея да се измъкна от тази проклета болница, щях да се срещна с Жан-Клод. Въпреки съмненията ми по отношение на Ричард, на морала въобще и на ходещите мъртъвци в частност, страшно ми се искаше да отида на тази среща. При самата мисъл за Жан-Клод, който ме очаква, тялото ми се изпълваше с напрегнатост и топлина. Смуцаващо, но вярно. Струва ми се, че само раздялата ми с Жан-Клод би удовлетворила напълно Долф, а този вариант вече не го разглеждах по много причини. Така че седях и гледах Долф, а той гледаше мен. Тишината ставаше все по-дълбока, чуваше се само тиктакането на часовника.

Избави ни почукване на вратата. Полицаят, който вече стоеше до вратата като новобранец, прошепна нещо на Долф, който кимна и затвори. Погледна още по-недружелюбно, ако това изобщо беше възможно.

— Полицай Уейн каза, че са дошли трима родственици на Стивън. Каза също, че ако и тримата са му роднини, е готов да си изяде пистолета.

— Кажи му да не се стяга — отвърнах аз. — Те са членове на една и съща глутница. За върколаците глутницата е повече от

семејство.

— Но юридически те не са родственици — уточни Долф.

— Колко от своите хора си навит да загубиш, когато през тази врата влезе следващият върколак?

— Ние умеем да стреляме не по-зле от теб, Анита.

— Все пак сте длъжни първо да ги предупредите, а после да стреляте, нали? Трябва да се отнасяте с тях като с хора, а не като с чудовища, иначе ще се озовете пред комисията.

— Има свидетели, че си отправила предупреждение към Зейн... фамилията му не е посочена.

— Бях в настроение да проявя великодушие.

— Стреляла си в него пред свидетели. Това винаги пробужда твоето великодушие.

Отново започнахме да се гледаме. Може би не всичко се свеждаше до моя романс с вампира. Може би имаше връзка и това, че Долф, който бе ченге до мозъка на костите си, бе започнал да подозира, че убивам хора, че съм убийца. И наистина, тези, които ме нараняваха или заплашваха, изчезваха безследно. Не бяха много, но достатъчно. Преди по-малко от два месеца при самозащита убих двама на публично място, така че телата нямаше как да бъдат скрити. Така и не отидох на съд — и двамата се оказаха наемни убийци, а списъкът на жертвите им беше повече сантиметри от ръста ми. Отпечатъците от пръстите на жената дадоха отговор на серия от политически убийства, за които от Интерпол се бяха скъсали да лъжат. За такива като тях никой не скърби — със сигурност не и ченгетата.

Но това подхранваше подозренията на Долф. Дори ги потвърждаваше донякъде, да му се не види!

— Долф, защо ме препоръча на Пийт Маккинън?

Толкова дълго мълча, че вече реших, че няма да отговори.

— Защото ти си най-добрата в своята област, Анита. Понякога не съм съгласен с твоите методи, но ти помагаш да се предотвратяват убийствата и да се прибират бандитите, където им е мястото. На местопрестъплението действаш по-добре от някои детективи от моята група.

За Долф това си беше цяла реч. Зяпнах от учудване, после затворих уста.

— Благодаря, Долф — казах след малко. — Направен от теб, този комплимент значи много.

— Само дете губиш много време с тези проклети изчадия, Анита. Нямам предвид само с кого имаш връзка, а изобщо. Ти толкова отдавна играеш по техните правила, че понякога забравяш какво е да си нормален.

Усмихнах се.

— Изкарвам си прехраната със съживяване на мъртъвци, Долф. Никога не съм била нормална.

Той поклати глава.

— Не се прави, че не разбираш за какво говоря, Анита. Не кучешките зъби и не козината правят от човека чудовище — или поне невинаги само те. Понякога е важно да знаеш къде да спреш.

— Тъкмо фактът, че играя с чудовищата по техните правила, ме прави толкова ценна за теб, Долф. Ако постъпвах праволинейно, нямаше да съм толкова полезна при разкриването на свръхестествени престъпления.

— Да, понякога се питам дали ако те бях оставил на мира, ако не те бях направил наш консултант, дали нямаше да бъдеш... по-мека.

Намръщих се.

— Тоест ти виниш себе си за това, което съм аз?

Понечих да се разсмея, но изражението на лицето му ме спря.

— А колко пъти само ти се налагаше да се срещаш с чудовищата по някой от моите случаи и разследвания? Колко пъти трябваше да се пазариш с тях, за да помогнат за залавянето на някой престъпник? Ако не бях те закачал...

Станах. Подадох му ръка, после я отпуснах, без да го докосна.

— Аз не съм ти дъщеря, Долф, и ти не си ми настойник. Помагам на полицията, защото така ми харесва. Умея да го правя. А и кого можеше да повикаш, освен мен?

Той кимна.

— Да, кого друго наистина? Онези върколаци отвън могат да влязат... да посетят болните.

— Благодаря, Долф.

Той си пое дълбоко въздух, издиша и през стаята премина силна въздушна струя.

— Видях прозореца, през който са хвърлили твоя приятел Стивън. Ако беше човек, щеше да е мъртъв. Голям късмет е, че никой не е загинал.

Аз поклатих глава.

— Струва ми се, че Зейн се стараеше да внимава, поне с хората. С неговата сила е по-лесно да убие, отколкото да осакати.

— Защо? Каква разлика има за него?

— Защото сега е в затвора и ще бъде пуснат под гаранция.

— Няма да го пуснат — каза Долф.

— Никого не е убил. Откога не пускат арестуваните за побой и хулиганство?

— Разсъждаваш като полицаи, Анита. Затова се справяш толкова добре с работата си.

— Разсъждавам като ченге и като чудовище. Затова се справям толкова добре.

Той кимна, затвори бележника си и го пъкна във вътрешен джоб на самото си.

— Да, именно затова.

И излезе, без да добави нито дума. Пусна вътре тримата върколаци и затвори вратата.

Кевин беше висок, мургав, нечист и вонеше на тютюн. Лорейн беше чиста и спретната като начална учителка. Ухаеше на парфюм и нервно премигваше. Теди, чиито вкусове явно не съвпадаха с моите, тежеше около сто и петдесет килограма, почти само мускули. Косата му беше зализана и главата му изглеждаше твърде малка за такова едро тяло. Мъжете бяха страховити наглед, но от здрависването с Лорейн по кожата ми преминаха силни вибрации. Тя приличаше на изплашено зайче, а имаше силата на голям страшен вълк.

След двамайсет минути вече можех да си тръгна. Разнородното трио върколаци си подели смените, така че през цялото време някой от тях да бъде с момчетата. Сигурна ли бях, че тези нови вълци ще ги пазят? Да. Защото ако напуснеха поста си и оставеха Стивън в ръцете на убийците, аз наистина щях да ги убия. Ако направеха всичко възможно да го защитят и не им стигнеха силите, добре, но ако просто се предадяха... щях да взема Стивън, а сега и Натаниел под своя защита. Не се шегувах и се постарях те да го разберат.

Кевин го формулира най-добре:

— Ако Силви дойде, ние ще ти я пратим.

— Добре.

Той поклати глава, като си играеше с една незапалена цигара. Казах му, че тук не се пуши, но явно дори самото въртене на цигарата между пръстите го успокояваше.

— Изпикала си се в нейното езерце. Надявам се, че ще можеш сама да си почистиш.

Усмихнах се.

— Много образно, Кевин, много красноречиво.

— Образно или не, Силви ще ти откъсне главата, стига да ѝ се удаде случай.

Усмивката ми стана още по-широка.

— Моята глава си е моя работа. Работата ми е да пазя вашите глави на раменете ви, а не своята.

Тримата върколаци ме погледнаха и лицата им имаха почти еднакво изражение, което аз не можех да определя.

— Да бъдеш лупа, не означава само да се бориш за надмощие — тихо каза Лорейн.

— Знам.

— Наистина ли? — попита тя и в тона ѝ имаше нещо детинско.

— Мисля, че да.

— Ти ще ни убиеш, ако те разочароваме — каза Кевин, — но готова ли си да умреш за нас? Ще платиш ли същата цена, която искаш от нас?

Кевин повече ми харесваше, когато не се изразяваше образно. Погледнах тримата непознати. Бих ли рискувала живота си за тях? Можех ли да поискам от тях да рискуват живота си за мен, ако не бях готова да върна услугата?

Погледнах ги, много внимателно ги погледнах. Малките длани на Лорейн стискаха дамската ѝ чанта така здраво, че ръцете ѝ трепереха. Впереният в мен поглед на Теди беше спокоен, одобрителен, но в него имаше нещо ново, някакъв проблясък на ум, който може и да не забележиш, ако гледаш само тялото. Кевин изглеждаше така, сякаш търсеше отговор на нерешима загадка на погрешно място, или беше в бар с чаша уиски в ръка, дълбоко замислен. Нещо прозираше под техния цинизъм и то беше страх. Страх да не се окажа като всички останали. Използвач, който пет пари не дава за тях. Такава беше по-

рано Рейна, а сега Силви. Глутницата би трябвало да бъде убежище за тях, закрила, а не да всява страх.

Те излъчваха топла, електрическа сила, която изпълваше залата и танцуваше по кожата ми. Бяха напрегнати, изплашени. Вследствие на силни емоции повечето върколаци започват да губят мощ. Ако имаш сетива за нея, ще я доловиш. Години наред това ми се удаваше. Ала сега беше някак по-различно. Аз не само усещах силата, но и тялото ми реагираше на нея. Не просто тръпки или настръхване на кожата, а нещо много по-дълбоко. Сякаш тази сила бе открила някаква част от мен, бе докоснала някаква част, за която дори не подозирах, че съществува.

Тялната сила ме изпълваше, докосваше ме и аз я усещах, каквото и да беше тя, сякаш бе прехвърлена към мен. Топъл поток от енергия бликна вътре в мен и премина по кожата ми, сякаш всички пори на тялото ми излъчваха топли струи въздух. Аз тихо ахнах. Познавах вкуса на тази сила и тя не беше силата на Жан-Клод. Това бе Ричард. По някакъв начин почерпих от силата на Ричард. Питах се дали той го почувства това, далеч от мен, в другия щат, където работеше над дисертацията си?

Преди месец и половина, за да спася живота на всички ни, аз позволих на Жан-Клод да свърже трима ни. Те умираха, а аз не можех да допусна това да се случи. Понякога Ричард се вмъкваше в сънищата ми, но обикновено Жан-Клод ни държеше разделени, защото ставаше твърде мъчително. И ето че сега аз за първи път оттогава насам почувствах силата на Ричард. За първи път се убедих, че тази сила все още ни свързва и не е отслабнала. Такова свойство има магията — не може да бъде погубена дори от ненавистта.

Изведнъж изрекох думи, които дотогава не знаех.

— Аз съм лупа, аз съм майка на всички, вашата защитничка, вашето убежище, вашият покой. Ще въстана заедно с вас против всяко зло. Вашите врагове са и мои врагове. Ние сме една плът и кръв. Ние сме ликои^[2], ние сме глутница.

Потокият топлина рязко секна. Аз се разтреперих и ако Теди не ме бе задържал, щях да се строполя на пода.

— Зле ти ли е? — избоботи той с глас, внушителен като цялата му фигура.

— Добре съм, всичко е наред — отвърнах аз и щом се посъвзех, мигом отстъпих крачка назад. Макар да бе на стотици километри оттук, Ричард усети тази тяга и ме откъсна от себе си. Той затръшна вратата, тъй като не знаеше какво правя и защо. В главата ми забушува гняв, подобен на безмълвен писък. Ричард беше страшно ядосан.

И двамата бяхме свързани с Жан-Клод. Аз бях неговият човешки слуга, а Ричард бе неговият вълк. Това беше болезнена близост.

— Ти не си ликой — каза Лорейн. — Дори не си върколак. Как успя да сториш това?

— Търговска тайна — пошегувах се аз.

Всъщност наистина не знаех. Но можех да попитам Жан-Клод довечера. Надявах се, че той ще може да го обясни. За цялата дълга история на вампирите той беше едва третият господар, на когото се бе удало да свърже смъртен и върколак в едно. Аз силно подозирах, че не съществува никакво ръководство по този въпрос и че Жан-Клод импровизира много по-често, отколкото ми се искаше.

Теди падна на колене.

— Ти си нашата лупа!

Другите двама последваха примера му. Те се принизиха до положението на добри малки покорни вълчета, макар на Кевин — а и на мен самата — да не му се нравеше. Но не можех да преценя доколко всичко е показност и доколко необходимост. Искях те да ми се подчиняват, защото в този случай нямаше да ми се наложи да ги накажа или убия. Затова ги оставих да пълзят по пода, да пипат краката ми и да душат кожата ми като кучета. Така ни завари сестрата, която влезе точно в този момент.

Всички скочиха от пода. Опитах се да обясня, но след малко млъкнах. Сестрата просто стоеше и ни гледаше със странна, застинала на устните ѝ усмивка. Накрая тя си тръгна, без да свърши каквото и да било, само изрече:

— Ще пратя тук доктор Уилсън да ги прегледа...

Тя закима енергично и отчетливо и затвори вратата след себе си. Ако обувките ѝ бяха на високи токчета, сигурна съм, че непременно щяхме да я чуем как тича.

Така е, като не си от чудовищата!

[1] Академия в щата Вирджиния, която подготвя кадрите на ФБР, ЦРУ и други силови структури в САЩ, известна с тежките си методи на обучение и тренировка. — Б.р. ↑

[2] Членовете на глутницата на Ричард. Наричат се така в чест на древногръцкия цар Ликаон, който Зевс превърнал във вълк. Ричард смята, че Ликаон е първият върколак. — Б.р. ↑

Залисана с върколаците болногледачи, закъснях за срещата, а четенето на материалите на Маккинън ме забави още повече. Но трябваше да бъда подготвена, ако тази вечер станеше пожар. От документите узнах две неща. Първо, че всички пожари са избухнали след свечеряване и това мигом ме наведе на мисълта, че подпалвачите са били вампири. Да, но вампирите не умеят да предизвикват пожари. Те нямат такава способност. Всъщност огънят е едно от нещата, от които те най-много се бояха. О, виждала съм вампири, способни да овладяват до някаква степен вече горящ огън. Променянето на големината на пламъка на свещ е фокус, но огънят е стихия на чистотата. Чистотата и вампирите са несъвместими. Второто, което разбрах, щом се запознах с документите, бе, че познанията ми за пожарите въобще и за изгарянията, в частност, са ограничени. Нуждаех се от книга с практически указания или от добро разяснение.

Жан-Клод бе запазил маса в „Демиш“ — един много приятен ресторант. Трябваше да изтичам до къщата, която бях наела неотдавна, за да се преоблека. Това ме забави, затова се разбрахме да се срещнем направо в ресторанта. Неприятното, когато отиваш на изискана среща с гадже, е, че не знаеш къде да денеш оръжието си. Секси поличките са страшно неудобни в такива случаи — просто няма къде да го скриеш.

Официалната рокля прикрива повече, но пък ваденето на пистолета е трудно. Всяка прилепваща по тялото дреха усложнява нещата. Тази вечер бях облякла рокля с тънки презрамки и толкова високи цепки от двете страни, че се наложи да подбера чорапогащник в подходящия черен нюанс и дантелено черно бельо. Достатъчно добре се познавах, за да знам, че понякога по време на вечеря се разсейвам и оставям бельото ми да се види. А ако се наложеше да извадя пистолета си — със сигурност. Защо изобщо да нося бельо, в такъв случай? Отговор: носех деветмилиметров файърстар, затъкнат около кръста.

Коланът ми представляваше еластична лента над бельото, но под роклята. Беше пригоден за носене на пистолет под риза с копчета. Със

свободната си ръка издърпваш нагоре ризата, с другата вадиш пистолета и *voilà* — започваш да стреляш. С вечерна рокля е по-сложно, защото се налага да повдигнеш цял топ плат, докато се добереш до пистолета. Все пак е по-добре от нищо, стига противникът да е навит да потърпи. С тази рокля с цепките обаче можех да пъхна ръка в една от тях, да издърпам пистолета от колана и да го измъкна през цепката. Пак си трябваше време, но не беше и съвсем бавно. Проблемът беше, че не можех да нося този колан с плътно прилепнала по тялото рокля — кой трупа тлъстини с форма на пистолет.

Бях подбрала и сутиен без презрамки, подходящ на дантелените ми пликчета, така че щом свалях роклята и пистолета, да изглеждам секси. Токчетата на обувките ми бяха по-високи, отколкото обикновено понасях, но иначе трябваше да подкъся роклята. И тъй като не обичам да шия, избрах токчетата.

Единственият голям недостатък на тънките презрамки на роклята беше, че се разкриваха ръцете и плещите ми, заедно с всичките белези по тях. Беше ми хрумвало да си купя нещо късичко за отгоре, но тази рокля не се съчетаваше със сако. Така че щях да мина и без него. Жан-Клод бе виждал белезите неведнъж, а хората, които бяха достатъчно нагли, че да се обърнат да ме огледат втори път — е, нека си напълнят очите.

Бях станала направо факир в гримирането — сенките, руж и червилото. Червилото този път беше много наситено червено, но ми отиваше. Бледа кожа, черна чуплива коса, тъмнокафяви очи. Обичах контрастите и тъмночервеното червило ми пасваше идеално. Бях се постарала да изглеждам шикозно и така се чувствах, докато не зърнах Жан-Клод.

Той седеше край масата и ме чакаше. Видях го още от входа, макар че салонният управител трябваше да обслужи още двама души преди мен. Нямах нищо против — гледката ми харесваше.

Косата на Жан-Клод е черна и къдрава, но сега бе направил нещо с нея и изглеждала мека и права, спускаше се по раменете му, а връхчетата ѝ бяха леко извити навътре. Лицето му изглеждала още по-изтънчено, като най-фин порцелан. Не беше просто красив, а прекрасен. Не бях съвсем сигурна какво предпазва лицето му да не изглежда женствено — нещо в овала на бузите, в извивката на челюстта... Човек никога не би могъл да го сбърка с жена. Беше

облечен в кралско синьо — в този цвят не го бях виждала никога. Късото му сако с метални отблясъци беше с черни дантелени апликации във форма на цветя. Ризата му, както обикновено, беше надиплена в стил седемнайсети век, но днес бе в наситено тъмносиньо до самата пищна висока яка, обрамчваща лицето; с дантела бяха общити и ръкавите на сакото, които стигаха до изящните му бели китки.

Държеше в ръка празна винена чаша — хванал я беше за столчето, въртеше я между пръстите си и гледаше как светлината се пречупва през кристала. Не можеше да си позволи повече от глътка вино и това го натъжаваше.

Салонният управител ме поведе покрай масите към него. Жан-Клод вдигна поглед и щом видях лицето му, сърцето ми прескочи, а дъхът ми внезапно секна. На фона на синята яка, очите на Жан-Клод изглеждаха още по-сини от всякога, вече не с цвета на среднощно небе, а кобалтови, като хубав сапфир. Ала никакъв скъпоценен камък не можеше да побере в себе си толкова интелект и тайнственост. Докато вървах към масата, се разтреперих от този поглед. Не от студ, нито от страх. Беше очакване.

Ходенето на високи токчета, при това с рокля с цепки отстрани, си е изкуство. Походката трябва да бъде широка и лежерна, с поклащане на бедрата, иначе роклята ще се усуче около краката ти, токчетата ще се извият и току-виж си навехнала глезен. Трябва да ходиш така, сякаш си убедена, че с тази дреха изглеждаш страхотно. Усъмниш ли се в себе си, изгубиш ли за миг увереността си, незабавно ще се строполиш на пода и ще станеш за посмешище. Години наред аз не умеех да нося обувки с високи токчета и вечерни рокли. За един месец Жан-Клод ме научи на неща, на които мащехата ми не успя да ме научи за двайсет години.

Той се изправи и аз нямах нищо против, макар че веднъж изнервих ужасно едно старо гадже, като се надигах с него всеки път, когато той ставаше, за да уважи някое от другите момичета на масата. Първо, вече бях доста поулегнала, и, второ, тъкмо имах възможност да го разгледам в цял ръст. Панталонът му беше черен, ленен, прилягащ перфектно към тялото. Черни ботуши до коленете, от намачкана и мека крепирана кожа.

Жан-Клод се понесе с плавна походка към мен. Стоях и гледах как се приближава. Все още доста се боях от него. Боях се от това колко силно го желая. Бях като зайче, осветено от фарове на кола и застинало в очакване на смъртта. Но дали сърцето на зайчето бие все по-учестено? Дали дъхът му излиза на пресекулки? Неконтролируем страх ли беше това, или просто смъртта?

Той ме прегърна и ме притисна към себе си. Бледите му ръце се плъзнаха по голите ми рамене, бяха топли. Този ден той явно бе изсмукал някого, бе откраднал топлината му. Но този някой сам беше пожелал, беше молил за това. Господарят на града никога не просеше от кръводарители. Кръвта бе единствената телесна течност, която не бих поделила с него. Прокарах ръце по копринената му риза, под късото сако. Исках да се разтопя цялата от тази крадена топлина. Исках да прокарам ръце по грапавия ленен плат, така контрастиращ с гладката коприна. Жан-Клод винаги беше празник на чувствеността, целият, дори дрехите му.

Той съвсем леко допря устни до моите — знаем, че червилото полепва. После наклони главата ми настрани, дъхът му докосна лицето ми и слезе надолу по шията, като огнена струя по кожата ми. После каза току над биещия на шията ми пулс:

— Днес си прекрасна, *ma petite* — и нежно прилепи устни към кожата ми.

Аз трепетно въздъгнах и се отдръпнах от него.

Такъв беше вампирският поздрав — лека целувчица по шията, там, където бие пулсът. Жест, запазен само за най-близките приятели. Той свидетелстваше за огромно доверие и нежност. Да го отклониш, означава да покажеш, че си сърдит или недоверчив. Все още ми се струваше, че този поздрав е твърде интимен за обществено място, но бях виждала да приветства така и други и при отказ започваха схватки. Това беше древен жест, дошъл отново на мода. Всъщност сега той се превръщаше в изискано приветствие в артистичните кръгове. Все пак беше по-добре от целуването на въздуха около нечие лице.

Салонният управител държеше стола ми. Аз му махнах с ръка да не си прави труда. Това беше не феминизъм, а просто липса на грациозност. Никога не ми се бе удавало да се приближа до масата така, че столът да не ме удари по краката или да не се окажа толкова

далече от масата, че после да не се налага сама да прибутвам стола напред. Така че да върви по дяволите, все някак щях да се справя сама.

Жан-Клод наблюдаваше как се боря със стола, усмихваше се, но не предложи да ми помогне. Поне от това го бях отучила най-накрая. Той елегантно седна на своя стол. Движенията му бяха почти контешки, но беше ловък като котка. Дори в минутите на отдых мускулите под кожата му се усещаха. По-рано смятах, че това е вампирски трик, ала не, беше си присъщо само на него.

Поклатих глава.

— Какво се е случило, *ma petite!*

— Чувствах се досущ като Пепеляшка на бала, докато не те видях. Сега съм като някоя от грозните ѝ сестри.

— Знаеш, че си прекрасна, *ma petite* — рече добродушно той. — Трябва ли да подхранвам тщеславието ти, като повтарям непрекъснато тези думи?

— Не съм на лов за комплименти — погледнах го и отново поклатих глава. — Тази вечер изглеждаш умопомрачително.

Той се усмихна, наведе глава встрани и косата му падна напред.

— *Merci, ma petite.*

— Косата ти така ли ще си остане? — попитах. — Изглежда великолепно — побързах да добавя, и действително беше така, но все пак се надявах, че няма да е за постоянно. Харесвах къдриците му.

— Ако отговорът е да, какво би казала?

— Ако отговорът беше да, щеше да ми го кажеш, а не да ме провокираш.

— Ще ти бъде ли мъчно за къдриците ми?

— Бих могла да ти отвърна със същото.

Той се ококори в престорен ужас.

— Само не славната ти корона, *ma petite, ton Dieu!* — Той ми се присмиваше, но аз бях свикнала.

— Нямах представа, че е възможно лепен панталон да е толкова тесен.

Усмивката му се разшири.

— Нямах представа, че можеш да скриеш пистолет под такава... тънка рокля.

— Ако не прегърна някого, няма как да разбере.

— Така е.

Дойде сервитьорът и попита какво ще прием. Аз поръчах вода и кола. Жан-Клод отказа. Ако можеше да си поръча нещо, щеше да е единствено вино.

Премести стола си и седна почти до мен. Щеше да остане така, докато сервира вечерята, но обичаше да избираме ястията заедно. Бяха ми нужни няколко срещи на вечеря с него, докато разбере какво иска. Всъщност не какво иска — какво му е нужно. Аз бях неговият човешки слуга. Носех три от белезите му. Един от страничните ефекти на втория беше възможността Жан-Клод да се храни чрез мен. Така че, ако тръгнем на дълго морско пътешествие, нямаше да се наложи той да пие кръв от пасажерите. Аз щях да го храня известно време. Можеше също и да усеща вкуса на храната, която ядях.

За първи път след почти четиристотин години той можеше да изпитва удоволствие от храненето, въпреки че аз трябваше да ям вместо него. Това бе нищожно в сравнение с другите неща, които ни даваше нашата връзка, но него като че ли го радваше най-много. С детински възторг си поръчваше храна и ме гледаше как я поглъщам, вкушваше я чрез мен. Когато бяхме сами, се търкаляше по пода като котарак и притискаше с ръце устата си, сякаш в опит да изцеди и последната капчица вкус. В тези моменти беше направо умилителен — единствено и само тогава. Жан-Клод беше великолепен и чувствен, но не и умилителен. С това ядене заради него за шест седмици качих два килограма.

Жан-Клод праметна ръка през облегалката на стола ми и двамата зачетохме менюто. Той се наведе толкова близо, че косата му докосна бузите ми. Ароматът на парфюма му... простете, на одеколона му, милваше кожата ми. Макар че да се нарече одеколон ароматът, който се носеше от него, бе все едно да се нарече „Брут“ препарат против насекоми.

Отместих глава от ласките на косата му, най-вече защото близостта му блокираше мислите ми. Може би ако бях приела поканата му да отида да живея с него в „Цирка на прокълнатите“, този плам щеше да се уталожих. Но аз реших да наема спешно къща в отдалечен район, за да не пострада някой съсед от случаен куршум — по тази причина напуснах предишното си жилище. Къщата никак не ми харесваше. Не си падах много по къщи. Предпочитах да живея в многоетажна сграда, но и там, уви, има съседи.

Дантелените обшивки по самото на Жан-Клод дращеа почти голите ми рамене. Той отпусна длан на рамото ми, връхчетата на пръстите му се плъзнаха лекичко по кожата. Кракът му докосна бедрото ми и аз осъзнах, че не бях чула нищичко от онова, което ми бе казал. Смутих се.

Той млъкна и онези негови изключителни очи се впиха в мен от сантиметри разстояние.

— Опитвах се да ти кажа какво съм избрал от менюто. Чу ли ме изобщо?

Поклатих глава.

— Извинявай.

Той се засмя и този смях се плъзна по кожата ми като дъха му — топъл и ласкав. Това беше вампирски трик, но от по-елементарните, а в случая за нас беше нещо като любовна игра на обществено място. Насае правехме друго.

— Не е необходимо да се извиняваш, *ma petite* — прошепна в ухото ми. — Знаеш, че ми е приятно, когато ти действам... опияняващо.

Отново се засмя и този път го отблъснах.

— Седни си на мястото. Достатъчно време имаше да решиш какво искаш.

Той послушно премести стола си.

— Това, което искам, го имам, *ma petite*.

Наложи се да сведа поглед, за да избегна неговия. Топлината пропълзя нагоре по шията ми към лицето и не можех да я спра.

— Ако имаш предвид какво ми се яде, това е друг въпрос — продължи той.

— Иронията ти ме пробожда в сърцето!

— Бих могъл да те пробода и на доста други места.

Имах чувството, че повече от това няма накъде да се изчервя. Грешах.

— Престани.

— Обичам да те карам да се изчервяваш. Очарователна си!

Тонът му ме накара да се усмихна против волята си.

— Не съм с тази рокля, за да изглеждам очарователна. Исках да бъда изискана и секси.

— А нима не може да бъдеш изискана, секси и очарователна едновременно? Има ли правило, което изключва съчетаването на тези три качества?

— Хитро се измъкваш.

Той облещи очи в опит да изглежда безхитростен и простодушен. Имаше много качества, но тези двете не бяха сред тях.

— Хайде все пак да се заемем с избора на ястия — рекох аз.

— Така го каза, сякаш е някаква досадна работа — отвърна той.

Въздъгнах.

— Преди да те срещна, смятах, че храната е нещо, което трябва да приемаш, за да не умреш. Никога няма да бъда толкова увлечена по нея, колкото си ти. За теб тя е просто фетиш.

— Едва ли е фетиш, *ma petite*.

— Тогава хоби.

— Може би.

— Така че просто ми кажи какво ти харесва от менюто и ще се договорим.

— Искам само да опитваш онова, което поръчаме. Не е задължително да го ядеш.

— Стига вече с това опитване. Напълнях. За пръв път ми се случва.

— Качила си два килограма, така ми казаха. Макар че старателно търсих тези призрачни два килограма, не можах да ги намеря. Значи сега тежиш общо петдесет и пет килограма, ако не греша.

— Не грешиш.

— О, *ma petite*, превръщаш се в истинска дебелана.

Стрелнах го с не твърде дружелюбен поглед.

— Никога не се шегувай с жена по отношение на килограмите й, Жан-Клод. Никога! Не и в Америка през двайсет и първи век.

Той широко разпери ръце.

— Моите най-дълбоки извинения.

— Когато се извиняваш, постарай се да не се усмихваш. Иначе ефектът се губи.

Той се усмихна толкова широко, че почти се показаха кучешките му зъби.

— Ще се постарая да го запомня.

Сервитьорът донесе водата и колата ми.

— Ще поръчате ли или след малко?

Жан-Клод ме погледна.

— Още няколко минути.

Обсъждането започна. Двайсет минути по-късно се нуждаех от още една кока-кола и вече знаехме какво ни се яде. Сервитьорът се върна и застина в очакване, готов да записва.

Едно на нула за мен при ордъовъра — не поръчахме. Отказах салатата и склоних за супата. Супа с праз и картофи — не беше болка за умиране. За телешката пържола постигнахме консенсус.

— Тънка — рекох на сервитьора.

— Как я искате... добре изпечена?

— Половината добре изпечена, половината сурова.

— Не ви разбрах, мадам? — запремига насреща ми сервитьорът.

— Пържолата е около двеста грама, нали?

Той кимна.

— Разрежете я на две. Сто грама опечете добре, другите сто нека бъдат сурови.

— Не мисля, че е възможно — смръщи чело онзи.

— При тези цени трябва да ми докарате и крава, ако поискам, и да извършите ритуално жертвоприношение на масата. Изпълнете поръчката ми.

Подадох му менюто и той го взе.

Все още намръщен, се обърна към Жан-Клод:

— А за вас, сър?

Жан-Клод се подсмихна.

— Днес няма да поръчвам.

— В такъв случай да ви предложи вино, сър?

Той не трепна.

— Не пия... вино.

Аз се закашлях и олях с кола цялата покривка. Сервитьорът само дето не се втурна да ми отдава първа помощ. Жан-Клод избухна в такъв смях, че чак му избиха сълзи. Не можех да определя със сигурност на тази светлина, но ми се стори, че те са леко червеникави. Вероятно по ленената салфетка останаха розови петънца, когато попи с нея сълзите. Сервитьорът се отдалечи бързешком, без да схване шегата. Загледана през масата в смеещия се вампир, се запитах дали

съм разбрала шегата му, или съм била неин обект. Имаше ноци, когато не бях сигурна дори в посоката на въртене на земята.

Той ми подаде ръка през масата и аз я поех. Определено съм била обектът на шегата му.

8

Десертът беше чийзкейк с малиново сладко и шоколадова глазура. Тройна заплаха за всяка запланувана диета. Честно казано, предпочитам обикновен чийзкейк. Шоколадът и плодовете — с изключение на ягодите — просто развалят чистия вкус на крем сиренето. Но Жан-Клод ги харесваше. Освен това в този ресторант не предлагаха сладкиши без глазура. Вероятно не е достатъчно изискано.

Изядох всичко, обрах и последните капчици шоколад по чинията и я отместих. Пряхдох. Жан-Клод беше положил цялата си ръка върху покривката и отпуснал глава отгоре. Затворил очи, замрял, потопен в насладата. После премигна насреща ми, сякаш излизаше от транс, и каза, без да повдига глава:

— Оставила си недоядена малко бита сметана, *ma petite*.

— Пряхдох.

— Това е истинска бита сметана. Топи се на езика и се плъзга по небцето.

— Не мога повече — поклатих глава. — Ако хапна дори само още една хапчица, ще ми прилошее.

Той изпусна дълга страдалческа въздишка и се изправи на стола.

— Има вечери, когато ме хвърляш в отчаяние, *ma petite*.

— Най-смешното е, че понякога мисля същото за тебе — усмихнах се аз.

— *Touche, ma petite, touche*^[1] — поклони се леко той и кимна.

Погледна през рамото ми и се вцепени. Усмивката мигом изчезна, сякаш забърсана. Лицето му се превърна в непроницаема маска. Знаех, дори без да се обръщам, че зад гърба ми стои някой, от когото Жан-Клод се страхува.

Изпуснах си салфетката, вдигнах я с лявата си ръка, докато с дясната издърпах своя файърстар. Когато се изправих, поставих пистолета върху коленете си. Престрелка в „Демиш“ — е, идеята не беше много добра идея, но не за първи път ми хрумваше нещо подобно.

Обърнах се и видях, че между масите и кристалните чаши към нас приближават мъж и жена. Тя изглеждаше висока, но само докато човек не забележи токчетата на обувките ѝ — бяха поне десетсантиметрови. Ако се опитам да ходя с такива обувки, бих си счупила крака още на първата крачка. Роклята ѝ беше бяла, с четвъртито деколте, вталена и бе по-скъпа от цялото ми облекло заедно с пистолета. Косата ѝ беше светлоруса, почти бяла и пасваше по цвят на роклята, а раменете ѝ бяха обвити в кожа от бяла норка. Косата беше разкошна, събрана на кок и по нея проблясваха сребристи искрици и кристални пламъчета от диаманти, сякаш бе корона. Жената беше бледа като тебешир и дори гримът не можеше да скрие, че този ден все още не беше пила кръв.

Мъжът беше човек, макар че от него струеше една енергия, която ме изпълваше с желание да го лиша от човешкото в него. Матовата му кожа беше с възхитителен шоколадов загар. Буйната му кестенява коса, обръсната на слепоочията, падаше на къдрици. Тъмнокафявите му очи следяха Жан-Клод неотклонно, с радост, но това беше горчива радост. Носеше бял ленен костюм и копринена вратовръзка.

Двамата спряха до нашата маса, както и очаквах. Красивото лице на мъжа беше обърнато единствено към Жан-Клод — сякаш аз въобще не бях там. Имаше много изразителни черти — от високите скули до орловия нос. Съвсем лека промяна в чертите, и това лице би изглеждало грозно. В този си вид обаче беше направо поразително, изключително мъжествено.

Жан-Клод стана, отпуснал свободно ръце покрай тялото. Красивото му лице беше безизразно.

— Толкова време мина от последната ни среща, Ивет.

— Да, много време, Жан-Клод — каза тя с великолепно усмивка. — Помниш ли Балтазар? — тя докосна ръката на мъжа и той покорно обгърна талията ѝ, след което долепи леко устни до бледата ѝ буза. Едва тогава ме погледна за първи път. Никога мъж не ме беше гледал така. Ако беше поглед, отправен от някоя жена, щях да помисля, че ревнува. Вампирката говореше перфектен английски, но с френски акцент.

— Разбира се, че го помня — отвърна Жан-Клод. — Времето, прекарано с Балтазар, завинаги ще остане паметно за мен.

Мъжът се обърна към Жан-Клод.

— Явно не толкова паметно, че да останеш с нас — и той говореше с френски акцент, но се долавяше и друг. Все едно да смесиш синьо и червено, за да получиш мораво.

— Аз съм господар на своята територия. Нали за това си мечтае всеки?

— Някои мечтаят за кресло в Съвета — отговори Ивет. Гласът ѝ все още издаваше веселост, но в него се долавяше и още един нюанс — като да плуваш в мътна вода, наясно, че наблизо има акули.

— Аз не се стремя към такива висини над облаците — каза Жан-Клод.

— Нима?

— Да.

Тя се усмихна, но очите ѝ останаха хладни и пусти.

— Ще видим.

— Няма нищо за гледане, Ивет. Доволен съм от сегашното си положение.

— Ако е така, няма защо да се боиш от нас.

— Ние по принцип не се боим — казах аз и се усмихнах.

И двамата ме погледнаха, сякаш бях куче, изпълнило интересен номер. Вече сериозно започваха да не ми харесват.

— Ивет и Балтазар са представители на Съвета, *ma petite*.

— Радвам се за тях.

— Струва ми се, че не ѝ направихме кой знае какво впечатление — рече Ивет и се обърна с цялото си лице към мен. Очите ѝ бяха сиво-зелени, с кехлибарени петънца около зениците. Почувствах, че се опитва да ме всмуче в тези очи, но не ѝ се удаваше. От силата ѝ кожата ми настръхна, но тя не успя да ме заплени с поглед. Силна беше, но не и господар на вампири. Усещах възрастта ѝ като главоболие. Не помалко от хиляда години. Последната вампирка на такава възраст, която срещнах, едва не ме вкара в гроба. Но Николаос тогава беше Господарка на града, а Ивет не можеше и да си мечтае за това. Ако за хиляда години вампирът не постигне статуса на Господар, никога няма да му се случи. С възрастта вампирът набира сила и умения, но си има предел. Ивет беше достигнала своя. Гледах я в очите, мощта ѝ гъделичкаше кожата ми, но нищо не можеше да ми направи.

— Покъртително — рече тя и се намръщи.

— Благодаря — казах аз.

Балтазар я заобиколи и се отпусна на едно коляно пред мен. Постави ръка на облегалката на стола ми. После се наведе към мен. Щом Ивет не бе господар на вампири, значи той не ѝ беше слуга. Само вампир-господар може да превърне някого в свой слуга. Значи Балтазар принадлежеше другиму. На някого, когото аз все още не познавах. Защо ли имах чувството, че ми предстои съвсем скоро да се запозная с него?

— Моят господар е член на Съвета — каза Балтазар. — Нямаш представа каква огромна мощ притежава!

— Защо не ме попиташ дали това ме интересува?

Лицето му пламна от гняв, очите му потъмняха и той още поздравно стисна облегалката на стола ми. Постави ръка върху крака ми, малко над коляното и започна да стиска с пръсти. Достатъчно дълго време си бях имала работа с чудовища, за да зная какво усещане предизвиква свръхестествената сила. Пръстите му се впиха в плътта ми и аз знаех, че може да продължи да стиска, докато не се скъсат мускулите, а костите не изскочат изпод кожата.

Хванах копринената му вратовръзка, придърпах го към себе си и опрях в гърдите му дулото на файърстара.

На лицето му, на няколко сантиметра от моето, се изписа изненада.

— Хайде да се обзаложим, че ще пробия дупка в гърдите ти, преди да успееш да ми счупиш крака.

— Няма да посмееш.

— И защо? — попитах.

През очите му премина сянката на страха.

— Аз съм слуга на член на Съвета.

— Това няма да ти помогне — казах аз. — Пробвай друго.

— Не разбирам — сви вежди той.

— Посочи ѝ по-сериозна причина да не те убие — намеси се Жан-Клод.

— Ако ме застреляш пред свидетели, ще попаднеш в затвора.

— Това е вече друго — въздъгнах аз и го притеглих толкова плътно до себе си, че лицата ни почти се докоснаха. — Бавно махни ръката си от коляното ми и няма да натисна спусъка. В противен случай ще поема риска да си имам работа с полицията.

Той се вторачи в мен с широко отворени очи.

— Наистина би постъпила така — каза Жан-Клод.

— Не блъфирам, Балтазар. Запомни го и може би няма да ми се наложи да те убия.

Той разтвори пръсти и бавно се отдръпна от мен. Аз пуснах вратовръзката му и тя се изплъзна от ръката ми като риба. Облегнах се назад на стола си, като задържах пистолета си под покривката. И двамата бяхме образец за благоразумие.

Така или иначе, сервитьорът дойде и попита:

— Проблеми ли има?

— Никакви — отвърнах аз.

— Донесете ни сметката, моля — каза Жан-Клод.

— Веднага — рече сервитьорът, като малко нервно наблюдаваше как Балтазар става от пода и се опитва да приглади набръчкания си панталон, ала ленът си е лен, не е подходящ за коленопреклонна поза.

— Спечели първия рунд, Жан-Клод — каза Ивет. — Внимавай победата ти да не се окаже пирова.

Двамата с Балтазар излязоха, без дори да седнат в заведението. Вероятно не са били гладни.

— Какво става? — попитах аз.

Жан-Клод си седна на мястото.

— Днес Ивет представлява Съвета. Балтазар е слуга на един от най-силните членове.

— Защо дойдоха?

— Според мен заради господин Оливър.

Господин Оливър беше най-старият вампир, когото съм виждала и за когото съм чувала през живота си. Беше на един милион години, без майтап, точно на един милион плюс-минус няколко. За онези, които разбират от праистория, уточнявам: да, той действително не е хомо сапиенс. Бе хомо еректус и можеше да излиза денем, макар и да не съм го виждала да се появява под преките слънчеви лъчи. Този е единственият вампир, който ме заблуди за няколко минути, че е човек. Иронията в случая е, че той изобщо не е човек. Съставил бе план да отстрани Жан-Клод, да подчини всички местни вампири и да ги принуди да изколят хората. Оливър считаше, че подобна касапница ще принуди властите отново да обявят вампирите извън закона. Според него вампирите, имайки законни права, ще се разпространят твърде

бързо и ще подчинят човешката раса. В известен смисъл бях съгласна с него.

Планът му можеше и да сполучи, ако не го бях убила. Как успях — това е дълга история, която за мен приключи с кома. Една седмица бях в безсъзнание, толкова близо до смъртта, че лекарите не можах да разберат как оцелях. На тях въобще не им беше ясна причината за комата, а никой не искаше да слуша обяснения за вампирски знаци и за вампири хомо еректус.

Вторачих се в Жан-Клод.

— Онзи побъркан кучи син, който се опита да те премахне миналата година, в деня на Все светии?

— *Oui*.

— Той какво общо има със случая?

— Той беше член на Съвета.

Досмеша ме.

— Не може да бъде. Той беше стар, по-стар от грехопадението, но не беше силен.

— Аз ти казах, че се съгласи да постави предел на своята сила, *ma petite*. Отначало не знаех що за същество е, но той беше член на Съвета, известен като Земетръсеца.

— Моля?

— Можеше със собствени сили да предизвика земетресение.

— Не е възможно!

— Възможно е, *ma petite*. Той се съгласи да не превръща града в руини, защото това щеше да бъде сметнато за обикновено земетресение. Искаше вината за кръвопролитията да падне върху вампирите. Спомняш ли си, че той искаше вампирите отново да бъдат поставени извън закона? Земетресението нямаше да му помогне в това начинание, за разлика от кървавата баня. Никой не вярва, включително и ти, че един обикновен вампир може да предизвика земетресение.

— Така е, по дяволите! — Погледнах го в очите. — Сериозно ли говориш?

— Напълно сериозно, *ma petite*.

Всичко това ми дойде твърде много, за да съм в състояние да го възприема незабавно. Когато те налегнат съмнения, обърни им гръб и недей да се учудваш.

— Значи сме премахнали член на Съвета. И какво?

Той поклати глава.

— Ти изобщо не се боиш, *ma petite*. Разбираш ли каква опасност застрашава всички нас?

— Не, и какво разбираш под „всички нас“? Кой друг е в опасност, освен ние с теб?

— Всеки от нашите — отвърна той.

— Какво значи „всеки“?

— Всички мои вампири, всеки, когото Съветът счита за наш.

— Лари? — попитах аз.

— Може би — въздъхна той.

— Да му се обадя ли? Да го предупредя? Колко е голяма тази опасност?

— Не знам точно. Все още не е имало случай някой да убие член на Съвета и да не заеме мястото му.

— Аз го убих, не ти.

— Ти си мой човешки слуга. Съветът смята всичките ти действия за продължение на моите.

— Тоест убитите от мен са убити от теб? — взрях се в него аз. — Аз не бях твой слуга, когато убих Оливър.

— На никого не бих разкрил тази наша малка тайна.

— Защо?

— Мен може би няма да ме убият, *ma petite*, но ловец на вампири, убил член на Съвета, ще бъде ликвидиран. Без съд и присъда, без колебания.

— Дори ако сега съм твой човешки слуга?

— Това може да те спаси. Един от най-строгите ни закони е да не ликвидираме чуждия слуга.

— И те не могат да ме убият, защото съм твой слуга.

— Но могат да те наранят, *ma petite*. Така да те наранят, че да пожелаеш смъртта.

— Имаш предвид да ме измъчват?

— Не в обичайния смисъл на думата. Но те са много умели в откриването на онова нещо, от което най-силно се боиш, и в задействането му против теб. Те ще използват против теб желанията ти, ще изкривят всичко, което си, така че да придобиеш нужната им форма.

— Срещата съм вампири-господари, които умеят да чувстват желанията на сърцето ти и да ги използват против самия теб.

— Всичко, което си виждала да правим преди, е като далечен сън, *та petite*. Съветът е действителността. Той е кошмарът, който ни е обсебил напълно, онова, от което дори ние се боим.

— Ивет и Балтазар не ми се видяха особено страшни.

Той ме погледна и лицето му беше съвсем безизразно. Това бе маска — гладка, вежлива, дискретна.

— Ако не са те изплашили, *та petite*, то е само защото не ги познаваш. Ивет сервилничи пред Съвета, защото той е достатъчно силен да ѝ осигурява непрекъснат поток от жертви.

— Жертви? Имаш предвид човешки жертви?

— Може да бъдат и човешки. Но дори вампирите смятат, че Ивет е извратена.

Не бях сигурна, че искам да знам, но...

— Извратена в какъв смисъл?

Той въздъхна и сведе поглед към ръцете си. Те лежах на покривката, съвсем неподвижно. Като че ли той се отдръпваше от мен. Виждах как стените щракват по местата си. Той отново се превръщаше в себе си, в Жан-Клод, Господаря на града. Настъпването на промяната беше шокиращо за мен. Тя беше толкова плавна, че чак сега разбрах — той е друг, когато е с мен. Не знам дали беше повече себе си, или повече такъв, какъвто исках да го виждам, но беше по-отпуснат, не толкова предпазлив. И беше много потискащо да наблюдавам как си слага маската, която носеше пред публика.

— Ивет обича мъртъвци.

— Но тя е вампир — смръщих чело. — Не намирам нищо странно.

Той ме погледна втренчено и съвсем не дружелюбно.

— Сега няма да обсъждам това с теб, *та petite*. Ти споделяш леглото ми. Ако бях зомби, не би ме докоснала.

— Така е — минаха няколко секунди, докато схвана какво ми беше рекъл току-що. — Искаш да кажеш, че Ивет обича да прави секс със зомбита, с разлагащи се трупове?

— Да, и с това обича да се занимава.

Не можах да скрия отвращението си.

— Боже мой, това е... — не намирах думи. После открих една:
— Това е некрофилия!

— Ако няма нищо друго в наличност, тя ще използва мъртво тяло, но истинска радост за нея е да ѝ падне разложен съживен труп. Тя би проявила голям интерес към твоя талант, *ma petite*. Ти би могла да съживяваш за нея безкрайно много партньори.

— Не бих възкресявала мъртъвци за нейно развлечение.

— Отначало не — съгласи се той.

— При никакви обстоятелства!

— Съветът умее да намира обстоятелства, които да те заставят да правиш практически всичко.

Гледах лицето му и съжалявах, че не мога да прочета нищо по него. Но разбрах. Той вече се криеше от тях.

— Колко дълбока е дупката, в която се намираме?

— Достатъчно, че да ни погребат всички вътре, ако Съветът поиска.

— Може би не трябваше да прибирам пистолета си — казах аз.

— Може би — отвърна той.

Донесоха сметката. Платихме и излязохме. Отбих се до дамската тоалетна и пак извадих пистолета. Жан-Клод взе ключовете от колата, така че не ми се налагаше да държа нищо друго, освен пистолета. Разстоянието от тоалетната до входната врата не беше голямо. Или никой не забеляза черния пистолет на фона на черната рокля, или просто никой не искаше да се забърква. Нима можеше да се очаква друго?

---

[1] Трогнат съм, малката ми, трогнат съм (фр.). — Б.р. ↑

9

На паркинга цареше пълен мрак, само светлината от лъскавите коли се отразяваше в локвите. Ягуар, волво, мерцедеси — това бяха преобладаващите марки. Моят джип блесна в самия край на плаца. Когато тръгнахме между колите, аз го изгубих от поглед. Жан-Клод стисна в юмрук ключовете ми, за да не дрънчат, докато вървим. Не се държахме за ръце. Бях хванала файърстара си, насочен към земята, но готов за стрелба. Оглеждах внимателно паркинга. Не се опитвах да скрия какво правя: всяко ченге би разбрало от метри разстояние. Усилено търсех опасност, търсех мишени.

Чувствах се и глупаво, и тревожно. По кожата на голите ми рамене и надолу по гърба пълзяха студени тръпки. Глупаво беше, разбира се, но би ми било по-добре в джинси и риза. Някак по-уверено бих се чувствала.

— Струва ми се, че ги няма тук — промълвих аз.

— Сигурен съм, че си права, *та petite*. Ивет и Балтазар ни казаха, каквото имаше да ни предадат, и са се върнали при господарите си.

Стрелнах го с очи, но веднага продължих огледа на паркинга.

— Тогава защо съм в бойна готовност?

— Защото Съветът пътува със своя антураж, *та petite*. Мога да ти гарантирам, че пак ще се срещнем с тях тази вечер.

— Страхотно.

Минахме покрай последните автомобили между нас и джипа, на който имаше облегнат човек. Файърстарът веднага бе насочен в него. Дори не се замислих — чиста параноя... о, простете, предпазливост.

Жан-Клод застина до мен, напълно неподвижен. Старите вампири умеят това — престават да се движат, да дишат и всичко останало. Сякаш ако за миг извърнеш поглед, те може да изчезнат.

Мъжът стоеше, извърнат странично спрямо нас, облегнат на задницата на джипа. Тъкмо се канеше да запали цигара. Ще си речеш, че не ни вижда, но за всеки случай го държах на прицел. Той знаеше,

че сме там. Кибритената клечка пламна и освети един от най-съвършените профили, които съм виждала. Златистите коси, озарени от пламъка, се спускаха на гъста вълна до раменете и обрамчваха лицето. С привично движение той хвърли клечката на асфалта, извади цигарата от устата си и вдигна лице към небето. Светлината от уличните лампи заигра по лицето му и по златистите коси. Той пусна три идеални кръгчета дим и се разсмя.

Този смях пробяга по гърба ми като докосване, накара ме да потрепера и да се запитам как така, по дяволите, можах да си помисля, че това е човек.

— Ашър — продума Жан-Клод. Тази единствена дума беше изречена сухо, като лишена от съдържание. Но аз с мъка се възпрях да не се обърна към Жан-Клод. Знаех кой е Ашър, но само по слухове. Ашър, неговият слуга, Джулиана и Жан-Клод няколко десетилетия бяха пътували из Европа. Това беше *menage a trois*^[1] — най-близкото до семейство съжителство, което Жан-Клод бе имал, откакто беше станал вампир. После Жан-Клод бе повикан при умиращата си майка, а Джулиана и Ашър попаднаха в лапите на Църквата. С други думи — при ловците на вещици.

Ашър се обърна с десния си профил към нас. Уличната светлина, която бе ласкава за лявата половина на лицето му, изведнъж стана жестока. Дясната половина на лицето му приличаше на разтопен восък. Белези като от изгаряне с огън и киселина, но всъщност бяха следи от светена вода. Вампирите не умеят да лекуват раните си, нанесени им с осветени предмети. Свещениците имаха теория, че е възможно дяволът да се изгори чрез капчици светена вода.

Държах го на прицел, без да помръдвам. Неотдавна бях видяла и още по-неприятна гледка — вампир, чието лице бе изгнило наполовина. Едното му око се блещеше от празна орбита. В сравнение с него Ашър беше направо модел от корицата на списание. Ала тези белези изглеждаха още по-ужасно в контраст с красотата на запазената част от лицето му. На този фон бяха непоносимо зловещи. Очите му бяха незасегнати, а носът, пълните устни и контурът на лицето плаваха сред море от белези. Жан-Клод бе успял да избави Ашър от фанатиците, но Джулиана бе изгорена като вещица.

Ашър така и не прости на Жан-Клод за смъртта на жената, която и двамата бяха обичали. Всъщност, доколкото ми е известно, той бе

пожелал и моята смърт.

Бе готов да отмъсти на Жан-Клод, като убие неговия човешки слуга. Досега Съветът бе отказвал да удовлетвори искането му.

— Бавно се отдръпни от джипа — казах аз.

— Ще ме застреляте, задето съм се облегал на колата ви? — попита той. Гласът му бе весел, приятен. Тонът и подборът на думите му напомняха за Жан-Клод в началото на нашето познанство. Ашър се изправи, като се отгласна от джипа, без да си послужи с ръцете. Пусна към мен колелце дим и отново се засмя.

Смехът се плъзна по кожата ми, все едно докосвах козина — мек, но и някак нащепващ за смърт. Такъв беше и смехът на Жан-Клод и ужасно ме дразнеше.

Жан-Клод си пое дъх дълбоко и на пресекулки и пристъпи напред. Той не застана в полезрението ми и не ми каза да сваля пистолета.

— Защо си тук, Ашър?

В гласа му имаше нещо, което рядко ми се случваше да чуя: съжаление.

— Тя ще ме застреля ли?

— Попитай я сам. Не аз държа пистолета.

— Значи е вярно. Ти не командваш собствения си слуга.

— Най-добрите слуги са тези, които идват при теб доброволно.

Ти ме научи на това, Ашър, ти и Джулиана.

Ашър хвърли цигарата на земята и направи две бързи крачки напред.

— Недей! — казах аз.

Той стисна юмруци, гневът му прекоси нощта с напрежението на приближаваща мълния.

— Никога, никога вече не произнасяй името й! Не си достоен да го изричаш, нямаш това право!

Жан-Клод леко се поклони.

— Както обичаш. А сега кажи какво искаш, Ашър. Анита може да изгуби търпение.

Ашър се вторачи в мен. Измери ме с поглед от главата до петите, но без сексуално любопитство, макар в този поглед да имаше и похот. Оглеждаше ме така, сякаш бях лека кола, която се кани да купи. Очите му бяха със странен светлосин оттенък.

— Наистина ли би ме застреляла? — той обърна главата си така, че да не виждам белезите по лицето му. Знаеше съвсем точно как падат сенките. При това ми се усмихна така, сякаш от мен се очакваше да се разтопя в обувките си. Не се получи.

— Остави чародейството и ми посочи поне една причина да не те убия.

Той обърна главата си и един голям кичур златиста коса се разсипа по дясната половина на лицето му. Ако нощем виждах по-лошо, косата можеше да скрие белезите.

— Съветът отправя своята покана към Жан-Клод, Господар на град Сейнт Луис, и към неговия човешки слуга, Анита Блейк. Настояват да дойдете тази нощ.

— Можеш да прибереш пистолета си, *ma petite*. В пълна безопасност сме до срещата със Съвета.

— Така ти се струва — казах аз. — Последното, което чух за Ашър, е, че искал да ме убие.

— Съветът отхвърли молбата му — отвърна Жан-Клод. — Човешките ни слуги са твърде скъпи, за да се съгласи.

— Много правилно — отбеляза Ашър.

Двамата вампири се вторачиха един в друг. Очаквах всеки от тях да опита вампирската си сила върху другия, но не стана така. Те просто стояха един срещу друг и се гледаха очи в очи. Лицата им бяха безизразни, но ако бяха хора, аз щях да им предложа да се прегърнат и да се помирят. Дори във въздуха се усещаше колко страдат. Разбрах нещо, което дотогава не знаех: някога те се бяха обичали. Само любовта може да премине в такова горчиво съжаление. Свързваше ги Джулиана, но тя не бе единствената, която бяха обичали.

Време беше да прибера пистолета, но мисълта, че трябва да се разголя на паркинга, беше изнервяща. Беше крайно време да се снабдя с шикозен вечерен костюм с панталон. Роклите не вършеха работа, ако ти се налага да носиш оръжие.

Тримата бяхме сами на паркинга. Аз се обърнах с гръб към тях и повдигнах роклята си, за да скрия пистолета.

— Не се стеснявай от мен, моля — каза Ашър. Оправих дрехата си и се обърнах.

— Не се ласкай!

Той се усмихна. На лицето му се изписа добродушие, снизхождение и още нещо. Тъкмо това „още нещо“ ме тревожеше.

— Срамежлива. А беше ли целомъдрена, преди да те срещне нашият храбър Жан-Клод?

— Стига, Ашър — отсече Жан-Клод.

— Ти ли ѝ беше първият? — попита той и се захили, отметнал глава назад. Така се разкикоти, че трябваше да се облегне на джипа, за да не падне. — Случил си на девственица! Това е просто идеално!

— Не бях девствена и това изобщо не ти влиза в шибаната работа.

Смехът секна толкова рязко, че се слисах. Ашър се смъкна надолу и седна на тъмния паваж. Погледна ме през завесата от златисти коси. Очите му бяха странни и светли.

— Не девствена, но целомъдрена.

— Стига игри за тази вечер — рекох аз.

— Игрите едва започват — отвърна той.

— Какво трябва да означава това?

— Означава, че Съветът ни чака, *ma petite*. Те ще ни предложат много игри и нито една няма да бъде приятна.

Ашър стана, сякаш бе изтласкан от пружини. Изтупа се, оправи черното си палто. Твърде топло беше за такова. Не че това имаше някакво значение за него, но все пак беше странно. Обикновено вампирите се стараят да се обличат според времето. Не можех да не се запитам какво има под палтото му. Под полите на такова дълго до глезените палто може да се скрие доста голямо оръжие. Никога не бях срещала вампир с пушка, но винаги има първи път.

Жан-Клод беше казал, че сме в пълна безопасност до срещата си със Съвета, но това не означаваше, че Ашър не може да извади оръжие и да ни направи на пух и прах. Беше проява на абсолютна небрежност от моя страна да прибера пистолета си, преди да съм обискирала Ашър от главата до петите.

Въздъгнах.

— Какво има, *ma petite*!

Ашър беше вампир. Нима с пистолет щеше да е по-опасен? Но аз просто не можех иначе.

— Да видим дали съм разбрала правилно. Ашър ще дойде с нас на тази среща и ще пътува с нашата кола?

— Налага се, за да ви показвам пътя — отвърна Ашър.

— Тогава постави ръцете си на джипа.

Той смръщи чело, но присмехулно и снизходително.

— Моля?

— Хич не ме интересува, ако ще да си второто пришествие на Антихриста, но няма да седнеш зад мен в колата ми, докато не се убедя, че не носиш оръжие.

— *та petite*, той е вампир. Ако седи зад теб в колата, ще бъде достатъчно близо до теб, за да те убие и без оръжие.

— Прав си — поклатих глава аз. — Знам, че си прав, но в случая не логиката е важна, Жан-Клод, а това, че аз просто не мога да го оставя да седне зад мен в колата, ако не знам какво има под палтото му. Просто не мога, това е.

Така си беше. Параноично, но вярно. Жан-Клод знаеше, че е безполезно да спори с мен.

— Добре, *та petite*. Ашър, ще бъдеш ли така любезен да се обърнеш с лице към джипа?

Ашър ни се усмихна ослепително, кучешките му зъби блеснаха.

— Искаш да ме обискираш ли? Мога с голи ръце да те разкъсам на парчета, а ти се вълнуваш дали нося пистолет? — той се разкикоти тихо и сякаш иглички се забиха по кожата ми. — Толкова си сладка!

Сладка ли? Аз?

— Прави каквото ти се каза!

Той се обърна към джипа, като все още се смееше тихо.

— Разкрачи се, ръцете на капака!

Отново извадих пистолета си. Може би трябваше да го нося на ланец около врата си. Опрях цевта о гърба на Ашър и усетих как той се изопна под ръцете ми.

— Никак не си поплюваш.

— Абсолютно — казах аз. — По-широк разкряч!

Той премести крак, но недостатъчно.

Ритнах го така, че да се подпре на джипа, и започнах да го претърсвам с една ръка.

— Властна, много властна особа. Обича ли да бъде отгоре?

Аз не реагирах. Удивително беше, че Жан-Клод също си затрая.

— По-бавно, по-бавно. Нима Жан-Клод не те е учил да не бързаш? — в съответния момент той си пое въздух и застана: — Ох,

колко е хубаво...

Да, беше ми неловко, но го обискирах от главата до петите. Нямах абсолютно нищичко. Все пак се почувствах по-спокойна. Отстъпих крачка назад и прибрах пистолета.

Той наблюдаваше през рамото си.

— Сутиенът ти съответства ли по цвят на бикините?

Поклатих глава.

— Сега можеш да се изправиш.

Той се надигна, опирайки се на капака.

— Не искаш ли да ме обискираш на голо?

— Мечтай си.

Той си заоправя палтото.

— Ах, Анита, нямаш представа за какво си мечтая!

Не можех да разгадая изражението на лицето му, но ми беше достатъчно просто да го зърна. Не исках да знам какво вижда Ашър, щом затвори очи на разсъмване.

— Ще тръгваме ли? — попита Жан-Клод.

— Нямах търпение да се простиш с живота си, а? — рече Ашър. Гневът му внезапно се върна и пропъди дразнещата галантност.

— Съветът няма да ме убие тази вечер — отвърна Жан-Клод.

— Чак толкова ли си сигурен?

— С тяхна заповед е забранено на онези от нас, които живеят в Съединените щати, да се бият помежду си, докато не бъде приет или отхвърлен законът, който сега се разглежда във Вашингтон. Съветът иска да запазим легалността си в тази страна. Ако те нарушат собствените си правила, никой няма да им се подчинява.

Ашър се обърна с лице към светлината.

— Има неща, по-лоши от смъртта, Жан-Клод.

— Ашър, аз не те предадох — въздъхна Жан-Клод. — Как да те убедя в това? Сам чувстваш, че говоря истината. Дойдох при теб още щом разбрах.

— Имаше на разположение векове, за да се убедиш напълно, че истината е такава, каквато ти е угодна на теб, Жан-Клод. Кое то не я прави обективна истина.

— Така да бъде, Ашър. Но ако можех, какво ли не бих направил, за да изкупя онова, което ти считах за моя вина. Бих я съживил, ако беше по силите ми.

Ашър вдигна ръка, сякаш искаше да отмахне от себе си тази мисъл.

— Не, не, не! Ти я уби! Ти я остави да умре! Остави я да изгори! Чувствах как тя умира, Жан-Клод. Аз бях неин господар. Тя беше толкова изплашена. До последния момент вярваше, че ще ѝ се притечеш на помощ и ще я спасиш. Бях неин господар и знам, че последната изречена от нея дума беше твоето име.

Жан-Клод се обърна с гръб към Ашър. Другият вампир се приближи плътно до него, хвана го за ръката и го обърна с лице към себе си. На уличната светлина по страните на Жан-Клод блеснаха сълзи. Той плачеше за жена, която бе умряла преди повече от двеста години. Твърде много време за сълзи.

— Никога преди не си ми го казвал — гласът на Жан-Клод едва се чуваше.

Ашър го блъсна толкова силно, че той залитна.

— Спести си сълзите, Жан-Клод. Ще ти трябват за самия теб... и за нея. Съветът ми обеща отмъщение.

Жан-Клод изтри сълзите с опакото на дланта си.

— Няма да я убиеш. Те няма да ти позволят.

Ашър се усмихна много неприятно.

— Аз не искам живота ѝ, Жан-Клод. Искам ти да страдаш.

Той започна да кръжи около мен като акула. Въртях се заедно с него и знаех, че е твърде близо и че ако се нахвърли, в никакъв случай няма да успея да извадя пистолета.

— Най-сетне имам онова, което ми е необходимо, за да те нараня, Жан-Клод. Обичаш друга. А любовта никога не е безплатна, Жан-Клод. Това чувство струва повече от всяко друго и аз ще видя как ще си платиш напълно.

Той застана пред Жан-Клод със стиснати юмруци, отпуснал ръце, и трепереше от усилието да не го удари. Жан-Клод бе престанал да плаче, но аз не бях сигурна, че ще отвърне на удара. В този момент разбрах, че той не иска да причини болка на Ашър. Чувството за вина е мощен източник на великодушие. Проблемът беше в това, че Ашър искаше да му причини болка.

Аз застанах между тях. Направих крачка напред. Ашър трябваше или да отстъпи назад, или да се докоснем. Той отстъпи, като ме

гледаше така, сякаш не разбираше откъде съм се взела. За миг беше забравил за мен.

— Най-скъпо струващото чувство не е любовта, Ашър — казах аз и пак пристъпих напред, а той отстъпи още една крачка, — а ненавистта. Защото тя те яде отвътре и те опустошава, преди да те убие.

— Много мъдро — каза той.

— Мъдростта е хубаво нещо — съгласих се аз. — Но едно запомни: никога повече не ни заплашвай! Защото иначе ще те убия. Не давам пукната пара за твоите някогашни страдания. А сега да вървим!

Ашър ме гледа няколко секунди. После отвърна:

— С удоволствие. С нетърпение очаквам момента, когато ще ви представя на Съвета.

Той искаше думите му да прозвучат зловещо, така и се получи. Не исках да се срещам със страшилищата на вампирския народ, но трябваше да отида. Бях разбрала нещо за господарите-вампири: можеш да избягаш от тях, но не толкова далеко, че да не те хванат. Можеш да се скриеш, но не завинаги. Най-накрая ще те пипнат. А господарите-вампири не обичат да ги карат да чакат.

---

[1] Съжителство на трима души на семейни начала (фр.). — Б.р.

↑

10

Аз шофирах. Ашър показваше пътя. Беше се облегал на гърба на седалката ми. Не го помолих да си сложи предпазния колан. Жан-Клод седеше до мен, мълчеше и не поглеждаше никого.

— Нещо не е наред — внезапно каза Жан-Клод.

Аз го погледнах бегло.

— Имаш предвид нещо друго, освен пристигането на Съвета в града?

Той поклати глава.

— Не го ли усещаш?

— Нищо не усещам.

— Тъкмо там е проблемът — той се обърна, доколкото му позволяваше предпазният колан, и посрещна погледа на Ашър. — Какво се случва с моя народ?

Лицето на Ашър се показа цялото в огледалото за обратно виждане, сякаш той искаше да го виждам. Усмиваше се и цялото му лице се опъваше — явно изгарянето е било повърхностно и бяха останали само белези, а мускулите под кожата не бяха засегнати. Той изглеждаше самодоволен и удовлетворен. Това беше радостта, която изпитва котката, когато измъчва мишка.

— Не знам какво става с него, но ти би трябвало да знаеш. Все пак ти си Господар на града.

— Какво се е случило, Жан-Клод? Какво още не е наред? — попитах аз.

— Аз съм длъжен да мога да усещам своите подчинени, *та petite*. Ако се съсредоточа, сякаш долавям някакъв... фонов шум. Чувам приливите и отливите му. В екстремни ситуации усещам болката им или страха им. Сега се съсредоточавам, но пред мен сякаш има стена.

— Господарят на Балтазар не ти дава да чуваш виковете на твоите вампири — рече Ашър.

Жан-Клод замахна с ръка с почти магическа бързина. Хвана Ашър за яката на палтото и я завъртя в задушаваша примка. После каза:

— Аз... нищо... лошо... не съм... направил. Те нямат право да пакостят на моите вампири!

Ашър не се опита да се освободи. Той просто го гледаше втренчено.

— За първи път от четири хиляди години в Съвета се освободи място. Този, който създаде такава ситуация, той ще заеме мястото. Така повелява законът за наследството.

Жан-Клод бавно разтвори пръсти и пусна Ашър.

— Аз не го искам.

— В такъв случай не трябваше да убиваш Земетръсеца.

— Тогава той щеше да ни убие — казах аз.

— Привилегия на член на Съвета — рече Ашър.

— Това е абсурдно — възпротивих се аз. — Искаш да кажеш, че задето тогава не паднахме мъртви, ще ни убият сега?

— Никой от пристигналите тук няма намерение да убие когото и да било — увери ме Ашър. — Повярвай ми, аз гласувах „за“, но се оказах в малцинство. Съветът иска само да се увери, че Жан-Клод не се опитва да създаде свой собствен малък Съдет.

Двамата с Жан-Клод го погледнахме. Наложих ми се да насоча вниманието си отново към пътя, преди да успея да се отърся от учудването си.

— Ашър, дрънкаш глупости — каза Жан-Клод.

— Не всички са доволни от сегашните правила на Съвета. Някои казват, че те са твърде консервативни.

— Така приказват вече четиристотин години — отбеляза Жан-Клод.

— Да, но досега нямаше алтернатива. Някои са на мнение, че отказът ти да заемеш креслото в Съвета е ход, целящ установяването на нов ред.

— Знаеш ли защо не приех креслото?

Ашър се засмя и тих екот от този смях заигра по кожата ми.

— Защо, Жан-Клод?

— Няма да ми стигнат силите да задържа такова място в Съвета. Още първият съперник ще почувства това и ще ме убие, за да заеме

сам креслото.

— И все пак ти уби член на Съвета. Как успя, Жан-Клод?

Ашър се облегна на гърба на седалката ми — чувствах го. Взе една къдрица от косата ми и аз отдръпнах глава.

— Къде отиваме, по дяволите? Ашър, струва ми се, че ти трябваше да указваш посоката — рекох аз.

— Не е необходимо — каза Жан-Клод. — Те са завзели „Цирка“.

— Какво? — вторачих се в него и само по една щастлива случайност джипът не се отклони от пътя. — Какво каза?

— Все още не си разбрала? Странника, господарят на Балтазар, блокира моята сила и силата на моите вампири и не им позволява да се свържат с мен.

— Ами твоите вълци? Би трябвало да си ги усетил. Те са зверове, които се подчиняват на зова ти — рекох аз.

Жан-Клод се обърна към Ашър.

— Само един вампир може да забрани на моите вълци да ме повикат на помощ — Господарят на зверовете.

Ашър постави брадичката си на облегалката на седалката ми и аз усетих, че кимна.

— Отмести се от мен — предупредих го.

Той вдигна глава, но не помръдна.

— Явно ме смятат за много силен, щом веднага изпратиха двама господари на Съвета — каза Жан-Клод.

— Единствено ти, Жан-Клод — отривисто се изсмя Ашър, — можеш да бъдеш толкова надменен и да сметнеш, че двамата господари на Съвета са дошли в тази страна само заради теб.

— Ако не са дошли да ми дадат урок, тогава защо са тук? — попита Жан-Клод.

— Нашата Тъмна царица поиска да разбере каква е ползата за вампирите от легалното им пребиваване в Щатите. Пътувахме от Бостън до Ню Орлиънс и Сан Франциско. Тя решаваше кои градове да посетим и в каква последователност. Нашата Тъмна царица неотдавна напусна Сейнт Луис... и теб.

— Защо? — попита Жан-Клод.

— Царицата на кошмарите може да прави каквото си поиска — каза Ашър. — Заповядва ни да заминем за Бостън, и ние заминаваме.

— Ако ти каже да излезеш на слънце, ще излезеш ли? — стрелнах го с очи аз. Той беше толкова близо до мен, че никакво огледало не ми беше необходимо.

Лицето му беше безизразно, красиво, непроницаемо.

— Може би — отвърна той.

Отново загледах пътя.

— Вие сте луди. Всички сте луди!

— Напълно си права — каза Ашър и помириса косата ми.

— Престани!

— Миришеш на сила, Анита Блейк. Вонеш на смърт — той прокара пръсти по шията ми.

Нарочно завих рязко и Ашър падна от седалката на пода.

— Не ме докосвай!

— Съветът смяташе, че ще те намерим пращящ от сила, Жан-Клод, че ще си придобил много нови способности, но ти, изглежда, си същият като преди. Обаче тя е различна. Тя е нова. Има го и оня върколак. Да, онзи Улфрик, Ричард Зеeman. Ти и него си привързал към себе си.

Ашър се вдигна и седна на мястото си, но този път не толкова близо до мен.

— Твоите слуги имат силата. Не ти.

— Нима Падма представлява нещо без своите зверове? — попита Жан-Клод.

— Много правилно, макар че не бих му го казал в очите — Ашър пак се облегна напред, но този път без да ме докосне. — Значи признаваш, че твоите слуги са ти дали силата да победиш член на Съвета?

— Моят човешки слуга и моят вълк са просто продължения на моята сила. Техните ръце са мои ръце, техните дела са и мои дела. Такъв е законът на Съвета. Така че какво значение има откъде идва силата ми?

— Цитираш закона на Съвета, Жан Клод? Станал си доста по-предпазлив от последната ни среща насам.

— Предпазливостта никога не ме е подвеждала, Ашър.

— А нещо доставя ли ти радост? — странен въпрос, поставен от някой, който би трябвало да презира Жан-Клод.

— Има нещичко. А ти, Ашър? Как я караш? Все още ли служиш на Съвета или се согласи да се заемеш с тази мисия, за да ме измъчваш?

— Да, отговарям утвърдително и на двата въпроса.

— Защо не избяга от Съвета?

— Мнозина се стремят да му служат — отговори Ашър.

— Ти не се стремеше.

— Може би жаждата за мъст е променила моите стремежи.

Жан-Клод постави ръка на рамото на Ашър.

— *tu petite* е права. Омразата е хладен огън и не топли.

Ашър се отдръпна назад, доколкото му позволяваше седалката. Погледнах бегло в огледалото за обратно виждане: той се сви в мрака, обгръщайки с ръце тялото си.

— Когато те видя да плачеш по своята любима, няма да ми е необходима друга топлина.

— Скоро ще пристигнем при „Цирка“ — казах аз. — Какъв е планът?

— Не мисля, че можем да имаме някакъв план. Трябва да допуснем, че всички наши са в ръцете им. Така че ще правим само онова, което можем ти и аз, сами.

— Ще се опитаме да си възвърнем „Цирка“ или какво?

Ашър се засмя.

— Тя сериозно ли говори?

— Винаги — отвърна Жан-Клод.

— Добре. Какво трябва да направим?

— Да оцелеете, ако можете — каза Ашър.

— Млъквай. Жан-Клод, ето какво искам да знам: как ще влезем вътре, тихомълком или с гръм и трясък?

— Съгласна си да се скатаваш пред тях, *tu petite*?

— Те са пленили Уили, Джейсън и кой знае колко още. Така че, ако това помогне за спасяването им, бих се скатала за малко.

— Не мисля, че си особено добра в скатаването — рече Жан-Клод.

— Не съм.

— Не, никакво скатаване тази вечер. Не сме достатъчно силни да си възвърнем „Цирка“, но ще влезем с гръм и трясък.

— Като доминанти? — попитах.

— *Oui.*

— До каква степен?

— Бъди агресивна, но не безразсъдно. Можеш да раняваш, когато успееш, но не убивай. Не бива да им се дава повод.

— Те смятат, че си започнал революция, Жан-Клод — обади се Ашър от мрака. — Като всеки революционер, загинеш ли, ще се превърнеш в мъченик. Не си им нужен мъртъв.

Жан-Клод се обърна към другия вампир:

— Тогава какво искат от мен, Ашър? Каж ми.

— Искат да те превърнат в пример за останалите. Сам ще се убедиш.

— Ако бях планирал да създам алтернативен Съвет в Америка, тогава да, бих ги разбрал. Но аз познавам предела на своите възможности. Не мога да запазя креслото в Съвета от домогванията на съперниците. Това би било смъртна присъда. Искам просто да ме оставят на мира.

— Вече е твърде късно, Жан-Клод — въздъхна Ашър. — Съветът е тук и те няма да повярват на настояването ти, че си невинен.

— Но ти ми вярваш.

Той не отвърна веднага.

— Да, вярвам ти. Едно от нещата, които Жан-Клод винаги е умее да прави добре, е да оцелява. Отправянето на предизвикателство към Съвета не е най-добрият начин за оцеляване — Ашър плъзна седалката си напред и лицето му отново се оказа много близо до моето. — Помни, Анита, че някога, преди много години, той чака доста, преди да ме спаси. Чака, докато се увери, че няма да го хванат. Чака, докато дойде моментът да ме спаси с минимален риск за себе си. Чака, докато Джулиана загина, защото иначе рискът щеше да бъде твърде голям.

— Това не е вярно — каза Жан-Клод.

Ашър не му обърна внимание.

— Гледай да не мине твърде много време, преди да те спаси.

— Аз изобщо не чакам някой да ме спасява.

Жан-Клод гледаше през прозореца преминаващите коли и тихо поклащаше глава.

— Вече ми омръзна да те слушам, Ашър.

— Омръзна ти, защото казвам истината.

Жан-Клод се обърна към него.

— Не. Защото ми припомни за нея и за това, че някога, много отдавна, аз бях почти щастлив.

Двамата вампири се загледаха в очите.

— Но сега ти се предоставя втори шанс — рече Ашър.

— Може би и на теб, Ашър. Но само ако не се вкопчваш в миналото.

— Миналото е всичко, което имам.

— Аз нямам вина за това — каза Жан-Клод.

Ашър се оттегли обратно в мрака и се сгуши на седалката си. Сметнах, че засега Жан-Клод води в спора. Но, наречете го предчувствие, не мислех, че двубоят е приключил.

11

Сградата на „Цирка на прокълнатите“ някога е била голям склад. Отпред прилича на пътуващ цирк, фасадата му е цялата облепена с афиши за шоуто на изродите, има и светеща реклама с танцуващи клоуни. Отзад е просто една тъмна стена.

Спрях джипа на паркинга за служителите. Не беше голям, тъй като почти целият персонал живееше тук. Ако не напускаш това място, за какво ти е автомобил? Оставаше да се надяваме, че на нас все пак ще ни потрябва отново.

Изключих двигателя и в колата стана съвсем тихо. И двамата вампири бяха потънали в дълбоко мълчание и аз неволно поглеждах към тях, за да се убедя, че все още са там. Бозайниците умеят да се спотайват, но заекът, замрял в очакване лисицата да мине покрай него, целият трепери. Диша все по-учестено, сърцето му силно тупти. Вампирите повече приличат на змиите, които се проточват по цялата си дължина и застиват. Те не създават нито усещането, че са спрели да се движат, нито че движението им ще се възобнови. В такъв мъртъв момент змията изглежда нереална, повече прилича на предмет на изкуството, на нещо изваяно, не живо. Жан-Клод сякаш беше потънал в кладенеца на безмълвието, където е забранено всяко движение, дори дишането.

Отново погледнах Ашър. Той седеше на задната седалка напълно неподвижно — една свършена, но лишена от живот златна статуя.

Мълчанието изпълни джипа като ледена вода. Прииска ми се да плесна с ръце, да извикам, да предизвикам някакъв шум, за да се сепнат и съживят отново. Но знаех, че няма да има никакъв смисъл. Резултатът щеше да бъде само мигване и поглед, който нямаше да бъде и може би никога не е бил човешки.

Роклята ми силно шумеше по тапицерията.

— Дали ще ме обискират?

В наситената с напрежение тишина гласът ми прозвуча глухо.

Жан-Клод изящно мигна, после обърна глава към мен. Погледът му беше по-скоро спокоен, отколкото празен. Бях започнала да се чудя дали тази неподвижност при вампирите не е форма на медитация. Ако оцелеехме тази нощ, щях да ги попитам.

— Това е предизвикателство, *ma petite*. Те няма да ни попречат да бъдем опасни. Макар че на твое място аз не бих изложил на показ оръжието си. Това пистолетче е чудесно.

— Имах предвид още оръжия — поклатих глава аз.

— Още ли? — повдигна вежди той.

Обърнах се към Ашър. Той примигна и вдигна поглед към мен. Включих осветлението и за първи път видях истинския цвят на очите му. Бяха сини. Но тази характеристика не е съвсем точна. Те бяха толкова светлосини, колкото тъмносини бяха очите на Жан-Клод. Бледо, студено сини, поразителното синьо на очите на хъски. Но не само очите, а и косите видях по-добре. По-рано ми се сториха златисти — естественият златист цвят на тъмен блондин. На по-правдивата светлина в автомобила разбрах, че това не е просто илюзия на слабото осветление, те наистина бяха златисти. Такъв цвят бях виждала само на етикет на бутилка или на кутия с боя за метали. Съчетанието от очите и косите бе пленително. Без белезите, той би изглеждал нереално красив.

Преместих погледа си към другия вампир. Той беше по-красив и нямаше белези. Красотата на Ашър беше съвсем малко по-мъжка.

— Една и съща вампирка ви е родила, нали? — попитах.

Жан-Клод кимна, Ашър просто ме погледна.

— Тя какво, да не е искала да създаде разплодник за неестествено красиви расови вампири?

Ашър се засмя отривисто, със смях, подобен на лай. Той хвана с пръсти кожата на изранената част на лицето си и така я дръпна, че тя се отлепи и разкри бледата вътрешна обвивка на очна ябълка. Лицето се превърна в противна маска.

— Намираш ме за хубав, така ли, Анита? — той пусна кожата и тя се върна на мястото си, еластична, и в това си качество съвършена.

Погледнах го.

— Какво искаш да чуеш от мен, Ашър?

— Искам да се ужасиш. Искам да видя на лицето ти онова, което виждам на всички лица вече двеста години — отвращение, омерзение,

ужас.

— Съжалявам — казах аз.

Той се наведе напред, като изложи белезите на светлината. Явно притежаваше умение да разбира как биха изглеждали те на съответното осветление и къде ще паднат сенките. Вероятно години наред бе практикувал.

Аз просто го гледах. Гледах светлите му, свършени очи, гъстата вълна от златисти коси, пълните устни. После свих рамене.

— Какво мога да кажа? Аз съм от тези, които си падат по косите и очите, а ти имаш великолепни коси и възхитителни очи.

Ашър се метна обратно на седалката си. Той ни гледаше и в очите му гореше страшен гняв. Толкова страшен, че дори изпитах боязън.

— Ето — рече той. — Ето, ти се боиш от мен. Виждам твоя страх, чувствам го, усещам вкуса му — той се усмихна самодоволно, дори тържествуващо някак.

— Кажи му от какво се боиш, *ma petite*.

Погледнах Жан-Клод, после пак Ашър.

— Не белезите ме плашат, Ашър, а твоята омраза.

Той се наведе напред и, вероятно не нарочно, косата му се разпиля по лицето като воал.

— Да, моята омраза плаши. Вдъхва ужас. И помни, Анита Блейк, тя е насочена срещу теб и твоя господар.

Разбрах, че има предвид Жан-Клод и повече не можех да споря, макар че ми се искаше.

— Омразата ни обезобразява — казах.

Той изсъска срещу мен и в този звук нямаше нищо човешко.

Погледнах го с досада.

— Хайде стига, Ашър. Не си забавен. Неведнъж съм виждала това. Ако искаш да се правиш на голям лош вампир, нареди се на опашката.

С внезапно гневно движение той свали палтото си. След палтото на седалката се сгърчи кафявото му сако от туид. Ашър обърна главата си и аз видях, че белезите се спускат надолу по врата му и се скриват под яката на бялата му риза. Той взе да я разкопчава.

Погледнах бегло Жан-Клод. Той седеше с безизразно лице. Предоставил беше на мен да се оправям както мога. Нищо ново.

— Не че не съм поласкана от предложението, но обикновено мъжете при мен не се събличат още на първата среща.

Той се озъби срещу мен и оголи гърдите си на светлината, без да измъква ризата от панталона си. Белезите се спускаха по кожата, сякаш някой беше прокарал разделителна линия през средата на тялото му. Едната половина беше бледна и съвършена, а другата — чудовищна. По лицето и шията бяха действали по-внимателно, отколкото по гърдите. Изгарянията бяха прокарали дълбоки бразди. Кожата дотолкова се беше сгърчила, че вече дори не изглеждаше истинска. Белезите преминаваха по корема и под колана на панталона.

Гледах, защото той така искаше. Когато най-накрая успях да го погледна в очите, не ми бяха останали думи. Преди време ми промиха със светена вода раната от ухапване на вампир. Това се нарича прочистване, но може да се назове и мъчение. Пълзях, ругах и повръщах. Дори не можех да си представя каква огромна болка е трябвало да изтърпи Ашър.

Очите му бяха облепени, свирепи и страшни.

— Белезите стигат чак до долу — рече той.

Тогава през ума ми преминаха видения, които предпочитах да забравя. На много неща можех да кажа: „Ау!“, но това би било твърде хлапашко и жестоко; „Съчувствам ти“ — това пък съвсем неуместно. Широко разтворих ръце и коленичих на седалката с лице към Ашър.

— Вече те питах веднъж, Ашър. Какво искаш да чуеш?

Той се дръпна колкото се може по-далече от мен и отново се притисна към вратата на джипа.

— Защо тя не извърща поглед? Защо не ме презира? Защо не е отвратена от това тяло?

„Както той бе отвратен.“ Тези неизречени думи увиснаха във въздуха със силата и напрежението на мълния.

— Ти и в моите очи не съзираш ужас, *mon ami* — рече Жан-Клод.

— Не, там виждам нещо по-лошо. Виждам съжаление — отвърна Ашър.

Отвори вратата на джипа, без да се обърне, и аз бих казала, че е паднал от колата, но това не беше така. Понесе се нагоре, без дори да докосне земята. Над мен се изви и зафуча вихрушка и Ашър изчезна.

12

Няколко секунди седяхме смълчани и гледахме отворената врата. Накрая аз се обадох само за да прекъсна мълчанието:

— Хората тук идват и си отиват толкова бързо!

Жан-Клод не схвана цитата от филма. Ричард би го разбрал. Той харесваше „Магьосникът от Оз“.

— Ашър винаги е бил много добър в летенето — отговори ми сериозно Жан-Клод.

Някой се изкикоти и този звук ме накара да се пресегна за файърстара. Гласът беше познат, ала тонът бе друг: високомерен, страшно високомерен.

— Вече не можеш да ме убиеш със сребърни куршуми, Анита. Моят нов господар ми го обеща.

На отворената врата на колата се показа Лив. Тя надзърна вътре и ни погледна. После се подпря с мускулестите си ръце от двете страни на вратата. Усмивката ѝ беше толкова широка и застинала, че кучешките ѝ зъби проблясваха. Ако си просъществувал петстотин години като Лив, показваш зъбите си само ако искаш. Явно бе много доволна от нещо. Беше по черен спортен сутиен и къси шорти. Добре оформеното ѝ мускулесто тяло проблясваше на уличното осветление. Тя беше от онези вампири, които Жан-Клод неотдавна беше поканил на своя територия. Трябваше да бъде един от неговите лейтенанти.

— Какво канарче си изяла? — попитах аз.

— Моля? — изгледа ме изпод вежди тя.

— Изглеждаш доволна като котка, изяла канарче.

Тя продължи да се мръщи. Лив говори перфектно английски, без акцент и дори понякога забравям, че не ѝ е родният език. Много вампири губят първоначалния си акцент, но все пак има жаргонни изрази, които не разбират съвсем. Но пък бях готова да се обзаложа, че Лив владее славянски сленг, за какъвто не съм и чувала.

— Анита се интересува защо си толкова доволна — обясни Жан-Клод, — но мисля, че вече знам отговора.

Погледнах го, после пак се обърнах към Лив. Файърстарът беше готов за стрелба, но не беше насочен. Тя би следвало да е на наша страна. Обзе ме чувството, че това може да се е променило.

— Какво каза тя? Новият ѝ господар ли? — попитах аз.

— Именно — отвърна Жан-Клод.

Вдигнах пистолета и го насочих към нея. Тя се засмя и това ме подразни. Лив пропълзя на задната седалка, като не преставаше да се смее. Това никак не ми хареса. Вярно, че беше на повече от шестстотин години и бе претърпяла промяна, но не притежаваше сила. Поне не толкова, че да посрещне със смях сребърни куршуми.

— Знаеш, че ще те застрелям, Лив. Не виждам кое тук му е забавното?

— Не го ли чувстваш, *ma petite*? Не усещаш ли промяната в нея?

Поставих ръка на облегалката. Пистолетът ми бе насочен към пицната гръд на Лив. Бях на около половин метър от нея и от такова разстояние куршумът щеше да изтръгне сърцето ѝ. Тя би трябвало да е притеснена. Но не беше.

Концентрирах се върху нея. Опитах се да приема силата ѝ в себе си. И по-рано го бях правила и знаех как би трябвало да я усещам. Или поне си мислех, че знам. Сега мощта ѝ биеше по черепа ми, блъскаше надолу по костите. Чувствах я като барабанене, толкова ниско и дълбоко, че беше почти болезнено.

Поех си дълбоко въздух и бавно издишах. Не прибрах пистолета. Той остана насочен към нея.

— Ако натисна спусъка, Лив, дори с такава нараснала мощ, ти все пак ще умреш.

Лив отпрати дълъг и самодоволен поглед към Жан-Клод.

— Ти знаеш, че няма да умра, Жан-Клод.

— Само Странника може да даде такава прибързано обещание и да се надява да удържи на думата си — рече Жан-Клод. — Ти си твърде женствена за неговия вкус, освен ако не се е променил.

Лив презрително изкриви лице.

— Той е над тези дребни желания. Предложи ми единствено сила и аз я приех.

— Ако наистина вярваш, че Странника е превъзмогнал желанията на тялото — поклати глава Жан-Клод, — значи поведението му пред теб е било много... предпазливо.

— Той не е като другите — каза тя.

— Няма да спорим за това, Лив — въздъхна Жан-Клод. — Но внимавай да не се пристрастиш към силата му като към наркотик. Тогава няма да можеш без нея.

— Опитваш се да ме изплашиш, Жан-Клод, но няма да ти се удаде. Никога преди не съм усещала такава сила като неговата, а той умее да я предава. Аз ще бъда това, за което съм предназначена.

— Той може така да те изпълни със сила, че да се пръснеш, Лив, но тя няма да те направи господар. Ако ти е обещал това, значи те е излъгал.

— Тази нощ си готов да кажеш всичко, за да отървеш кожата — засъска тя.

— Възможно е — сви рамене Жан-Клод.

— Мислех, че Лив ти е дала клетва за вярност — рекох аз.

— *Oui*.

— Тогава какво става?

— Съветът ще следи стриктно за съблюдаването на правилата, *ma petite*. „Циркът“ е обществена сграда и Съветът може да пристъпи прага му неканен. Но обаче са намерили вътрешен човек, който да ги покани да влязат.

Вторачих се във вампирката, която се хилеше самодоволно на задната седалка.

— Тя ни е предала?

— Да — спокойно отвърна Жан-Клод и ме докосна по рамото. — Не я убивай, *ma petite*. Куршумът ще проникне в тялото ѝ, но Странника няма да позволи смъртта на Лив. Просто ще изхабиш един патрон.

— Тя те е предала — поклатих глава. — Предала е всички.

— Ако не могат да подкупят някого, биха подложили на мъчения друго и биха го измъчвали, докато ни предаде. Повече ми харесва първият метод — каза той.

Гледах ухилената физиономия на Лив през прореза на цевта и можех да натисна спусъка без каквото и да било угризение на съвестта. Тя вече бе сторила всичко, което е било по силите ѝ, да ни навреди и въпросът не беше дали да я убия заради спасението на всички нас. Не се питах дали да натисна спусъка. Просто смятах, че тя заслужава смърт за предателството. Не гневът ме водеше и дори не

отвращението, а чисто професионални съображения. Да позволиш на някого да те предаде и да го оставиш жив, означава да създадеш лош прецедент. Да дадеш лош пример. Изведнъж, сякаш някой ме разтърси силно и внезапно, осъзнах, че мисля за убийството ѝ, без да влагам емоции. За мен то би било просто една добре свършена работа. Господи! Прибрах пистолета. Не исках да убия някого толкова хладнокръвно. Готова бях да извърша убийство, но то трябваше да има някакъв смисъл.

Лив се облегна назад на седалката си, ухилена до уши, доволна, че съм разбрала колко безполезно би било да стрелям в нея. Ако само можеше да проумее защо не го направих, щеше да се изплаши, но сега се криеше зад силата на този Странник. И вярваше, че той е щит, зад който би могла да се скрие от всичко. Ако тази нощ ме ядоса още малко, ще проверим това предположение, казах си аз.

Поклатих глава. Ако днес ми предстоеше да се срещна със страшилищата на вампирския народ, щяха да са ми необходими повече оръжия. В жабката на колата държах ножниците за сребърни ножове, които се носят на китката. Много често, когато облеклото ми не позволяваше да ги сложа, ги държах в джипа. Човек невинаги може да предвиди кога ще му потрябва хубав нож.

— Ще им кажа за всички оръжия, които видя — предупреди ме Лив.

Тъкмо пристяхах ножовете.

— Ивет и Балтазар знаят, че имам пистолет. Не се опитвам да хитрувам, просто се подготвям.

Отворих вратата, излязох и се огледах дали няма някой друг наблизо, макар че наистина древните вампири умеят да се крият на почти открити места. Някои от тях превъзхождат хамелеоните по способността да се сливат с обкръжаващата ги среда. Видях един, който можеше да се загръща в сенките и после да ги сваля от себе си като плащ. Беше впечатляващо!

Лив се измъкна от колата и застана до мен. Твърде напompани бяха мускулите ѝ, за да скръсти непринудено ръце на гърдите си, но се опита. Пробва да си придаде равнодушния вид на телохранител по време на работа. Висока беше около метър и осемдесет и широка като трикрилен гардероб. Не беше необходимо да се старее кой знае колко, за да изглежда страховито.

Жан-Клод излезе от колата откъм моята страна и застана между нас. Не бях сигурна кого искаше да защити — мен или нея.

В ръцете му беше дългото палто на Ашър.

— Предлагам ти да го облечеш, *ma petite*, за да не се виждат оръжията.

— Ще им кажа за ножовете — отново предупреди Лив.

— Ако оръжията са на видно място, това се тълкува като явно предизвикателство — поясни Жан-Клод. — Някой може да реши, че трябва да ти ги отнеме.

— Нека да се опита.

Жан-Клод ми подаде праметнатото през ръката му палто с думите:

— Заповядай, *ma petite*.

Взех палтото. Той рядко казваше „заповядай“.

— Анита — повика ме Лив.

Погледнах я. Изражението ѝ беше сериозно, суровото ѝ скандинавско лице беше станало непроницаемо.

— Погледни ме в очите.

— Какво правите вие? — поклатих глава аз. — Седите и гледате старите филми за Дракула, за да запомните репликите ли?

Лив заплашително пристъпи напред. Вдигнах поглед към нея.

— Лив, престани да се правиш на голям страшен вампир. Вече сме го отиграли това и ти не успя да ме поразиш с поглед.

— Постъпи, както иска тя, *ma petite* — рече Жан-Клод.

— Защо? — намръщих се аз. Откъде ли се взе у мен тази подозрителност?

— Защото, ако силата на Странника може да те омагьоса чрез очите на Лив, е по-добре да се разбере тук, на сравнително безопасно място, отколкото в обкръжението на по-силни врагове.

В думите му имаше логика, но идеята като цяло не ми допадна. Свих рамене.

— Добре.

Взрях се в лицето ѝ, в сините ѝ очи, макар че цветът им беше малко помътнял от уличното осветление.

Лив се обърна. Ивица жълта светлина от отворената врата на джипа падна върху очите ѝ и им придаде забележителен виолетов,

почти пурпурен оттенък. Най-красивото на лицето ѝ бяха очите и аз винаги с лекота издържах втренчения ѝ поглед.

И този път бе същото. Дори не мигнах.

Лив сви юмруци. Заговори, но се обърна не към мен и не към Жан-Клод, а към някой друг:

— Ти ми обеща! Обеща ми сила, с която да подчиня съзнанието ѝ!

Подухна вятър, достатъчно хладен, че да настръхна и да се загърна в палтото.

Лив се засмя отривисто, все едно излая, и вдигна ръце, сякаш се загръщаше със студения вятър като с плащ.

Същият този вятър повдигна косите на тила ми, но не заради студа, а заради силата, която бе в него.

— А сега — каза Лив, — погледни ме в очите, ако смееш.

— Добре си научила репликата — отвърнах аз.

— Боиш ли се от погледа ми, Екзекуторке?

Студеният вятър, появил се неизвестно откъде, утихна след последно ледено докосване. Почаках лятната жега да ме обгърне отново, почаках по гърба ми да потече пот и след това вдигнах поглед.

Преди избягвах да гледам вампирите в очите. Имах някакъв естествен имунитет, но дори по-младите вампири бяха опасни. Хипнотичният поглед беше трик, който в по-голяма или по-малка степен владееха почти всички вампири. Силата ми беше нараснала и вампирските знаци я бяха укрепили. Тогава от какво се боях сега?

Срещнах виолетовия поглед на Лив, без да мигна. Отначало в тези очи нямаше нищо, освен необичайния цвят. Напрегнатостта ми изчезна, раменете ми се поотпуснаха. Очи като очи. После стана така, сякаш виолетовите ѝ очи бяха вода, а аз се носех по водната повърхност, докато нещо изплува из дълбините и ме дръпна надолу. Чувството винаги е било подобно на падане, но този път нещо ме държеше, нещо тъмно и силно, и ме всмукваше като пробой в лед. Изпищях и взех да ритам, за да се измъкна от този леден пласт, да се добера до повърхността, която не беше физическа, не бе дори метафорична, но аз с усилие се издигах към нея. Мъчех се да се откъсна от притеглянето на мрака под мен.

Опомних се, застанала на колене на асфалтовата настилка на паркинга и стиснала ръката на Жан-Клод.

— Какво ти е, *ma petite*! Добре ли си?

Аз само поклатих глава, все още бях неуверена в гласа си. Забравила бях колко мразя да се подчинявам на вампирски поглед. Забравила бях това чувство на безпомощност. Собствената ми сила ме бе направила нехайна.

Лив се опря отстрани на джипа. Тя също изглеждаше уморена.

— Този път почти успях да те пипна.

— Нищо не си пипнала — възвърнах си гласа аз. — Не в твоите очи потънах, а в неговите.

— Той ми обеща власт над теб, Анита — поклати глава тя, — сила, способна да подчини мисълта ти.

Позволих на Жан-Клод да ми помогне да стана, толкова слаба се чувствах.

— Значи те е излъгал, Лив. Това не е твоята сила, а неговата.

— Сега ти се боиш от мен — каза тя. — Чувствам страха ти.

— Да, изплаших се — кимнах. — Ако това те радва, тогава радвай се.

Заотстъпвах назад, по-далеч от нея. Още оръжия. Трябват ми още оръжия.

— Радвам се — рече тя. — Не можеш дори да си представиш колко се радвам.

— Неговата сила те е напуснала, Лив — отбеляза Жан-Клод.

— Но ще се върне — каза Лив.

Заобиколих джипа. Трябваше да се добера до багажника, обаче не исках да се доближавам до Лив. Този път ми се беше удало да се освободя, но не исках пак да предизвиквам съдбата.

— Силата може да се върне, Лив, но Анита прекъсна връзката ти с него. Отблъсна силата му.

— Не — възрази Лив. — Той сам ѝ позволи.

Жан-Клод се засмя, този смях пробяга по кожата ми и разбрах, че Лив усеща същото.

— Странника би възпрял *ma petite*, ако това беше по силите му. Но той не можа. Тя е твърде едра риба дори за неговата мрежа.

— Лъжец! — възкликна Лив.

Оставих Лив и Жан-Клод да се препират. Да, аз се бях освободила от силата на Странника, ала това не беше нито приятно, нито лесно. Макар че, като се замисля, притеглянето прекъсна веднага,

щом започнах да се съпротивлявам. Тъжната истина беше, че аз не се опитах да се предпазя по-рано. Вторачих се в очите на Лив неподготвена, просто чаках, твърдо уверена, че няма да ѝ се удаде да ме подчини. Това беше глупаво. Не — самонадеяно. Понякога разликата между тези два епитета не е голяма.

Минах зад джипа и взех да ровя из багажника. Едуард, наемният убиец на върколаци, беше убедил един негов познат да реконструира автомобила ми. Страничното гнездо за резервното колело сега беше тайник. Вътре бяха браунингът ми и резервните патрони. Когато Едуард ме уговаряше, се почувствах глупаво, но явно е бил прав. Отворих скривалището и попаднах на изненада — автоматичен пистолет мини узи с колан за носене през рамото. На пистолета беше залепена бележка:

„Вече разполагаш с огромна огнева мощ.“

Нямаше подпис, но явно беше от Едуард. Той бе започнал кариерата си като обикновен наеман убиец, но с хората му беше прекалено лесно и затова премина на чудовища. Едуард обичаше предизвикателствата. Вкъщи имах още един мини узи, също подарък от него. Той винаги притежаваше най-добрите играчки.

Свалих палтото и преметнах през рамото си колана с пистолета. Когато пак се облякох, преместих узито на гърба си. Не бе най-доброто място, но трудно се забелязваше. Вторият браунинг „Хайпауър“ също беше в скривалището. Пъхнах го в джоба си, а в другия джоб — още два пълнителя с патрони. Когато скочих на земята, палтото смешно провисна, но ми беше толкова голямо, че това не пораждаше подозрения.

Вампирите бяха прекратили спора. Лив мрачно се беше облегла на джипа, сякаш Жан-Клод бе оставил за себе си последната дума или бе спечелил словесната надпревара.

Стоях и гледах Лив, и ми се прииска да я застрелям. Не защото ни беше предала, а защото ме бе накарала да се боя. Лошо основание. И при това причината беше моето нехайство. Старая се да не наказвам другите за собствените си грешки.

— Не мога да те оставя без наказание, Лив — рече Жан-Клод. — Съветът ще сметне това за слабост.

Тя само го погледна.

— Удари ме, ако така ще се почувстваш по-добре, Жан-Клод — тя се оттласна от джипа, с три дълги крачки преодоля разстоянието между нас и вирна брадичка като побойник, който предизвиква съперника си да нанесе първия удар.

— Не, Лив — поклати глава Жан-Клод и нежно я докосна по лицето. — Друго съм намислил.

Погали я по бузата.

Тя въздъхна и потърка лице о дланта му. Откакто бе попаднала в града, тя се опитваше да се вмъкне в леглото на Жан-Клод и никога не беше крила намерението си да се издигне, като спи с него. И беше много разочарована, че той не ѝ съдейства.

Тя нежно го целуна по дланта.

— Всичко можеше да бъде другояче, ако не беше тази твоя домашна любимка.

Аз се приближих и заставах зад тях, но все едно не бях там. Те се намираха на някакво особено тяхно си място, което по чиста случайност се падна в полезрението ми.

— Не, Лив, не би могло да бъде другояче — отвърна Жан-Клод. — Не заради Анита не те допуснах до леглото си, а заради самата теб.

Ръката му стисна гърлото ѝ. Пръстите му се впиха в плътта. С едно рязко движение Жан-Клод изтръгна гръкляна ѝ.

Лив се свлече на асфалта, задушаваше се. Кръвта бликна от гърлото ѝ, бълваше от устата ѝ. Тя се затъркала по гръб, стиснала с ръце шията си.

Аз заставах до него, загледана в Лив. Дълбоко в раната се показва костта на гръбнака. Очите ѝ бяха облещени, изпълнени с болка и страх.

Жан-Клод изтри пръстите си с извадена отнякъде копринена кърпичка, като хвърли парчетата плът на асфалта, където те останаха да лежат, дребни и маловажни, и беше непонятно как е възможно липсата им да причини смърт.

Лив се гърчеше по асфалта. Лицето на Жан-Клод беше с обичайната красива и хладна маска, сякаш съзерцаваше луната. Лицето ми никога няма да има неговата свършена красота, но дори без

огледало знаех, че сега то е също толкова безизразно. Гледах как Лив се гърчи и не чувствах жал.

Никакъв студен вятър не ѝ се притече на помощ. Мисля, че това я изненада, тъй като тя протегна ръце към Жан-Клод и го замоли с поглед да ѝ помогне. Той не помръдна, потънал в своето велико, изпълнено с очакване, мълчание, сякаш се канеше да изчезне. Може би не го вълнуваше това, че Лив умира.

Ако бе човек, щеше да умре бързо. Но тя не беше и смъртта се бавеше. Лив не умираше. Не знам дали беше жалост, но не можех просто да стоя и да гледам как някой гърпи толкова силна болка, такъв ужас.

Извадих браунинга от джоба на палтото си и го насочих в главата ѝ.

— Ще сложа край на мъките ѝ.

— Тя ще оцелее, *ma petite*. С времето вампирското ѝ тяло само ще заличи тази рана.

— Защо новият ѝ господар не ѝ помага?

— Знае, че тя ще се излекува и без неговата помощ.

— Не иска да хаби енергията си напразно?

— Нещо такова — отвърна Жан-Клод.

Трудно беше да се определи със сигурност, защото кръвта пречеше, но раната като че ли започваше да зараства. Ала щеше да мине време, докато заздравее напълно.

— За нас е един вид официален поздрав да предложиш на другия гръкляна, или китката, или свивката на лакътя си. По-низшите предлагат плътта си на по-възрастните в знак на признаване на силата им. Това е мило и вежливо, но и е реалност, *ma petite*. Лив ми предложи гръкляна си и аз го приех.

Взрях се в невъобразимо облещените очи на вампирката.

— Тя знаеше ли, че това може да се случи?

— Ако не е знаела, значи е глупачка. Такова прегрешение не се прощава, особено когато по-младият вампир оспори властта на по-възрастния. Тя се усъмни в моето господство над нея. И си плати за това.

Лив легна на хълбок и се закашля. Дъхът ѝ гъргореше в гърлото като предсмъртно хъркане. Тъканите се възстановяваха, тя отново

дишаше. Когато успя да си поеме достатъчно въздух, за да е в състояние да говори, тя каза:

— Бъди проклет, Жан-Клод!

И отново изкашля кръв. Колко съблазнително!

Жан-Клод ми подаде ръка. Той я беше избърсал, но без вода и сапун кръвта под ноктите не може да се изчисти. Поколебах се за миг, после поех ръката му. До края на нощта щяхме да се изцапаме с кръв много повече — в това не можеше да има съмнение.

Тръгнахме към „Цирка“. Палтото се издуваше около мен като пелерина. Узито леко ме удряше по гърба. Взех още нещо от жабката на колата — дълга сребърна верижка с кръст на нея. Започнах да нося дълги верижки още при първите си срещи с Жан-Клод. По-късите падаха изпод дрехите ми в най-неподходящите моменти. Бях въоръжена като за лов на мечки... тоест на вампири, и бях готова да убивам. Едуард щеше да се гордее с мен.

13

Страничната врата на „Цирка“ нямаше дръжка. Единственият начин да се влезе вътре е някой да ти отвори. Предпазни мерки. Жан-Клод почука и вратата сама се отвори навътре. И остана отворена — очакваща и зловеща.

Зад вратата имаше малък склад, от чийто таван висеше кабел с монтирана гола крушка в края. Покрай стената имаше няколко куфара и нищо повече. Една врата вдясно отвеждаше в главните помещения на „Цирка“, където посетителите обикновено се возеха на виенско колело и ядяха захарен памук. Вляво имаше по-малка врата и натам нямаше нито ярки светлини, още по-малко захарен памук.

Лампата се клатушкаше насам-натам, сякаш някой току-що я беше бутнал. Светлината от нея танцуваше и се сливаше с мрака. На лявата врата нещо блесна. Нещо, прикрепено към повърхността ѝ.

Блъснах вратата в стената само за да се убедя, че зад нея няма никого. После се облегнах на нея и извадих браунинга.

— Спри клатенето на крушката — казах аз.

Жан-Клод се пресегна и хвана крушката. Наложил му се да застане на пръсти. Този, който я беше разклатил, бе не по-нисък от метър и осемдесет.

— В помещението няма никого, *ma petite* — рече Жан-Клод.

— Какво е това на вратата? — попитах аз.

Нямах никаква представа какъв може да е този плосък и тънък предмет. Но каквото и да беше, бе заковано за вратата със сребърни гвоздеи.

Жан-Клод въздъхна дълбоко.

— *Mon Dieu!*

Преминах през помещението, държейки с две ръце насочения към пода браунинг. Жан-Клод каза, че в помещението няма никого, и аз му вярвах, но на себе си вярвах повече.

На вратата се показа Лив. Тя се олюляваше, отпред тялото ѝ беше покрито с кръв, ала гърлото ѝ беше невредимо. Дали пък

Странника не ѝ бе помогнал, след като ние се отдалечихме? Лив се закашля така, че беше болезнено дори да я слуша човек.

— Исках да погледам лицата ви, когато видите какво е сторил Господарят на зверовете — каза тя. — Странника не позволи той и неговите сътрудници да ви се представят лично. Ето визитната картичка на Господаря на зверовете. Харесвате ли я?

В гласа на Лив звучеше хищен, противен ентузиазъм. Какво, по дяволите, имаше на вратата?

Дори когато застанах по-близо, не можах да разбера какво е. От него по вратата се стичаха тънки струйки кръв. В спарения въздух се застояваше сладникавата ѝ металическа миризма. Предметът беше тънък, почти като лист хартия, но при допир повече приличаше на пластмаса. Беше извит по краищата и придържан от пет сребърни гвоздеа.

Внезапно ужасна мисъл ми мина през главата. Толкова ужасна, че очите ми не се съгласяваха с нея. Направих три крачки назад и се опитах да видя очертанието. Ето, ето ги — две ръце, два крака, рамене. Това е човешка кожа! Щом разгледах формата ѝ, нямаше смисъл да се заблуждавам. И знаех, че тази нощ, когато затворя очи, картината няма да изчезне. Това разтегнато нещо неотдавна е било живо.

— А къде са дланите, ходилата? — попитах аз и гласът ми прозвуча странно, хладно, почти равнодушно. Устните и пръстите на ръцете ми затрепериха от истински ужас.

— Това е просто задната част на нечие тяло, а не цялата кожа, *ma petite*. Трудно е да се смъкне кожата от дланите и ходилата, когато жертвата все още се съпротивлява — рече Жан-Клод. Гласът му беше съвсем глух, хладен.

— Все още се съпротивлява? Искаш да кажеш, че кожата е смъкната от жертвата приживе?

— Ти си полицейският експерт, *ma petite*.

— Нямаше да има толкова много кръв, ако жертвата не е била жива — досетих се аз.

— Да, *ma petite*.

Знаех, че е прав. Но гледката на закована за врата човешка кожа ме беше изумила. Дори аз виждах такова нещо за първи път.

— Господи! Сребърните гвоздеи означават, че жертвата е била вампир или ликантроп, нали?

— Много е вероятно — отвърна Жан-Клод.

— Значи е още жив?

Той се обърна към мен и погледът му беше едновременно празен и красноречив. Жан-Клод го умее.

— Бил е жив, когато са смъкнали кожата. Ако е бил вампир или ликантроп, не е достатъчно да му се смъкне кожата, за да бъде убит.

Аз цялата се разтреперих. Не просто от страх, а от ужас. Ужас от хладнокръвието и бездушието на извършителите.

— Ашър спомена за някакъв Падма. Той ли е Зверският господар?

— Господарят на зверовете — поправи ме Жан-Клод. — Не можеш да го убиеш за това провинение, *ma petite*.

— Грещиш — отвърнах аз. Ужасът ме обхващаше като ледена кора под кожата, но по-силен от него беше гневът. Яростта. А под яростта имаше страх. Страх от този, способен да съдере кожата на някого още докато е жив, само за да покаже на какво е способен. Това говореше за извършителя — че не се подчинява на никакви правила. А на мен съвсем определено ми говореше, че съм длъжна да го убия още щом го видя.

— Днес не можем да го накажем, *ma petite*. По-важното сега е дали ще оцелеем всички ние. Помни това и смири гнева си.

Не можех да извърна поглед от вратата.

— Гняв е меко казано.

— Тогава смири яростта си. Длъжни сме да спасим другите.

— Ако все още са живи.

— Всички бяха живи, когато се качих горе да ви чакам — каза Лив.

— Чия е тази кожа? — попитах аз.

Тя се разкикоти с обичайния си неприятен смях. Вече беше добре, всичките й рани бяха зараснали.

— Познай — рече тя. — Ако отгатнеш, ще ти кажа, но само ако отгатнеш.

Едва се овладях да не насоча браунинга в нея. Поклатих глава.

— Не, Лив, няма да играя никакви игри с теб. Истинските игри дори не са започнали, те ни предстоят долу.

— Добре казано, *ma petite*. Да слизаме.

— Не — възрази Лив. — Не, ще отгатваш! Отгатни кой е това! Искам да видя лицето ти, искам да видя мъката в очите ти, когато започнеш да изреждаш мислено един по един всичките си приятели, Анита. Искам да наблюдавам какъв ужас се изписва на лицето ти, когато започнеш да си представяш какво може да сме причинили на всеки от тях.

— Какво съм ти сторила, Лив? — попитах аз.

— Застана на пътя ми — отвърна тя.

Поклатих глава и насочих пистолета в нея.

— Имаш три тежки провинения, Лив.

— За какво говориш? — намръщи се тя.

— Първо, ти ни предаде. Второ, опита се да ме подчиниш с поглед. Отчасти и аз имам вина за това, така че бих могла да не го броя. Но ти си положила клетва да защитаваш народа на Жан-Клод. Заклела си се да използваш чудесното си тяло, силата си, за да защитаваш слабите. Заклела си се да защитаваш този, на когото е принадлежала кожата. Ти си го предала. Предала си го на адски мъки. Това е третото ти провинение, Лив.

— Не можеш да ме убиеш, Анита. Странника ще ме излекува, каквото и да ми направиш.

Стрелях в дясното ѝ коляно. Тя падна на пода, хвана с ръце коляното си, загърчи се, запищя.

Усетих, че се усмихвам много неприятно.

— Надявам се, че боли, Лив. Надявам се, че адски боли.

Температурата в помещението не се понижи, а просто падна като камък. Стана толкова студено, че очаквах да видя дъха си. Лив престана да пищя и ме загледа с виолетовите си очи. Ако можеше да убива с поглед, аз щях да падна на място.

— Нищо не можеш да ми направиш, Анита. Моят Господар няма да позволи. — Лив се изправи на крака и накуцвайки едва забележимо, тръгна към вратата със страшното украшение. Тя опъна края на кожата и посочи дупките в нея, които нямаха нищо общо с дрането. — Аз пих от него, докато го измъчваха. Пих кръвта му, докато крещеше. — Лив извади пръстите си, омазани с кръв, и ги облиза, като ги налапваше един по един. — Ммм, вкусно!

Трябваше само да отгатна кой е и тя щеше да потвърди. Трябваше само да се съглася да играя нейната игра. Стрелях в другото

й коляно.

Тя се свлече на пода с писъци.

— Не разбра ли? Нищо не можеш да ми направиш!

— Струва ми се, че мога, Лив. Мога да ти причиня болка — пак прострелях дясното й коляно. Тя легна по гръб, пищеше и ту се хващаше за треперещите си колене, ту отдръпваше ръце, защото я болеше от собственото й докосване.

От силата на Странника кожата ми настръхна. Да, той наистина възнамеряваше да я излекува. И ако не се канех да я убия, щеше да е добре да съм далече, когато тя се изправи на крака. Познавах Лив и бях наясно, че когато стане, няма да е на себе си от ярост. Друго не можеше и да се очаква. Всъщност, ако бях изчакала да се изправи, това щеше да бъде самоотбрана. Разбира се, преднамерена самоотбрана.

— Да вървим, *ma petite*, остави я. Странника едва ли ще прояви снизхождение за втори път, или този ще бъде третият? Сега ще започне да я лекува, както той си знае — ще редува снизхождението с наказание. Предимно такива са даровете на Съвета.

Жан-Клод отвори вратата на стълбището към подземие и се изцапа с кръв. Протегна мръсната ръка пред себе си, сякаш не знаеше къде да я дене. Накрая премина през вратата и се избърса в стената, като остави кървава диря по нея.

— Колкото повече се бавим, толкова повече мъчения ще измислят.

С тези утешителни думи Жан-Клод заслиза по стъпалата. Аз хвърлих последен поглед към Лив. Тя лежеше на хълбок и крещеше, че ще ме види мъртва. Трябваше да стрелям в главата й, та мозъкът й да се разпръсне по пода. Ако бях истински безпощадна, точно така щях да постъпя. Но не бях. Пощадих й живота и я оставих да сипе закани. Едуард щеше да бъде много недоволен.

Стъпалата, водещи надолу, бяха по-високи от обикновените, сякаш не бяха правени за хора. Затръшнах вратата с крак, защото не исках да се докосвам до кръвта. Викове на Лив почти заглъхнаха. Все още можеше да се доловят, подобни на жужене на насекомо, но вратата беше добре звукоизолирана — явно за да притъпява виковете отдолу. Разбира се, сега там цареше мъртва тишина, толкова дълбока, че можеше да се чуе.

Жан-Клод се спускаше по неудобните стъпала с естествената си грация, като голям котарак. На мен ми се наложи да повдигна полите на палтото с лявата си ръка, за да не го настъпвам. На осемсантиметровите си токчета аз не слизах, а по-скоро куцуках по стъпалата.

Жан-Клод почака на извивката на стълбището пред площадката.

— Мога да те нося, *ma petite*.

— Не, благодаря.

Ако свалях обувките си, щеше да се наложи да придържам и дългата си рокля, а ми бе необходима свободна ръка за пистолета. Ако трябваше да избирам да вървя бавно и с пистолет в ръка или бързо, но ръцете ми да са заети с дрехите, предпочитях първото.

Стълбището беше празно и толкова широко, че по него можеше да мине малка кола. Вратата в долния му край беше от масивен дъб, обкована с желязо, като врата на подземен затвор. Хубава аналогия със събитията от тази вечер.

Жан-Клод дръпна тежката врата към себе си и тя се отвори. Обикновено беше заключена. Той се обърна към мен:

— Съветът може да поиска да приветствам официално всеки вампир вътре.

— Тоест може да ти направят същото, каквото ти стори с Лив?

Той се усмихна едва забележимо.

— Ако не призная господството им над мен, тогава може би да.

— Ами ако го признаеш? — попитах аз.

Той поклати глава.

— Ако се бяхме обърнали към Съвета за някаква помощ, тогава нямаше да упорствам. Просто щях да призная тяхното превъзходство и точка. Не съм достатъчно силен, за да вляза в Съвета. Знам това.

Той прокара длани по воланите на ризата си и оправи маншетите на сакото си така, че дантелата по китките му да изглежда колкото се може по-ефектно. Когато Жан-Клод беше нервен, той често отделяше голямо внимание на външния си вид. Но, разбира се, когато не нервничеше, също обичаше да се занимава с него.

— Дочувам някакво „но“ — казах аз.

Той ми се усмихна.

— *Oui, ma petite.* „Но“ се състои в това, че те дойдоха при нас. Нахлуха в нашата земя. Раниха наши съграждани. Ако ние без борба ги признаем за по-висшестоящи от нас, може да поставят на мое място нов Господар. Да ми отнемат всичко, което съм придобил.

— Аз си мислех, че само със смърт може да се свали Господар.

— Най-накрая ще стигнат и до това.

— Тогава ще се вмъкнем насила.

— Не можем да победим със сила, *ma petite.* Това, което сторихме с Лив, се очакваше. Тя трябваше да си понесе наказанието. Но в борбата на живот и смърт ще победи Съветът.

Смръщих чело.

— Не можем просто да им кажем, че са повече от нас и са по-страшни. И да се бием не можем. Тогава какво можем да правим?

— Да играем тяхната игра, *ma petite.*

— Каква игра?

— Тази, която преди много години овладях, докато бях още в двора. Това е комбинация от дипломация, перчене и оскърбления — Жан-Клод повдигна към устните си лявата ми ръка и нежно я целуна. — В някои отношения ти играеш много добре, в други — много зле. Дипломацията не ти е силна страна.

— Затова пък съм много добра в перченето и нанасянето на оскърбления.

Той се усмихна, без да пуска ръката ми.

— Така е, *ma petite,* наистина е така. Прибери оръжието. Не казвам да не го използваш, но внимавай по кого стреляш. Не всичко, което ще видиш тази вечер, може да бъде поразено дори със сребърни

куршуми — той килна глава настрана, сякаш се замисли. — Макар че, щом заговорихме за това, ще ти кажа, че аз все още нито веднъж не съм присъствал на опит да се убие член на Съвета с модерни сребърни боеприпаси — Жан-Клод се усмихна. — Но може и да стане — той поклати глава, сякаш искаше да прогони от ума си тази картина. — Обаче ако се стигне до убийство на член на Съвета със сребърни куршуми, значи всичко е изгубено и ще ни остава единствено да вземем в плен толкова врагове, колкото успеем.

— И да спасим колкото се може повече от нашите — добавих аз.

— Ти не знаеш какво представляват те, *ma petite*. Ако ние загинем, то няма да има пощада за онези, които ни останат верни. Всяка истинска революция започва с изстребване на привържениците на предишния режим.

Той леко докосна дясната ми ръка — деликатно напомняне. Все още държах в нея пистолета си. Кой знае защо не ми се искаше да го прибера.

Но го прибрах, със свален предпазител. Не исках да знаят, че нося пистолет, значи не биваше да продължавам да го държа в ръка. А свалих предпазителя, защото не исках да си прострелям крака. Това щеше да бъде смущаващо и болезнено и вероятно нямаше да направи впечатление на Съвета. Не разбрах какво имаше предвид Жан-Клод под „игра“, но от доста време си имам работа с вампири и знам, че понякога, ако им направиш впечатление, можеш да си тръгнеш жив. Разбира се, понякога може, така или иначе, да те убият. Понякога с перчене можеш да си спечелиш единствено по-бавна смърт, както едно време някои индиански племена са измъчвали само онези врагове, които според тях са били достойни за тази чест. Можех да мина и без нея. Но понякога ти се предоставя възможност да се спасиш посредством някое мъчение. Ако просто ти изтръгнат гръкляна, няма други варианти. Така че ние определено щяхме да се опитаме да ги впечатлим. Ако не можехме, щеше да ни се наложи да ги убием. Ако и това не ни се удадеше... тогава те щяха да ни убият. Лив беше едва началото на вечерната забавна програма.

И гостната се оказа празна стая с каменни стени. Всички старания на Жан-Клод бяха отишли на вятъра — на пода лежаха купчини бели и черни платове и парчета натрошено дърво. Недокоснат беше само портретът над фалшивата камина — този на Жан-Клод,

Джулиана и Ашър, последният без белези. Мислех, че ни очаква неприятна изненада, но само Уили Маккой стоеше пред студената камина, с гръб към нас и поставени на кръста ръце. Жълтеникавозеленото му сако беше в рязък контраст с пригладената му назад черна коса. Единият му ръкав беше скъсан и изцапан с кръв. Уили се обърна към нас. Кръв течеше от дълбока рана на челото му и той я попиваше с кърпичка с изрисувани на нея танцуващи скелети. Кърпичката беше копринена, подарък от приятелката му — стогодишна вампирка, която неотдавна се присъедини към нас. До високата, дългонога и красива Хана, Уили изглеждаше още по-нисичък, неугледен и въобще... Уили.

Той ни се усмихна.

— Колко хубаво, че дойдохте.

— Стига сарказъм — прекъснах го аз. — Къде са всички? — тръгнах към него, но Жан-Клод ме спря, като ме хвана за ръката.

Уили се усмихваше почти мило и гледаше Жан-Клод така, сякаш очакваше нещо. Никога преди не бях виждала такова изражение на лицето му.

Погледнах за миг Жан-Клод. Беше си сложил съвършената маска на лице — непроницаемо, предпазливо. Не... излъчващо страх.

— Какво става тук? — попитах аз.

— *ma petite*, позволи ми да ти представя Странника.

Смръщих вежди към него.

— Моля?

Уили се засмя — със същия дразнещ хаплив смях, както обикновено, но този път преминаващ към ниско, злорадо ръмжене, от което ми се изправиха косите. Гледах го и съзнавах, че на лицето ми е изписано изумление.

Наложи ми се да преглътна, преди да мога да заговоря, макар че не знаех какво да кажа.

— Уили?

— Той вече не може да ти отговори, *ma petite*.

Уили стоеше и ме гледаше. Приживе беше тромав като мечок. И след смъртта му нещата не се бяха подобрили. Не бе прекарал като мъртвец достатъчно дълго, за да овладее онзи свръхестествен маниер на движение като на другите вампири. Понесе се към нас на вълната на плавната си грация. Това не беше Уили.

— По дяволите — тихо казах аз. — Временно ли ще е така, или завинаги?

Непознатият в тялото на Уили отново се засмя.

— Аз просто наех тялото му. Наемам страшно много тела, нали Жан-Клод?

Почувствах, че Жан-Клод ме дърпа назад — не искаше да се приближаваме. Аз не се възпротивих и отстъпихме. Странно беше усещането да отстъпвам пред Уили. Той беше един от най-безобидните вампири, които бях виждала. Сега ръката на Жан-Клод трептеше от напрежение. Чувах как сърцето му бие в главата ми. Страх го беше и неговата боязън се предаде и на мен.

Странника спря, сложи ръце на хълбоците си и се засмя.

— Страхуваш се да не те използвам пак за свой кон ли, Жан-Клод? Ако наистина са ти стигнали силите да сразиш Земетръсеца, то би трябвало да си достатъчно силен да се противопоставиш и на мен.

— По природа съм предпазлив, Страннико. Тази моя привичка не отслабва с годините.

— Езикът ти винаги е бил чудесен, и не само той.

Намръщих се на тази двусмислица — не бях сигурна нито че съм го разбрала добре, нито че бих искала.

— Пусни Уили.

— Нищо лошо няма да му се случи — каза вампирът.

— Уили все още е в тялото — рече Жан-Клод. — Все още усеща, вижда. Ти само си го избутал, Страннико, но не си го изместил.

Погледнах Жан-Клод. Лицето му беше безизразно.

— Говориш така, сякаш знаеш от личен опит — отбелязах аз.

— Някога Жан-Клод беше едно от любимите ми тела. Двамата с Балтазар много често го използвахме.

Балтазар излезе от далечния коридор, сякаш тъкмо тези думи очакваше. Може би точно така си и беше. Той се усмихваше, но това бе по-скоро зъбене, отколкото усмивка. Закрачи из стаята в белия си елегантен костюм, в който приличаше на дребен мошеник. Застана зад Уили и постави ръце на малките рамене на дребосъка. Уили, тоест Странника, се облегна на гърдите на Балтазар. По-едрият Балтазар го прегърна. Двамата бяха любовници.

— Той осъзнава ли какво се върши с тялото му? — попитах аз.

— Да — отвърна Жан-Клод.

— Уили не си пада по мъже.

— Така е — потвърди Жан-Клод.

Преглътнах и се опитах да мисля логично, но не ми се получаваше. Вампирите не са способни да си присвояват телата на други вампири. Просто не е възможно. Но аз гледах познатото лице на Уили, съзирах чуждите мисли в кафявите му очи и разбирах, че това е истина.

Тези кафяви очи ми се усмихваха. Сведох поглед. Ако Странника можеше да ме измъчва чрез очите на Лив дори когато не беше в тялото ѝ, то сега със сигурност можеше да ме погълне. Отдавна не бях практикувала този трик — да гледам лицето, без да попадам в погледа. Беше като при игра на гоненица — вампирът се опитва да хване погледа ми, аз се старая да избегна неговия. Беше дразнещо и плашещо.

Жан-Клод ме предупреди, че тази вечер силовите методи няма да ни помогнат. Той не се шегуваше. Ако някой вампир се беше вмъкнал в Уили против волята му, бе упражнил над него сексуално насилие, аз щях да го застрелям. Но това бе тялото на Уили и той щеше да си го възвърне. Надупчването му с куршуми не беше добро решение. Трябваше да намеря по-удачно.

— Странника харесва ли жени? — попитах аз.

— Искаш да предложиш себе си на мястото на Уили ли? — учуди се вампирът.

— Не, просто се питах дали би ти харесало, ако ситуацията се преобърне.

— Никой друг не притежава способността да се вмъква в чуждо тяло, освен мен — каза Странника.

— А дали ще ти хареса, ако някой те принуди да правиш секс с жена?

Уили наведе глава настрани със съвсем неприсъщо за него изражение. Усещането за промяна беше толкова силно, че тръпки ме побиха.

— Никога не съм изпитвал влечение към женско тяло.

— Струва ти се отвратително.

Уили, тоест Странника, кимна.

— Да.

— Тогава пусни Уили. Намери някой, който не би имал нищо против.

Странника се сгуши в обятията на Балтазар и ми се изсмя в лицето.

— Призоваваш ме да проявя милосърдие?

— Не мога да те застрелям — свих рамене аз. — Ти си член на Съвета и се надявах това да означава, че имаш повече принципи от останалите. Струва ми се, че не съм била права.

Той погледна Жан-Клод.

— Твоят слуга винаги ли говори вместо теб?

— Тя се справя доста добре — отвърна Жан-Клод.

— Ако се опитва да апелира към чувството ми за почтеност в играта, значи ти нищо не си й разказал за някогашния си живот с нас в двора.

Жан-Клод продължи да държи свободно ръката ми в своята, но се отдръпна на крачка от мен. Усетих как преднамерено изправи рамене, сякаш леко се беше прегърбил и свил от страх. Знаех, че е изплашен, но вече се беше взел в ръце. Храбрият Жан-Клод. Аз не бях особено изплашена. Но все още не знаех всичко, което той знаеше.

— Аз не живея с миналото — каза Жан-Клод.

— Срам го е от нас — рече Балтазар и потърка буза о бузата на Уили. После нежно го целуна по слепоочието.

— Не, бои се от нас — отвърна Странника.

— Какво искаш от мен, Страннико? Защо Съветът е нахлул в моите земи и е пленил моите вампири?

Тялото на Уили се оттласна от Балтазар и застана пред него. Уили обикновено изглеждаше по-нисък, отколкото беше в действителност — все се прегърбваше. Сега обаче изглеждаше строен и самоуверен. Странника беше дарил Уили с грациозност и самоувереност, каквито никога преди не бе имало у него.

— Ти погуби Земетръсеца, но не зае мястото му в Съвета. Няма друг начин да влезеш в Съвета, освен да убиеш негов член. Имаме вакантно място, което можеш да заемеш само ти, Жан-Клод.

— Не го искам този пост и не съм достатъчно силен да се задържа на него.

— Ако не си достатъчно силен, тогава как уби Оливър? Той беше страховита природна стихия — Странника тръгна към нас, следван от

Балтазар. — Как го уби?

Този път Жан-Клод не се стъписа. Ръката му стисна по-силно моята, но той не помръдна от мястото си.

— Той се съгласи да не призовава земята против мен.

Вампирът и неговият слуга взеха да кръжат около нас като акули. Единият се въртеше надясно, другият наляво, така че беше трудно да не ги изпускаш от поглед.

— И защо му е било да слага предел на силите си?

— Защото той освирепя, Страннико. Оливър искаше да върне времето, когато вампирите бяха извън закона. Земетресение би могло да разруши града, но вината за него нямаше да падне върху вампирите. Той искаше да покори моите вампири и да устрои кървава баня, след която пак щяха да започнат да ни преследват. Оливър се страхуваше, че накрая ние ще унищожим всички хора, а с това и себе си. Смяташе, че сме твърде опасни, за да ни се дават права и свободи.

— Получихме доклада ти — каза Странника и спря до мен. Балтазар застана от другата страна, до Жан-Клод. Като огледални отражения един на друг. Не знаех дали вампирът командва своя слуга, или всяко движение беше отработвано векове наред. — Запознат съм с идеите на Оливър.

Приблжих се към Жан-Клод.

— Само вампири ли умее да покорява, или и хора?

— Ти си в безопасност от него, *ma petite*.

— Чудесно — казах аз.

Вгледах се в Странника и ме хвана страх колко бързо и лесно започнах да свиквам, че това тяло е Странника, а не Уили.

— Тогава защо самите вие не спряхте Оливър? — попитах аз.

Странника се приближаваше все повече и вече само няколко сантиметра го делиха от мен.

— Той беше член на Съвета. Членовете на Съвета не могат да се бият до смърт помежду си. А само истинска смърт можеше да спре Оливър.

— И вие го пуснахте, въпреки че знаехте какво крои — казах аз.

— Знаехме, че е напуснал страната, но не знаехме накъде е поел, нито какви са плановете му.

Странника вдигна ръка към лицето ми. Балтазар повтори същото, като вдигна ръка към лицето на Жан-Клод. Малката ръка на Уили

увисна пред мен.

— Вие го обявихте извън закона — рече Жан-Клод. — Всеки вампир, който го намери, може да го убие, без да нарушава нашите правила. Това значи „извън закона“.

Странника съвсем леко докосна лицето ми — треперещо, колебливо докосване.

— И ти си помисли, че няма да дойдем при теб, тъй като си ни спестил труда сами да го намерим и заловим?

— *Oui*.

Балтазар престана да гали лицето на Жан-Клод и застана до своя господар. Ръката на по-нисичкия се плъзгаше по лицето ми и Балтазар наблюдаваше това. Стори ми се озадачен, удивен. Нещо ставаше, но не разбирах какво.

Странника хвана брадичката ми и обърна лицето ми към себе си. Той плъзна ръка по скулите, после зад шията, завря пръсти в косата ми.

Аз се дръпнах.

— Мислех, че не си падаш по момичета.

— Не си падам — той стоеше и ме гледаше втренчено. — Имаш изумителна сила.

Ръката му се спусна твърде бързо и не успях да реагирам. Дори не я видях. Той ме хвана за косите и погледът му, погледът на Уили, посрещна моя. Този път успях да се предпазя, да се подготвя, но все пак примрях, сърцето ми слезе в петите. Очаквах отново да ме погълне онази студена чернота. Ала нищо не се случи. Стояхме на сантиметри един от друг. Просто очи като очи. Чувствах как силата му пулсира надолу по ръката към ледените му пръсти, но не беше голяма.

Той обхвана с длани лицето ми, сякаш искаше да го целуне. Намирахме се толкова близо един до друг, че следващите му думи прозвучаха интимно, макар че не бяха такива.

— Мога да те подчиня с поглед, Анита, но би било хабене на енергия, за която ще съжалявам още преди да е съмнало. Тази нощ ти два пъти рани Лив. Аз я лекувам, но и за това е необходима сила.

Той се отдръпна от мен и обхвана с ръце тялото си, сякаш от съприкосновението си е мен беше получил повече, отколкото при обикновен допир. С три плъзгащи се крачки той застана лице в лице с Жан-Клод.

— Нейната сила е опияняваща. Можеш да завиеш с нея хладната си кожа и да сгрываш сърцето си цяла вечност.

Жан-Клод изпусна бавна въздишка.

— Тя ми е слуга.

— Естествено — съгласи се Странника. — Преди сто години аз можех да се вселя в теб, без да докосвам гладката ти кожа. Сега не мога. Тя ли ти даде такава сила?

Той се пресегна към лицето на Жан-Клод, както към моето преди малко. Дръпнах Жан-Клод назад и застанах между тях.

— Той е мой, няма да го делия с теб!

Жан-Клод ме прегърна през раменете.

— Ако ни оставиш на мира, аз ще позволя на Балтазар и на всеки, когото посочиш, да ме използва, но доброволно никога вече няма да стана твой кон, Страннико!

Кафявите очи на Уили стрелнаха Жан-Клод. В тези познати очи блестеше проникателност, плашеща сила.

— Аз съм член на Съвета. Ти не си. Нямах избор.

— Искаш да кажеш, че ако той заеме мястото в Съвета, и с пръст няма да можеш да го докоснеш? — попитах аз.

— Ако му стигнат силите да запази мястото в Съвета, аз няма да съм в състояние да се вмъкна в красивото му тяло дори ако притисна устни към него.

— Искам да проверя правилно ли разбрах. Ако той заеме мястото, ти все пак ще се опиташ да се вселиш в него насила, защото успееш ли, значи не е достатъчно силен да бъде член на Съвета? Ако пък не заеме мястото, пак ще го покориш.

Странника мило ми се усмихна и очите му радостно заблестяха, очите на Уили.

— Съвсем правилно.

— Защо при вашия народ винаги е в сила параграф 22? Вие не вършите нищо друго, освен мъчения — рекох аз.

— Съдиш ли ни? — попита той. Гласът му изведнъж стана понисък и по-дълбок от гласа, който можеше да произведе гърлото на Уили.

Той внезапно направи крачка напред и аз се озовах плътно до двамата. Кожата ми запламтя от силата им, сякаш се оказах между два огъня, но те не горяха. Силата на Странника беше подобна на силата

на Жан-Клод — студена, рееща се, като докосването на смъртта, като дъха на гроба.

Неволно ахнах от тази сила и кожата ми настръхна.

— Върви си!

Опитах се да го отблъсна от нас, но той хвана ръката ми при китката с внезапно стремително движение, толкова бързо, че почти не го видях. От допира на голата му кожа през мен премина студена вълна, сякаш ме прободеше копие от лед. Той рязко ме откъсна от Жан-Клод.

Хвана ме за другата ръка и още щом ме докосна, студът изчезна. Силата му премина бързо през мен като топла вълна, но това не беше неговата сила. Познато ми беше това усещане за топлина. Ричард. Жан-Клод черпеше от силата на Ричард, както правех аз по-рано.

Той прогони от мен силата на Странника, както лятната жега разтопява лед. Странника ме пусна пръв и отстъпи назад, потривайки ръка в палтото си, сякаш го заболя.

— Жан-Клод, ти си голям палавник.

Жан-Клод ме притегли към себе си, поставяйки ръка на шията ми така, че пръстите му допираха кожата. По моята и по неговата кожа все още играеше онази електрическа топлина и в този момент разбрах — Ричард е почувствал, че спешно се нуждаем от него.

От далечния коридор се разнесе шум и всички се обърнахме натам. Не познах мъжа. Беше висок, слаб, мургав — може би испанец или нещо още по-екзотично. Беше облечен само с черен сатенен панталон със сребърни шевици по крачолите. Водеше за ръка Хана, приятелката на Уили. Тя се дърпаше.

По страните ѝ се стичаха сълзи, почернени от размазания грим. Скъпата ѝ фризура все още обрамчваше лицето, широките ѝ скули и сочните устни все така привличаха погледа. Но сега лицето ѝ беше като маска — черни сълзи и размазано по брадичката червило, подобно на рана.

— Защо я доведе тук, Фернандо? — попита Странника.

— Моят баща също е член на Съвета, като теб, Страннико.

— Не оспорвам това.

— Но ти му забрани да дойде на тази първа среща.

— Ако той е член на Съвета, нека да ме подчини на волята си. — Гласът на Странника звучеше подигравателно. — Всички сме членове на Съвета, но не сме равни.

Фернандо се усмихна, сграбчи украсената с мъниста синя рокля на Хана и я разпори по гърба. Хана изпищя. Странника се олюля и постави длан на лицето си.

— Сега ще я чукам — каза Фернандо.

Балтазар закричи към тях, но от коридора излязоха два леопарда, големи колкото понита. Единият черен, другият с жълти петна. Всеки от тях сам можеше да разкъса Балтазар. С гърлено ръмжене те застанаха на едрите си меки лапи между Балтазар и Фернандо.

Фернандо обхвана Хана през талията и вдигна роклята ѝ над бедрата. Показаха се бледосини жартиери. Хана се обърна и така го зашлеви, че той залитна назад. Тя беше крехка и женствена, но все пак беше вампирка и можеше с такава сила да го запрати в твърдата каменна стена, че той да си остане залепен там.

Фернандо я удари по гърба. Кръв изби по устните ѝ като блестящи рубини и тя, полузашеметена, седна на пода. Силата на Фернандо закипя из стаята, сякаш дотогава той я беше сдържал. Върколак. Може би от същата порода като леопардите, пазещи гърба му? Но не това беше важно сега. Той сграбчи Хана за роклята отпред, постави я на колене и отново замахна да я удари със свободната си ръка.

Извадих браунинга от джоба на палтото си. Уили падна на колене, вдигна поглед и прошепна:

— Зъби на ангел...

Той се опита да стане, но не можа. Жан-Клод го хвана под мишниците и го вдигна без усилие.

Фернандо пак удари Хана. Не много силно, но главата ѝ се люшна назад и тя примря.

— Сигурно те обича безумно, щом като се бори със Странника винаги, когато някой те обиди.

Жан-Клод постави ръка на рамото ми и аз успях да се взема в ръце. Вече бях насочила браунинга към Фернандо и трябваше бавно да издишам въздуха от дробовете си, за да не се изкуша да натисна спуська. Предпазителят беше свален, макар да не помнех кога съм го направила. Защо се целех във Фернандо, а не в котенцата му? Леопардите можеха да вземат разстоянието между нас за един миг, но аз знаех кой е техният алфа. Премахни предводителя и котките ще отидат да си играят на друго място.

Жан-Клод с едната си ръка подкрепяше Уили, а с другата все още държеше моята, сякаш се боеше от онова, което можех да сторя.

— Фернандо — заговори той, — ти свърши онова, за което са те изпратили. Странника бе заставен да си тръгне, а ще му е необходимо малко време, докато си намери друг гостоприемник. Можеш да пуснеш Хана.

Фернандо ни се ухили и белите му зъби блеснаха на фона на смуглото лице.

— Не мисля така — той постави Хана на колене, обхвана я така, че ръцете ѝ се оказаха притиснати към тялото, и се опита да я целуне. Хана изви глава и запищя.

Уили вече можеше да стои на краката си без чужда помощ. Той се откъсна от Жан-Клод.

— Няма да ти позволя да й причиниш болка!

Черният леопард легна по корем и запълзя към нас.

— Ако ще ги премахваме, трябва да е сега — казах аз. — Първо Фернандо, после някой от леопардите, ако ми остане време. Ако не... ще решаваме проблемите един по един.

— Не още, *ma petite*. Падма, бащата на Фернандо, няма да губи скъпоценното си време да измъчва второстепенни герои. Странника ще се върне съвсем скоро.

— Странника няма да ми даде да я пробвам, когато се върне — рече Фернандо. С едната си ръка той притисна Хана към себе си, а с другата вдигна роклята й.

— Той наистина ли си мисли, че ще стоим и ще гледаме как я изнасилва? — попитах аз.

— Моят баща е Господарят на зверовете. И ти няма да се осмелиш да ми попречиш, защото те е страх от гнева му.

— Ти просто не ме разбираш, Фернандо! — пистолетът ми беше насочен право в главата му. — Хич не ми пука кой е баща ти. Или ще я пуснеш и ще кажеш на покритите си с козина приятелчета да се оттеглят, или баща ти много ще се разстрои.

— Не бива да ме разстройваш — обърнах глава към коридора, откъдето се чуваше този глас, но пистолетът в ръката ми не помръдна.

Вампирът, застанал на вратата, беше индиец. Облечен беше в нещо като дълга туника — в златистожълто и бяло, а когато влезе в стаята, туниката заблещука. Пак обърнах поглед към сина му. Не можех да следя повече от едно чудовище.

Жан-Клод пусна ръката ми и направи няколко крачки встрани и зад мен, като внимаваше да не застане пред насочения ми пистолет.

— Падма, Господарю на зверовете, добре дошъл в моя дом.

— Жан-Клод, Господарю на града, здравей. Твоето гостоприемство надмина всичките ми очаквания — той се засмя, но това беше просто смях. Театрален, неприятен, дори зловец, но от него не ме полазиха тръпки.

— Кажи му да пусне Хана — рекох.

— Ти явно си Анита Блейк, слугата на Жан-Клод.

— Да, приятно ми е. Сега кажи на сина си да пусне нашата вампирка или ще направя голяма дупка в него.

— Няма да посмееш да навредиш на сина ми.

Мой ред беше да се засмея — рязко, отривисто и не много весело.

— Синът ти каза почти същото. И двамата грешите.

— Ако убиеш сина ми, аз ще убия теб. Всички ви ще убия.

— Добре, нека да проверя дали правилно съм разбрала. Ако той не я пусне, какво ще прави с нея?

Фернандо се засмя с нисък съскащ смях. Този смях ми беше повече от достатъчен. Някъде по това красиво тяло имаше черна козина и големи, подобни на копчета, очи. Плъхолак.

— Тя ще бъде моя, защото Странника е забранил, но моят баща я даде на мен.

— Не! — извика Уили и направи крачка напред, но Жан-Клод го задържа.

— Това не е твоя битка, Уили.

Фернандо прокара ръка по слабините на Хана. Само ръката на Жан-Клод удържа Уили да не се нахвърли на превръщачите.

— Господарю, помогни ми! — застена Хана.

— Той не може да ти помогне, дете — рече Падма. — На никого от вас не може да помогне.

Отместих прицела на пет сантиметра от главата на Фернандо. Изстрелът отекна в голямата стая. Куршумът удари в каменната стена. Всички застинаха.

— Следващият куршум ще е в черепа на Фернандо — предупредих аз.

— Няма да посмееш — заяви Падма.

— Каза го вече. Да се разберем, Зверски господарю — Фернандо няма да изнасили Хана. Ще го убия, преди да го е сторил.

— Тогава аз ще убия теб.

— Чудесно, но това няма да съживи сина ти — бавно издишах въздуха от дробовете си и почувствах, че ме обзема спокойствие — Решавай, Зверски господарю.

— Аз съм Господарят на зверовете — каза той.

— Не ме интересува, ако ще да си Дядо Коледа. Той или ще я пусне, или ще умре.

— Жан-Клод, укроти си слугата!

— Ако ти можеш да я укротиш, Падма, давам ти това право. Но бъди внимателен. Анита никога не блъфира. Тя ще убие сина ти.

— Решавай — тихо казах аз. — Мисли, мисли, мисли...

Много ми се искаше да натисна спусъка. Много, защото бях напълно убедена, че ако не го убия сега, ще ми се наложи да го убия по-късно. Твърде нагъл беше, за да отстъпи, твърде заслепен от собствената си сила, за да пусне Хана, но в същото време тя не можеше да бъде негова. Изключено беше да премине тази граница и да остане жив.

— Пусни я, Фернандо — заповяда Падма.

— Татко? — възкликна в шок синът.

— Тя ще натисне спусъка, Фернандо. Тя иска да го натисне. Нали, Анита?

— Да.

— Куршумите са сребърни, струва ми се? — поинтересува се Падма.

— Никога не излизам от къщи без тях.

— Пусни я, Фернандо. Дори аз няма да мога да те спася от сребърен куршум.

— Не, тя е моя! Ти обеща!

— На твоє място бих се подчинила на баща ти, Фернандо.

— Ще ме послушаш ли, сине мой?

В гласа на Падма имаше нещо, от което през стаята премина топло течение. Намек за гняв. Нещо прелетя над кожата ми, поток от сила, но не точно вампирска сила. Падма не се опитваше да овладее Жан-Клод. В тази сила имаше привкус на по-топла кръв, електрически танц, издаващ ликантропа. Нещо, което беше невъзможно. Вампирът не може да бъде ликантроп, както и ликантропът — вампир.

Фернандо се сви, като притискаше към себе си Хана като кукла и криеше лицето си в русата ѝ коса.

— Да, татко. Никога няма да се възпротивя на волята ти.

— Тогава постъпи, както ти казах.

Фернандо отблъсна Хана. Тя се втурна към Уили. Той я прегърна и започна да попива с копринена носна кърпа кръвта по лицето ѝ.

Свалих пистолета.

Фернандо ме посочи с мургава ръка.

— Може би ще поискам да ми позволят да си поиграя с теб.

— Няма да ти е лесно, плъхче. Да видим дали ще имаш мъжеството да изпълниш заплахите си — провокирах го. Исках да ми

се нахвърли. Трябваше ми повод да го убия. Лошо! Лошо! Трябваше да се успокоя, иначе заради мен щяха да убият всички ни.

Черният леопард, висок почти до раменете ми, запълзя по корем към мен. Мускулите му се напрягаха и потреперваха от напрежение. Пистолетът ми вече беше насочен в него.

— Дори не се опитвай!

— Елизабет — каза Падма.

Името ме слиса. Веднъж бях виждала Елизабет в човешки образ, макар и от разстояние. Тя беше от местните леопардлаци. А дотогава смятах, че леопардите са част от антуража, който Падма води със себе си. След като Елизабет беше местна, значи другият леопард също можеше да е тукашен. Знаех само, че може да е всеки, с изключение на Зейн и Натаниел. Но Зейн ме беше признал за своя алфа и така се беше спасил. Ако самият той бе алфа, то победата над него ми гарантираше власт над всички леопарди и следователно никой от тях не беше тук. Поне теоретично. Тъй като бях човек, а не ликантроп, Господарят на зверовете все пак можеше да призове леопардите. Но аз щях да се опитам да ги запазя невредими. Интересно дали Елизабет бе направила подобен опит?

Тя се озъби на него, на мен, на всички. Зъбите ѝ бяха с цвят на слонова кост и на по-малко от три метра бяха страшно впечатляващи. От такова разстояние дори обикновен леопард можеше да впие зъби в гърлото ми, преди да успее да произведе смъртоносния изстрел. Едрият дивеч не се ловува с пистолет.

Леопардът се приближи още, пълзейки по корем.

— Елизабет!

Тази единствена дума обжари кожата ми, принуди ме трескаво да си поема въздух. Леопардът рязко спря, сякаш имаше поводи и някой ги беше дръпнал. Затъркаля се по пода, взе да пори с лапи въздуха.

— Тя те мрази, Анита — каза Падма. Сега гласът му вече бе обикновеният, но все така въздействаше на леопардлака. Имах усещането, че по кожата ми пълпят мравки и малките им крачета са нажежени до червено ръжени.

Погледнах Жан-Клод. Дали и той усещаше същото? Ала неговото лице беше безизразно, непроницаемо. Дори да изпитваше болка, тя оставаше скрита.

А едва ли беше добре да призная, че аз изпитвам болка.

— Престани — казах.

— Тя ще те убие, ако я пусна. Ти уби този, когото тя обичаше, техния водач. Иска да си отмъсти.

— Ти вече показва кой е главният тук. Сега я пусни.

— Състрадание към същество, изпълнено с ненавист към теб?

Падма се плъзна из стаята, като едва докосваше с крака пода, сякаш летеше, понесен от вихъра на собствената си сила.

Аз би трябвало да усетя вампирската му сила, но той беше почти непроницаем, сякаш нещо го защитаваше от мен. Отново погледнах Жан-Клод. Дали щяха да му стигнат силите да ни опази невредими? Доколко му беше помогнал нашият триумвират? Лицето му не ми каза нищо, а не се решавах да попитам, не и в присъствието на Господаря на зверовете.

Леопардът лежеше на хълбок и дишаше тежко. Зелените му очи ме гледаха и този поглед не беше дружелюбен.

— Когато ги повиках — заговори Падма, — тя се опита да склучи сделка с мен. Те нямат дори алфи и все пак тя се опита да преговаря. Обеща без съпротива да доведе всички леопарди и да правят каквото им кажа, ако ѝ позволя да те убие... ако ѝ помогна да те убие.

Господарят на зверовете махна с ръка зад гърба си и до него застана невисока, стройна жена, която явно чакаше в коридора да я повикат. Като добре дресирано куче. Тя беше гола, ако не се брой една огърлица, която сигурно тежеше около два килограма и беше от бляскави диаманти. Кожата ѝ имаше смугъл оттенък, който подсказваше, че в жилите ѝ тече смес от африканска и европейска кръв. Лицето ѝ бе цялото в синини, които слизаха надолу по тялото ѝ и ставаха по-тъмни. Тя беше една от най-красивите жени, които съм виждала, дори със синините. Идеално сложена от главата до нежните ходила. Очите ѝ бяха кафяви и тя бързо преместваше поглед ту към леопарда на пода, ту към Жан-Клод, а после към Фернандо. Най-накрая се спря на мен.

В този поглед се четеше молба и дори без думи беше ясно какво иска тя. „Помогнете ми!“ Разбрах това, но не разбрах защо аз трябваше да ѝ помогна.

— Когато Елизабет дойде, тя доведе със себе си всички останали. Избрах си Вивиан за подарък. — Падма разсеяно я погали

по косата, както се гали кученце. — За всяка травма, която ѝ нанасям, аз ѝ давам подарък. Ще бъде богата, ако оцелее.

Въздухът около тази жена трепереше като мараня над асфалтирано шосе в горещ ден. Още един леопардлак, когото не познавах. Колко ли бяха общо? Колко ли от своите бе предала Елизабет в ръцете на злодеите?

— Какво е това? Таткото и синчето провеждат семейна тренировка по изнасилване? — попитах аз.

— Досадна си ми, Анита Блейк! — намръщи се Падма.

— И ти на мен — казах аз.

— Ние принудихме Странника да напусне тялото на гостоприемника си, но неговата сила все още те закриля. Той не искаше да ти позволи да почувстваш нещастieto на твоите вампири. А сега, струва ми се, те пази от пълния прилив на моята сила. Жалко. Ти би се разтреперила от страх.

Жан-Клод леко докосна рамото ми и аз веднага разбрах. Не бях дошла да си разменяме остроумия с Господаря на зверовете. Да го убия — тази идея беше примамлива, но аз бях виждала по-стари вампири, които не бе възможно да ликвидираш със сребърни куршуми. С моя късмет не бе изключено Падма да се окаже точно такъв.

Той повика при себе си леопардите. Жълтият се отърка о краката му като голям котарак. Елизабет седеше неподвижно, като добре тренирано куче.

Уили и Хана бяха забравили за всички в стаята. Той нежно я докосваше, сякаш тя беше от стъкло. Целуваха се — непорочни докосвания на устните, единствено любов и нежност. Беше красива гледка.

— Разбираш ли сега защо я дадох на сина си? Когато я обиждат, и на двамата им е непоносимо тежко. Телата им бяха нужни на Странника.

Вторачих се в него. Противно ми беше още тогава, когато си помислих, че той го прави, защото Хана е красива и привлекателна, но да знаеш, че жестокостта му е била преднамерена, бе още по-отвратително.

— Ти си гадно копеле!

— Искаш да ме ядосаш ли? — попита Падма.

— Анита, моля те — каза Жан-Клод и докосна ръката ми. Той рядко се обръщаше към мен с истинското ми име. И това обикновено беше свързано или с нещо много сериозно, или с нещо, което не ми харесва. Но този път беше и едното, и другото.

Така и не узнах какво се каня да отвърна, защото в този миг Странника внезапно свали щита си. Мощта на Падма се стовари върху нас, загърмя над мен, изпълни главата ми, оплете всичките ми мисли. Паднах на колене, сякаш бях ударена с чук между очите. Жан-Клод устоя, но аз усетих как се олюля до мен. Падма се разкикоти.

— Той не може да намери друг гостоприемник и не може повече да държи щита си.

Някакъв глас премина като вятър през стаята. Не знам дали го чувах с ушите си, или беше просто в главата ми.

— Ще се нуждае от силите си в коридора. Затова реших да сваля щита. Стига игри, Падма. Нека да види какво го очаква.

В тези думи имаше някакъв мирис: на прясно разорана земя, на корени, изтръгнати от почвата. Почти усещах роненето на тучна черна пръст между дланите си. Стиснах в ръце браунинга така, че те затрепериха, но въпреки това не успях да премахна усещането за пръст между дланите ми и оръжието. Не успях дори когато се вторачих в дръжката на пистолета и видях, че е чиста.

— Какво става? — попитах, удивена и много доволна, че съм могла да свържа две думи.

— Те са членове на Съвета — отвърна Жан-Клод. — Борят се ожесточено.

— По дяволите — рекох.

Падма се засмя, загледан в мен, и аз разбрах, че е съсредоточил върху ми цялата си мощ. Силата му ме блъскаше, връзваше се в мен. Усещането беше нещо средно между това да хванеш оголен кабел, по който тече ток, и да пъхнеш същата ръка в огъня. Електрическата топлина прояждаше тялото ми. Огнената жар се нагнети вътре в мен и се заизвива като юмрук, който ставаше все по-голям и по-голям. Ако Падма разтвореше пръсти, щеше да ме разкъса със силата си. Закресях.

Хлад повя над жегата. Ветрец, прохладен и успокояващ като смъртта, облъхна кожата ми. Той отметна назад косите ми. Изпълни ме благодатна прохлада. Ръцете на Жан-Клод галеха раменете ми. Беше коленичил на пода и ме държеше в прегръдките си. Не помнех как съм паднала. Кожата му беше студена при допир. Разбрах, че някак отдава добитата с труд топлина. Отдава я, за да потуши огъня.

Ужасното притискане вътре в мен отслабна и изчезна, сякаш вятърът на Жан-Клод беше угасил огъня на Падма. Но това му бе струвало скъпо. Почувствах как ритъмът на сърцето му се забавя. Кръвта във вените му течеше все по-бавно. Топлината, имитираща живот, напускаше тялото му и на нейно място се настаняваше смъртта.

Обърнах се в прегръдките му, за да мога да виждам лицето му. То беше бледо и невъзмутимо и нищо в него не издаваше какво му бе струвало моето спасяване.

Хана се обърна към нас. Насиненото ѝ лице беше напълно спокойно.

— Приеми моите извинения, Жан-Клод. Моят съотечественик отвърна на дързостта на твоя слуга по собствена инициатива.

Уили се отдръпна на крачка от Хана, клатейки глава.

— Бъди проклет, бъди проклет!

Сивите очи на Хана гневно се извиха към него.

— Не ме предизвиквай, нищожество! Не е възможно да ме оскърбиш и да останеш жив, просто не е по силите ти.

— Уили — каза Жан-Клод. В тази дума нямаше сила, а само предупреждение, но то беше достатъчно. Уили отстъпи назад.

Жан-Клод погледна Странника в новото му тяло.

— Ако той беше убил Анита, аз щях да умра заедно с нея. Затова ли дойдохте? Да ни убиете?

— Кълна се, че не.

Докато бе в тялото на Уили, Странника се движеше плавно, а на високите токчета на Хана походката му стана тромава. Не падна, но и

не тръгна с лекота. Това беше почти трогателно несъвършенство.

— Като доказателство за искреността ми — поде той, — върни си топлината от своя слуга. Няма да ти пречим.

— Той ме изгони! — възрази Падма. — Защо му позволяваш да стане отново силен?

— Страх те е — отбеляза Странника.

— Не ме е страх от него — рече Падма.

— Тогава не му пречи.

Прислоних се на гърдите на Жан Клод, като допях лице о коприненото жабо на ризата му. Сърцето му бе спряло да бие. Той дори не дишаше. Твърде много сили бе изхабил.

Защитена от ръцете на Жан-Клод, наблюдавах Падма и разбирах, че съм готова да го убия. Знаех, че той иска смъртта ни. Чувствах го. Вампир с такава сила не може чак дотам да загуби самообладание. Той едва не ме уби, едва не ни уби и двамата. Така щеше да нагласи всичко, че да изглежда като нещастен случай. Глупости!

Браунингът лежеше на пода, там, където го бях изпуснала, но вече бях изпробвала силата на Падма. Среброто можеше и да не го убие, а не беше добре да бъде само ранен. Или го убий, или не го закачай — така се постъпва с всеки едър хищник. Не се захващай, ако не можеш да свършиш работата до края.

— Нахрани се от своя слуга — каза Падма. — Няма да ти преча. Странника така поиска — в последните думи се прокрадна язвителност. Въпреки че беше член на Съвета, Падма се боеше от Странника, иначе щеше да спори повече с него. От един народ, но не равни.

Аз коленичих и здраво стиснах ръцете на Жан-Клод през грубата дантела на ризата и блестящия плат на сакото му. Ръцете му бяха успокояващо твърди, истински.

— Какво...

Той нежно постави пръсти на устните ми.

— Не кръв ми е необходима, Падма. Нуждая се от топлината ѝ. Само нисшите господари пият кръв от слугите си.

Лицето на Падма се беше превърнало в непроницаема маска.

— Не си се отучил от навика си да оскърбяваш без обиди, Жан-Клод.

Вдигнах очи към Жан-Клод. Дори и коленичил, той беше по-висок от мен. Гласът му се вряза в ума ми:

— Никакви въпроси, *ma petite*, иначе те ще разберат, че ти не си всецяло моя.

Тъй като имах много въпроси, думите му никак не ми харесаха. Но ако не биваше да задавам директни въпроси, можех да пробвам други начини.

— Дали за да затупти отново нечие сърце, този Зверски господар трябва да впие зъби в него?

— *Oui, ma petite.*

— Колко... вулгарно! — казах аз. Това беше едно от най-цивилизованите оскърбления, които съм изричала през живота си. Обаче даде резултат.

Падма изсъска срещу нас:

— Не изпитвай търпението ми твърде дълго, Жан-Клод! Странника не е ръководител на Съвета. Имаш достатъчно много врагове, та гласуването да не е в твоя полза. Ако ме принудиш, ще поискам гласуване.

— По какъв въпрос? — попита Жан-Клод. — Странника даде дума, че не сте дошли тук да ме убиеете. Какъв друг въпрос ще поставиш на гласуване, Господарю на зверовете?

— Хайде стига, Жан-Клод — Падма изрече тези думи с нисък глас, подобен повече на ръмжене на звяр, отколкото на човешка реч.

Жан-Клод ласкаво докосна лицето ми, като го обърна към себе си.

— Да покажем на Господаря на зверовете как се прави това, *ma petite*.

Всъщност предложението му не ми хареса. Но бях убедена в едно: на Жан-Клод му бе необходимо да си възвърне силата. В такова опустошено състояние той нямаше да е способен да повтори трика с изгонването на член на Съвета.

— Хайде — рекох аз. Трябваше да му имам доверие. Да съм сигурна, че няма да ми причини болка, че няма да стори нищо ужасно или срамно. Но осъзнах, че не му вярвам. Колкото и да обичах тялото му, аз знаех, че той е друг. Онова, което считаше за нормално, не беше непременно такова.

Той се усмихна.

— Ще се окъпя в твоята топлина, *ma petite*. Обгърни ме и остани така, докато сърцето ми започне да бие само за теб. Дъхът ми ще се стопли от целувката ти.

Той обхвана лицето ми със студените си длани и ме целуна.

Устните му бяха кадифени, докосването им леко и галовно. Ръцете му се плъзнаха по страните ми, пръстите му преминаха през косите ми, масажираха кожата на главата. Той целуна челото ми и потръпна.

Опитах се да го целуна отново, но той се дръпна назад.

— Помни, *ma petite*, мястото от твоето тяло, което се докосне до мен твърде силно, ще стане безчувствено. Не искам тази нощ устните ти да изгубят сладостта си.

Притихнах в прегръдките му, замислена над думите му. Докосване на телата, може би, но само на голо. Но ако докосването бъде твърде силно или твърде дълго, кожата ми ще стане безчувствена, но само за тази нощ. Жан-Клод много добре умееше да съобщава информация така, сякаш не казва нищо особено. Колко ли често му се е налагало да го прави преди?

Той смъкна палтото от раменете ми почти до талията. Ръцете му се движеха по кожата ми, пръстите разтриваха мускулите. Ръцете му бяха топли. Галеше ме над палтото, целуваше ме съвсем леко по шията, потриваше с лице нея и бузата ми.

Изхриптя отчетливо и се дръпна от мен. Поставих ръка на сърцето му, но то не биеше. Погалих лицето му, опитах се да напипам пулса на шията. Нищо. Прииска ми се да попитам къде грешим, но не се реших. Не ми се щеше негодниците да разберат, че такива неща не ни се случват често. Секс правехме, но вампирските мерзости успях да избягвам.

Той започна да разкопчава ризата си.

Аз го гледах, леко ококорена.

Той оголи част от корема си.

Аз просто гледах оголената кожа.

— Какво? — попитах го.

— Докосни ме, *ma petite*.

Бегло погледнах зяпащите ни вампири и поклатих глава.

— Никакви ласки пред очите на лошите.

— Мога просто да ти взема кръв, ако така предпочиташ — тихо каза Жан-Клод с такъв тон, сякаш го правехме всяка нощ. Всъщност се беше случвало два пъти по наша воля. Веднъж — за да му спася живота. Втория път — за да спася него и Ричард. Не исках да дарявам кръв. Понякога ми се струваше, че за вампира даването на кръв е акт по-интимен и от секса, и това бе другата причина да не ми се иска да го правя пред зрители.

Гледах Жан-Клод и чувствах, че ме обзема яд. Той искаше от мен да извърша нещо толкова интимно пред очите на непознати. Това не ми беше по вкуса и той го знаеше. Тогава защо не ме предупреди? Наистина ли смяташе, че тази нощ няма да ни се наложи да се занимаваме с това?

— Тя ти е ядосана — рече Падма. — Наистина ли е толкова сдържана? — той звучеше скептично. — Или всъщност не можеш да правиш онова, с което се хвалеше?

Тялото на Хана стоеше разкрячено и се стараеше да запази равновесие на непривичните високи токчета.

— Ти слаб като Падма ли си? Просто един обикновен кръволок? — Странника поклати глава и косата на Хана се разпиля по раменете на разкъсаната ѝ рокля. — Защо блъфираше, Жан-Клод?

— Вървете по дяволите всички! — казах аз, после пъхнах ръце под ризата на Жан-Клод и ги задържах върху корема му. Той беше студен. Измъкнах ризата от панталона му — не особено нежно, и прокарах ръце по кожата му. Разтрих с пръсти мускулите по гърба му и почувствах как от шията към лицето ми се надига топлина. При други обстоятелства, в тишината на спалнята, това можеше да има последствия. А сега просто бях смутена.

Жан-Клод отмести ръцете ми.

— Внимателно, *ma petite*, иначе ръцете ти ще изтръпнат.

Пръстите ми бяха толкова студени, сякаш бях излязла без ръкавици в мразовит ден. Гледах го една-две секунди и не можех да намеря думи.

— Ако не бива да те докосвам с ръце, тогава какво да използвам?

Падма веднага предложи вариант, доста красноречив, и аз насочих пръст към него.

— Ти не се меси!

Той се засмя.

— Тя наистина се смущава. Колко интересно! Ашър разправяше, че преди да те срещне, била девствена. Едва сега повярвах.

Аз наведох глава. Не исках да отговоря. Не бях длъжна да разказвам пред Съвета на вампирите своята сексуална биография.

Пред погледа ми се мярна ръката на Жан-Клод. Той не ме докосна, но дори движението на ръката му ме застави да го погледна в очите.

— Не бих те молил за това тук и сега, ако не беше необходимо. Повярвай ми.

Гледайки го в очите, в тези сини очи, аз му повярвах. Глупаво, но вярно.

— Какво искаш да направя?

Той постави пръсти над устните ми, толкова близо, че ако си поемех въздух, щеше да ме докосне.

— Използвай прекрасните си устни, за да разбудиш сърцето ми. Ако връзката ни е толкова крепка, колкото си мисля, *tu petite*, би трябвало да се получи.

Въздъгнах и вдигнах ризата му. Когато бяхме сами, обичах да прокарам език по кръстообразния белег от изгаряне на гърдите му. Но сега не бяхме сами. По дяволите!

Притиснах устни към прохладната кожа на корема му и направих с език бърза, влажна пътечка по гърдите му.

Той рязко, със свистене си пое дъх. Как е възможно да диша, когато сърцето му не бие? Нямах отговор, но бях виждала същото и преди — вампири, които дишаха, но нямаха пулс.

Плъзнах език по гладкия кръстообразен белег и поставих целувка над сърцето. Устните ми изстинаха, но не усетих хапещия студ на зимата. Стана точно така, както ми каза Жан-Клод. Тялото му си открадваше топлина от моето. От мен към него течеше живот.

Отдръпнах се, все още застанала на колене, и заоблизвах устните си, тъй като не ги чувствах.

— Как беше?

Той се засмя и звукът се плъзна надолу по гърба ми като бучка лед, която бяха прокарали с натиск по кожата до долния край на гръбнака ми.

Потреперих.

— Виждам, че ти е по-добре.

Той внезапно ме сграбчи за бедрата и ме вдигна. Аз извиках от изненада и се хванах за раменете му, за да запазя равновесие. Жан-Клод обгърна краката ми и ме загледа изотдолу. В зениците му горяха ярки сини пламъчета.

Почувствах, че сърцето му бие в гърлото ми. Кръвта му бързо течеше през тялото ми. Жан-Клод ме остави да се изплъзна бавно от ръцете му.

— Целуни ме, *ma petite*, целуни ме така, както само ние умеем да се целуваме. Аз пак съм топъл и безопасен.

— Топъл да, но безопасен никога не си — взех да го целувам над челото, там, където започваше косата, и продължих да го целувам, докато се изсулвах надолу в обятията му. И той ме целуваше така, сякаш искаше да ме изяде, започвайки с устните. Зъбите му се притискаха твърдо и остро и трябваше да се дръпна, за да не ми пусне кръв. От целувката останах без дъх, разтреперана, но не от студ.

Забелязах, че Жан-Клод е замаян от моята топлина. Почувствал се беше добре не само телом. Той умееше да превръща необходимостта в приятно изживяване.

— Сега, когато си възстановил силите си напълно — заговори Странника, — аз ще те оставя. Успя да изгониш Падма без моя помощ и отново можеш да се защитаващ сам.

— Той победи и теб — гневно отсече Падма.

Лицето на Хана се обърна към него.

— Да, той успя. Не съм и очаквал друго от Господаря, който победи Земеръсеца. И той стори онова, на което ти не си способен. Възвърна си топлината чрез своя слуга, без да й пуска кръв. Като всеки истински Господар.

— Стига! — изръмжа Падма. Наистина се беше разлютил. Явно потребността от вземане на кръв от слугата се считаше за проява на лош вкус. — Наближава край на нощта. Сега, когато си възвърна напълно силата, Жан-Клод, потърси своите поданици. Провери кой няма да отвърне на твоя зов.

— Оставям ви, Жан-Клод. Ще ви почакам отвън — тялото на Хана изведнъж грохна. Уили я подхвана и внимателно я положи на пода.

— Търси, Жан-Клод, търси своите хора — каза Падма.

Жан-Клод стана и ме повлече със себе си. Зениците му плуваха през искрилата синева на очите, възвърнали обичайния си цвят. Той гледаше покрай мен, покрай Падма. Надали виждаше нещо в стаята. Силата му пълзеше от ръцете му по кожата ми. Но ако не го докосвах, нямаше да почувствам нищо. Някакво едва доловимо потрепване на енергия, сякаш беше сторил нещо съвсем дребно.

Той премигна и погледна Падма.

— Деймиън.

Деймиън беше един от лейтенантите на Жан-Клод. Той бе като Лив, която беше с петстотин години по-възрастна, но никога нямаше да стане Господар.

Деймиън беше на повече от хиляда години, но и той никога нямаше да се сдобие с този ранг. За такава впечатляваща възраст той бе придобил твърде малко сила. Но да не ме разберете погрешно. Той беше силен. За петстотингодишен вампир силата му би била внушителна. Но за хилядолетен той бе просто младенец. Опасен и месояден младенец, но все едно: Деймиън вече беше насъбрал цялата сила, която щеше да има някога. Дори да доживееше момента, когато Слънцето избухне и погълне Земята, той нямаше да стане по-силен, отколкото е бил вчера вечерта.

Той бе един от малкото вампири, които успяха да ме заблудят относно възрастта си. Сбърках, като намалих с повече от петстотин години истинската му възраст, защото по онова време съдех по силата и едва бях започнала да разбирам, че тя не е нито единствен, нито верен признак за преценяване на възрастта.

Жан-Клод беше откупил свободата му от неговия предишен господар и го бе направил свой заместник.

— Какво си направил с Деймиън? — попита Жан-Клод.

— Аз ли? Нищо — усмихна се Падма и хвана Вивиан за ръката. — Но той мъртъв ли е? На този въпрос може да отговори само Господарят му — и се отдалечи по коридора, като водеше за ръка леопардлака. Вивиан се обърна и ме погледна с разширени от страх очи, докато се изгубиха от погледа ми. Черният леопард остана да лежи и да ме наблюдава.

— Как си могла да ги предадеш на това чудовище? — попитах аз, почти без да мисля, едва ли не инстинктивно.

Тя изръмжа, замърда опашка.

— Ти си слаба, Елизабет. Габриел го знаеше и те презираше за това.

Тя нададе подобен на кашлица рев. И той беше прорязан като с нож от гласа на Падма:

— Елизабет, веднага при мен, иначе много ще се ядосам!

Леопардът изръмжа за последен път срещу мен и се отдалечи с тихи стъпки.

— Габриел ти е казал, че тя е слаба, така ли, *ma petite*?

Поклатих глава.

— Тя нямаше да ги доведе тук, ако беше поне малко по-силна. Той я повика и тя дойде, но трябваше да бъде сама.

— Може би е направила всичко, което е било по силите ѝ, *ma petite*.

— Значи не са ѝ стигнали.

Погледнах Жан-Клод и видях преднамерената безизразност на лицето му. Тялото му беше неподвижно, спокойно. Поставих ръка над сърцето му. То туптеше.

— Мислиш, че Деймиън е мъртъв? — попитах аз.

— Знам, че е мъртъв — отвърна Жан-Клод, вгледан в мен. — Въпросът е дали това е необратимо.

— Мъртвият си е мъртъв — казах аз.

Той се засмя и ме притисна към себе си.

— Ти, *ma petite*, би трябвало да знаеш по-добре от всички, че това не е така.

— Ти, струва ми се, каза, че тази нощ те не могат да ни убият.

— Така предполагам.

Страхотно! Всеки път, когато си помисля, че вече съм разбрала правилата, те се променят. И защо тези дяволски правила като че ли винаги се променят към по-лошо?

Уили се приближи към нас, като водеше Хана за ръка.

— Благодаря, Господарю. Благодаря, Анита.

На мършавото му лице имаше дълбоки рани — вероятно получени при първата схватка за „Цирка“. Те вече зарастаха. Той изглеждаше ужасно, приличаше на ходещ мъртвец дори повече от преди.

— Много зле изглеждаш — казах.

Той ми се усмихна и зъбите му блеснаха. Само три години бяха минали, откакто беше мъртвец. Умението да се усмихваш, без да показваш зъбите си, се придобива с известна практика.

— Добре съм — той погледна Жан-Клод. — Опитах се да ги спра. Всички се опитахме.

Жан-Клод напъха ризата в панталона си, приглади я отпред и постави ръка на рамото на Уили.

— Ти се бори със Съвета, Уили. Само по себе си това е геройство. Браво!

— Благодаря, Господарю!

Жан-Клод обикновено поправяше събеседника си, ако го нарече „Господар“, но днес като че ли беше решил да съблюдава формалностите.

— Ела, трябва да отидем при Деймиън — Жан-Клод ми подаде ръка и понеже не разбрах добре какво иска, постави пръстите ми на пулса си. — Докосни ме така, сякаш проверяваш пулса ми.

— Какъв е смисълът?

— Това показва, че ти си ми повече от слуга или любовница. Този жест означава, че те считам за равна.

— А какво ще си помисли Съветът по този повод? — попитах аз.

— Така ще ги заставим да водят преговори не само с мен, но и с теб. На тях ще им се усложни работата, а на нас ще се предоставят повече възможности.

Поставих ръка на китката му. Пулсът му беше стабилен.

— Да всеем смут в редиците на врага?

Той кимна — почти се поклони.

— Точно така, *ma petite*. Точно така.

Аз тръгнах редом с него към коридора. Дясната ми ръка беше пъхната в джоба и държеше браунинга, който бях вдигнала от пода. Когато излязохме в коридора, пулсът на Жан-Клод се ускори.

Деймиън лежеше на хълбок. Беше пронизан с меч. Избилата около раната кръв бе попила в тъмния плат на куртката, която той бе облякъл на голо, без риза. Острието на меча се подаваше от гърба на Деймиън — беше прободен смъртоносно. Трудно можеше да се определи със сигурност, но като че ли мечът беше минал през сърцето му.

До Деймиън стоеше някакъв нов вампир. В ръцете си държеше меч с дълга дръжка, насочен с острието надолу, като бастун. Познах меча. Беше същият, с който Деймиън спеше в своя гроб.

Новият вампир беше широкоплещест, висок над метър и деветдесет. Прическата му бе с форма на паница и жълти къдрици се спускаха около лицето, но ушите бяха открити. Носеше бяла туника и бял панталон — бяло върху бяло, и стоеше изпънат като войник на пост.

— Уорик — обърна се към него Жан-Клод. — Надявах се, че можеш да избегнеш благодеянията на Ивет.

Високият вампир ни погледна. Погледът му се спря на моите пръсти върху китката на Жан-Клод. Той застана на едно коляно, наведе глава и ни подаде меча на Деймиън, държейки го с двете си ръце.

— Той се сражава добре. Отдавна не бях срещал такъв противник. Забравих се и го сразих. Но не желях смъртта на този храбър воин. Това е голяма загуба.

Жан-Клод взе меча от ръцете на вампира.

— Спести си извиненията, Уорик. Аз дойдох да спася Деймиън, не да го погребя.

Уорик вдигна към нас сините си очи.

— Но аз пронизах сърцето му! Ако ти беше Господарят, който го е създал, все още щеше да има надежда, но не ти си го повикал за втори живот.

— Обаче аз съм Господар на града и Деймиън е положил пред мен кървава клетва.

Уорик постави меча на земята, до неподвижното тяло на Деймиън.

— Тогава твоята кръв може да го призове. Моля се това да се окаже достатъчно.

Аз се вторачих в него. Никога не бях чувала от вампир думата „моля се“. По очевидни причини вампирите не се молят твърде много — на кого да се молят, кой ще отвърне на молитвите им? О, да, имаше я Църквата на вечния живот, но това е по-скоро хуманистична религия, нещо от рода на „нова вълна“. Не съм убедена, че там много се говори за Бога.

Косата на Деймиън беше рижа, почти кървавочервена, в поразителен контраст с алабастровата белота на кожата му. Знаех, че на зелените му очи би завидял всеки котарак, но сега те бяха затворени и ако нещата тръгнаха на зло, можеше никога вече да не се отворят.

Жан-Клод коленичи до Деймиън и постави ръка на гърдите му, близо до меча.

— Ако извадя меча и сърцето му не забие, а очите му не се отворят, значи е изгубен окончателно. Един шанс, един-единствен шанс. Можем да го положим в някоя дупка и да го оставим да лежи там сто години — докато мечът не бъде изваден от гърдите му, все още има шанс. Ако направим това тук и сега, рискуваме да го изгубим завинаги.

Ето защо никога не бива да се изважда колът от сърцето на трупа, колкото и мъртъв да изглежда.

Коленичих до него.

— Има ли някакъв ритуал за това?

Жан-Клод поклати глава.

— Ще се позова на кървавата клетва, която той положи. Това ще помогне да го върнем, но Уорик е прав. Не аз съм създал Деймиън. Не аз съм истинският му Господар.

— Да, той е по-стар от теб с около шестстотин години — погледнах вампира, промушен с меча и лежащ в локва тъмна кръв. Той носеше панталон с цвета на куртката. Под нея нямаше риза и това придаваше на вампира странно еротичен вид. Все още можех да почувствам Деймиън в главата си. Силата му, ритъмът и пулсът на столетията все още протичаха през тялото му. Той не беше мъртъв или

поне не беше напълно мъртъв. Аз още усещах нещо — да го наречем аура.

— Чувствам Деймиън — казах.

— Какво имаш предвид, *ma petite!*

Страшно ми се прииска да докосна Деймиън. Да прокарам длани по голите му ръце. Не бях заплашена от некрофилия, макар и да бях на ръба. Какво става, по дяволите?

— Чувствам го. Усещам енергията му в главата си. Сякаш стоя до пресен труп, чиято душа още не го е напуснала. Мисля, че той е все още непокътнат.

Уорик ме погледна.

— Как разбра?

Пресегнах се към Деймиън и се спрях, свила пръстите си в юмрук. Ръцете ме боляха от желание да го докосна. Този порив не беше чисто сексуален, а сякаш виждах пред себе си изящна скулптура. Прииска ми се да прокарам ръце по линиите на тялото му, да почувствам приливите и отливите му, да...

— Какво има, зле ли ти е, *ma petite!*

Докоснах с върховете на пръстите си ръцете му, сякаш се боях да не пламне. Ръката ми се плъзна по прохладната му кожа почти пряко волята ми. Силата, поддържаща живота в тялото на Деймиън, потече по ръката ми, към рамото, пробяга по тялото като тръпка.

Ахнах.

— Какво правиш, *ma petite!* — попита Жан-Клод и потри ръце, сякаш и той беше почувствал същото.

Уорик протегна ръка към мен като към огън, сякаш не знаеше дали може и дали трябва да ме докосва. Дръпна я назад и я отърка в панталона си.

— Вярно е. Ти наистина си некромантка.

— Ти още нищо не си видял — прошепнах аз и се обърнах към Жан-Клод. — Когато извадиш меч, силата трябва да се удържи да не напусне тялото през отворената рана, нали? Да се задържи — не намирам по-подходяща дума — душата му да не отлети?

Жан-Клод ме гледаше така, сякаш ме виждаше за първи път. Приятно ми беше да знам, че все още мога да го изненадам.

— Не знам, *ma petite*. Аз не съм вещица, нито студент по магическа метафизика. Ще се позова на клетвата, ще изрека

ритуалните слова и ще се надявам той да оживее.

— Понякога, когато повикам зомби от гроба, по-лесно ми е да направя това от втория път — хванах с две ръце отпуснатата ръка на Деймиън, но това не беше достатъчно. Моята сила и силата вътре в сразения вампир изискваха по-силно съприкосновение.

— Той не е зомби, *ma petite*.

— Уорик правилно отбеляза, че не ти си повикал Деймиън от гроба. Аз го повиках.

Някога, доста отдавна, аз почти случайно вдигнах три вампира на Жан-Клод. Това стана, когато ние двамата и Ричард за първи път осъществихме триумвирата. Силата беше толкова изумителна, че повдигнах всички трупове околоръст. Аз захраних с нея вампирите и те се вдигнаха за мен. Носят се легенди, че некромантите умеят да подчиняват на волята си всякакви мъртъвци, но това са просто легенди. Доколкото ми е известно, единственият жив некромант, способен да извърши този фокус, това съм аз.

— Какво искаш, *ma petite*?

Пропълзях около тялото на Деймиън. През чорапите ми проникна студена кръв. Ръката ми пое нагоре по ръката на Деймиън, без да се откъсва от тялото му, и в него циркулираше все същата сила. Силата, която му вдъхваше живот, някога ме беше поразила, изхвърлила, наранила. Но щом влезем в съприкосновение, ние сме свързани.

— Ти си свързан с Деймиън, но си свързан и с мен. Чувствам го в главата си. Не знам дали това е връзка, но е нещо важно. Използвай го — казах аз.

— Предлагаш да почерпя от твоята сила, за да укрепя властта си над него ли? — попита Жан-Клод.

— Да — придърпах лежащия на хълбок Деймиън към коленете си, заедно с пронизалия го меч. Жан-Клод ми помогна. Раменете на Деймиън лежаха на коленете ми, главата му — в свивката на ръцете ми. Опитах се да напипам сърцето му, но се натъкнах на острието на меча. Той действително беше пронизал сърцето. Дори с моята помощ, дори с помощта на Жан-Клод, ако беше с петстотин години по-млад, той щеше да е мъртъв. Само някой на възраст, надвишаваща хиляда години, може да го спаси. Аз го усещах с цялото си тяло, с главата си.

През нарастващата сила успях да осъзная, че съм седнала с гръб към коридора. Трудно ми беше да мисля, но попитах:

— Докато не го съживим, в примирие ли сме с тях?

— Имаш предвид дали няма да ни нападнат, докато го спасяваме?

— Да.

— Аз ще ви пазя — каза Уорик и вдигна меч на Деймиън.

— Това не е ли конфликт на интереси? — попитах аз.

— Ако той не се вдигне, ще ме накажат за това, че съм го убил.

Не само съжалението за собствената ми непредпазливост ме кара да ви помогна, но и страхът от онова, което ще направи моята господарка.

Жан-Клод гледеше лежащия Деймиън.

— Падма иска да ни убие заради силата, която ни даде триумвиратът, *ta petite*. Сега, когато узнае, че ти си вдигнала Деймиън от гроба като зомби, той ще се страхува още повече от теб.

— Нима Уорик ще му каже?

Жан-Клод се поусмихна.

— Не е необходимо Уорик да ти казва, нали, Страннико?

Около нас се чу шепот:

— Тук съм.

Взрях се във въздуха, в празнотата.

— Ах, ти, мерзавце, ти подслушваш?

Уили се размърда, Хана се дръпна от него.

— Аз върша много неща, Анита — Уили се обърна към нас и в очите му гореше същият дивен разум. — Защо скри от нас тази информация, Жан-Клод?

— Дори без да я знаеше, ти ме смяташе за заплаха, Страннико. Вiniш ме, че съм я скрил от теб?

Уили се усмихна едновременно любезно и снизходително.

— Не, едва ли.

Жан-Клод стисна дръжката на меч и постави ръка на гърдите на Деймиън, подготвяйки се за рязкото дръпване на меч.

— Може би трябва да преместиш ръката си, *ta petite*. Мечът е остър.

Поклатих глава.

— Искам да накарам сърцето му да затупти. А не мога да го сторя, без да го докосвам.

Жан-Клод обърна глава и ме погледна.

— Магията те държи, *ma petite*, и ти не си на себе си. Поне използвай лявата си ръка.

Той беше прав. Магията — липсваше по-добра дума — нарастваше. Никога преди не бях усещала така своята сила, освен при кърваво жертвоприношение. Разбира се, там имаше достатъчно кръв, просто не аз я бях проляла. Но усещах сърцето на Деймиън в гърдите му — сякаш можех да проникна вътре и да погладя мускула. Сякаш не го виждах, но го чувствах. Всъщност не беше и това. Не може да се опише с думи. Не беше нито докосване, нито поглед и все пак аз го усещах. Отдръпнах дясната си ръка и поставих лявата на застиналото сърце на Деймиън.

— Готова ли си, *ma petite*! Кимнах.

Жан-Клод застана на колене.

— Аз съм Господарят на града. Моята кръв си пил. Моята плът си докоснал. Ти си мой, Деймиън! Ти дойде при мен по своя воля. Ела при мен, Деймиън! Стани при моя зов! Ела в ръката ми!

Той стисна по-здраво дръжката на меча. Почувствах как тялото на Деймиън потрепна, но все едно нямаше скелет, все едно не беше живо.

Усещах сърцето му, галех го, то беше студено, мъртво.

— Аз съм повелител на сърцето ти, Деймиън — каза Жан-Клод. — Заповядвам му да бие.

— Ще го заставим да бие — рекох аз. Гласът ми звучеше далечно и странно, сякаш въобще не беше мой. Силата се движеше чрез мен, чрез Деймиън и Жан-Клод. Чувствах я как се разлива навън и знаех, че всяко тяло наблизо ще усети нейния прилив.

— Хайде — прошепнах аз.

Жан-Клод ме погледна за последен път и насочи цялото си внимание към Деймиън. С едно рязко движение той изтръгна острието.

Духът на Деймиън се опита да последва острието, да се измъкне през раната. Почувствах как се изплъзва. Повиках го, притиснах го към мъртвата плът, но това не беше достатъчно. Тогава поставих ръка на сърцето му. Острието преряза дланта ми и кръвта, топла, човешка, потече по раната. Духът на Деймиън се поколеба. Спря се да опита

кръвта ми. И това бе достатъчно. Аз вече не галех сърцето му, а го масажирах, изпълвах го с нашата енергия.

Сърцето се блъсна в гърдния кош толкова силно, че го усетих с костите си. Деймиън изопна гръб, вдигна се от коленете ми, отметна глава, отвори уста в беззвучен вик, очите му се облециха. После рязко се смъкна обратно в скута ми.

Той ме загледа изплашено. Сграбчи ръката ми, понечи да каже нещо, но не можа поради тупация в гърлото му пулс. Усещах кръвта в тялото му, биенето на сърцето му, възвръщащия се в него живот.

Деймиън протегна ръка, хвана Жан-Клод за ръкава на сакото и успя най-накрая да прошепне:

— Какво сте направили с мен?

— Спасихме те, *mon ami*, спасихме те.

Деймиън изведнъж се отпусна, успокои се. Започнах да губя усещането за пулса му, биенето на сърцето му. То бавно се изплъзваше и аз го пуснах, но бях почти сигурна, че мога да го задържа. Можех да го накарам да забие по-силно или по-слабо само с докосването си.

Погалих рижата му коса и изпитах съблазън, но със съвсем слаб сексуален привкус. Вдигнах все още кървящата си ръка, за да огледам раната. Не много сериозна — два-три шева и всичко щеше да е наред. Болеше ме, но не силно. Прокарах тази кървяща ръка по косата на Деймиън. Косата премина през отворената рана и рязката, остра, отвратителна болка ме накара да се опомня.

Деймиън ме гледаше уплашено. Той се боеше от мен.

— Колко впечатляващо! — обърнах се аз, без да свалям Деймиън от коленете си.

Ивет наперено крачеше към нас по коридора. Вече не носеше яката си от норка, а бялата ѝ рокля бе много семпла, много елегантна, навярно „Шанел“. Всичко останало беше съвсем а ла маркиз Дьо Сад.

С нея вървеше Джейсън, върколак и лакей, понякога и доброволец за вампирско предястие. Обут бе в нещо средно между черни кожени панталони и впит кожен клин. На бедрата му се виждаха голи места. Слабините му бяха препасани с кожен ремък. На врата му имаше кучешки нашийник с метални шипове и каишка към него. Ивет държеше каишката. По лицето, шията и ръцете на Джейсън се открояваха пресни синини. По долната част на гърдите и по корема му имаше рани, подобни на следи от нокти. Ръцете му бяха вързани на гърба и толкова здраво пристегнати към тялото, че дори само това вероятно причиняваше болка.

Ивет спря на около два метра от нас и започна да позира. После блъсна Джейсън в гърба с такава сила, че той простена болезнено и падна на колене. Тя дръпна каишката толкова здраво, че едва не го обеси.

Ивет приглади русите си коси, сякаш позираше пред камера.

— Той ми е подаръкът за времето, през което съм тук. Харесва ли ви опаковката?

— Можеш ли да седнеш? — попитах Деймиън.

— Мисля, че да.

Той се претърколи от коленете ми и предпазливо седна, сякаш тялото все още не му се подчиняваше напълно. Аз станах.

— Как си, Джейсън?

— Нормално — отвърна той.

Ивет опъна каишката, за да не може той да говори. Забелязах, че отвътре нашийникът има метални шипове. Великолепно!

— Той е мой вълк, Ивет. Аз го защитавам. Няма да го получиш — каза Жан-Клод.

— Вече го получих — рече тя. — И ще правя с него, каквото искам. Все още не съм му причинила истинска болка. Синините не са мое дело. Получил ги е при отбраната на „Цирка“. Теб е отбранявал. Сам го попитай — тя отпусна каишката и охлаби нашийника.

Джейсън дълбоко въздъхна и ни погледна.

— Тя мъчи ли те? — попита Жан-Клод.

— Не.

— Проявила си голямо въздържание — обърна се Жан-Клод към Ивет. — Или вкусовете ти са се променили от последната ни среща насам?

Тя се разсмя.

— Не, вкусовете ми са си все същите. Аз ще го измъчвам сега, пред теб, и ти ще си безсилен да ми попречиш. Така вместо един ще измъчвам няколко наведнъж.

Тя се усмихна. Сега изглеждаше още по-добре, отколкото в ресторанта. Не толкова бледна.

— Кой те хранеше? — попитах аз.

Тя ме стрелна с поглед.

— Скоро ще разбереш — тя се обърна към Уорик. Не може да се каже, че той се сви от страх, но изведнъж някак се смали, вече не беше толкова бляскав. — Уорик, ти ме разочарова.

Войнът стоеше до стената и все още държеше в ръце меча на Деймиън.

— Аз не исках да го убия, господарке.

— О, нямах това предвид. Ти си ги охранявал, докато са го спасявали.

— Ти каза, че ще ме накажеш, ако той умре.

— Да, така казах. Но няма наистина си вдигнал този меч срещу мен?

— Не, господарке! — рече той и падна на колене.

— Тогава как си могъл да ги охраняваш?

Уорик поклати глава:

— Аз не мислех...

— Ти никога не мислиш — тя дръпна Джейсън към краката си и притисна лицето му към бедрото си. — Гледай, Джейсън, гледай как

наказвам лошите момченца.

Уорик се изправи и облегна гръб на стената. Мечът падна от ръцете му и издрънча на каменния под.

— Моля те, господарке, моля те, не го прави.

Ивет дълбоко си пое дъх, отметна глава назад и затвори очи, предвкусвайки удоволствието. Тя все така галеше лицето на Джейсън.

— Какво се кани да прави? — попитах аз.

— Гледай — само каза Жан-Клод.

Уорик застана на колене почти на една ръка разстояние от мен. Каквото и да се случеше сега, ние щяхме да бъдем странични наблюдатели. Такъв беше замисълът, струва ми се.

Уорик гледаше към отсрещната стена и с всички сили се стараеше да не ни обръща внимание. Бяла ципа покри сините му очи, те постепенно помътняваха, ослепяваха — толкова незабележимо, че нямаше да ми направи впечатление, ако не стоях съвсем близо до него.

Очите му започнаха да хлътват, да гноясват и да се разпадат. Лицето му все още беше съвършено, силно, героично, като на гравюра на Сейнт Джордж, но очите се превръщаха в празни гноясващи кухини. Гъста зеленикава гной потече по страните му.

— Тя ли прави това с него? — попитах аз.

— Да — отвърна Жан-Клод едва чуто.

От гърлото на Уорик се изтръгна тих звук. Черна течност рукна от устата му и се стече по устните. Той се опита да изкрещи, но се чу само дълбоко, задавено къркорене. После падна на четири крака. От устата, очите, ушите му течеше гнойна течност, която се събираше в локвички на пода, по-гъста от кръв.

Тя би трябвало да вони, но при вампирите често се случва гноенето да е без миризма. Уорик избълва на пода собствените си гноящи вътрешности.

Ние се отдръпнахме от разширяващата се локва, за да не стъпим в нея. Това не можеше да ни причини никаква вреда, но дори другите вампири отстъпиха назад.

Уорик падна на хълбок. Белите му дрехи почти почерняха от кръв. Но под тази съсирваща се каша той все още беше цял, тялото му си оставаше недокоснато.

Той зашари с ръце — безпомощен жест на слепец. Жест, който по-добре от всякакви думи говореше, че силно го боли, но още е в

съзнание, все още чувства и мисли.

— Господи! — възкликнах аз.

— Трябва да видите и какво мога да правя със своето тяло — каза Ивет.

Ние се обърнахме към нея. Тя все така стоеше там и притискаше Джейсън към крака си. Беше бяла, светеща фигура — цялата, освен ръката ѝ. От лакътя надолу започна да се стича зелена гной.

Джейсън забеляза това и се развика, но Ивет дръпна каишката и стегна нашийника така, че той мигом млъкна. Тя погали лицето на Джейсън с гноящата ръка, като остави тъмно петно от нещо гъсто и твърде реално.

Джейсън пощуря, започна да се дърпа от нея. Тя дръпна каишката и стегна нашийника така, че лицето му порозовя, после почервеня. Той се мъчеше да се отскубне, като риба, хваната на въдица. Лицето му посиня, но той продължаваше да се дърпа от гноящата ѝ ръка.

После припадна на пода. Беше се задушил почти до загуба на съзнание.

— Той вече е имал удоволствието да опита гноящата плът на вампирите, нали, Джейсън? Колко е изплашен! Затова Падма го даде на мен — Ивет бавно съкращаваше разстоянието между себе си и беззащитното тяло на Джейсън. — Едва ли ще запази разсъдък си дори и една нощ. Каква наслада!

— Ние умеем да се наслаждаваме и без да вършим такива низости — казах аз, извадих от джоба си браунинга, показах ѝ го. — Не го докосвай!

— Вие сте покорен народ, Анита. Още ли не си го разбрала?

— Покори това — казах аз, вдигнах браунинга и го насочих в нея.

Жан-Клод докосна ръката ми.

— Прибери пистолета, *ma petite*.

— Няма да ѝ дадем Джейсън.

— Тя няма да го получи — рече той и устреми поглед към Ивет. — Джейсън е мой. Във всеки смисъл е мой. Няма да го делия с теб и е против правилата на гостоприемството да правиш с някого от моите нещо, което му нанася непоправима вреда. Лишаването му от разум е нарушение на законите на Съвета.

— Падма не смята така — възрази Ивет.

— Да, но ти не си Падма.

Жан-Клод се плъзна към нея. Неговата сила започна да изпълва коридора като студена течаща вода.

— Ти беше моя играчка повече от сто години, Жан-Клод. Наистина ли мислиш, че сега можеш да ми се опълчиш?

Почувствах как тя се хвърли напред и удари като с нож, но силата ѝ се срещна със силата на Жан-Клод и отстъпи. Сякаш тя удряше в мъгла. Силата на Жан-Клод не оказваше съпротива, тя поглъщаше.

Жан-Клод пристъпи напред, почти докосна Ивет и изтръгна каишката от ръката ѝ. Тя докосна лицето му с гноящата си ръка, размазвайки по бузата му нещо по-противно от кръв.

Жан-Клод се засмя и смехът му беше остър, като парчета счупено стъкло. Болезнено беше да го слушаш.

— Видях най-лошото, на което си способна, Ивет. Нищо ново не можеш да ми покажеш.

Тя отпусна ръце и го загледа.

— Предстоят още много удоволствия. Падма и Странника те очакват.

Тя не знаеше, че Странника вече е сред нас. Тялото на Уили си стоеше кротко, без да издава присъствието на Странника. Интересно.

Ивет вдигна ръка и тази ръка отново беше гладка и красива.

— Ти си покорен, Жан-Клод. Просто все още не го знаеш.

Жан-Клод замахна със светкавична бързина и запрати Ивет към стената, където тя съвсем не елегантно се размаза.

— Мога да бъда покорен, Ивет, но не от теб. Не от теб.

19

Жан-Клод развърза ръцете на Джейсън и свали нашияника от врата му. Джейсън се сви на кълбо на пода. Той издаваше тихи звуци, по-прости и по-жални от думи.

Ивет се беше изправила на високите си токчета и си бе тръгнала. Уорик се възстановяваше, ако тази е точната дума. Той седна, все още покрит с остатъците от собствените си телесни течности, но очите му бяха ясни и сини и той изглеждаше невредим.

Странника в тялото на Уили се приближи към Жан-Клод.

— Ти ме впечатли неведнъж тази нощ.

— Правех го не за да впечатлявам, Страннико. Това е моят народ, това е моята земя и аз ги защитавам. Това не е игра — той извади отнякъде две носни кърпи и ми подаде едната. — За ръката ти, *ta petite*.

С другата кърпа започна да изтрива слузта по лицето на Джейсън.

Аз погледнах надолу — по лявата ми ръка се стичаше струя кръв. Бях забравила за нея, докато гледах разлагащия се Уорик. Ужасът беше по-силен от болката.

— Благодаря — взех от Жан-Клод парче синя коприна и се опитах да го вържа около раната, но с една ръка не можах да се справя.

Странника се опита да ми помогне да вържа импровизирания бинт. Аз се отдръпнах от него.

— Предлагам да ти помогна, не да ти причиня вреда.

— Не, благодаря.

Той се усмихна и отново се видя, че мисълта, пробягала по лицето му, не е на Уили.

— Ти си много разстроена, че се вселих в това тяло. Защо?

— Той ми е приятел — отвърнах аз.

— Приятелство? Говориш за приятелство с този вампир? Той е нищо. Сила, с която можеш изобщо да не се съобразяваш.

— Той ми е приятел не защото е силен или слаб. Просто ми е приятел.

— Отдавна никой не е говорил за приятелство в мое присъствие. Случвало се е да молят за милост, но не и да се позовават на приятелството.

Жан-Клод стана.

— Подобна мисъл не би минала през ума на другото.

— Никой друг не би бил толкова наивен — отвърна Странника.

— Да, това е някаква форма на наивност — съгласи се Жан-Клод. — Така е, но кажи ми кога за последен път някой е имал куража да бъде наивен пред Съвета? При вас идват да искат власт, защита, отмъщение, но не и приятелство, не и вяроност. Не, за това никой не моли Съвета.

Главата на Уили леко се наклони настрани, сякаш Странника се замисли.

— Тя предлага ли ми приятелство, или иска приятелство?

Понечих да отвърна, но Жан-Клод ме изпревари.

— Нима може да се предлага истинско приятелство, без да се иска в замяна същото?

Тогава отворих уста да кажа, че по-скоро бих се сприятелила с гладен крокодил, но Жан-Клод леко докосна ръката ми. Това беше достатъчно. „Ние имаме надмошцие. Не разваляй играта.“

— Приятелство — рече Странника. — Да, не са ми го предлагали, откакто заех мястото си в Съвета.

И тогава аз казах, без първо да помисля:

— Вероятно мястото е много самотно.

Той пак се засмя с тази зловеща смесица от шумния кикот на Уили и лигаво хихикане.

— Тя е като вятър, който духа през пролуките на отдавна затворен прозорец, Жан-Клод. Смесица от цинизъм, наивност и сила — Странника докосна лицето ми и аз не му попречих. Обхвана с длан брадичката ми — един почти познат жест. — Тя определено има... обаяние.

Дланта му бавно се плъзна по бузата ми, но той изведнъж дръпна ръката си и потърка пръсти един о друг, сякаш опипваше нещо невидимо. Поклати глава.

— Аз и това тяло ще ви очакваме в стаята за мъчения — и веднага отговори на въпроса, който не успях да задам: — Няма да причиня вреда на това тяло, Анита, но то ми е необходимо, за да съм тук. Ще напусна този гостоприемник още щом се появи някой, когото ти ще предпочетеш да обсебя.

Той се обърна, огледа цялата група и спря погледа си на Деймиън.

— Мога да взема този. Струва ми се, че това ще хареса на Балтазар.

Поклатих глава.

— Не.

— И той ли ти е приятел?

— Не ми е приятел, но все пак е мой.

Странника наклони глава настрана и ме заразглежда.

— Той ти принадлежи? Как? Любовник ли ти е?

— Не — отново поклатих глава.

— Брат? Братовчед? Прародител?

— Не.

— Тогава как е... твой?

Не знаех как да го обясня.

— Няма да ти дам Деймиън, за да спася Уили. Ти сам каза, че няма да му причиниш вреда.

— Ако му бях причинил? Щеше ли да размениш Деймиън за своя приятел?

— Няма да обсъждам това с теб!

— Просто се опитвам да разбера колко е важен за теб всеки от приятелите ти, Анита.

Отново поклатих глава. Не ми харесваше посоката, в която поемаше този разговор. Ако кажех нещо неуместно, Странника можеше да започне да нарязва Уили на парчета. Виждах, че към това се върви. Пред мен имаше капан и всяка моя дума ме отвеждаше право към него.

— *ma petite* много цени приятелите си — намеси се Жан-Клод.

Странника вдигна ръка.

— Не, тя сама трябва да отговори на този въпрос. Искам да разбера смисъла на нейната вярност, не на твоята — той ме погледна

от педя разстояние, неприятно близко. — Колко са важни за теб приятелите, Анита? Отговори на въпроса!

Намислих един отговор, който можеше да не отвежда натам, накъдето искаше Странника.

— Толкова, че съм готова да убивам заради тях.

Очите му се разшириха, устата му се отвори от изумление.

— Заплашваш ли ме?

Свих рамене.

— Зададе въпрос и аз ти отговорих.

Той отметна глава назад и се разкикоти.

— О, от теб би излязъл чудесен мъж.

Достатъчно дълго си имах работа с разни мачовци, за да знам колко искрен е този комплимент. Те никога не разбираха скритото в него косвено оскърбление. Е, добре, щом не режеха на парчета някой скъп за мен, няма да му обръщаме внимание.

— Благодаря — рекох.

Лицето му веднага стана безизразно, смехът изчезна от него като лош спомен. Единствено очите му, очите на Уили останаха живи, блестяха със сила, която пълзеше по кожата ми като хладен вятър. Странника ми предложи ръката си, както бе сторил по-рано Жан-Клод.

Обърнах глава към Жан-Клод и той едва забележимо кимна. Поставих окървавената си ръка върху китката на Странника и пулсът му учестено и силно заби под пръстите ми. В малката рана сякаш затуптя в същия ритъм второ сърце. Кръвта потече още по-силно, привлечена от неговата сила, потече по ръката ми към лакътя, капеше в ръкава на палтото и попиваше в тъмния плат. На китката на Странника се появиха тънки струйки кръв. Моята кръв.

Сърцето ми заби по-силно, усиливаше страха, движеше по-бързо кръвта. Знаех, че той може да застави кръвта да изтече от малката рана. Да източи всичката ми кръв, всичката сила, просто за да покаже на какво е способен.

Сърцето ми биеше в ушите. Знаех, че трябва да дръпна ръката си, но не я владеех, сякаш нещо пречеше на заповедта на съзнанието ми да стигне до ръката.

Жан-Клод се пресегна към мен, но Странника каза:

— Не, Жан-Клод. Аз ще призная силата ѝ, с която би трябвало да се съобразяваме, ако тя сама успее да се освободи от тази хватка.

Гласът ми беше хрипкав, задъхан, сякаш бях тичала, но можех да говоря, просто не можех да помръдна ръката си.

— Какво ще получа в замяна?

Той се засмя самодоволно. Стори ми се, че най-накрая бях задала въпрос, от който той остана доволен.

— Какво искаш?

Замислих се, а през това време пулсът в ръката ми биеше все по-силно и по-силно. Кръвта започваше да попива в ръкава на Странника, ръкава на Уили. Исках Уили да се върне.

— Неприкосновеност за мен, моя народ и моите приятели.

Той отметна глава назад и се захили гръмогласно. Този кикот секна внезапно, като в стопкадър.

— Отскубни се от хватката, Анита, и аз ще ти гарантирам онова, което искаш, но ако не успееш, какво ще получа аз?

Знаех, че това е уловка, знаех, но нямах представа как да се измъкна от нея. Ако кръвта ми продължаваше да изтича, щях да изгубя съзнание и това щеше да е краят.

— Кръв — отвърнах.

Той се усмихна.

— Аз и сега я имам.

— Ще ти дам да пиеш от мен доброволно. Това нямаш.

— Съблазнително е, но недостатъчно.

Пред погледа ми заплуваха сиви петна. По тялото ми изби студена пот, леко ми прилоша. Припадъкът вследствие загуба на кръв не настъпва бързо, но Странника го ускоряваше. Не можех да измисля какво да му предложа; изобщо ми беше трудно да мисля.

— Какво искаш?

Жан-Клод въздъхна, сякаш бях казала нещо, което не биваше да се казва.

— Истината.

Бавно се отпуснах на колене и щях да се строполя, ако не беше ръката на Странника, държаща ме за лакътя. Сивите петна пред погледа ми ставаха все по-големи. Все повече ми се виеше свят.

— Каква истина?

— Кой всъщност уби Земеръсеца? Каж и си свободна.

Преглътнах трудно и прошепнах:

— Майната ти!

Свлякох се на земята, като все още се държах за него, кръвта ми все още течеше. Той се наведе над мен, но със замъглените си очи виждах само Уили, острите черти на лицето му, Уили с крещящите му костюми и още по-грозни вратовръзки. Уили, който обичаше Хана толкова нежно, че ми засядаше буца на гърлото. Протегнах ръка и докоснах това лице, прокарах пръсти по черната му блестяща, зализана назад коса, хванах брадичката му и прошепнах:

— Уили, ела при мен.

Той затрепери като от токов удар и аз разбрах. Тялото ми още беше вцепенено и безчувствено, но зрението ми се проясняваше. Гледах тези блестящи очи и мислех за Уили. Дълбоко в тях в отговор засвети една искрица, един ответен вик.

— Уили, ела при мен — този път гласът ми беше по-силен.

— Какво правиш? — попита Странника.

Аз не отговорих. Уили беше сред онези вампири, които съвсем случайно бях вдигнала от ковчезите им, заедно с Деймиън. И може би, може би той беше мой не само като приятел.

— С кръв те призовавам, Уили Маккой. Стани и ела при мен!

Третият пулс в ръката ми стана по-бавен. Сега Странника се опитваше да се измъкне, опитваше се да се изтръгне от хватката, създадена от самия него, но това се оказа нож с две остриета. Този нож режеше от двете страни и аз исках да направя по-голям и по-дълбок разрез.

— Ела, Уили. Вдигни се и тръгни към гласа ми, към ръката ми, към кръвта ми! Стани и ми отговори! Ела, Уили Маккой!

Уили започна да изпълва тези очи, както вода изпълва чаша. Почувствах как някаква сила изхвърля Странника. Аз го изгонвах, изтиквах и захлопвах в главата си една врата, за чието съществуване дори не подозирах. И в тялото на Уили също. Заставих Странника да се махне и той излетя с вой в тъмнината.

Уили ме загледа и това беше той, но никога преди не ме беше гледал така.

— Какво ще ми заповядаш, господарю?

Аз се смъкнах на пода и заплаках. Исках да му кажа: „Аз не съм твой господар“, но думите замряха в гърлото ми, погълнати от кадифената тъма, която се спусна пред зрението ми и скри от мен целия свят.

Спях, отпуснала глава на коленете на баща ми. Той галеше косата ми. Сгуших се по-удобно и притиснах буза към голото му бедро. Голо бедро? Внезапно се събудих, рязко се изправих още преди да мога да отворя очи. Джейсън седеше, облегнат на каменната стена. На неговите колене се бях събудила. Той ме дари с една силно разводнена версия на своята обичайна съблазнителна усмивка, ала очите му бяха уморени и хладни. Дори престана да ме поглежда. Когато Джейсън спре да се шегува, значи положението е сериозно.

Жан-Клод и Падма спореха на френски, застанали един срещу друг край дървена маса. На масата по очи лежеше мъж, привързан към плота със сребристи ленти на китката, глезените и шията. Беше гол, но не само дрехи нямаше. Цялата задна част на тялото му бе превърната в сурова кървава пихтия. Открила бях притежателя на висящата на вратата кожа. Мрачното, красиво лице на Рафаел беше безжизнено. Той не беше в съзнание. Надявах се, че отдавна го е изгубил.

Рафаел, кралят плъх, беше водач на втората по големина и сила глутница превръщащи в града. Той не беше ничия играчка. Какво, по дяволите, правеше тук в такова състояние?

— Как е попаднал тук Рафаел? — попитах Джейсън.

Той отвърна с вял, уморен глас:

— Господарят на зверовете поиска хората плъхове. На Рафаел не му стигнаха силите да не се подчини на неговия зов, но бе достатъчно силен да не доведе други плъхове. Той пожертва само себе си — Джейсън отново облегна главата си на стената и затвори очи. — Те не можаха да го сломят. И Силви не можаха да сломят.

— Силви ли?

Огледах стаята. Беше шест на шест метра, не много голяма. Силви бе прикована на отсрещната стена. Тя висеше на веригите. Главата ѝ бе клюмнала. Цялата ѝ тежест се поемаше от китките. Беше в безсъзнание. Почти цялата бе скрита от масата, на която лежеше Рафаел. Не изглеждаше да е наранена.

— Защо тя е тук?

— Господарят на зверовете призова и вълците. Ричард не беше в града и затова дойде Силви. Тя ни защити, както Ричард защити своя народ.

— А за какво спорят сега Жан-Клод и Зверското момченце?

— Странника ни обеща свобода, но те не искат да включат Рафаел в сделката. Господарят на зверовете казва, че кралят плъх не е от нашия народ, нито е наш приятел.

— Той ми е приятел.

Джейсън се усмихна, без да отвори очи.

— Знаех, че така ще кажеш.

Станах, опряна на стената. Отначало се олюлявах, но не много. Тръгнах към спорещите вампири. Френската им реч звучеше разпалено и яростно.

Жан-Клод се обърна.

— Събудила си се, *ma petite* — той говореше със силен акцент. Често му се случваше след продължителен разговор на френски.

Падма вдигна ръка.

— Не, недей да й влияеш!

— Както желаш — рече Жан-Клод с кратък поклон.

Исках да докосна Рафаел. Виждах как гърбът му се повдига и отпуска, но не можех да повярвам, че е жив, докато не го докоснех. Ръцете ми нерешително застинаха над него — нямаше място, което да не беше изподрано и кървящо. Накрая докоснах косата му и веднага дръпнах ръката си. Не исках да го будя. Сега най-добре беше да е в безсъзнание.

— Какъв ти е той? — попита Падма.

— Това е Рафаел, кралят на плъховете. Той ми е приятел.

Вратата на подземие то се отвори и влезе Хана. Веднага ми стана ясно, че всъщност е Странника. Той бе облегал на вратата изключително женственото й тяло и се опитваше да изглежда мъжествено.

— Не можеш да дружиш с всяко чудовище в този град.

— Искаш ли да се обзаложим?

Той поклати глава. Русата коса на Хана се замята назад-напред също като в реклама на шампоан. Той се засмя съвсем по момичешки.

— О, не, Анита Блейк! Няма да склуча с теб втора сделка за тази нощ — той заслиза по стъпалата. Беше свалил обувките на високи токчета и се понесе надолу само по чорапи. — Но ще има и други нощи.

— Аз поисках неприкосновеност и ти ни я даде — казах му. — Нищо повече не можеш да ни дадеш.

— Обещах ви неприкосновеност само за тази нощ, Анита.

— Не помня да си поставял времеви рамки в обещанието си — отбеляза Жан-Клод.

Странника махна с ръка при това възражение.

— И така беше ясно.

— Не и на мене — рекох аз.

Той спря в другия край на масата, до Падма. Погледна ме със сивите очи на Хана и се намръщи.

— Всеки друг би разбрал, че имам предвид само тази нощ.

— Ти самият каза, Страннико, че тя не е всеки друг — обади се Жан-Клод.

— Той е само един от членовете на Съвета — намеси се Падма. — Не може да се договаря от името на всички нас. Възможно е да ни застави да ви пуснем днес, но нищо повече. Не може да ви освободи, без да се съобрази с мнението на останалите.

— Значи обещанието му нищо не струва — казах аз.

— Ако знаех, че искаш безопасност за цялото време на нашето пребиваване тук — заговори Странника, — щях да поискам повече, не само истината за смъртта на Земеръсеца.

— Ние се договорихме. Аз изпълних задълженията си — казах аз.

Той се опита да скръсти ръце на гърдите си, но се наложи да ги постави на корема си — гърдите на Хана му попречиха. Жените просто не са сътворени да изглеждат страховито.

— Създаде ми още един проблем, Анита. По-мъдро би било да не създаваш толкова проблеми.

— Заплашвай, колкото искаш — отвърнах аз, — но днес не можеш и с пръст да ни докоснеш.

— Не си набивай това в главата — гласът му звучеше по-ниско, изтръгнат от гърлото на Хана.

Заобиколих масата и застанах до главата на Рафаел. Искях да погледя косата му и не смеех. Сълзи напиреха в очите ми.

— Освободете го. Той ще дойде с нас, иначе твоята дума не струва пукната пара, Страннико.

— Няма да ви го дам — отсече Падма.

— Ще постъпиш както казаха — отвърна му Странника.

Аз извърнах глава, за да не гледам обезобразеното тяло на Рафаел. Освен това не исках тези негодници да видят сълзите ми. Отвърщайки поглед от Рафаел, можах по-добре да огледам Силви. Вцепених се при тази гледка.

Панталонът ѝ беше смъкнат до глезените, обувките ѝ не бяха свалени. Направих една крачка, после още една и почти се затичах към нея. Коленичих. Бедрата ѝ бяха омазани с кръв, ръцете ѝ — свити в юмруци, очите ѝ — силно стиснати. Тя шепнеше нещо, съвсем тихо, повтаряше го отново и отново. Докоснах ръката ѝ и тя потрепери, заговори малко по-високо, но аз разбрах само една дума: „Не, не, не.“ Отново и отново, като мантра.

Заплаках. По-рано днес се канех да застрелям Силви, а сега плачех от жал за нея. Превръщах се в истински социопат. Със Силви имахме сметки за уреждане, но това... Тя дори не харесваше мъже — при никакви обстоятелства. Затова случилото се с нея беше още по-жестоко, още по-оскърбително. Или пък просто я помнех много горда и самоуверена. За мен бе непоносимо да я видя в такова състояние.

— Силви, Силви, аз съм, Анита — прииска ми се да оправя облеклото ѝ, но се боях да я докосна, преди да е осъзнала, че това съм аз. — Силви, чуваш ли ме?

Джейсън дойде при нас.

— Нека опитам.

— Тя не иска да я докосва мъж.

— Няма да я докосвам — той коленичи до нея. — Аз мириша на глутница, а ти не — той поднесе ръка към носа ѝ, като внимаваше да не я докосне. — Подуши миризмата на глутницата, Силви. Почувствай утехата на нашето докосване.

Тя престана да повтаря „не“, но само това. Дори не отвори очи.

Станах и огледах всички, които бяха в стаята.

— Кой го направи?

— Тя можеше да го прекрати във всеки момент — каза Падма, — като предаде на мен глутницата. Всичко щеше да свърши и тя щеше да бъде свободна.

— Кой го направи? — изкрещях аз.

— Аз — отвърна Падма.

Сведох поглед към пода и когато отново го вдигнах, моето узи беше насочено в него.

— Ще те направя на парчета!

— *ma petite*, ще улучиш Рафаел, а може и мен.

Автоматът не беше подходящ за стрелба по единична цел в тълпа, но браунингът нямаше да помогне. Падма щеше да оцелее, ако го застрелях с пистолет. Поклатих глава.

— Той ще умре. За това, което е направил, заслужава смърт.

Странника застана пред Падма.

— Ще унищожих това тяло? — Той широко разпери ръце и закри с тялото си Падма. — Ще убиеш любимата на приятеля си Уили?

Сълзите потекоха по лицето ми толкова горещи, че прогаряха страните ми.

— Бъди проклет, бъдете проклетни всички!

— Падма не изнасили твоята приятелка лично — рече Странника. — Всеки мъж може да направи това, но да смъкне кожата на жив върколак може само истински майстор.

— Тогава кой? — малко по-спокойно попитах аз. Нямаше да използвам автомата, всички знаехме това. Свалих узито, поставих го на колана под палтото и хванах дръжката на браунинга.

Жан-Клод тръгна към мен. Той ме познаваше твърде добре.

— *ma petite*, благодарение на теб днес всички ще излезем отук невредими. Не ни лишавай от тази възможност заради отмъщение.

През вратата влезе Фернандо и всичко ми стана ясно. Може би той не беше единственият, но беше един от участниците. Той ми смигна.

— Странника не ми даде Хана.

Разтреперих се — първо ръцете ми, после раменете и накрая цялото тяло. Никога преди не ми се беше искало така силно да убия някого, както него в този момент. Той се спусна по стълбището на бос крак, като поглаждаше гърдите си, играеше си с космите по корема и потриваше ръце в копринения си панталон.

— Може би ще ми се удаде и тебе да прикова към стената — каза той.

Почувствах как лицето ми се разтяга в усмивка. Заговорих много ясно, много внимателно, защото иначе щях да се разкрещя, да загубя самоконтрол и да го застрелям. Сигурна бях, че ще стане така — тъй сигурна, както че стоя там пред него.

— Кой ти помогна?

Падма спря сина си, като го притисна в обятията си. На лицето на Господаря на вампирите се изписа истински страх. Синът му беше твърде арогантен или твърде глупав, за да разбере ситуацията.

— Сам се справих.

Смехът, който се изтръгна от мен, беше достатъчно остър да сподави горестта ми.

— Сам не би могъл да причиниш толкова злини. Кой ти помогна?

Странника постави ръка на рамото на Фернандо.

— Други, безименни. Ако тази жена може да ти разкаже, нека да го направи. Ако не, значи не ти трябва да знаеш. Няма да тръгнеш по петите им, Екзекуторке.

— Не днес — рекох.

Треперенето отмина. Леденият център на съществуването ми, който обикновено скривам, започна да се разширява, да ме изпълва. Аз бях спокойна, мъртвешки спокойна. Можех да ги застрелям всички и окото ми да не мигне.

— Но ти сам го каза, Страннико: ще има и други ноци.

Джейсън тихичко говореше нещо и Силви му отговаряше. Погледнах я. Тя не плачеше. Лицето ѝ беше бледо и странно застинало, сякаш тя твърдо бе решила да се сдържа, да не издава мъкмата си. Джейсън свали веригите и Силви се смъкна по стената. Той се опита да ѝ помогне да вдигне панталона си, но тя го отблъсна.

— Позволи ми да ти помогна — предложих аз и коленичих до нея.

Силви се опита сама да вдигне панталона си, но ръцете ѝ не я слушаха. Тя направи няколко неуспешни опита и рухна на пода, обляна в сълзи.

Аз започнах да я обличам и тя не ми попречи. Помагаше ми, където можеше, но ръцете ѝ така се тресяха, че не можеше да направи

много. Панталонът ѝ беше ленен, розов. Не открих бельо. Нямаше. Знаех, че е имала, защото като истинска лейди тя не би излязла без бельо.

Когато всичко беше покрито, тя вдигна към мен кафявите си очи. Погледът ѝ беше такъв, че ми се прииска да извърна глава, но не го направих. Ако тя можеше да понесе цялата тази мъка, която сега бе изписана на лицето ѝ, то най-малкото, което можех да направя, беше да не отклоня поглед, да не мигна. Дори престанах да плача.

— Аз не предадох глутницата — каза тя.

— Знам — рекох. Прииска ми се да я докосна, да я успокоя, но не се решавах.

Тя рухна напред, хлипайки; не плачеше, но хлипаше така, сякаш събираше от пода вътрешностите си парче по парче. Колебливо я прегърнах през раменете. Тя увисна на врата ми, притисна се към мен. Лежеше наполовина в ръцете ми, наполовина на коленете ми и аз бавно я люлеех. Наведох се към ухото ѝ и тихо прошепнах:

— Той е мъртъв. Всички са мъртви.

Тя бавно притихна, после ме погледна.

— Заклевах ли се?

— Заклевам се.

Тя се сгуши в мен и тихо рече:

— Няма да убия Ричард.

— Хубаво, защото не ми се иска да те убия.

Тя се засмя и смехът ѝ тутакси премина в плач, но по-тих, по-спокоен, не толкова отчаян.

Погледнах останалите. Мъжете, живи и мъртви, ме гледаха.

— Рафаел идва с нас, решено е.

— Много добре — кимна Падма.

Фернандо се обърна към него.

— Татко, не можеш да ѝ позволиш това. Вълците да, но не и краля на плъховете.

— Спокойно, Фернандо.

— Няма да остане жив, ако не се подчини.

— Ти не си бил достатъчно плъх, за да му станеш доминант, не е ли така, Фернандо? — попитах аз. — Той е по-силен, отколкото ти изобщо можеш да бъдеш, и по тази причина го ненавиждаш.

Фернандо направи крачка към мен. Падма и Странника го удържаха, като поставиха ръце на раменете му. Жан-Клод застана между нас.

— Да си вървим, *ma petite*. Нощта се оказа твърде дълга.

Странника бавно се отдръпна от Фернандо. Не знам на кого той имаше по-малко доверие — на мен или на плъхчето. После Странника започна да разхлабва веригите на Рафаел. За негов късмет, плъхолакът все още беше в безсъзнание.

Аз станах, Силви ме последва. Тя се откъсна от мен, опита се да ходи сама и едва не падна. Аз я подхванах, Джейсън я улови за другата ръка.

Фернандо се разсмя.

Силви залитна, сякаш я бяха зашлевили. Този смях раняваше по-силно от всякакви думи. Поставих устни на бузата ѝ, притиснах със свободната си ръка лицето ѝ към своето и прошепнах на ухото ѝ:

— Той е мъртъв, помни това.

Тя се притисна за миг към мен, после кимна, изправи се и позволи на Джейсън да ѝ помогне да се изкачи по стълбището.

Жан-Клод повдигна Рафаел много внимателно и го покачи на рамото си. Рафаел застана, стисна юмруци, но не отвори очи.

Аз се обърнах към Странника:

— Трябва да си намериш друг кон. Хана идва с нас.

— Разбира се — рече той.

— Веднага, Страннико!

Той ме изгледа надменно — никога не бях виждала такова високомерно изражение на лицето на Хана.

— Не позволявай на един успешен фокус да те превърне в глупачка, Анита.

Усмихнах се, знаейки, че тази усмивка не е приятна. В нея имаше горчивина, високомерие и гняв.

— Търпението ми за тази нощ се изчерпа, Страннико. Бързо излизай от нея или... — тикнах дулото на браунинга в слабините на Фернандо. Всички стояха рамо до рамо.

Очите на Фернандо се облешиха, но не личеше да се е уплашил, колкото ми се щеше. Очаквах друго. Натиснах дулото малко по-силно — повечето мъже в този случай отстъпват. Той леко изохка, но се наведе към мен и се опита да ме целуне.

Засмях се. Смеех се, докато устните му търсеха моите, а дулото опираше в тялото му. И смехът, не пистолетът, го накара да се дръпне назад.

Хана падна на колене. Странника я беше оставил. Някой трябваше да ѝ помогне да се изправи. Помислих си за Уили. Той веднага дойде и без да ме погледне, помогна на Хана да стане. Не снемах поглед от негодниците. Проблемите трябваше да се решават един по един.

— Защо се смееш? — попита Фернандо.

— Защото си прекалено глупав, за да оцелееш — отдръпнах се от тях, с все още насочен в него пистолет. — Той единствен син ли ти е? — попитах Падма.

— Единствено дете — отвърна Падма.

— Моите съболезнования — казах.

Не, не го застрелях. Но докато гледах злите очи на Фернандо, аз знаех, че ще има и други възможности. Някои хора търсят смъртта от отчаяние, други се хвърлят към нея от безразсъдство. Ако Фернандо искаше да я намери, аз с удоволствие щях да му помогна.

21

Рафаел лежеше на кушетката за прегледи, но не бяхме в болницата. Ликантропите имаха импровизирано спешно отделение в сутерена на сградата, която бе тяхна собственост. Веднъж и на мен ми бяха промивали раните тук. Сега на кушетката лежеше по очи Рафаел. Беше поставен на системи с хранителни разтвори и обезболяващи средства. Обезболяващите невинаги действат на ликантропите, но трябваше нещо да се пробва. Той дойде в съзнание още в джипа. Не започна да вие от болка, но сподавените стенания, които се изтръгваха от гърлото му при всяко друсване на колата, бяха напълно достатъчни.

Доктор Лилиан беше дребна жена с прошарена коса. Прическата ѝ бе в строго делови стил. И тя беше плъхолак. Обърна се към мен и каза:

— Направих за него всичко, което можах.

— Ще се възстанови ли?

— Да — кимна тя. — Ако преживее шока и загубата на кръв, единствената опасност остава инфекцията. С нея няма да можем да се справим.

— Оказва се, че понякога е полезно да се покриваш с козина.

Тя се усмихна и ме потупа по рамото.

— Знам, че имаш чувство за хумор и за теб хуморът е средство за справяне със стреса, но не го изпробвай върху Рафаел. Той иска да си поговорите.

— Вече може...?

— Да говори? Не, но той е мой господар и няма да ми позволи да го упоя, докато не си поговори с теб. Ще се погрижа за другите ни пациенти, докато изслушаш онова, което той счита за толкова важно.

Тя понечи да излезе, но аз докоснах ръката ѝ.

— Как е Силви?

Лилиан не искаше да ме погледне, но после вдигна очи.

— Ще се оправи физически, но аз не съм психотерапевт. Не съм си имала работа с последствията от такива травми. Поисках да остане

тук тази нощ, но тя настоява да си тръгне с теб.

— Защо? — недоумявах аз.

Лилиан сви рамене.

— Мисля, че с теб се чувства по-сигурна. Боя се, че тук не се чувства в безопасност — жената ме загледа изпитателно в очите. — Има ли причина да не се чувства сигурна тук?

Аз се замислих.

— Леопардлаци някога да са лекувани тук?

— Да — отвърна тя.

— По дяволите.

— Какво значение има? Тук е неутрална зона. Всички сме съгласни, че е така.

Поклатих глава.

— Днес нищо не ви заплашва, но всичко, което знае Елизабет, го знае и Господарят на зверовете. Утре това място може да не е безопасно.

— Сигурна ли си? — попита тя.

— Не, но и не мога да кажа, че тук сте в пълна безопасност.

— Много добре — кимна тя. — Тогавя вземи Силви, но Рафаел трябва да остане тук поне още една нощ. Ще се постарая да го изведе оттук утре — тя огледа медицинското оборудване. — Не можем да вземем всичко, но ще направим каквото е по силите ни. Сега върви да си поговориш с нашия господар.

Тя излезе от стаята.

Изведнъж останах сама в тишината на сутерена. Погледнах Рафаел. Над тялото му бяха стъкмили от чаршаф нещо като навес. Голата кожа беше покрита с мехлем, но не беше бинтована. Каквото и да сложеха на раните, болките щяха да са по-силни, отколкото ако нямаше нищо. Лекуваха го както при изгаряне. Не бях присъствала на цялата процедура, защото през част от времето бяха шили раната на ръката ми.

Отидох до кушетката, за да може Рафаел да ме вижда, без да обръща глава. Очите му бяха затворени, но дишането му беше учестено и отривисто. Той не спеше.

— Лилиан каза, че искаш да си поговорим.

Той мигна и ме погледна. Очите му се завъртяха под неудобен ъгъл, опита се да обърне глава и от гърдите му се изтръгна звук,

каквото никога преди не бях чувала, нито исках да чуя отново.

— Не се движи, моля — намерих малка табуретка на колелца и я приближих към кушетката. Когато седнах, с него се оказахме почти на едно ниво. — Трябваше да й позволиш да те натъпче с опиати. Сега се нуждаеш от много сън.

— Първо — заговори той, — трябва да знам как ме освободихте.

Той въздъхна по-дълбоко и болката спазматично премина по лицето му.

Аз извърнах глава, после пак го погледнах. Не мигвах дори.

— Договорих се за теб.

— Какво... — ръцете му конвулсивно се свиха в юмруци, плътните му устни се стегнаха в тънка линия. Когато пак заприказва, гласът му беше по-нисък, а говорът — по-предпазлив, сякаш говоренето с обичайния глас беше по-болезнено за него. — Какво даде за мен?

— Нищо.

— Той не би се... отказал от мен толкова лесно.

Рафаел ме загледа и тъмните му очи настояваха за истината. Той мислеше, че лъжа, и не можеше да се успокои. Смяташе, че съм направила нещо ужасно и благородно за спасяването му.

Въздъхнах и много набързо му преразказах събитията от изминалата нощ. Това беше най-лесният начин да му обясня.

— Виждаш, че не е необходимо да доплащаш.

Той почти се усмихна.

— Плъхолаците ще помнят стореното от теб тази нощ, Анита. Аз ще помня.

— Макар че не ходим заедно по магазините, нито на стрелбището, ти си ми приятел, Рафаел. Знам, че ако те повикам на помощ, ще дойдеш.

— Да — каза той. — Да, ще дойда.

Аз му се усмихнах.

— Сега ще повикам Лилиан, съгласен ли си?

Той затвори очи и като че ли се освободи от напрежението. Сякаш най-накрая можеше да се отдаде напълно на болката.

— Да, да.

Пратих при него Лилиан и отидох да търся Силви. Тя беше в една малка стая, където, както се надяваше Лилиан, щеше да може да

поспи. Със Силви беше приятелката ѝ, любовницата ѝ, спътничката ѝ в живота, наречете го както искате. Джейсън я беше повикал. Аз дори не знаех за съществуването ѝ. Гласът на Гуен се чуваше съвсем ясно в коридора:

— Трябва да ѝ разкажеш, Силви, трябва.

Не чух отговора на Силви, на високи токчета е трудно да се стъпва безшумно. Те знаеха, че идвам. Когато влязох през отворената врата, Гуен ме погледна, а Силви упорито отвърщаше поглед. На бялата възглавница се открояваше съвсем късата ѝ, много къдрава кестенява коса. Тя беше с десетина сантиметра по-висока от мен, но в това малко легло изглеждаше съвсем крехка.

Гуен седеше на стол до леглото и с двете си ръце държеше ръката на Силви. Гуен имаше изящно лице, меки и чупливи руси коси и големи кафяви очи. Всичко в нея беше изискано, женствено, както на отлично изработена кукла. Но на лицето ѝ се четеше темперамент, в очите — ум. Гуен беше психолог. Тя умееше да налага волята си дори без тази струяща от нея енергия на ликантропите, която я обгръщаше като парфюмен аромат.

— Какво трябва да ми разкажеш? — попитах аз.

— Как разбра, че говорех за теб? — каза Гуен.

— Интуиция.

Гуен потупа ръката на Силви.

— Разкажи ѝ.

Силви се обърна към мен, но продължаваше да не ме гледа в очите. Аз се облегнах на стената и зачаках. Автоматът се впи в кръста ми и ме принуди да се опирам на тухлената стена предимно на раменете си. Защо не бях свалила част от оръжията си? Остави някъде оръжието си и ще се окаже, че именно тогава ти трябва най-много. Вярвах, че Странника ще удържи на думата си, но не вярвах дотам, че да заложи на това живота си.

В малката стая се възцари мълчание и жуженето на климатика стана оглушително, като шума на кръвта в ушите. Накрая Силви вдигна очи към мен.

— Господарят на зверовете заповяда на брата на Стивън да ме изнасили — тя сведе поглед, после пак го вдигна и в него имаше гняв. — Грегъри отказа.

Аз дори не се опитах да скрия изненадата си.

— Мислех, че Грегъри е една от звездите в порнофилмите на Рейна.

— Беше — тихо каза Силви.

Исках да попитам откога Грегъри е станал толкова претенциозен, но това ми се стори грубо.

— Да не би внезапно да се е пробудила съвестта му? — попитах.

— Не знам — тя се загледа в чаршафа, държейки ръцете на Гуен, сякаш се канеше да разкаже за най-лошото. — Той отказа да участва в измъчването ми. Господарят на зверовете се зарече да го накаже. Грегъри продължи да упорства. Той се позова на Зейн, който му бил казал, че сега Анита е новата им алфа. И че всички сделки, сключени чрез Елизабет, са недействителни и сега трябва да се договори с тебе.

Силви отдръпна ръката си от ръката на Гуен и ме погледна с ярост, ала не на мен се гневеше.

— Ти не можеш да бъдеш едновременно техен водач и наша лупа. Не можеш да бъдеш и едното, и другото. Той лъжеше.

Аз въздъгнах.

— Боя се, че не.

— Но как...

— Чуй ме, вече е късно и всички сме уморени. Ще ти разкажа накратко. Аз убих Габриел и формално погледнато това ме направи водач на леопардите върколаци. Зейн ме призна, след като го раних с два обикновени куршума.

— Защо не го уби? — попита Силви.

— Вината за това е донякъде и моя. Аз не разбирах какво означава да ги оставя без водач. Никой не ми каза, че без водач те ще станат плячка за всекиго.

— Исках да ги накарам да страдат — рече Силви.

— Казаха ми, че искаш да ги убиеш всички до един, че ако можеше да действаш на своя глава, глутницата ще ги излови до крак и ще ги убие.

— Да — продума Силви. — Да, исках да убия всички.

— Знам, че са помагали, когато са измъчвали теб и други членове на глутницата.

Тя поклати глава, закривайки с ръце очите си. След малко видях, че плаче.

— Ти не разбираш. Има филм, на който съм заснета. Филм, в който леопардите ме изнасилват — тя отпусна ръце и ме погледна с очи, пълни със сълзи. На лицето ѝ се бяха изписали ярост и болка. — Изказах се против Рейна и Маркус. И те ме наказаха. Рейна поиска да ме превърне в пример за назидание на другите. И така стана. После всички се бояха.

Отворих уста, затворих я и накрая казах само:

— Аз не знаех.

— Сега разбираш ли защо исках смъртта им?

— Да.

— Грегъри ме беше изнасилил веднъж. Какво му попречи да го направи пак? Защо тази нощ отказа да ме изтезава?

— Ако той наистина вярва, че аз съм негов водач, значи знае какво бих сторила с него.

— Тогава, в стаята, сериозно ли говореше да ги убием всичките?

— О, да — отвърнах. — Напълно сериозно.

— Значи Грегъри е бил прав.

— Какво имаш предвид? — намръщих се аз.

— Той каза, че ти си техният *leopard lionne* — изправен на задните си лапи леопард.

— Не ми е известно значението на този термин.

— *Leopard lionne* е термин от френската хералдика — обясни Гуен. — Представлява леопард или лъв, изправен на задните си крака, изобразен на герб. Символизира храбростта и великодушието на воина, извършил подвиг. В този случай означава защитник, дори отмъстител. Габриел беше *lion passant*, спящ лъв. Той водеше, но не защитаваше. Всъщност Грегъри не само е отказал да навреди на Силви, ами е казал на Господаря на зверовете, че ако му навредят, ти ще го спасиш.

— Как мога да бъда техен *leopard*... как го нарече, като не съм леопард?

— *Leopard lionne* — уточни Силви. — А как можеш да бъдеш лупа, щом като не си нито вълк, нито любовница на нашия Улфрик?

Уместен въпрос.

По лицето на Силви отново потекоха сълзи.

— Тогава Падма заповяда на Вивиан, неговата играчка за времето на пребиваването му тук, да ме измъчва. Той каза, че обичам

жени и може би това ще развърже езика ми. Вивиан отказа по същата причина, която изтъкна Грегъри.

Спомних си как Вивиан се взираше в мен, уплашените ѝ очи ме молеха за помощ.

— По дяволите, значи тази нощ тя наистина се е надявала да я спася?

Силви просто кимна.

— Да — потвърди Гуен.

— По дяволите!

— Честно казано аз не помислих за това, докато не седнахме в джипа — рече Силви. — Кълна се, че не се сетих по-рано. Но не казах нищо, защото исках те да страдат. Не мога да престана да ги ненавиждам. Разбираш ли?

Разбирах.

— Силви, ние с теб имаме една обща черта. И двете сме страшно отмъстителни. Разбирам те, но не можем да ги оставим така. Те очакват да ги спасим.

Тя изтри сълзите си.

— Днес не можеш да предприемеш нищо против тях. Нищо не можем да направим.

— Не, тази нощ няма да се бия повече, Силви.

— Но си намислила нещо? — притеснено попита тя.

— Аха — усмигнах се аз.

— Анита, не върши глупости! — стана Гуен.

— Глупостите са минал етап — поклатих глава аз и тръгнах към вратата, но преди да изляза, спрях, обърнах се и казах: — Между впрочем, Силви, никога не предизвиквай Ричард. Никога.

Очите ѝ се уголемиха.

— Как разбра?

— Не е важно — свих рамене аз. — Важното е, че ще те убия, ако го убиеш.

— Би било честен двубой.

— Все ми е едно.

— Вие дори не се срещате, Анита. Той е на ръба. Можеш да ми забраниш да го предизвиквам, но има и други и те може би няма да бъдат толкова полезни за глутницата, колкото съм аз.

— Тогава го приеми като картбланш — казах аз. — Ако Ричард бъде убит, аз ще ликвидирам убиеца му. Никакви предизвикателства, никакви честни двубои — просто ще го убия.

— Не можеш — рече Силви.

— О, да, разбира се, че мога. Не забравяй, че съм лупа.

— Ако ти забраниш битките за приемственост — заговори Гуен, — ще подрониш авторитета на Ричард. Фактически ти ще заявиш, че не вярваш, че той може да води глутницата.

— Двама от членовете на глутницата ми казаха днес, че Ричард е престанал да се владее и е страшно близо до самоубийство. И че е омаломощен напълно от ненавистта към самия себе си, от отвращението към звяра в себе си и от моя отказ. Няма да му позволя да умре само защото съм избрала друг. След няколко месеца, когато се посъземе, ще се оттегля. Няма да му преча да се занимава със себе си, но не сега.

— Ще предам това на всички от глутницата — рече Гуен.

— Непременно го направи.

— Ще се опиташ ли тази нощ да измъкнеш леопардите? — попита Силви.

Пред очите ми все още бяха синините по тялото на Вивиан. Молбата в очите ѝ.

— Те се надяваха да ги спася, а аз не го направих.

— Не си знаела — каза Силви.

— Сега знам.

— Не можеш да спасиш всички.

— Всеки се нуждае от хоби — тръгнах към коридора, но Гуен ме повика и се обърнах.

— Разкажи ѝ останалото — тихо каза Гуен.

Силви не ме поглеждаше. Тя заговори, загледана в чаршафа.

— Когато Вивиан отказа да ме измъчва, повикаха Лив — тя вдигна очи и те бяха пълни със сълзи. — Тя използва всякакви предмети. Върши с мен всякакви неща — Силви скри лицето си с ръце и рухна на една страна в ридания.

Гуен ме погледна. Лицето ѝ излъчваше страшна омраза.

— Трябва да знаеш кого да убиеш.

— Тя няма да напусне жива Сейнт Луис — кимнах аз.

— А другият? Синът на члена на Съвета? — попита Гуен.

— И той.

— Обещай ми.

— Вече обещах — отвърнах и излязох да потърся телефон. Преди да предприема каквото и да било, исках да говоря с Жан-Клод. Той бе откарал всички останали в дома ми. Бяха обковали с дъски прозорците в сутерена, за да могат вампирите да се скрият на безопасно място до разсъмване. Странника не им позволи да си вземат ковчезите. Пък и освен това някога опитвали ли сте се да наемете камион след полунощ през уикенда?

Какво щях да правя с леопардите? Проклета да съм, ако знаех.

Гласът на Жан-Клод се лееше към мен от моя телефон, в моя дом. Никога преди не беше ходил там.

— Какво се е случило, *ma petite*! Джейсън каза, че е спешно.

Аз му разказах за леопардлаците.

Той мълча толкова дълго, че се наложи да го повикам:

— Кажете нещо, Жан-Клод?

— Наистина ли възнамеряваш да изложиш всички ни на опасност заради спасяването на двама, единия от които никога преди не си виждала, а другия сама нарече нищожество?

— Не мога да ги изоставя, ако очакват от мен да им помогна.

— *Ma petite, ma petite*, твоето чувство, че *noblesse oblige*^[1], ти прави чест, но ние не можем да ги спасим. Утре вечер Съветът ще дойде за нас и може да не сме в състояние да спасим самите себе си.

— Да ни убият ли са дошли?

— Падма би ни убил, ако можеше. Но той е най-слабият в Съвета и според мен се бои от нас.

— Значи Странника е този, когото трябва да убедим.

— Не, *ma petite*. Съветът се състои от седем членове — винаги нечетно число, за да има кворум при гласуване. Да, Падма и Странника ще гласуват един против друг, това е така. От столетия е така. Но Ивет е тук и тя ще гласува вместо своя господар, Морт д'Амур. Тя ненавижда Падма, но мене ме ненавижда повече, струва ми се. Впрочем Балтазар може да настрои против нас Странника и тогава с нас е свършено.

— А останалите? И те ли са представители на някого?

— Ашър ще гласува от името на Бел Морт, Красивата смърт. От нея произлизаме и аз, и той.

— Той те мрази до смърт — рекох аз. — Изгубени сме.

— Мисля, че тези четиримата са избрани умишлено. Те искат да заема мястото в Съвета и да имам петия глас.

— Ако Странника гласува за теб, а Ивет ненавижда Падма повече, отколкото теб...

— *ma petite*, ако действам като пълноправен член на Съвета, те ще очакват да се върна във Франция и да заема мястото си.

— Във Франция ли? — учудих се аз.

Той се засмя и дори по телефона почувствах смеха му като топла милувка.

— Не ме плаши раздялата с нашия хубав град, *ma petite*. Искам да заема мястото, но не знам как ще го задържа. Ако нашият триумвират беше пълен, тогава щеше да е възможно, но само възможно, нашата сила да стресне бъдещите ми съперници, които ще поискат да ме извикат на битка.

— Искаш да кажеш, че без четвъртия знак нашият триумвират е безполезен?

Настъпи такова продължително и дълбоко мълчание, че аз казах:

— Жан-Клод!

— Тук съм, *ma petite*. Четвъртият знак няма да съживи нашия триумвират, докато Ричард не се излекува.

— От омразата си към мен?

— От ревността си към нас двамата, да, това също е проблем, но не е единственият, *ma petite*. Отвращението му към звяра в него толкова го е погълнало, че го е омаломощило. Охлаби само едно звено във веригата, и тя ще се скъса.

— Ти знаеше ли какво става в глутницата?

— Ричард забрани на вълците да разговарят с мен без неговото специално разрешение. Предполагам, че тази забрана се отнася и за теб. Той каза, че това изобщо не било моя работа.

— Учудвам се, че не застави Джейсън да ти разкаже всичко.

— Виждала ли си Ричард през последния месец?

— Не.

— Аз го видях. Той е на предела на силите си, *ma petite*. Това е ясно и без Джейсън да ми разказва. Всички виждат. И считат за признак на слабост тези негови терзания. А слабостта привлича върколаците, както кръвта привлича... вампирите. Рано или късно ще го призоват на бой.

— Двама ликои ми казаха, че според тях Ричард няма да се бие. Просто ще се остави да го убият. Ти вярваш ли, че така ще стане?

— Да се самоубие, като не се защитава... Хм — той пак помълча, после каза: — Не ми беше хрумвало такова нещо, иначе бих споделил с теб безпокойството си, *ma petite*. Не искам Ричард да пострада.

— Да, разбира се.

— Той е нашият трети, *ma petite*. В мой интерес е да бъде здрав и щастлив. Нужен ми е.

— Така, както и аз съм ти нужна — рекох.

Той се засмя. Смехът му беше нисък и дълбок и дори по телефона усетих как ме гъделичка по тялото.

— *Oui, ma petite*. Ричард не трябва да загине. Но за да се излекува от отчаянието, той трябва да се примири със звяра в себе си. В това не мога да му помогна. Опитвах се, но той не ме слуша и няма да ме послуша. Приема онази малка помощ, която му е нужна, за да не се вмъква в сънищата ти или ти в неговите, но не иска нищо друго от нас. Нищо друго не е съгласен да приеме.

— Какво имаш предвид? — попитах аз.

— Нуждае се от твоето нежно състрадание, *ma petite*, а не от моето.

— Нежно състрадание ли?

— Ако ти можеш да приемеш звяра в него, да го приемеш напълно, това би означавало много за него.

— Не мога, Жан-Клод. Бих искала, но уви. Видях го как изяде Маркус. Аз...

Само веднъж бях виждала как Ричард се преобразява напълно. Той беше ранен след схватката си с Маркус и рухна върху мен. Бях като хваната в капан под него и не можех да се измъкна, докато се движеха и изменяха мускулите му, чупеха се и пак се срастваха костите, а кожата обрастваше с козина. От силата му потече прозрачна течност, която ме заля, една гореща вълна. Може би ако само го наблюдавах, всичко щеше да е по-иначе. Но аз бях под него, усещах как с тялото му се случват неща, които са непосилни за човешкото тяло... това беше прекалено. Ако Ричард беше устроил всичко по-иначе, ако наблюдавах преображението му спокойно, от разстояние, тогава може би, може би. Но то се случи така и аз не мога да го забравя. Когато затворя очи, все още виждам как човекът вълк откъсва червени, кървави парчета месо от тялото на Маркус.

Облегнах гръб на стената, стиснала слушалката. Поклацах се леко, спомнях си за Джейсън днес в коридора. С усилие на волята се принудих да спра. Исках да забравя. Да съумея да приема Ричард такъв, какъвто е. Но не можех.

— Зле ли ти е, *ma petite*?

— Не, всичко е наред.

Жан-Клод не започна да ме разпитва. Той наистина поумняваше, поне по отношение на мен.

— Не исках да те разстройвам.

— Направих за Ричард всичко, което беше по силите ми.

Казах на Жан-Клод какво съм рекла на върколаците.

— Изненадваш ме, *ma petite*. Мислех, че не искаш да имаш нищо общо с ликоите.

— Не искам Ричард да умре от това, че съм разбила сърцето му.

— Ако загине, ще се чувстваш ли виновна?

— Аха.

Той дълбоко въздъхна в слушалката и аз се разтреперих, без сама да зная защо.

— Много силно ли искаш да помогнеш на леопардите?

— Що за въпрос?

— Важен въпрос. Какво си готова да рискуваш за тях? Какво би изтърпяла заради тях?

— Имаш нещо предвид ли?

— Падма може да освободи Вивиан, ако се съгласи да я замени с теб. Можем да им дадем Джейсън за Грегъри.

— Забелязвам, че не предлагаш себе си в замяна.

— Падма няма да ме поиска, *ma petite*. Той не харесва нито мъже, нито вампири. Предпочита партньорът му да бъде топъл и от женски пол.

— Тогава защо Джейсън?

— Върколак за леопардлак — тази размяна може да го устройва.

— Но не и мене. Няма да разменяме заложник за заложник, а пък аз не смятам да се оставя в ръцете на това чудовище.

— Ето, виждаш ли, *ma petite*. Не си съгласна да изтърпиш това. Няма да рискуваш Джейсън, за да спасиш Грегъри. Пак те питам, какво си готова да рискуваш?

— Живота си, но само ако шансът да оцелея, е голям. Никакъв секс, абсолютно никакъв. Никаква размяна на заложенници, никакво насилие. Как ти се струват тези параметри?

— Падма и Фернандо ще бъдат разочаровани, но останалите може да се съгласят. Ще се постарая да се съобразя с ограниченията, които поставяш.

— Никакви изнасилвания, осакатявания, сношения, вземане на заложенници. Това не ти ли връзва ръцете?

— Когато всичко свърши и останем живи, а Съветът си замине, аз ще ти разкажа много истории от живота си в двора, *ma petite*. Виждал съм сцени, които дори преразказани ще ти се сторят кошмарни.

— Приятно ми е да знам, че според теб ще оцелеем.

— Надявам се.

— Но не си сигурен.

— Нищо не е сигурно, *ma petite*, дори смъртта.

С това не можех да не се съглася. Пейджърът ми внезапно записука и от гърлото ми неволно се изтръгна звук. Нервна? Аз?

— Наред ли е всичко, *ma petite*!

— Пейджърът ми — погледнах номера. Беше Долф. — От полицията. Трябва да се обадя.

— Аз ще започна преговори със Съвета, *ma petite*. Ако поискат твърде много, ще оставя твоите леопарди там, където са сега.

— Падма ще убие Вивиан. Сега той мисли, че тя ми принадлежи. Би могъл да я убие и по-рано, но тогава би станало случайно. Ако не ги измъкнем, ще го направи нарочно.

— Толкова си сигурна само след една среща с него?

— Смяташ, че греша?

— Не, *ma petite*, мисля, че си напълно права.

— Тогава ги измъкни оттам, Жан-Клод. Направи всичко по силите си.

— Позволяваш ли ми да използвам името ти?

— Да — Пейджърът ми отново запищя. Долф — нетърпелив както винаги. — Трябва да тръгвам, Жан-Клод.

— Добре, *ma petite*. Ще преговарям от името на всички.

— Така направи — казах аз. — Почакай...

— Да, *ma petite*?

— Нали тази вечер не възнамеряваш да се върнеш в „Цирка“? Не искам да ходиш там сам.

— Ще използвам телефона, ако предпочиташ.

— Става.

— Нямах им доверие.

— Не особено.

— По-мъдра си, отколкото е нормално за годините ти.

— По-подозрителна, искаш да кажеш.

— И това е вярно, *ma petite*. Ами ако не поискат да преговарят по телефона? — попита той.

— Тогава зарежи тази работа.

— Ти каза, че си готова да рискуваш живота си, *ma petite*.

— Не казах, че съм готова да рискувам твоя.

— О! — възкликна той. — *Jet aime, ma petite*.

— И аз те обичам — отвърнах.

Той пръв остави слушалката и аз набрах номера на полицията. Дано само Долф да ме търсеше за нещо рутинно. Да бе, как не.

---

[1] Благородството задължава (фр.). — Б.пр. ↑

Когато пристигнах в „Огнено жертвоприношение“, вече бяха откарали пострадалия в болницата. „Огнено жертвоприношение“ е едно от любимите ми по-нови заведения, които се държат от вампири. То се падаше далеч от вампирския район и най-близкото друго подобно заведение беше на километри от него. На входа висеше афиш на едноименния филм от седемдесетте години и Оливър Рийд и Бети Дейвис гледаха отвисоко посетителите. Зад бара имаше восъчна фигура на Кристофър Лий в ролята на Дракула в естествен размер. Едната стена беше накачена от пода до тавана с карикатури на звезди от филми на ужасите от шейсетте и седемдесетте години и покрай нея дори нямаше маси, за да не се закрива гледката. Често посетителите се събираха там на групи и се опитваха да разпознаят физиономиите. Този, който отгатнеше най-много, в полунощ получаваше безплатна вечеря за двама.

Заведението не беше от най-лъскавите. Някои от сервитьорите бяха истински вампири, други само се преструваха на такива. За някои това беше просто работа, те си слагаха пластмасови зъби и устройваха номера от рода на онези, които имат успех в деня на Все светии. За други беше възможност да се правят на вампири. Те имаха коронки на кучешките зъби и много се стараеха да изглеждат като истински вампири. Някои сервитьори бяха костюмирани като мумии, вълци, франкенщайновци. Доколкото ми беше известно, единствените истински чудовища тук бяха вампирите. Ако върколак поискаше да изскочи от шкафа, за да изплаши някого и да изкара малко пари, имаше далеч по-екзотични и доходни локали от този.

Заведението винаги беше претъпкано. Не бях сигурна дали Жан-Клод не съжالياва, че не му беше хрумнало да отвори такъв бар, или тук просто не му допадаше. Според него мястото бе твърде долнопробно. А на мен ми харесваше всичко — от саундтрака на дома с привиденията, до хамбургерите „Бела Лугоши“, приготвяни с почти сурово месо, освен ако някой не поиска препечено. „Бела“ беше едно

от малкото изключения в декора, издържан в стила на филмите от шейсетте и седемдесетте години. Трудно е да държиш ресторант в такъв стил, без да включиш нещичко от оригиналния филм за Дракула.

Ако не сте били там в петък вечер, на „Караоке на страха“, значи въобще не сте живели. Аз заведох там Рони. Вероника (Рони) Симс е частен детектив и най-добрата ми приятелка. Чудесно си прекарахме тогава.

Но да се върнем към трупа. Добре де, не към трупа, към пострадалия. Ако барманът не беше действал бързо с пожарогасителя, щеше да има и труп.

Случаят беше поверен на детектив Клайв Пери. Той беше висок, строен, приличаше на Дензъл Уошингтън, но с не толкова широки рамене. Пери е един от най-вежливите хора, които съм срещала. Никога не съм го чувала да повишава тон и само веднъж съм го виждала много ядосан — когато един едър бял полицаи беше насочил пистолета си към „негър детектив“. Тогава бях взела на мушка побеснялото ченге и бях готова да стрелям, докато Пери все още се опитваше да заглади ситуацията. Може би се престарах, може би не. Никой не загина. Той се обърна към мен с усмивка и тихо каза:

— Госпожице Блейк, радвам се да ви видя.

— И аз вас, детектив Пери.

Той винаги се държеше с мен така, беше толкова учтив и спокоен, че аз започвах да му подражавам. С друго не съм била толкова мила.

Седяхме в бара. Над нас беше надвесен восьмичният Кристофър Лий като Дракула. Барманът бе вампир и се казваше Хари. Имаше дълга, кестенява коса и сребърна обеца на носа. Изглеждаше много млад и много модерен, но вероятно си спомняше основаването на Джеймстаун, ако и британският му акцент да показваше, че е дошъл в страната не по-рано от седемнайсети век. Сега лъскаше барплота така, сякаш животът му зависеше от това. Въпреки приятното му безизразно лице, аз знаех, че нервничи. Какво пък, можех да го разбера. Хари беше не само барман, но и един от собствениците на заведението.

Някаква жена била нападната в бара от вампир, редовен посетител на заведението. Много лошо за бизнеса. Жената лиснала питието си в лицето му и го запалила със запалката си. Необходимостта е майка на изобретателността. Вампирите, общо

взето, не горят зле. Ала тихият бар, примамка за семейни туристи, не е съвсем подходящо място за такива крайни мерки. Може би жената се беше паникьосала.

— Всички свидетели казват, че била много дружелюбна, докато той не се приближил твърде много до нея — рече Пери.

— Ухапал я е вероятно?

Пери кимна.

— Гадост.

— Но тя го е запалила, Анита. Той е силно обгорен. Може би няма да се оправи. С какво може да го е заляла, че толкова бързо да е получил изгаряния от трета степен?

— Колко бързо?

Пери погледна записките си.

— За секунди.

— Какво е пила? — попитах Хари.

Той не попита кого имам предвид, а просто отвърна:

— Чисто уиски. Най-доброто, което имаме.

— С високо съдържание на алкохол?

Той кимна.

— Това би могло да е достатъчно — заключих аз. — Когато запалиш вампир, той гори, докато не изгори напълно или някой не потуши пламъците. Вампирите много лесно се възпламеняват.

— Значи тя не е дошла тук с някакво течено гориво? — попита той.

— Не ѝ е било необходимо. На мен не ми харесва друго — жената е знаела, че пиетието трябва да се запали. Ако беше човек, излязъл от кожата си, просто би плиснала уискито в лицето му и би повикала помощ.

— Той я е ухапал — припомни Пери.

— Ако ѝ е било чак такъв проблем, че вампир е забил в нея кучешките си зъби, нямаше да се заиграва с него в бара. Нещо не се връзва.

— Да — каза той, — но не знам какво. Ако вампирът оцелее, ще даде показания.

— Бих искала да видя тази жена.

— Долф я закара в спешното отделение, за да промият раната от ухапването. Той ще я заведе в Управлението. Каза да отидеш там, ако

искаш да си поговориш с нея.

Вече беше късно, бях уморена, но, дявол да го вземе, нещо не беше наред. Отново тръгнах към бара.

— Да не би да проституира и тук да си хваща вампири?

Той поклати глава.

— Отишла да се обади по телефона, после седнала на бара. Красавица е. На такава веднага ще се лепне някой. Просто лош късмет, че е случила на вампир.

— Аха — съгласих се аз. — Лош късмет.

Той продължи да лъска на малки кръгове барплота, гледаше ме.

— Ако ни даде под съд, ще ни съсипе.

— Няма да ви съди.

— Кажете го на „Крематориума“ в Бостън. Нали и там някаква жена била ухапана и ги довела до фалит чрез съдебни дела. А на входа там непрекъснато има охрана.

Потупах го по ръката и той замря при докосването. Кожата му беше станала твърда, почти като от дърво, както често се случва с вампирите, когато не се опитват да се правят на хора. Погледнах го в тъмните очи. Лицето му беше застинало и непроницаемо като огледало.

— Ще поговоря с предполагаемата жертва.

Той само ме погледна.

— Няма да има полза, Анита. Тя е човек, а ние не. Каквото и да правят във Вашингтон, това няма да се промени.

Аз отместих ръката си и устоях на желанието да я отрия в роклята си. Никога не ми е харесвало усещането при допир до вампирите, когато са вцепенени и отсъстващи, сякаш са от друг свят. Сякаш не са от плът, а по-скоро от пластмаса, като делфините, само че е още по-неприятно, сякаш под кожата имат не мускули, а нещо твърдо, като под кората на дърво.

— Ще направя, каквото мога, Хари.

— Анита, ние сме чудовища. И винаги сме били чудовища. На мен ми е много приятно да ходя по улиците като всеки друг, но това няма да е задълго.

— Може би да, може би не — рекох аз. — Хайде да се заемем с този проблем, а после с другите, съгласен ли си?

Той кимна и отиде да нарежда чаши.

— Проявихте голяма загриженост за него — каза Пери.

Всеки друг от групата би казал, че това не ми е присъщо. И, разбира се, всеки друг би ме нагрубил по повод роклята ми. Предстоеше ми да отида в Управлението на РОСР. Там навярно щяха да бъдат Долф и Зебровски. Те щяха много точно да се произнесат относно роклята ми.

В три часа след полунощ се озовах в Главното управление на „Регионалния отряд за свръхестествени разследвания“. За нас бяха изработили специални значки, на които пишеше „Отряд за привиденията“ с капеща кръв на червен или зелен фон, по избор. Зебровски ни ги беше раздал и всички ги носехме, дори Долф. Първият вампир, убит от нас след връчването на значките, пристигна в моргата с такава значка, забодена на ризата му. Така и не се разбра кой го беше сторил, но аз залагам на Зебровски.

Той ме срещна на стълбището, водещо към стаята на групата.

— Ако роклята се поскъси още малко, ще стане хубава ризка — каза той.

Измерих го с поглед от главата до петите. Светлосинята му риза се беше измъкнала от тъмнозеления панталон, вратовръзката му бе толкова разхлабена, че приличаше на гердан.

— Зебровски, да не би Кети да ти е сърдита?

Той се намръщи.

— Не, защо?

Посочих вратовръзката, която не подхождаше нито на панталона, нито на ризата.

— Пуснала те е да излезеш в такъв вид.

— Облякох се на тъмно — ухили се той.

Дръпнах леко черната му вратовръзка на фигурки.

— Не се и съмнявам.

Но той не се засегна. Тържествено разтвори вратата към стаята на групата ни и каза сияещ:

— Нашата млада красавица!

Мой ред беше да се намръщя.

— Зебровски, какво си намислил?

— Кой, аз ли? — рече той с престорено невинен поглед.

Поклатих глава и влязох в стаята. На всяко писалище беше поставен по един плюшен пингвин. Всички в помещението бяха заети

с нещо — някои говореха по телефона, други пишеха, трети работеха на компютрите си, но на всяко бюро имаше пингвин. Никой не ми обърна внимание. Почти година бе изминала, откакто Долф и Зебровски бяха видели моята колекция от пингвини. Тогава никой не се заяде и аз реших, че ми се е разминало. Когато след Нова година Зебровски се върна от отпуска по болест, пингвините взеха да се появяват на най-неподходящи места — на седалката на колата ми, в багажника. Досега за тях сигурно вече бяха похарчили няколкостотин долара.

Не знаех как да реагирам. Да не обръщам внимание? Да се преструвам, че в стаята няма никакви пингвини? Да ги събера един по един и да си ги занеса къщи? Да се ядосам? Ако знаех какво да направя, за да престанат с тази шега, щях да го сторя. Засега се опитвах да не обръщам внимание и да събирам пингвините. Но нито едното, нито другото даде резултат. Дори стана още по-зле, сякаш така ги поощрявах. Подозирах, че подготвят грандиозна кулминация. Нямах представа каква и не исках да знам.

— Радостно е да се види такъв трудов ентузиазъм в три часа през нощта.

— Не жалим нито силите си, нито времето — тържествено заяви Зебровски.

— Къде е Долф?

— В стаята за разпити, с жертвата.

Нещо в гласа му ме накара да го погледна по-внимателно.

— По телефона Долф я нарече „предполагаемата“ жертва. Защо никой не ѝ вярва?

— Долф ще се вбеси, ако ти кажа — усмихна се Зебровски и ми направи знак с пръст. — Да вървим, девойче. Да те срещнем с тази, която искаме да видиш.

Аз го погледнах изпод вежди.

— Ако е някаква шега, много ще се ядосам.

Той придържа вратата пред мен.

— Да не развалихме срещата ти с граф Дракула?

— Не е твоя работа.

През стаята премина едно дружно „оооо“. Излязох, изпроводена от шумни дюдюкания. Зад гърба ми се чуваха откровено неприлични подмятания, дори физически невъзможни, дори за общение с вампир.

Понякога е трудно да разграничиш сексуалните закачки от мачовското поведение.

Обърнах се и надзърнах през вратата.

— Май ревнувате, момчета.

Това предизвика нова вълна от възгласи. Зебровски ме чакаше на стълбището.

— Не знам дали ще виждам краката ти по-добре, ако вървя пред теб и гледам назад, или ако вървя зад теб. Мисля, че отпред ще е по-добре.

— Престани, Зебровски, иначе ще се оплача на Кети от теб.

— Тя ме знае, че съм коцкар — той заслиза по стъпалата, като сегиз-тогиз хвърляше погледи назад към мен.

Тръгнах надолу по стълбището и оставих роклята да се размята, както иска. Когато носиш рокля с цепки почти до талията и освен това искаш да ти е по-удобно да криеш пистолета си, то или трябва да ти е все едно, че те гледат мъже, или по-добре си облечи нещо друго.

— Как изобщо успя да убедиш Кети да се среща с теб, че и да се омъжи за теб?

— Напих я.

— Ще я питам следващия път, когато ме поканите на обяд у вас — засмях се аз.

— Тя ще ти разправи някаква глупава романтична небивалица — ухили се той. — Не й вярвай.

Спря се пред първата стая за разпити и тихо почука.

Долф отвори вратата и цялата я изпълни с тялото си. Той е не просто висок, но и с телосложение на професионален борец. Вратовръзката му беше вързана безупречно, бялата колосана яка плътно обгръщаше шията. Сивият му панталон беше със съвсем прави и остри ръбове. Единствената отстъпка на жегата и късния час бяха дългите бели ръкави на ризата му. Беше без сако. На пръстите на едната ръка се брояха случаите, когато бях виждала Долф с риза с къс ръкав.

Всички ченгета умеят да придават на лицето си непроницаемо или скучаещо изражение, някои дори имат почти благи физиономии. Но всеки държи в запас напълно безизразното лице. В очите им се чете пустота, скриваща всяка тяхна тайна. Такова изражение имаше Долф,

когато разпитваше заподозрени. Сега той бе сърдит. Никога не го бях виждала да излиза от кожата си по време на разпит.

— Какво става? — попитах.

Той затвори след себе си вратата и излезе в коридора. Поклати глава.

— Не знам как ми дойде до главата такова нещо.

— Разкажи ми.

Той огледа облеклото ми, сякаш току-що го беше забелязал. Мръщенето му се размекна почти до усмивка.

— Някой е повлиял зле на гардероба ти.

Аз свъсих вежди.

— Имам пистолет на кръста си, затова. По-лесно ми е да го вадя през цепките. — Никога не бих започнала да обяснявам на Зебровски защо съм облякла едно или друго, обаче на Долф...

— Ооо! — възкликна Зебровски. — Покажи де, покажи.

Долф се усмихна и дори очите му заблестяха.

— Поне имаш добро оправдание да си показваш краката.

Скръстих ръце на корема си.

— Заподозряната наистина ли е тук, или ме повикахте само за да проверите дали дисциплината ми е на ниво?

Усмивката му изчезна и той отново се намръщи сърдито.

— Тя не е заподозряна, а жертва. Знам, че вече си говорила с Пери на местопроизшествието, но искам да изслушаш нейната версия и да ми кажеш мнението си — с тези думи той отвори вратата. Такъв беше Долф, не обичаше да влияе на хората си. Но, честно казано, в случая бе доста ненадейно. Нямах време да придам на лицето си професионално изражение. И когато се срещнах очи в очи с тази жена, все още изглеждах малко изненадана.

Първите ми впечатления от нея бяха, че има големи сини очи, копирени руси коси, изящни черти на лицето и че е висока. Дори седнала, високият ѝ ръст бе очевиден. Много малко жени умеят да бъдат едновременно високи и фини, но тя беше точно такава.

— Госпожице Вики Пиърс, това е Анита Блейк. Бих искал да ѝ разкажете какво се случи.

Госпожица Пиърс премигна с големите си сини очи, пълни със сълзи, готови всеки момент да се търкулнат. Не се стичаха, забележете, но блестяха. Тя ги попиваше със салфетка. На шията ѝ имаше лепенка.

— Сержант Стор, вече няколко пъти ви разказах всичко. — По бузата ѝ се търкулна сълза. — Толкова съм уморена, прекарах такава ужасна нощ. Пак ли трябва да разказвам?

Тя се наведе към него на стола си, склучила ръце пред себе си, почти умолително. Притегателната сила на очите ѝ би обезоръжила почти всеки мъж. Дори беше жалко, че целият този спектакъл е изигран пред коравосърдечния Долф.

— Само още един път, за госпожице Блейк — каза той.

Тя отмести поглед от мен към Зебровски.

— Моля ви, толкова съм уморена.

Зебровски се облегна на стената.

— Тук той е шефът.

Опитът ѝ да използва женския си чар се оказа несполучлив. Само с едно мигване на сините си очи с невинен като на дете поглед тя превключи на режим „женска солидарност“.

— Вие сте жена. Знаете какво означава да сте сама сред всички тези... — гласът ѝ спадна до шепот, — мъже — сведе поглед към масата и когато го вдигна, по прекрасната ѝ кожа се стичаха истински сълзи.

Изпълнението ѝ заслужаваше „Оскар“. Прииска ми се да изръкопляскам, но реших първо да проявя съчувствие. Щеше да има достатъчно време за сарказъм.

Заобиколих масата и се облегнах на нея, но не седнах. Деляха ме само няколко сантиметра от тази жена — почти бях нахлула в личното ѝ пространство. Потупах я по рамото и се усмихнах, макар и да не бях чак толкова добра актриса, че да се просълзя.

— Вие вече не сте сама, госпожице Пиърс, аз съм тук. Моля, разкажете ми какво ви се случи.

— Адвокат ли сте? — попита тя.

Ако тя поискаше адвокат и проявеше настойчивост да го получи, с беседата щеше да е свършено. Аз заставах на колене пред нея, хванах треперещите ѝ ръце, погледнах я в очите. Не можех да наподобя съчувствие, но интересът ми беше непресторен. Отделих ѝ цялото си внимание. Вторачих се в лицето ѝ така, сякаш се опитвах да го запомня за цял живот, и казах:

— Вики, моля те, позволи ми да ти помогна.

Ръцете ѝ изведнъж престанаха да треперят под моите. Загледа ме с големите си очи, като кошута, надушила оръжието, но смятаща, че ако застине неподвижно, то няма да възпроизведе изстрел. Кимна, по-скоро на себе си, отколкото на мене, после стисна ръцете ми и лицето ѝ беше самата искреност.

— Колата ми се повреди и влязох в бара на ресторанта да телефонирам — тя наведе глава и престана да ме гледа в очите. — Не биваше да ходя там. Ако жена влезе в бар сама, просто си търси белята. Но никъде наблизко нямаше телефон.

— Имаш право да ходиш, където искаш и когато искаш, Вики. Никой не може да ти отнеме това право, ако и да си жена.

Не ми се налагаше да се правя на възмутена.

Тя отново ме погледна изпитателно. Почти видях как се задвижиха зъбните колела в главата ѝ. Помисли си, че съм ѝ вече в джоба. Господи, твърде млада беше.

Пръстите ѝ се вкопчиха в дланта ми. Те леко трепереха.

— Обадох се на един приятел да дойде да погледне колата. Аз съм студентка и не разполагам с много пари, затова не исках да се обадя веднага в гаража, преди приятелят ми да погледне. Надявах се, че той ще може да я поправи.

Тя доброволно издаваше твърде много информация. Вече се оправдаваше. Или просто беше повторила многократно тази история... Едва ли.

— Аз бих сторила същото — рекох. И наистина бих постъпила така.

Тя стисна ръцете ми, наведе се още повече към мен и заразправя с по-голямо увлечение.

— Този мъж беше там, в бара. Изглеждаше симпатичен. Поговорихме си и той ме покани да поседна с него. Казах му, че очаквам приятеля си, а той кимна с думите, че иска просто да си поприказваме — тя пак сведе поглед.

— Той каза, че никога не е виждал по-красива кожа от моята — тя пак ме погледна. — Нали разбирате, беше толкова романтично!

Беше толкова репетирано.

— Продължавай, слушам те.

— Позволих му да ми поръча питие. Знам, че не биваше — тя попи сълзите си с кърпичката. — Попитах го има ли нещо против да

запаля цигара и той отвърна, че няма.

До лакътя ѝ имаше пепелник, пълен с угарки. Нито Зебровски пушеше, нито Долф, значи малката Вики беше заклетата пушачка.

— Той обгърна с ръка раменете ми и се наведе към мен. Помислих си, че иска да ме целуне — тя се обля в сълзи, леко се прегърби, раменете ѝ трепереха. — Ухапа ме по шията. Кълна се, че до този миг дори не подозирах, че е вампир.

Тя ме погледна на няколко сантиметра от мен, излъчвайки искреност.

Аз я потупах по ръката.

— Мнозина не могат да различат вампир от човек. Особено ако вампирът се е нахранил.

— Ако се е нахранил? — Тя мигна недоумяващо.

— Ако вампирът се е напил с кръв, той повече прилича на човек.

— А! — кимна тя.

— Какво направи, когато той те ухапа?

— Плиснах уискито в лицето му и го запалих със запалката си.

— Какво запали? — попитах аз. — Уискито или вампира?

— И уискито, и вампира — отвърна тя.

— Вампирите се възпламеняват много лесно. Той гореше добре, нали?

— Не знаех, че така ще пламне. Хората просто не горят така.

— Да. Наистина не горят.

— Разкрещях се и се дръпнах от него. И точно тогава влезе приятелят ми. Хората се развикаха. Ужасно беше.

— Да, представям си.

Тя ме гледаше. В очите ѝ се четеше искреност, но не и ужас от онова, което беше направила. Нямаше и разкаяние. Тя внезапно стисна ръката ми, много силно, сякаш искаше да ме накара да разбера.

— Трябваше да се защитя.

Поставих ръката си върху нейната и се усмигнах.

— Какво те накара да запалиш уискито, след като го плисна в лицето му?

— Спомних си, че вампирите се боят от огън.

— Но ако се плисне спиртно питие в лицето на човек и се запали, ще изгори само течността. Ще лумне пламък и след малко ще угасне.

После човекът ще те остави на мира, защото ще изпитва болка. Не се ли боеше да не ядосаш вампира?

— Но вампирите много лесно се възпламеняват, както сама казахте — рече Вики.

Усмихнах се още по-широко.

— Значи ти си знаела, че той ще пламне?

— Да — каза тя, вкопчена в ръката ми, сякаш искаше да ме накара да разбера в какво бедствено положение се намира.

— Аз си мислех, че вие не сте знаели, че вампирът ще пламне, госпожице Пиърс — намеси се Долф.

— Не знаех, докато той не се запали — отвърна тя.

— Вики, скъпа — погалих я по ръката, — ти току-що каза, че си знаела.

— Но вие първа го казахте.

— Вики, ти току-що каза, че си знаела, че той ще пламне, когато си го запалила.

— Не, не знаех — тя издърпа ръцете си от моите и изправи гръб на облегалката на стола. — Вие се опитвате да ме объркате.

— Не, Вики, ти сама се объркваш — поклатих глава аз и се отместих от нея, като все още я гледах в очите.

— Какво искате да кажете? — попита тя. През маниерите ѝ на безпомощна девойка се прокрадна злост.

— Какъв беше този бар? — попитах аз, сякаш не бях там само преди двайсет минути. На разпитите често се налага да се повтаряш.

— Какво? — попита тя.

— Как се нарича барът?

— Не си спомням.

— Долф?

— „Огнено жертвоприношение“ — припомни Долф.

— Всеизвестното свърталище на вампири — засмях се аз.

— Това не е във вампирския район — рече тя. — Откъде да знам, че е вампирски бар?

— Ами табелата отвън със снимка на Кристофър Лий в ролята на Дракула?

— Късно беше и всичко друго беше затворено.

— В университетското градче на Делмар в петък вечер? Хайде стига, Вики. Можеше и по-добре да го измислиш — казах аз.

Тя докосна лепенката на шията си с потрепваща, изящна ръка.

— Той ме ухапа. — Гласът ѝ затрепери и нови сълзи потекоха по страните ѝ.

Аз се върнах при нея, поставих ръка на облегалката на стола ѝ, наведох се към лицето ѝ и казах:

— Ти лъжеш, Вики.

Тя скри лицето си с ръце и избухна в плач. Поставих пръст под брадичката ѝ и я повдигнах.

— Добре се справяш, но недостатъчно добре.

Тя се изтръгна и скочи толкова рязко, че столът падна на пода.

— Аз бях нападната, а вие се опитвате да ме изкарате виновна! Вие сте жена. Мислех, че ще разберете.

— Престани да призоваваш към женска солидарност, Вики — поклатих глава аз. — Този номер няма да мине.

Тя дръпна рязко лепенката от шията си и я хвърли на пода.

— Ето, вижте, вижте какво ми направи той!

Ако тя очакваше да се смутя, не беше попаднала на подходящия човек. Приближих се към нея и наведох главата ѝ настрани. Следите от зъбите на вампира бяха съвсем пресни. Чисто, фино ухапване, без оток по млечнобялата ѝ кожа, без следи от смукане на кръв. Просто два прецизни белега от кучешки зъби.

Аз се отдалечих от нея.

— Плиснала си уискито в лицето му веднага, щом те е ухапал?

— Да. Не исках да ме докосва.

— Гаден вампир — усмихнах се аз. — Ходещ труп!

Какво пък, тя не говореше безсмислици.

— Благодаря, Вики. Благодаря ти, че си поговорихме.

Тръгнах към вратата и кимнах на Долф да ме последва. Зебровски остана с госпожица Пиърс.

Долф затвори вратата зад себе си.

— Ти видя в това ухапване нещо, което на мен ми убягна. Какво беше то? — попита той.

— Ако вампир забие в теб кучешките си зъби, но не успее да изпие много кръв, остават белези от смукането. Точно както кръвта ти смуче човек. Зъбите не са кухи, те само пробиват кожата, за да може вампирът да смуче кръв. Затова са толкова остри и малки. Ако вампирът смуче достатъчно дълго, той изсмуква кръвта от областта на

ухапването и почти не остават следи. Ако ухапването е станало бързо и смученето е било за кратко, не би останал такъв чист белег. Та мисълта ми е, че някой друг ѝ е причинил това по-рано и то е продължило доста повече от няколко секунди.

— Знаех, че лъже — каза Долф и поклати глава. — Но си мислех, че е блиснала в лицето му не уиски, а някаква друга течност. Мислех си, че е внесла в бара бензин или нещо подобно.

Поклатих глава.

— Ако вампир пламне, той ще гори, докато не го изгасят или не се превърне в пепел. Може да останат парчета от костите, но вампирите изгарят почти напълно. Дори отпечатъците от зъбите няма да помогнат за разпознаването.

— Барманът е измъкнал пожарогасител иззад барплота. Свидетелите казват, че е действал бързо.

— Да, браво на добрия славен Хари — кимнах аз. — Истинско чудо е, че вампирът е оцелял. Знаем, че много хора са категорично против вампирските заведения извън вампирския район. Дори е била подадена петиция и се подготвя нещо като общоградски митинг. Госпожица Пиърс ще бъде отлично потвърждение колко сериозни са опасностите от излизането на вампирите извън техния район.

— Собственикът на заведението каза, че тази лоша реклама може да го разори.

— О, да. Освен другото, може да има и личен мотив против този вампир. Може да не е точно на госпожица Синеока, а на някой неин познат, който би искал да го види мъртъв.

— Не е изключено тя да е член на „Хората преди всичко“. Те обичат да горят вампири.

— Фанатичният вампиромразец не би допуснал вампир толкова близо до шията си, както тя е сторила. Не. От „Хората преди всичко“ може да са ѝ платили да компрометира бара. А може да е член на „Хора против вампирите“ или дори на „Хората преди всичко“, но да не ярва в делото им. Ухапването свидетелства за това.

— А изключено ли е вампирът да е завладял съзнанието ѝ?

— Не мисля, но имам още интересни въпроси за другите свидетели.

— Например?

— Сигурни ли са, че въпросният вампир я е вкусил? Убедени ли са, че той я е ухапал? Попитай ги дали е миришела на кръв, когато е влязла.

— Не разбрах съвсем — каза Долф.

— Ако вече е имала ухапване, когато е влязла, то някои от посетителите може да са надушили миризмата. Може и да не са, раната беше съвсем чиста и вероятно затова вампирът е постъпил така. Ако само я беше ухапал и ако ѝ беше пуснал кръв, другите вампири щяха да я надушат.

Долф старателно записваше във верния си бележник.

— Значи е замесен и друг вампир?

— Той може да не е знаел какво е замислила. Аз бих проверила дали госпожицата няма любовник вампир или поне приятел, с когото се е срещнала. „Любовник“ е може би твърде силна дума за госпожица Пиърс. Аз бих проверила и дали случайно няма актьорска подготовка. Струва си да се провери какво точно учи в колежа.

— Проверих — отвърна Долф. — Занимавала се е с театрално изкуство.

— Защо съм ти аз? — усмихнах се. — Ти си се погрижил за всичко.

— Ухапването и фактът, че вампирите горят толкова лесно... — той поклати глава. — В книжките не пише за подобни щуротии.

— Никой не пише книжки за работата на полицията, Долф.

— Може би ти трябва да напишеш.

— Добре. Събраните от тебе данни за тази Пиърс ще са достатъчни да получиш извлечение от банковата ѝ сметка, нали?

— Ако се обърна към правилния съдия, да, може би.

— Нали разбираш, дори ако я съдят и признаят за виновна, вредата е вече нанесена. Петицията и митингът са насрочени за следващата седмица. Носят се слухове за нападението, а при разпространението им бързо ще направят от мухата слон.

Долф кимна.

— Нищо не можем да сторим.

— Можеш да отидеш и да разкажеш всичко, което знаеш за тази Вики.

— А защо ти не отидеш?

— Защото аз съм като вавилонската блудница за правоверните. Чукам се с главния кръволок. Няма да ми повярват, каквото и да им кажа.

— Нямам време да се шляя по митинги, Анита.

— Смяташ ли, че вампирските заведения трябва да бъдат отделени? — попитах аз.

— Не ми задавай такива въпроси, Анита. Отговорите няма да ти харесат.

Аз и не бих задавала. Долф смяташе вампирите за чудовища, от които обществото трябва да бъде защитавано. Донякъде бях съгласна с него. Но аз спях с едно от тези чудовища. Затова ми беше трудно да бъдем с Долф от една и съща страна на барикадата. Съгласихме се, че по този въпрос не сме постигнали съгласие. Така запазвахме разбирателството помежду ни и възможността за съвместна работа.

— Щом толкова мразиш вампирите, защо не повярва на казаното от госпожица Пиърс?

— Защото не съм глупак — отвърна Долф.

— Извинявай — рекох аз. — Съжалявам, че дори за миг си помислих, че личните чувства могат да влияят на работата ти. Ти никога не би допуснал такова нещо, нали?

— Не знам — усмихна се той. — Ти все пак не си зад решетките.

— Ако ти разполагаше с доказателство за извършено от мен закононарушение, напълно е възможно да се озова там.

— Да, възможно е — съгласи се той и усмивката изчезна от лицето му. Погледът му отново стана празен, поглед на ченге. — Какво ти е на ръката?

Погледнах бинтованата си ръка, сякаш я виждах за първи път.

— Злополука в кухнята.

— В кухнята — повтори той.

— Аха.

— Какво се случи?

— Порязах се с нож.

— Какво правеше?

Никога не готвех вкъщи и Долф го знаеше прекрасно.

— Режах салам — вдигнах към него същия като неговия празен поглед. Някога, не много отдавна, на лицето ми се изписваше всичко, всяка мисъл. Но сега не е така. Гледах право в лицето подозрителния

Долф и знаех, че моето лице нищо не издава. Единствено неговата непроницаемост можеше да наведе на мисълта, че лъжа. Но Долф знаеше, че лъжа. Нямах намерение да губя нито своето, нито неговото време, за да измисля правдоподобна лъжа. Защо да си правя труда?

Ние се гледахме един друг.

— Има кръв по чорапите ти, Анита. Сигурно е от салама.

— И още как — отвърнах аз и не можах да сдържа усмивката си.
— Можех да кажа, че съм била нападната, и тогава ти щеше да ме накараш да направя писмено изложение на случилото си.

Той въздъхна.

— Ах, ти, немирнице. Пак шикалкавиш. Явно си се забъркала в нещо тази нощ — той стисна юмруци, всеки от които беше голям почти колкото главата ми. — Бих те нахокал, но каква полза. Бих те вкарал в единична килия, да полежиш до сутринта — той се засмя, но не му беше весело. — Обаче в нищо не мога да те обвиня, нали така?

— В нищо не съм се провинила, Долф — казах аз и вдигнах ранената си ръка. — Направих услуга на един приятел, като съживих мъртвец. Трябваше да си порежа ръката, защото бе необходима кръв. Това е всичко.

— Самата истина ли?

Аз кимнах.

— А защо не ми каза веднага?

— Защото услугата беше безплатна. Ако Бърт разбере, че безплатно съживявам мъртвци, ще получи удар. Но ще повярва в историята със салама.

Долф се засмя.

— Той дори няма да попита как си се порязала. Няма да му е интересно.

— Така е — кимнах аз.

— В случай че в кухнята стане още по-напечено и се нуждаеш от помощ, не забравяй да позвъниш.

— Няма да забравя, Долф.

— Добре — той вдигна бележника си. — Анита, постарай се този месец да не убиваш никого. Дори при явна самозащита натръшкваш твърде много трупове и накрая ще те приберат на топло.

— Вече шест седмици никого не съм убивала — почти седем, по дяволите. Губя темпо.

— Последните двама бяха единствените, за които можехме да приведем доказателства, Анита — поклати глава той. — И двата пъти при самозащита. В единия случай имаше свидетели, но тялото на Харълд Гейнър така и не се намери. Само инвалидната му количка остана на гробището. А Доминга Салвадор все още се води безследно изчезнала.

Аз му се усмихнах.

— Говори се, че синьората се е върнала в Южна Америка.

— Инвалидната количка беше цялата в кръв, Анита.

— Нима?

— Късметът все някога ще ти изневери и аз няма да мога да ти помогна.

— Не съм и молила за помощ. Освен това, ако бъде приет новият закон, ще имам значка на федерален агент.

— Това, че си ченге, все едно от какъв вид, не означава, че не могат да те арестуват.

Мой ред беше да въздъхна.

— Уморена съм и искам да се прибера. Лека нощ, Долф.

Той ме гледа още няколко секунди и каза: „Лека нощ, Анита.“ После се върна в стаята за разпити и ме остави в коридора.

Долф никога не ми се беше сърдил, докато не разбра, че се срещам с Жан-Клод. Не знам дали сам си даваше сметка колко се промени отношението му към мен, но то наистина се промени. Имах връзка с вампир и той вече не ми се доверяваше, както преди.

Това ме ядосваше и натъжаваше. Ала още повече ми тежеше фактът, че преди по-малко от два месеца бих се съгласила с Долф. На човек, който спи с чудовища, не може да се има доверие. Но ето че аз го правех. Аз, Анита Блейк, се превърнах във вампирска стръв. Тъжно, много тъжно. Въобще не беше работа на Долф с кого се срещам, но не можех да го виня за отношението му към мен. То не ми харесваше, но не можех да роптая по този повод. Тоест можех, разбира се, но нямаше да бъде честно от моя страна.

Излязох, без да се отбия в главната квартира на полицейската група. Интересно колко ли време щяха да държат пингвините на бюрата си в очакване да се върна. При мисълта за всички тези глуповати наглед птици играчки, които седяха и чакаха завръщането ми, се поусмихнах, но не задълго. Проблемът не беше само в това, че

Долф ми нямаше доверие. Той бе добър полицаи, отличен следовател и ако действително се заемеше сериозно да търси улики, вероятно щеше да намери. Бог е свидетел, че моите несанкционирани убийства са напълно достатъчни да ме вкарат задълго зад решетките. Използвала бях способностите си за съживяване на мъртъвци, за да убивам хора. Ако това се докажеше, то автоматически щеше да доведе до смъртна присъда. А смъртната присъда над някой, който си е служил с магия, за да убива, съвсем не е като тази, която получава убиецът с брадва. Човек, който е насякъл цялото си семейството, може да прекара в строг тъмничен затвор следващите петнайсет години и през това време непрекъснато да подава молби за помилване. Но при убийство с помощта на магия молбите за помилване не се разглеждат. Процесът, осъждането и изпълнението на смъртната присъда стават в рамките на шест седмици, но обикновено по-малко.

Тъмничарите се боят от магии и не обичат да държат дълго при себе си вещици и други подобни. В щата Мейн затворили един магьосник и той призовал демони при себе си в килията. Не знам как са го оставили сам толкова дълго, че да успее да изпълни този ритуал. Онези, които били там и направили този гаф, вече не са сред живите и няма как да бъдат разпитани. Главите им така и не били намерени. Дори на мен не ми беше по силите да ги съживя и да ги накарам да говорят или да напишат какво им се е случило. Пълна бъркотия.

Магьосникът избягал, но по-късно го хванали с помощта на бели вещици и, колкото и да е странно, на група местни сатанисти. Никой от онези, които практикуват магия, не обича отцепниците. Всички те вредят на репутацията ни. За последен път в тази страна са изгорили жива вещица през 1953-а година. Казвала се е Агнес Симпсън. Виждала съм черно-бели фотографии от екзекуцията ѝ. Всеки, който е изучавал нещо противоестественно, е попадал на нейна снимка поне в един учебник. Спомням си една, на която лицето ѝ е още недокоснато от огъня, бледо, макар че дори от разстояние беше очевиден обхваналият я ужас. Дългите ѝ черни коси бяха развени от потока на жегата, но все още не се бяха запалили. Само нощницата и халатът ѝ бяха пламнали. Жената бе отметнала назад главата си и пищеше от ужас и болка. Фотографията бе получила „Пулицър“. Останалите снимки не са много популярни. На тях е показано последователно как тя гори, овъглява се и умира.

Не разбирам само как е било възможно да стоиш там спокойно и да снимаш. Може наградата „Пулицър“ да е талисман против кошмарите. А може и да не е, знае ли човек.

Добрах се до паркинга край жилищната сграда, в чийто сутерен беше тайната болница. Наближаваше пет сутринта. Зората се промъкваше през мрака, както студена ръка пори вятъра. Небето беше сиво посивяло, хванато между светлината и тъмата. Близко беше онази колеблива граница между деня и нощта, когато вампирите все още са активни и могат да ти разкъсат гърлото мигове след изгрева на слънцето.

Пред сградата спря такси. От него слезе висока жена с много късо подстригана руса коса, много къса пола и кожено яке, без обувки. След нея излезе Зейн. Някой беше платил гаранция за него и този някой не бях аз, следователно той се намираше под нежното покровителство на Господаря на зверовете. Само по щастливо стечение на обстоятелствата не беше присъствал при измъчването на Силви. Ако бе отказал, щеше да пострада още по-зле. Ако се беше съгласил, щеше да ми се наложи да го убия. Щях да се окажа в много неудобно положение.

Зейн забеляза, че вървя към него. Отново си бях облякла дългото палто с всичкото оръжие по него. Той ми махна с ръка и се усмихна. Беше само с блестящ черен панталон от винил, плътно обгърнал краката му, и с ботуши. А да, и с метална халка, прокарана през едното му зърно. Аксесоарите са си важно нещо.

Високата жена ме гледаше и явно не беше във възторг от срещата ни. Погледът ѝ не беше враждебен, но не беше и дружелюбен. Шофьорът на таксито каза нещо, тя извади от джоба си пачка банкноти и му плати.

Таксито замина. От него не слязоха нито Вивиан, новата играчка на Господаря на зверовете, докато той е в града, нито Грегъри, братът на Стивън с неговата пробудила се съвест. Не ми достигаха поне още двама леопардлаци. Какво става?

Зейн тръгна към мен, сякаш бяхме стари приятели.

— Казах ти, Шери, тя е нашата алфа, наш *leopard lionne*. Знаех, че тя ще ни спаси.

Той падна на колене пред мен. Дясната ми ръка беше в джоба и стискаше браунинга, така че му се налагаше да поеме лявата. Достатъчно дълго бях общувала с върколаци, за да знам, че положението на алфа е свързано с докосвания и опипвания. Върколаците, също като животните, в които понякога се превръщат, се нуждаят от докосването за по-голяма сигурност. Затова аз не се съпротивлявах, но свалих предпазителя на браунинга.

Зейн хвана ръката ми внимателно, почти благоговейно. Притисна буза към пръстите ми и се потърка, както правят котките. Усетих как лизна опакото на дланта ми и предпазливо дръпнах ръката си. Струваше ми доста усилия да не отрия ръката си в палтото.

Високата блондинка, Шери, ако правилно бях разбрала, просто ме гледаше.

— Тя не спаси всички наши.

Гласът ѝ беше поразително нисък контраалт. Мъркаше като котка, дори в човешкия си облик.

— Къде са Вивиан и Грегъри? — попитах.

Тя посочи натам, откъдето бяха дошли.

— Там са. Все още са там.

— Договорката беше да освободят всичките ми хора.

Зейн скочи на крака толкова бързо, че сърцето ми подскочи и машинално плъзнах пръст към спусъка. Поставих браунинга на предпазител и извадих ръката си от джоба. Те не се канеха да ме нападнат, но ако Зейн не престанеше да скача около мен като пънк версия на Тигъра от „Мечо Пух“, можеше случайно да натисна спусъка. Обикновено бях по-добре с нервите.

— Господарят на зверовете каза, че всеки, който те признава за доминант, може да си отиде, ако е в състояние да върви. Но той вече се постара Вивиан и Грегъри да не могат да ходят.

Стомахът ми се сви на топка.

— Какво имаш предвид?

— Когато си тръгнахме, Вивиан беше в безсъзнание — каза Шери и сведе поглед — Грегъри се опита да пълзи след нас, но не можеше, защото беше осакатен — тя вдигна очи, пълни със сълзи. — Той викаше след нас. Молеше ни да не го зарязваме — тя избърза

сълзите с гневно движение на ръката си. — Но аз го изоставих. Той така виеше, а аз го изоставих, защото повече от всичко на света исках да се измъкна оттам дори това да означаваше да останат там приятелите ми и да бъдат измъчвани, насилвани и убивани.

Тя скри лицето си с ръце и зариди. Зейн се приближи към нея и я прегърна.

— Габриел също нямаше да успее да спаси всички. Тя направи всичко по силите си.

— Как пък не — казах аз.

Зейн ме погледна и потърка лице о шията на Шери, но погледът му беше сериозен. Той беше много доволен, че е останал жив, но не искаше да зарежем другите.

— Трябва да се обадя по телефона.

Влязох в сградата и след няколко секунди те ме последваха. Позвъних на същия номер, на който преди се бях обадила на Жан-Клод. До разсъмването оставаха няколко минути и той вероятно все още беше на крак.

Жан-Клод вдигна слушалката толкова бързо, сякаш очакваше да позвъня.

— *Oui, ma petite.*

— Грегъри и Вивиан не са успели да се измъкнат. Мислех, че си се договорил за всички.

— Другите принудиха Падма да се съгласи, но той постави условие: всеки, който иска да си тръгне, трябва да го направи със собствените си крака. Знаех какво е намислил, но това бяха най-добрите условия, които можах да договоря. Моля те, повярвай ми.

— Добре, но аз няма да ги изоставя. Ако Падма ще се прави на хитрец, и ние го умеем не по-зле.

— Какво смяташ да правиш, *ma petite*?

— Ще се върна там и ще им помогна да се измъкнат. Нали Падма не е казал, че трябва да се измъкнат без чужда помощ?

— Не е — тежко въздъхна Жан-Клод. — Разсъмването застрашително приближава, *ma petite*. Ако си длъжна да сториш това, почакай поне два часа. Толкова ще са достатъчни да заспят дори най-могъщите от нас, но не чакай по-дълго. Не знам колко съм е необходим на членовете на Съвета. Може да се събудят много скоро.

— Ще почакам два часа.

— Ще ти изпратя някои от вълците. Ако Падма спи, те ще ти бъдат от полза.

— Чудесно.

— Трябва да тръгвам.

Телефонът замлъкна и аз почувствах, че слънцето се показва над хоризонта. Усецах как над мен се стоварва огромна тежест и само след миг ми стана трудно да дишам, тялото ми сякаш натежа с няколко тона. После това усещане премина и разбрах, че Жан-Клод се е отдал на дневния си покой. Дори с три знака, по-рано не бях усещала нищо подобно. Знаех, че Жан-Клод ме защитава от онова, което можеше да ме накара да почувствам третия знак. Той защитаваше дори Ричард. От нас тримата Жан-Клод знаеше най-много за знаците — как да ги използва, как да не ги използва и какво всъщност означават. Няколко месеца се занимавах с това и вече не задавах много въпроси. Понякога си мислех, че не искам да знам отговорите. И, ако се вярва на Жан-Клод, Ричард също не искаше да ги знае. Вампирът просто беше безкрайно търпелив с нас, като родител с умствено изостанали деца.

Шери се облегна на стената, кръстосала ръце на корема си. Тя не носеше нищо под коженото си яке. Изражението на очите ѝ издаваше предпазливост, сякаш неведнъж и доста неприятно я бяха разочаровали.

— Възнамеряваш да се върнеш за тях. Защо?

Зейн седеше до краката ѝ, опрял гръб на стената.

— Защото тя е нашата алфа.

Шери поклати глава.

— Защо ще рискуваш живота си за двама, които дори не познаваш? Аз те признах за доминант, защото исках да се измъкна оттам, но не вярвам в това. Защо ти е да се връщаш там?

Не знаех как да ѝ обясня.

— Те очакват да ги спася.

— Е, и?

— Ами ще се опитам.

— Защо?

— Защото — въздъхнах — ... защото не мога да забравя умолителния поглед на Вивиан и синините по тялото ѝ. Защото Грегъри е викал и е молил да не го изоставяте. Защото Падма ще ги измъчва още по-жестоко, тъй като смята, че като причинява болка на

тях, причинява болка и на мен — поклатих глава. — Сега искам да поспя няколко часа. Предлагам ви да сторите същото. Но не сте длъжни да идвате с мен. Тази работа е на доброволни начала.

— Не искам да се връщам там — рече Шери.

— Тогава недей.

— Аз ще дойда — обади се Зейн. Почти се усмигнах в отговор.

— Бях почти сигурна за теб.

Лежах на тясното болнично легло в една от свободните стаи. Вечерната ми рокля висеше на единствения в стаята стол, който бях поставила под дръжката на вратата, за да я подпра. Бравата не ми се видя особено здрава. Ако някой сериозно решише да влезе в стаята, столът нямаше да го спре, но щеше да ми осигури няколко секунди, за да се прицеля. Бях взела душ и бях изхвърлила изцапаните с кръв чорапи. Лежах само по бельо. Дори болничен халат нямаше. Заспах в непривичното легло, притиснала чаршафа към гърдите си и с файърстара под възглавницата. Автоматът беше под леглото. Не мислех, че ще ми потрябва, но къде другаде да го скрия?

Присъни ми се нещо. Изгубила се бях в изоставена къща и търсех котенца. Котенцата жално мяукаха, а в тъмнината имаше змии, които ги ядяха. Не беше нужно да съм Фройд, за да изтълкувам съня. Щом разбрах, че това е сън и какво означава, мигом се събудих. Лежах и гледах нагоре в мрака. Чаршафите се бяха смъкнали и бях почти гола.

Чувствах как цялото ми тяло пулсира. Сякаш в съня си се бях надбягвала с някого. Под гърдите ми бе избила пот. Нещо не беше наред.

Седнах в леглото и придърпах чаршафа върху себе си, макар че не ми беше хладно. В детството си мислех, че ако се покрива, чудовищата в шкафа и под леглото няма да могат да се доберат до мен. И винаги, когато се будя от кошмар, първо се вкопчвам в чаршафа, дори да е много горещо. Разбира се, сега бях в сутерен, където работеше климатик и не беше горещо. Тогава защо тялото ми трепереше така, сякаш имах треска?

Пъхнах ръка под възглавницата и извадих файърстара. С пистолет в ръка се почувствах по-добре. Но ако просто бях изплашена от този сън, по-късно щях да се чувствам глупаво.

Седях и напрягах слух в мрака, преди да включа осветлението. Ако в коридора имаше някой, той щеше да забележи ивицата

светлината под вратата. Ако се канеше да ме нападне внезапно, не биваше да я вижда. Все още не.

Нещо се движеше към мен по коридора. Вихър от енергия, от топлина заигра по тялото ми като длан. Сякаш срещу мен се надигаше буря и от пронизващите мълнии въздухът беше наситен с електричество. Щракнах предпазителя на файърстара и внезапно разбрах кой е. Към мен решително крачеше Ричард. Приближаваше като развилнял се ураган.

Спуснах пак предпазителя, но не оставих пистолета. Ричард беше много ядосан и аз го усещах. Един път, в пристъп на гняв, той хвърли пред очите ми цяла голяма спалня от масивен дъб, сякаш беше от картон. Предпочитах пистолетът да ми е под ръка, просто за всеки случай. Не можех да не се презирам за това, но моралните терзания не бяха толкова силни, че да го прибера. Включих осветлението и замигах от силната светлина. Стомахът ме присви. Не исках да видя Ричард. Не знаех какво да му кажа след нощта, когато за пръв път преспях с Жан-Клод. Тогава бях избягала от Ричард, от онова, в което той се превръщаше при пълнолуние. Бях избягала от звяра Ричард.

Отидох боса до стола и събрах дрехите си. Оставих пистолета до мен на кревата и се заборичках със сутиена без презрамки, когато долових мириса на лосиона на Ричард. Под вратата нахлу въздух и аз разбрах, че се движи неговото тяло. Лосионът му не беше твърде силен и не би следвало да го долавям. Изведнъж разбрах, сякаш някой ми го прошепна в ухото, че Ричард също ме надушва през вратата и знае, че съм се парфюмирала с „Оскар де ла Рента“ за Жан-Клод.

Почувствах как леко блъсва вратата с върховете на пръстите си и вдишва дълбоко мириса на моето тяло.

Какво, по дяволите, ставаше? Ние бяхме свързани вече два месеца и през това време аз не бях долавяла нищо подобно — нито с Ричард, нито с Жан-Клод.

До болка познатият ми глас на Ричард прозвуча:

— Анита, трябва да поговорим.

В гласа му, в цялото му тяло се усещаше гняв, дори ярост. Той беше като мълния, която всеки момент щеше да порази вратата.

— Обличам се — извиках аз. Чух го, че крачи пред вратата.

— Знам. Чувствам те. Какво става с нас?

Ако съществуват многозначителни въпроси, този беше такъв. Интересно дали той чувстваше ръцете ми, както аз бях почувствала неговите преди малко?

— Откакто сме свързани от триумвирата, никога не сме били толкова близко един до друг на разсъмване, колкото сме сега. И Жан-Клод не е тук да ни служи за буфер.

Надявах се, че е точно така. В противен случай оставаше само един вариант — Съветът да е сторил нещо с нашите знаци. Едва ли, но нямаше да знаем със сигурност, докато не питаме Жан-Клод. По дяволите!

Ричард натисна дръжката на вратата.

— Защо толкова се бавиш?

— Почти съм готова — отвърнах, докато навличах роклята. Всъщност от цялото ми облекло тя беше най-лесна за обличане. Обувките не бяха удобни за носене без чорапи, но боса пък съвсем не бих се чувствала готова. Не знам как да го обясня, но с обувки някак ми беше по-добре.

Отместих стола, отключих вратата и твърде бързо отстъпих назад, към отсрещната стена. Сложих ръце зад себе си, все още държейки пистолета. Ричард едва ли щеше да ме нападне, но никога не бях го усещала такъв. Гневът му гореше като огнено кълбо под лъжичката ми.

Той отвори вратата съвсем внимателно, сякаш обмисляше всяко свое движение. Самообладанието му беше тънката линия между мен и неговата ярост.

На ръст беше метър и осемдесет и пет, широкоплещест, с високи скули и меки чувствени устни. Имаше трапчинка на брадичката и, общо взето, беше доста красив. Очите му бяха с все същия шоколадов цвят, само болката в тях беше нова. Косите му падаха на раменете на гъста вълна и бяха с такъв примесен с мед и злато кестеняв цвят, че за него трябваше да се измисли отделно название. Кестеняви е скучна дума, а косите му не бяха такива. Някога обожавах да прокарвам пръсти през тях, да ги загребвам с длани, докато се целуваме.

Той носеше кървавочервена риза без ръкави, която излагаше на показ мускулестите му ръце и рамене. Знаех, че всеки сантиметър от тялото му е с приятен кехлибарен загар. Всъщност не беше загар, а просто естественият цвят на кожата му.

Сърцето ми затупка в гърлото, но не от страх. Ричард ме разглеждаше в черната ми вечерна рокля. Почистила бях грима от лицето си, косата ми не беше сресана и чувствах как тялото му реагира на вида ми. Усещах го като вихър вътре в себе си. Наложих се да затворя очи, за да не гледам джинсите му и да проверя дали усещанията не ме лъжат.

Когато погледнах, той не беше помръднал. Просто стоеше в сред стаята, стиснал юмруци, и дишаше малко по-тежко. Погледът му гореше диво, бялото на очите се открояваше — като на кон, който всеки момент ще се понесе в лудешки бяг.

Намерих сили да промълвя бездиханно:

— Каза, че трябва да поговорим. Е, говори.

Чувствах биенето на сърцето на Ричард, надигането и отпускането на гърдите му — сякаш тялото му беше мое. Бях имала такива моменти с Жан-Клод, ала никога с Ричард. Ако бяхме продължили да се срещаме, това щеше да е интригуващо. Сега бе просто смуцаващо.

Ръцете му се поотпуснаха, той разтвори пръсти, борейки се с желанието пак да ги свие в юмруци.

— Жан-Клод каза, че ни защитава един от друг. Държи ни на разстояние, докато не сме готови за тази близост. Досега не му вярвах.

Аз кимнах.

— Да, твърде неловко е.

Той се усмихна и поклати глава, но погледът му остана все така гневен.

— Неловко ли? Само това ли изпитваш, Анита? Неловко ли ти е?

— Ричард, ти сам знаеш какво чувствам сега. И сам можеш да си отговориш на глупавия въпрос.

Той затвори очи, склучи ръце пред гърдите си и притисна дланите си с такава сила, че ръцете му затрепериха, а мускулите се изопнаха.

Почувствах как се отдръпна от мен, макар че тази дума не предава напълно усещането. Той сякаш издигна стена, мислена преграда между нас. Някой трябваше да го направи, но на мен дори не ми беше хрумвало да опитам. Видът на тялото му и моето усещане за него ме бяха превърнали в един трептящ хормон. Не, това не можеше да се опише с думи.

Гледах как тялото му се освобождава от напрежението, мускул след мускул. Той бавно, почти като след сън, отвори очи и беше спокоен и умиротворен. Никога не съм владеела толкова добре медитацията.

Ричард отпусна ръце и ме погледна.

— Така по-добре ли е?

— Да, благодаря — кимнах аз.

Той поклати глава.

— Не ми благодари. Трябваше или да се взема в ръце, или да избягам с вой.

Стояхме и се гледахме. Мълчанието надвисваше като тежка завеса.

— Какво искаш, Ричард?

Той се засмя сподавено, така че цялата се изчервих.

— Знаеш какво имам предвид.

— Да. Знам. Докато не бях в града, ти си се провъзгласила за лупа.

— Стивън ли имаш предвид?

— Нямахме право да вървиш срещу изрични заповеди на Силви — кимна той. — Аз поверих командването на нея, не на теб.

— Тя му отказа защитата на глутницата. Знаеш ли какво означава това?

— Знам по-добре от теб. Без защитата на доминант, той е плячка за всеки, който го поиска, като леопардлаците, след като ти уби Габриел.

Аз се отдръпнах от стената.

— Ако ми беше казал какво ще се случи с тях, щях да им помогна, Ричард.

— Наистина ли? — попита той и посочи пистолета в ръката ми. — Или просто щеше да ги убиеш?

— Не, Силви искаше да го направи, не аз.

Но аз стоях с пистолет в ръка и не можех да измисля елегантен начин да го махна.

— Знам колко мразиш върколаците, Анита. Смятах, че не даваш пет пари за тях и всички така смятаха, иначе все някой щеше да ти го каже. Всички мислеха, че това не те вълнува и че щом си могла да

низвергнеш любимия си само защото веднъж месечно се превръща в чудовище, тогава какво да говорим за онези, които не познаваш?

Той беше преднамерено жесток. Никога не го бях виждала да прави нещо само за да уязви някого, да извади ножа от раната и после да го забие още по-дълбоко. Това беше дребнавост, а Ричард никога не бе дребнав.

— Много добре знаеш, че нещата не стояха така.

— Наистина ли? — той седна на леглото и сграбчи с две ръце чаршафа. Вдигна го към лицето си и вдиша дълбоко, при което ме гледаше с гняв. — Твоят мирис все още ми действа като наркотик и те мразя за това.

— Само преди няколко минути бях в главата ти, Ричард, не си ли спомняш? Ти не ме мразиш. Нямах да е толкова болезнено, ако ме мразеше.

Той отпусна чаршафа на коленете си и го смачка в юмруците си.

— Любовта не е по-силна от всичко, нали?

— Не е — кимнах аз.

Той стана поривисто и закрачи из стаята в тесен кръг. Накрая спря пред мен. Вече нямаше „магия“, просто двама души, застанали един срещу друг. Но все още ми беше трудно да съм толкова близо до него. Тежко ми беше да знам, че вече не бива да го докосвам. По дяволите, не би трябвало да е толкова тежко. Аз бях направила своя избор.

— Ти никога не си ми била любовница, не ми беше дори приятелка. Не си върколак. Не можеш да бъдеш моя лупа.

— Наистина ли ми се сърдиш, задето спасих Стивън?

— Ти заповяда на членовете на глутницата да защитават него и леопардлака. Заплаши ги със смърт, ако не ти се подчинят. Нямах такова право.

— Самият ти ми го даде, когато ме направи лупа — с жест му казах да не ме прекъсва. — И независимо дали ти харесва, или не, добре направи, че ми даде възможност да имам определено влияние при решаването на проблемите. Ако не бях отишла да му помогна, сега Стивън можеше да е мъртъв. А Зейн щеше да е направил още по-голямо меле в болницата. На ликантропите вече им стигат лошите отзиви в пресата.

— Анита, ние сме чудовища, а за чудовищата не се пише нищо хубаво.

— Ти сам не го вярваш.

— Ти вярваш, че сме чудовища, Анита. Доказа го. Би предпочела да преспиш с труп, отколкото да ми позволиш да те докосна.

— Какво искаш да чуеш от мен, Ричард? Да кажа, че съжалявам, че не можах да се справя? Съжалявам. И че ми е неловко, задето избягах в леглото на Жан-Клод? Да, неловко ми е. И че мнението ми за самата мен не е добро, откакто съм неспособна да те обичам, след като видях какво направи с Маркус?

— Ти искаше да го убия.

— Да, така е, ако не го беше убил, той щеше да убие теб. Но не съм ти казвала, че искам да го изядеш.

— Когато член на глутницата загине в схватка за лидерство, всички пируваме. Това е начин да се приеме неговата енергия. Маркус и Рейна няма да изчезнат напълно, докато е жива глутницата.

— Вие и Рейна ли изядохте?

— А според теб къде се дянаха телата? Нали не смяташ, че твоите приятели от полицията са ги скрили?

— Мислех, че Жан-Клод е уредил това.

— Така си и беше, но мръсната работа я свърши глутницата. Вампирите не се интересуват от тялото, ако е вече изстинало. Ако кръвта не е топла, не го искат.

Почти бях на път да го попитам топло месо ли харесва или студено, но овреме се спрях. Всъщност не исках да знам отговора. Целият този разговор не водеше натам, накъдето ми се искаше. Погледнах часовника си.

— Ричард, време е да вървя.

— Да отидеш да спасиш своите леопарди ли?

Погледнах го в очите.

— Да.

— Затова съм тук. За да те подкрепям.

— Тази идея на Жан-Клод ли е?

— Силви ми каза, че Грегъри отказал да я измъчва. Каквото и да правеха, когато беше жив Габриел, те са ликантропи, а ние помагаме на своите, дори да не са ликои.

— Леопардлаците също ли имат измислено название за себе си?
— попитах аз.

Той кимна.

— Наричат себе си парди. Върколаците са ликои, а леопардите са парди.

Минах покрай него и рамото ми се отърка в голата му ръка. Косъмчетата по тялото ми бяха настръхнали от това съприкосновение, сякаш то беше много по-интимно. Но вече свиквах. Бях направила своя избор, колкото и да бях смутена. Да, аз все още желяех Ричард, дори го обичах. Но бях избрала вампира, а не е възможно да имаш едновременно вампир и върколак.

Извадих автомата изпод леглото и поставих ремъка през рамо.

— Жан-Клод каза, че не трябва никого да убиваме — отбеляза Ричард.

— Той знае ли, че си тук? — попитах аз.

Ричард кимна.

Усмихнах се, ала не много радостно.

— Той не ти ли каза? — попита Ричард.

— Не.

Ние отново се погледнахме.

— Не можеш да му имаш доверие, Анита, и ти го знаеш.

— Ти доброволно му позволи да ти постави първия знак. Каквото правех, Ричард, го правех, за да спася и двамата ви. И неговия живот, и твоя. Ако ти наистина смяташе, че той е така дяволски ненадежден, защо ни свърза с него?

Ричард извърна поглед.

— Не мислех, че ще те изгубя — почти прошепна.

— Излез и почакай в коридора, Ричард.

— Защо?

— Не съм довършила тоалета си.

Погледът му се плъзна по краката ми, тъй бели в сравнение с черната рокля и черните обувки.

— Чорапите — тихо каза той.

— Всъщност още един кобур. Чорапите бяха изхвърлени снощи. А сега излез, ако обичаш.

Той излезе, без дори да направи последна язвителна забележка. Явен напредък. Когато затвори вратата, аз седнах на леглото, макар че

друго се канех да правя. Да се върна за леопардите — тази идея вече не беше добра. Да се върна и Ричард да дойде с мен за подкрепа — това беше още по-зле. Но така трябваше да направим. Не можех да му заповядам да си остане вкъщи. При това наистина имах нужда от подкрепа. Колкото и трудно да ми беше в негово присъствие, той бе един от най-силните върколаци, които познавах. Ако не го мъчеше съвестта му с размерите на Роуд Айланд, той би бил много опасен. Разбира се, Маркус навярно би казал, че Ричард и така си е доста опасен. И щеше да е прав.

Пътувахме с джипа на Ричард към „Цирка“. Аз седях до него, но със същия успех можеше и да не съм там. Той нито ме поглеждаше, нито ме заговаряше. Но тялото му беше доста напрегнато и го издаваше. Знаеше, че съм там.

Шери и Зейн пътуваха на задната седалка. Когато Шери се качи в колата, аз се удивих. Бялото на очите ѝ святкаше, а клепачите ѝ потрепваха като от нервен тик. Тя изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да изпадне в безсъзнание. Зейн се държеше както обикновено — усмихваше се, поглеждаше крадешком. Както обикновено ли? Тази мисъл ме развесели. Та аз го бях видяла за първи път преди по-малко от едно денонощие и нямаше как да знам какво е „обикновено“ за него.

Шери беше потънала в седалката и бе обхванала с ръце раменете си. Тя бавно се свиваше на малко кълбо. Познавах я още по-малко и от Зейн, но такова поведение не беше обичайно за никого.

Обърнах се, колкото ми позволяваше предпазният колан, и попитах:

— Какво ти е, Шери?

Тя завъртя очи към мен, а после ги стисна. Поклати глава и още повече се сви. На бузата ѝ се образува прясна синина. Не беше изключено синината да е била там, когато видях Шери за първи път. Но не бях сигурна.

— Зейн, какво ѝ е?

— Бои се — отвърна той. Гласът му беше неутрален, но лицето му изразяваше нещо като злоба.

— Казах ѝ, че участието в тази работа е напълно доброволно. Тя не е длъжна да идва с нас.

— Кажи го на мистър Мачо. — Зейн гледаше тила на Ричард.

Обърнах се и погледнах Ричард. Той не отвърна на погледа ми.

— Ричард, какво става?

— Тя ще дойде с нас — отвърна той много спокойно.

— Защо?

— Защото аз казвам така.

— Дрън-дрън!

Тогава той понечи да ме погледне хладно, но в погледа му прозираше гняв.

— Ти си моята лупа, но аз все още съм Улфрик. Думата ми все още е закон.

— Майната ѝ на твоята дума. Няма да въвлечеш Шери в това само защото си ми ядосан.

Той стисна зъби толкова силно, че мускулите над долната му челюст изпъкнаха.

— И двамата предадоха своите. Сега отиват да поправят грешката си — гласът му беше все така тих, спокоен и предпазлив, сякаш той много се стараеше да се владее. Говореше като човек, който се бои да не се разкрещи.

— Погледни я, Ричард. Тя ще е повече от безполезна. Ще трябва и нея да защитаваме.

Той поклати глава.

— Никога не изоставяй своите, при никакви обстоятелства. Това е закон.

— Законът на глутницата, но тя не е в глутницата.

— Докато си моя лупа, Анита, всичко, което е твое, е и мое.

— Пълни глупости!

Той се усмихна, не, по-скоро се озъби.

— Права си, не всичко ми принадлежи.

Не разбрах веднага какво иска да каже, а след като разбрах, доста се смутих. Но проклета да съм, ако започна да му обяснявам, че друго имах предвид. Самият той знаеше това, просто се опитваше да ме извади от кожата. Майната му!

— Ти ли удари Шери?

Той изведнъж започна да следи много внимателно пътя, но стисна по-силно кормилото. Беше я ударил и не бе във възторг от постъпката си. Аз също не бях.

— Ти искаше да бъда силен. Е, желанието ти се сбъдна.

— Между силен и жесток има разлика, Ричард.

— Така ли? Никога не съм го знаел.

Помислих си, че има предвид мен. Но не можеше да ме накара дълго да се чувствам виновна. Иначе щях да полудея.

— Добре, ако онова, което е твое, е и мое, тогава обратното също е вярно.

Той ме погледна намръщен.

— Какво искаш да кажеш?

Приятно ми беше да виждам изписаното на лицето му смущение. Радвах се, че мога да обърна собствената му логика против самия него. Посвоему аз му бях толкова ядосана, колкото той на мен. Нямах неговите високи морални принципи, но и в канибал не се превръщах. Все пак и аз имах морални принципи.

— Щом ти можеш да принудиш Шери да пътува с нас, тогава аз мога да заповядам на глутницата да защитава Стивън. Мога да им заповядам да правят каквото поискам, за което е достатъчно положението ми на доминант.

— Не — рече той.

— Защо? — попитах.

— Защото аз казвам така.

Засмях се и дори на самата мен смехът ми се стори курвенски.

Той не можа да се сдържи. Развика се от досада и яд, протяжно и зловещо.

— Боже мой, Анита!

— Ако не постигнем незабавно някакъв компромис, ще се разкъсаме един друг — казах аз.

Той отново ме погледна, но вече не с гняв, а едва ли не с тревога.

— Ти спиш с вампира. Няма как да постигнем компромис.

— Ние тримата сме свързани един с друг много отдавна, Ричард. Трябва да намерим начин да живеем заедно.

Той се изсмя.

— Да живеем заедно? Мечтаеш си за дом, в който Жан-Клод е долу в сутерена, а пък аз съм вързан на верига на двора, така ли?

— Не съвсем, но ти трябва да спреш да мразиш себе си.

— Не мразя себе си, а теб.

Поклатих глава.

— Ако беше така, щях да те оставя на мира. Но ти ненавиждаш звяра в себе си, а той и ти сте едно.

Ричард спря джипа пред „Цирка“.

— Пристигнахме — рече, изключи двигателя и в колата настъпи тишина. — Шери може да почака тук.

— Благодаря, Ричард — казах аз.

Той поклати глава.

— Не ми благодари, Анита — после прекара длани по лицето си и поприглади с пръсти косата си. При тези движения мускулите на гърдите и ръцете му изглеждаха най-впечатляващо. Той не осъзнаваше, че и най-простите неща, които правеше, ме вълнуваха. — Не ми благодари.

Ричард излезе от колата.

Казах на Шери да седи тихо и да не си подава главата навън. Не биваше да им се дава повод да я хванат, докато спасяваме останалите. Това би обезсмислило самата цел на пътуването ни.

Зейн я целуна по челото, както се постъпва с малко дете, когато трябва да се успокои. Каза й, че всичко ще е наред и че аз ще успея да спася всички. Господи, дано да се окажеше прав.

Един човек, който явно очакваше Ричард, излезе да го посрещне. Пъхнах ръка в джоба на палтото си и щракнах предпазителя на браунинга, защото познавах човека.

Зейн, който беше съвсем близо до мен, попита:

— Някакви проблеми?

Поклатих глава.

— Здравей, Джамил.

— Здравей, Анита.

На ръст беше около метър и осемдесет. Беше с бяла риза, същата като на Ричард, само че Джамил бе отрязал ръкавите и яката, а също и една ивица плат отпред, така че се виждаше тънката му талия и стегнатите мускули на корема. Бялата риза беше в рязък контраст с тъмнокафявия цвят на кожата. Косата му стигаше до кръста и беше на тънки плитчици с вплетени ярки мъниста. Носеше бял клин и въобще изглеждаше така, сякаш току-що бе излязъл от гимнастически салон.

Последния път, когато бях видяла Джамил, той се опитваше да убие Ричард.

— Какво правиш тук?

Тонът ми никак не беше дружелюбен. Той се усмихна, зъбите му блеснаха за миг.

— Помагам на Ричард.

— И какво?

— Разрешиха на всеки от нас да си вземе помощник и леопардлаци — каза Ричард, без да ме погледне. Той разглеждаше фасадата на „Цирка“, обляна от лъчите на изгряващото слънце.

— На мен не ми достига един леопард и един помощник — рекох аз.

Тогава той се обърна към мен. Лицето му изразяваше затвореност и предпазливост. Никога не го бях виждала такава.

— Мислех, че Жан-Клод ти е казал и че си решила да не водиш никого със себе си.

— Бих взела помощник и в ада, Ричард. Знаеш това.

— Аз не съм виновен, ако твоят приятел е забравил да ти каже.

— Вероятно е смятал, че ти ще ми кажеш.

Ричард само ми отпрати гневен поглед.

— Не си ли забравил да ми кажеш още нещо?

— Той поиска само да ти предам никого да не убиваш.

— Спомена ли някого конкретно?

Ричард се намръщи.

— Всъщност да, спомена — потвърди той и после рече с лош френски акцент: „Кажи на *та petite* да не убива Фернандо, колкото и да я предизвиква той.“

— Чудесно — усмигнах се едва-едва.

Джамил ме изучаваше с поглед.

— Никога не съм виждал такава злобна усмивчица на лицето ти, дете. Какво ти е сторил този Фернандо?

— Лично на мен — нищо.

— Изнасилил е твоята Гери, втората в глутницата — намеси се Зейн.

Двамата върколаци го погледнаха с внезапна враждебност, която го накара да отстъпи назад и да се скрие зад мен. Но от това нямаше особена полза, тъй като той беше почти две педи по-висок от мен. Не е лесно да се скриеш зад гърба на човек, който е по-нисък от теб.

— Той ли изнасилил Силви? — попита Ричард.

Кимнах.

— Трябва да бъде наказан.

Поклатих глава.

— Дадох дума на Силви, че ще го убия, че ще убием всички.

— Всички ли? — попита Ричард.

— Всички.

Той извърна очи, за да не срещне погледа ми.

— Колко са били? — попита.

— Тя ми назова двама. Може да са били повече, но тя все още не е готова да говори за това.

— Сигурна ли си, че този Фернандо не е бил сам? — Ричард ме гледаше с надежда, сякаш очакваше да му кажа, че всичко това не е толкова ужасно, колкото изглежда.

— Било е групово изнасилване, Ричард. Те се пръскаха от гордост, когато ми казаха какво са направили.

— Кой е бил другият?

Той попита. Аз отговорих:

— Лив.

— Но тя е жена.

— Знам.

— Тогава как?

— Искаш техническо описание ли?

Ричард поклати глава. На него като че ли му призля, но не и на Джамил. Той ме гледаше в очите, без да мига, а лицето му злобно се смръщи.

— Ако те могат да пленят и да използват по този начин един от най-силните ни вълци, тогава заплахата от страна на глутницата нищо не значи за тях.

— И това също — съгласих се аз. — Но аз няма да убия някого само за да запазя репутацията на глутницата.

— Тогава защо? — попита Джамил.

Замислих се за миг.

— Защото дадох дума. Те си изкопаха гроба, когато посегнаха на Силви. Остава само да ги заровя.

— Защо? — попита Джамил. — Ти винаги си презирала Силви.

Явно той считаше за важно да отговоря, сякаш въпросът му значеше много повече — поне за него.

— Те не я сломиха. Въпреки всичко, което ѝ причиниха, не успяха да я сломят. Можела е да прекрати мъчението във всеки момент, като предаде глутницата. Но тя не я предаде — търсех най-подходящите думи. — Такава сила и такава преданост заслужават същото в отговор.

— Какво знаеш ти за предаността? — попита Ричард.

— Хайде стига — обърнах се и забучих пръст в гърдите му. — Ако искаш, можем дълго да спорим, след като спасим Грегъри и Вивиан. Силви е била изнасилена групово. Как смяташ, дали са постъпили по-добре с двамата върколаци, които според тях нямат алфа, за да ги защити? — изричах тези думи с тих сподавен глас, защото иначе щях да се развикам. — Ще ги измъкнем и ще ги отведем на безопасно място. И едва тогава можеш пак да започнеш да ми се

сърдиш, да ни удавиш в своята ревност и себепрезрение. Но сега имаме работа за вършене. Разбрахме ли се?

Той ме гледа една-две секунди, после едва забележимо кимна.

— Да.

— Чудесно.

Бях оставила дамската си чанта в болницата, но ключът от входната врата и личната ми карта бяха в джоба на палтото ми. Какво друго му е необходимо на едно момиче?

— Имаш ли ключ от входа? — попита Ричард.

— Не започвай пак, Ричард.

— Права си. Права си, а аз не. От два месеца не съм се занимавал с тази работа. Силви ми го каза, но аз не я слушах. Може би ако я бях послушал, тя... нямаше да пострада.

— За Бога, Ричард, спести ми поредния сеанс по самобичуване. Дори да беше самият Атила, Съветът пак щеше да дойде тук. Никакво демонстриране на сила нямаше да ги спре.

— А какво би ги спряло?

Поклатих глава.

— Те са Съветът, Ричард. Чудовища, излезли от кошмарите. А на кошмарите им е все едно колко си силен.

— А кое не им е все едно?

Пъхнах ключа в бравата.

— Това да те изплашат.

Масивната двукрила врата бавно се отвори навътре. Извадих от джоба си браунинга.

— Не трябва да убиваме никого — припомни ми Ричард.

— Знам — рекох аз, но не прибрах пистолета. Не биваше да убивам никого, но Жан-Клод не беше казал, че не бива и да осакатявам. Ако ти се налага да подкрепиш заплахата си, то ранен, който вие и се гърчи на пода, е почти толкова добро средство, колкото и труп. Понякога дори по-добро.

Стоях, притиснала гръб в затворената врата, а останалите се бяха подредили ветрилообразно около мен. От високите прозорци се лееше разсеяна мека светлина. На фона на утринните слънчеви лъчи коридорът изглеждаше мрачен и занемарен. Виенското колело се издигаше над къщата с привиденията, огледалния лабиринт и игралните кабинети. Всичко това представляваше пълната версия на пътуващ цирк, който всъщност не пътуваше. Миришеше подобаващо: на захарен памук, пуканки, крем във фунийки.

От голямата кръгла циркова шатра, която заемаше цял ъгъл, излязоха двама мъже и тръгнаха към нас. По-високият беше около метър и осемдесет, с широки изправени рамене, светлокестеняв, почти рус. Правата му гъста коса беше дълга до яката на бяла риза, която бе напъхана в бели джинси с бял колан. Носеше бели мокасина на бос крак. Приличаше на човек, който се разхожда по плажа в реклама на кредитни карти. Само дето очите му не бяха подходящи. Бяха оранжеви. Няма хора с оранжеви очи.

Другият беше малко по-нисък, с много късо подстригана тъмnozлатиста коса. Горната му устна бе украсена с тънки кафеникави мустаци, които преминаваха в бакенбарди със същия цвят. На този тип мустаци им беше минала модата още през деветнайсети век. Крачолите на тесния му бял панталон бяха напъхани в лъснати до блясък черни ботуши. Изпод червеното му сако се подаваха бяла жилетка и бяла риза. Приличаше на ловец, който тича след хрътки в преследване на космати зверчета.

Очите му бяха обикновени, кафяви и приятни. Колкото повече се приближаваха двамата, толкова по-странни изглеждаха очите на първия. Бяха направо жълти — не кехлибарени, не кафяви, а просто жълти с лъчисти оранжеви петънца, които излизаха от зениците като спици на колело. Тези очи в никакъв случай не бяха човешки.

Ако не бяха очите, нямаше да разпозная в него ликантропа. Виждала бях снимки на тигри с такива очи.

Двамата спряха на известно разстояние от нас. Ричард застана до мен, а Зейн и Джамил малко по-назад. Стояхме и се гледахме и ако не разбирах ситуацията, бих казала, че тези двамата се чувстват доста неловко. По-ниският каза:

— Аз съм капитан Томас Карсуел. Вие сигурно сте Ричард Зееман.

Говореше с британски акцент. Тонът му беше рязък, но не прекалено.

Ричард пристъпи напред.

— Аз съм Ричард Зееман. Това са Анита Блейк, Джамил и Зейн.

— Казвам се Гидиън — представи се човекът с причудливите очи. Гласът му беше почти болезнено нисък, сякаш дори в човешки облик той ръмжеше, толкова нисък, че гръбнакът ми завибрира.

— Къде са Вивиан и Грегъри? — попитах аз.

Капитан Томас Карсуел премигна и ме погледна. Изглежда, въпросът ми не му хареса.

— Наблизо са.

— Първо — заговори Гидиън, — трябва да ни предадете пистолета си, госпожице Блейк.

Поклатих глава.

— Не мисля.

Те се спогледаха.

— Не можем да ви пуснем с пистолет, госпожице Блейк — каза Карсуел.

— Всеки път, когато искат да ми вземат пистолета, това означава, че или ми нямат доверие, или са намислили нещо, което няма да ми хареса.

— Моля ви — рече Гидиън с дрезгавия си глас. — Трябва да разберете нашата настойчивост. Вие се ползвате с определена репутация.

— Анита? — каза Ричард. Това бе наполовина въпрос, наполовина нещо друго.

Поставих браунинга на предпазител и го подадох на Гидиън. Оставах ми още два пистолета и два ножа. Така че можех да им дам браунинга.

Гидиън взе оръжието и отстъпи крачка назад към Карсуел.

— Благодаря, госпожице Блейк.

Аз кимнах.

— Няма защо.

— Тръгваме ли? — попита Карсуел и ми предложи ръка, сякаш щеше да ме води на ресторант.

Погледнах него, после Ричард, повдигнах въпросително вежди, исках да знам какво мисли той за това. Ричард леко повдигна рамене. Пъхнах лявата си ръка под ръката на Карсуел.

— Държете се много... цивилизовано — казах.

— Няма причина да се отказваме от добрите си маниери само защото ситуацията е... малко необичайна.

Позволих му да ме поведе към шатрата. Гидиън крачеше до Ричард. Те бяха почти еднакво високи и от излъчващите се от тях потоци енергия косъмчетата на тила ми затрептяха. Взаимно изпитваха силата си, тестваха се един друг, без да правят каквото и да било, само снижавайки постигнатия с труд самоконтрол. Джамил и Зейн вървяха зад нас като дисциплинирани войници.

Почти бяхме стигнали до шатрата, когато Карсуел спря и ръката му стисна по-силно моята. Плъзнах дясната си ръка зад гърба си, под палтото, и докоснах автомата.

— Има нещо тежко на гърба ви, госпожице Блейк, но едва ли е дамска чанта.

Той стисна още по-силно лявата ми ръка. Не ме заболя, но разбрах, че няма да ме пусне, не и без борба.

Бързо завъртях с дясната си ръка автомата на ремъка му и опрях дулото в гърдите на Карсуел — без да натискам силно, просто го държах така, както Карсуел държеше лявата ми ръка.

— Всички да запазят спокойствие — казах аз.

Те застинаха на местата си.

— Ние ще ви предадем вашите подчинени, госпожице Блейк — изръмжа Гидиън. — Няма нужда да правите това.

— Томас ме попита какво има на гърба ми. Показвам му.

— Не ме познавате достатъчно, за да ме наричате по име, госпожице Блейк — отбеляза Карсуел.

Замигах насреща му. Той не изпитваше никакъв страх. Беше човек — само да натиснех спусъка, и с него щеше да е свършено, — но той не се боеше. В кафявите му очи виждах единствено... печал. Уморена тъга, почти примирение с края. Поклатих глава.

— Простете, капитан Карсуел.

— Не можем да ви позволим да влезете в шатрата с това оръжие. Тонът му беше много спокоен, делови.

— Бъди разумна, Анита — каза Ричард. — Ако беше на тяхно място, ти също щеше да искаш да са без оръжие.

Бедата бе в това, че за да сваля автомата, първо трябваше да снема палтото си. Но тогава щяха да видят ножовете. Не исках да се разделя с тях. Разбира се, оставаше ми файърстарът.

Пуснах автомата и той пак се скри зад гърба ми.

— Трябва да си сваля палтото.

Карсуел пусна ръката ми и предпазливо направи крачка назад, но остана достатъчно близко, за да успее да ме хване. Огледах спретнатото му облекло. Сакото бе твърде вталено, за да може да се скрие под него кобур, панталонът беше без джобове, но можеше да има нещо на кръста си.

— Ще сваля палтото си, ако вие свалите сакото — казах аз.

— Не нося оръжие, госпожице Блейк.

— Свалете сакото и ще ви повярвам.

Той въздъхна и съблече сакото, обърна се кръгом и вдигна ръце настрани.

— Няма оръжие, както виждате.

За да съм напълно сигурна, трябваше да го обискирам, но не исках да ми отвърне със същото, така че последвах примера му.

Смъкнах палтото и видях как се разшириха очите му, когато видя ножовете на китките ми.

— Госпожице Блейк, изненадахте ме неприятно.

Оставих палтото да падне на пода и свалих автомата, прекарвайки ремъка над главата си. Никак не исках да се разделя с него, но... можех да ги разбера. Те правеха ужасни неща с Грегъри и Вивиан. И аз на тяхно място не бих се решила да пусна някой, който носи огнестрелно оръжие. Свалих пълнителя и подадох автомата на Карсуел.

Очите му се поразшириха.

— Боите се, че мога да го обърна против вас и вашите приятели? Свих рамене.

— Предпазливостта на момичето не се смята за порок.

Той се усмихна и дори очите му почти засияха.

— Вероятно сте права.

Извадих един нож от ножницата и му го подадох с дръжката напред.

Той отказа да го вземе. Вдигна ръка и рече:

— Можете да задържите ножовете си, госпожице Блейк. Те ще ви бъдат единствената защита, ако някой се приближи твърде много... до вас. Мисля, че на дамата трябва да се позволи да защити честта си.

По дяволите, той беше мил, беше истински джентълмен. Ако задържах у себе си втория пистолет и той го откриеше по-късно, едва ли щеше да бъде толкова мил.

— По дяволите — казах аз.

Карсуел се намръщи.

— Имам още един пистолет.

— Сигурно е скрит доста добре, госпожице Блейк.

Отново въздъгнах.

— И доста неудобно. Искате ли го, или не?

Той погледна Гидиън, който кимна.

— Да, моля, госпожице Блейк.

— Всички се обърнете с гръб.

Те ме погледнаха учудени.

— За да извадя пистолета, трябва да вдигна роклята. Не искам никой да ме гледа.

Да, беше глупава и детинска постъпка, но все пак не можех просто да си вдигна роклята пред очите на петима мъже. Татко ми не ме е възпитавал така.

Карсуел се обърна, без да го приканвам повторно. Някои ме погледнаха много развеселени, но всички се обърнаха, освен Гидиън.

— Бих бил лош телохранител, ако от уважение към вашата свенливост ви позволя да ни застреляте в гръб.

В думите му имаше смисъл.

— Добре, тогава аз ще се обърна с гръб към вас.

Така и направих, като за последен път бръкнах да извадя пистолета. Кобурът на кръста беше добра идея, но когато ми върнеха файърстара, той щеше да се озове в другия джоб на палтото. Дотегнало ми беше да си губя времето с роклята.

Подадох пистолета на Гидиън. Той го взе, като ме гледаше все така развеселен.

— Това ли е всичко, освен ножовете?

— Да — отвърнах аз.

— Честна дума?

— Да — кимнах.

Той също кимна, сякаш това беше достатъчно. Вече разбрах, че Карсуел е нечий слуга. Той бе истински британски войник от армията на кралица Виктория. Но дотогава не знаех, че е толкова стар. Ликантропите не остаряват така бавно. Или някой му помагаше, или не беше просто върколак.

— Ликантроп — рекох аз. — Но какво друго сте?

Той се усмихна, малките му горни и долни зъби светнаха. Само още един ликантроп с такива зъби бях виждала — Габриел. Така се получава, ако твърде много време прекарваш като звяр.

— Познайте — измърмори той с такъв нисък и боботещ глас, че потръпнах.

— Може ли да се обърна, госпожице Блейк? — попита Карсуел.

— Разбира се.

Той отново облече сакото си, приглади го и пак ми предложи ръка.

— Тръгваме ли, госпожице Блейк?

— Анита, казвам се Анита.

Той се усмихна.

— В такъв случай можете да ме наричате Томас.

Каза го така, сякаш малцина бяха онези, на които позволяваше да го наричат с малкото му име. Не можах да сдържа усмивката си.

— Благодаря, Томас.

Той притисна ръката ми по-уютно в свивката на своята.

— Би ми се искало... Анита, да се бяхме срещнали при по-добри обстоятелства.

Посрещнах тъжния му поглед и рекох:

— Какво ли правят там с моите хора, докато вие ме задържате тук с вежливите си усмивки?

— Надявам се, че когато влезем при тях, той вече ще е приключил — в този момент лицето му имаше почти болезнено изражение. — Зрелището не е подходящо за дама.

Опитах се да освободя ръката си, но той я стисна по-силно. В очите му вече нямаше тъга, а нещо, което не можех да определя.

— Искам да знаете, че това се върши против волята ми.

— Пуснете ме, Томас.

Той ми позволи да освободя ръката си. Изведнъж ме обзе страх от онова, което ме очакваше в шатрата. Никога не бях говорила с Вивиан, а Грегъри беше извратен гадняр, но внезапно осъзнах, че не искам да видя какво са им сторили.

— Томас, може би тя...? — заговори Гидиън, но Томас го прекъсна.

— Пусни я — рече той. — Вържана е само с ножове.

Не се втурнах към входа на шатрата, но почти бях на път да го направя. Чух, че Ричард ме повика:

— Анита...!

Почувствах, че идва след мен, но не спрях да го чакам. Дръпнах спуснатия на входа брезент и влязох. Имаше само една централна арена. Грегъри лежеше с оголени гърди в средата. Ръцете му бяха вързани на гърба с дебела сива лента. Цялото му тяло беше покрито със синини и рани. Погледът ми се спря на блесналите оголени кости, влажни и нацърбени, стърчащи от местата, където бяха чупили краката му. Откритите фрактури са отвратително нещо. Ето защо не е можел да върви сам.

Някакъв тих звук ме принуди да се обърна и да огледам цялата шатра. Вивиан и Фернандо също бяха на арената. Не ги бях забелязала веднага, защото бяха съвсем близо до заграждението, което отчасти ги скриваше.

Вивиан вдигна глава от пода. Устата ѝ беше залепена с тиксо, едното ѝ око беше подутото и затворено. Фернандо я блъсна, като я застави пак да прилепи лице към пода и показа вързаните ѝ на гърба ръце, така че да видя какво прави с нея. Накрая се отдели от нея — беше свършил току-що. Шляпна я по голия задник.

— Хубаво беше.

Вече вървах към тях по пясъка на арената. Прехвърлих се през оградата в дългата си до пода рокля и на високи токчета. Не помня как го направих.

Фернандо стана, пристегна колана на панталона си и ми се усмихна.

— Ако не се беше договорила за освобождаването ѝ, нямаше да ми дадат и с пръст да я докосна. Баща ми не обича да дели с никого.

Аз продължавах да вървя. Вече бях извадила единия нож и го държах до хълбока си. Не знам дали той бе забелязал това, или не ми пукаше дали е забелязал. Посочих към него с празната си лява ръка.

— Голяма работа си, когато жената е вързана и устата ѝ е запушена. А как би се справил с въоръжена жена?

Той се изсмя цинично и нехайно ритна Вивиан с крак, както някой ритна куче, застанало на пътя му.

— Хубава е, но е прекалено покорна за моя вкус. Повече обичам, когато поне малко се съпротивляват, както онази твоя вълча кучка — той приключи с пристягането на панталона си и прокара ръка по гърдите си, сякаш си спомняше. — *Stune bonne bourre.*

Поназнайвах френски и разбрах, че нарече Силви добра пачавра. Претеглих ножа на дланта си. Той не беше предназначен за мятане, но щеше да свърши работа, ако се наложеше.

В очите на Фернандо се мярна смътна сянка, сякаш най-сетне разбра, че тук няма кой да го спаси. Точно в този момент нещо прелетя над оградата. То се движеше бързо като вихър, твърде бързо за човешкото око, и удари Фернандо така, че той се претърколи на пода. Когато спря, Ричард беше върху него.

— Не го убивай, Ричард! Не го убивай! — извиках аз и се втурнах към тях, но Джамил ме изпревари. Той застана на колене до Ричард, хвана го за ръката и се опита да каже нещо. Ричард стисна Джамил за гърлото и го запрати през арената. Изтичах към Джамил, но беше твърде късно. Гърлото му беше изтръгнато. Очите му бяха широко отворени от страх. Той се мъчеше да диша, но не се получаваше. Краката му се гърчеха, гърбът му се кривеше. Той ме хвана за ръката и впери в мен умоляващ поглед, но аз нищо не можех да направя. Щеше или да се излекува, или да умре.

— По дяволите, Ричард, помогни му! — извиках аз.

Ричард заби ръка в корема на Фернандо. Той все още нямаше нокти — само човешки пръсти, впити в плътта и търсеци сърцето. Щяха да му стигнат силите да го изтръгне, ако не успеехме да го спрем.

Станах и ръката на Джамил се изплъзна от моята. Той ме пусна, но погледът му все още беше вперен в мен. Хвърлих се към Ричард, крещейки името му.

Той ме погледна с кехлибарени вълчи очи на все още човешкото му лице. Протегна към мен окървавена ръка и менталната защита, която ни пазеше един от друг, рухна.

Притъмня ми пред очите, а когато възвърнах зрението си, се оказа, че съм застанала на колене върху арената. Усецах тялото си, но и пръстите на Ричард, проправящи си път през дебелия мускул. Кръвта беше топла, но беше малко. Той искаше да разпори със зъби корема, но се бореше с това си желание. Томас коленичи до мен.

— Използвайте знаците си, за да го успокоите, преди да е убил Фернандо.

Поклатих глава. Пръстите ми раздираха мускула, проникваха в нея. Наложих ми се да притисна очите си с ръце, за да си спомня в кое тяло се намирам. После гласът ми се възвърна и това ми помогна да се разделям. Помогна ми да си спомня коя съм.

— По дяволите, не знам как!

— Приемете неговата ярост, неговия звяр.

Томас хвана ръцете ми, стисна ги силно не за да ми причини болка, а да ми помогне да се установя напълно в собственото си аз. Вкопчих се в ръцете му и го погледнах в лицето като давяща се слаба жена.

— Не знам как, Томас!

Той въздъхна, изкаран от търпение.

— Гидиън ще трябва да се намеси, ако не успеете да го успокоите — каза той и това беше почти въпрос.

Кимнах. Разбира се, аз бях готова със собствените си ръце да убия Фернандо, но знаех, че ако го убием, няма да дочакаме следващото утро. Падма щеше да ни убие всички.

Гледах в очите на Томас, но почувствах как Гидиън хвана Ричард, как го откъсва от Фернандо. Ричард се извърна и удари Гидиън, повали го на земята и се хвърли върху него. Те се затъркаляха по земята, като всеки се опитваше да вземе надмощие. Само по една причина схватката им не стана смъртна — и двамата бяха в човешки облик и все пак се опитваха да се бият така, сякаш имаха нокти. Но в Ричард вече растеше неговият звяр. Ако той се преобразеше, единственият начин да му се попречи да убие противника си, беше да бъде убит самият той.

Томас докосна лицето ми и аз разбрах, че не го виждам пред себе си. Виждах странните очи на Гидиън съвсем близо, а ръцете ми се опитваха да му разкъсат гръкляна. Но те не бяха моите ръце.

— Помогнете ми — казах аз.

— Просто се отворете към неговия звяр — рече Томас. — Отворете се и той ще ви изпълни. Звярът търси изход, за да избяга. Дайте му възможност да премине във вас.

В този момент разбрах, че Томас и Гидиън са част от триумвират, подобен на нашия.

— Аз не съм ликантроп — рекох.

— Това не е важно. Направете това, иначе ще се наложи да го убием.

Изкрещях и постъпих така, както той каза. Но аз не само се отворих, а се потопих в тази ярост и силата, която Ричард наричаше свой звяр, откликна. Тя ме надуши като да бях за нея нещо близко и родно, и нахлу към мен, върху мен, през мен, като ослепителен вихър от зной и енергия. Приличаше на онова, което изпитвах, когато с Ричард и Жан-Клод обединявахме силата си, но този път нямаше за какво да използвам тази сила. Звярът нямаше къде да избяга. Той се опита да проникне през кожата ми, да завземе цялото ми тяло, само че в мен нямаше звяр, който да откликне на този зов. Аз бях празна за тази сила. Чувствах как бушува в мен, как расте все повече и повече, още малко и, щях да се пръсна на кървави късове. Налягането се увеличаваше непрекъснато и не намираще изход.

Разкрещях се — продължителен, нестроен вик, после втори още щом успях да си поема въздух. Почувствах как Ричард пълзи към мен, как ръцете и краката му се движат по пясъка, как мускулите на тялото му превръщат това пълзене в чувствено изкуство. Той се появи над мен — само лицето му, което ме гледаше. Дългата му коса падна като тъмна завеса. Кръв проблесна в тъгълчето на устата му. Чувствах, че той иска да я оближе, но се сдържа, и понеже бяхме толкова близо един до друг, аз знаех защо се сдържа. Заради мен. Страхуваше се да не си помисля, че е чудовище.

Неговата сила все още се опитваше да намери изход от тялото ми. Искаше още кръв. Искаше да излиже кръвта по лицето на Ричард и да пробва вкуса ѝ. Искаше да се обгърне от топлината на тялото му и да стане едно цяло с него. Неговата сила го зовеше като измамен

любовник, искаше той да разтвори за нея обятията си, тялото, разума си, да я приеме изцяло. Ричард ѝ даде отделно име, нарече я свой звяр, но те бяха неразделни. В този момент аз разбрах защо Ричард толкова дълго и упорито се беше отказвал от тази сила. Тя беше самият той. Точно така както зверският му облик се формираше от собствената му човешка плът, така и яростта, разрушението произлизаха от самата му човешка душа. Неговият звяр възникваше от онази част на разума, която ние старателно скриваме и която изплува в съзнанието ни само в най-страшните ни кошмари. Не в сънищата, в които ни преследват чудовища, а в онези, в които чудовищата сме самите ние. Вдигаме окървавени ръце към небето и крещим, но не от страх, а от радост — чистата радост на убийството. Това е този момент на катарзис, когато потапяме ръце в горещата кръв на враговете си и нито една цивилизована мисъл не може да ни попречи да танцуваме на гробовете им.

Силата избухна в мен като биеща ме отвътре ръка, която се протяга към склонения над мен Ричард. Страх изпълни очите му, страх, който беше не за мен или от мен. Това беше страхът, че звярът е реалност и че всичките му морални принципи, всичко, което е сега или е бил някога, е само една лъжа.

Погледнах го.

— Ричард! — прошепнах. — Всички ние сме създания на светлината и мрака. Приеми своя мрак и няма да убиеш светлината. Доброто е по-силно.

Той рухна на земята, като се опираше на лактите си. Косата му падна на лицето ми, закри го от двете страни и аз се преборих с желанието да потъркам лицето си в нея. От такова разстояние можех да доловя мириса на кожата му, лосиона за след бръснене, но под този мирис беше самият той, Ричард. От тялото му се излъчваше топъл аромат. Искях да се докосна до тази топлина, да я обхвана с устни и да я запазя навеки. Искях го. Силата запламтя по-ярко при тази мисъл, разпалена от примитивни желания, които много трудно се поддаваха на контрол.

Той зашепна. Кръвта все още се стичаше на тънка струйка от устата му:

— Как можеш да твърдиш, че доброто е по-силно? Искам да излижа кръвта по собственото си тяло. Искам да притисна кървящите

си устни към твоите. Искам да пиеш кръв от моята рана. Това е зло, а не добро.

Докоснах лицето му едва-едва, но дори от това леко докосване силата прескочи между нас като електрически заряд.

— Това не е зло, Ричард. Просто не е твърде цивилизовано.

Кръв се събираше на брадичката му в една-единствена трептяща капка. Тя падна на кожата ми — беше изгаряща. Неговата сила лумна като пламък и ме понесе със себе си. Тя искаше — не, аз исках да излижа кръвта по лицето на Ричард. Някаква съзнателна част от мен все още се съпротивляваше, когато повдигнах глава, за да го докосна с устните, езика и съвсем лекичко със зъбите си. Легнах отново със соления вкус на Ричард в устата си, но желях повече. И това повече ме плашеше. Толкова се боях от тази част от него, от мен, колкото се боеше и самият той. Затова избягах от него в онази нощ с пълнолуние. Не защото той изяде Маркус, макар че и този ужас не беше малък, а защото си спомням как реагирах аз на всичко това. Преследваше ме споменът за мига, в който бях увлечена от силата на глутницата и в който ми се прииска да падна на колене и да участвам в кървавата им гощавка. Страхувах се, че звярът на Ричард ще погълне всичко човешко в мен. Боях се по същата причина, по която се боеше и Ричард. Но аз бях казала истината. Това не беше зло, просто не бе твърде човешко.

Той докосна с устни моите устни в трепетна целувка. От гърлото му се изтръгна нисък, приглушен звук и той внезапно притисна уста към моята толкова силно, че трябваше да отворя уста, иначе устните ми щяха да се разранят. Разтворих ги и езикът му проникна в мен, устните му обхванаха моите. Раната в устата му напълни устата ми с неговия вкус — солено-сладък. Държах с ръце лицето му, устните ми търсеха неговите и това вече бе недостатъчно. Кратко стенание се изтръгна от мен и се вмъкна в него. Стенание, породено от нужда, неудовлетвореност, желание, което никога не е било цивилизовано. Ние играехме Ози и Хариет, но онова, което искахме един от друг, беше повече в духа на „Дъслър“ или „Дентхаус“.

Застанахме на колене, все още притиснали устни. Ръцете ми се плъзнаха по гърдите на Ричард, по гърба му и нещо дълбоко вътре в мен изпука и се отпусна. Как въобще съм могла да бъда толкова близо до него и да не го докосна?

Неговата сила се опита да се излее навън, но аз я овладях — така, както умеех да владея собствената си магия, да ѝ давам възможност да нараства до момента, в който не можех повече да я сдържам.

Ръцете на Ричард се плъзнаха нагоре по краката ми, към дантеления горен край на черното бельо. Пръстите му погалиха голия ми гръб под роклята и само след миг бях разсъблечена.

Силата бликна нагоре, навън, изпълни и двама ни. Тя ни заля като бушуваща вълна от зной и светлина. Пред очите ми всичко заплува, разпадна се и двамата извикахме в един глас. Неговият звяр се върна в него. Почувствах как се изтръгна от мен, потече между нас като мощен поток и се вмъкна в Ричард, изпълни тялото му. Очаквах да почувствам как последната капка от този поток се влива в него, както пада на езика последната капка вино от чаша, но тази капка остана.

Някъде сред този поток от сила почувствах, че Ричард овладя своя звяр и прати пулсираща топлина към Джамил. Не знаех как се прави това, но Ричард знаеше. Почувствах, че Джамил се изцелява под този съкрушителен поток. Ричард отново застана на колене и ме прегърна. Притиснах лице към гърдите му. Сърцето му биеше досами бузата ми, като живо същество. По кожата му беше избила пот като бисерна роса. Близнах няколко капки на гърдите и вдигнах поглед към него.

Очите му бяха полузатворени от натежалите клепачи. Той сякаш спеше, но не беше така. Обхвана лицето ми с дланите си. Раната в устата му беше зараснала. Приливът на сила, неговият звяр, беше я излекувал. Той сведе меките си устни над моите и леко ги докосна.

— Какво ще правим сега?

Задържах ръцете му на лицето си.

— Ще правим това, за което дойдохме.

— А после? — попита той.

Поклатих глава, потрих лице в дланите му.

— Първо да се измъкнем живи, Ричард. После ще обсъдим подробностите.

В очите му се мярна внезапен страх, почти паника.

— Джамил! Едва не го убих!

— Но го и излекува.

Изражението на лицето му се посмекчи, но въпреки това той стана и отиде при своя лежащ помощник. Поне трябваше да се извини.

Не можех да оспоря това.

Останах на колене, все още неуверена, че ще мога да се задържа на краката си — по ред причини.

— Не беше съвсем по начина, по който бихме постъпили аз и Гидиън, но така или иначе подейства — каза Томас.

Почувствах как цялата се изчервих.

— Простете.

— Няма за какво — изръмжа Гидиън. — Представлението беше чудесно.

Той пропълзя към нас, притиснал едната си ръка към тялото. По ръката течеше кръв от рамото и ярко се открояваше на бялата риза. Нямах абсолютно никакво желание да лижа кръвта по тялото му. И бях благодарна за това.

— Ричард ли ви подреди така? — попитах.

— Той беше започнал да се преобразява, когато вие го повикахте. Приехте неговия звяр и той се успокои.

Гидиън седна, наведен на една страна, и кръвта вече бе образувала локвичка на пода, но той не молеше за помощ — нито с дума, нито с поглед. Ала Томас протегна ръка към него и с неутрален, почти братски жест докосна рамото му. Силата им ме облъхна като силно, студено въздушно течение, от което по тялото ми пробягаха тръпки, но ако не я бях усетила, нищо нямаше да забележа.

— Това европейска сдържаност ли е? — попитах аз. — Или ние с Ричард направихме нещо съвсем погрешно?

Томас се усмихна, но отговори Гидиън.

— Нищо подобно. Аз дори се чувствам малко излъган — той потупа Томас по ръката и се усмихна така, че зъбите му блеснаха. — Има други способности за поделяне на сила, много по-спокойни и не толкова... зрелищни. Но сега вие сторихте онова, което беше необходимо. Отчайващото положение изисква отчаяни мерки.

Не му отговорих. Нямаше защо да обяснявам колко често присъствието на Ричард водеше до такива „отчаяни мерки“. Оттатък арената Джамил стана с помощта на Ричард. Зейн развърза двамата леопардлаци и поведе Вивиан към Грегъри. Те коленичиха до него, Вивиан прегърна Зейн и зариди.

Аз успях да стана и установих, че вече мога и да ходя. Отлично. Ричард стигна до леопардите преди мен. Той внимателно отстрани

сплъстената коса от лицето на Грегъри и Грегъри го погледна в очите.

— Трябва да ти изправим краката.

Грегъри кимна и стисна устни в плътна тънка линия, както Шери неотдавна.

— По-добре да го закараме в болница — рекох аз.

Ричард ме погледна.

— Анита, костите на краката му вече са започнали да се срастват в такъв вид. Когато са поставени неправилно, шансовете за изправянето им намаляват с всяка следваща минута.

Погледнах краката на Грегъри. Той беше съвсем гол, но раните бяха толкова страшни, че голотата му не предизвикваше неудобство, а само жалост. Краката му от коленете надолу бяха извити неправилно. Затворих очи и се извърнах. Можех да понеса да гледам труп, но раните на Грегъри все още бяха кървящи и болезнени и беше някак лошо.

Заставих се да го погледна.

— Искаш да кажеш, че костите на краката му ще зараснат така?

— Да — отвърна Ричард.

Взрях се в ужасените очи на Грегъри. Те бяха все така удивителни, светлосини като метличина, като очите на Стивън. Дори изглеждаха по-сини поради кървавата маска, която покриваше лицето му. Опитах се да намеря думи, да кажа нещо, но той заговори пръв.

Гласът му беше тънък, хриплив, сякаш беше крещял до пресипване.

— Когато си заминахте без мен, аз си помислих, че сте решили да ме оставите на тях.

Приседнах до него.

— Ти не си вещ, че да те оставя. Ти си личност и заслужаваш с теб да се държат... — замълчах. Да кажа „по-добре“ би било твърде банално. Искях да го хвана за ръката така, както се утешава дете, но два от пръстите му бяха счупени и дори не знаех как да го докосна.

Вивиан заговори за първи път.

— Мъртъв ли е? — попита тя с мек глас, с придихание, нещо средно между гласа на изплашено момиченце и на прелъстителка. Би звучало страхотно по телефона. Но погледът ѝ не беше нито детски, нито съблазнителен, а страшен. Тя гледаше към лежащия Фернандо с люта ненавист.

Можех да я разбера и не я винях. Отидох да проверя как е малкият насилник. Гидиън и Томас първи стигнаха до него. Забелязах, че не бързат. Затова реших, че го харесват не повече от нас. Фернандо просто умееше да настройва всички против себе си. Струва ми се, че този беше единственият му талант.

Голият му корем, там, където Ричард се беше опитал да го изкорми, представляваше кървава пихтия, но раната вече зарастваше като на забързан каданс. Тялото му се възстановяваше пред очите ми.

— Той ще живее — казах аз много разочарована.

— Да — съгласи се Томас и в неговия глас прозвуча същото разочарование. Тялото му видимо се разтресе и той възви към мен печалните си кафяви очи. — Ако той умре, Падма ще преобърне града, за да ви намери. Разберете, Анита, Падма не просто обича сина си — Фернандо е единственият му син. Единственият му шанс да остави наследник.

— Не мислех, че това може да вълнува един вампир — рекох аз.

— Той идва от време и култура, в които синът е бил изключително важно нещо. Колкото и да сме живели и в каквито и да се превръщаме, всички ние някога сме били хора и никога не губим напълно човешкото в себе си. Нашата човешка същност ни води през столетията.

— Вие сте човек.

Той се усмихна и поклати глава.

— Някога съм бил, може би.

Отворих уста да попитам още нещо, но той вдигна ръка, за да ме спре.

— Ако имаме време, Гидиън и аз с удоволствие бихме си поговорили с вас и с Ричард за това какво е триумвиратът и какво може да бъде, но сега трябва да си тръгнете отгук, преди Фернандо да се е свестил. Той ни командва денем.

Облещих се към Гидиън.

— Но той не е достатъчно алфа, за да заповядва на Гидиън?

— Падма е суров господар, Анита. Горко на онези, които не му се подчиняват.

— Затова трябва да си тръгнете, колко се може по-скоро — добави Гидиън. — По-добре да не говорим за онова, което ще ни заповяда да направим с вас този *petit betard*^[1], когато се събуди.

Той беше прав. Чу се резкият вик на Грегъри — силен, пронизителен вопъл, който премина в хленч. Ричард бе казал, че костите на краката на Грегъри започват да се срастват накриво. Внезапно разбрах какво означава това.

— Ако костите не зараснат както трябва, Грегъри ще остане сакат — казах аз.

— Да — отвърна Гидиън. — Такова наказание го измисли Падма. Фернандо застана със затворени очи. Време беше да си вървим.

— Върнете ми оръжието — рекох.

Те дори не понечиха да възразят — просто ми върнаха всичко. Или ми имаха доверие, или си помислиха, че няма да убия Фернандо, докато е в безсъзнание. Прави бяха, макар че това плъхче си го заслужаваше напълно. Бях убивала и за по-малки провинения, много по-малки.

За щастие Грегъри изгуби съзнание. Ричард много внимателно го държеше на ръце. Намериха отнякъде летви и ги привързаха с ризата на Ричард към краката на Грегъри като импровизирани шини. Вивиан тежко се облегна на Зейн, сякаш краката ѝ не я слушаха. Освен това тя се опитваше и да прикрие с ръце слабините си. Толкова силно беше пострадала, че едва можеше да ходи, но при все това изпитваше свян поради голотата си. Ние нямахме дрехи, които да ѝ предложим. Моето палто беше останало отвън.

Томас спаси положението, като ѝ даде шикозното си червено сако. То беше достатъчно дълго да скрие, каквото бе необходимо. Едва след като излязох от шатрата на централната алея, изпитах някакво облекчение. Вдигнах палтото си и пъгнах пистолетите в джобовете. Автоматът вече висеше на гърба ми.

Томас придържаше вратата за нас. Аз излязох последна.

— Благодаря — рекох.

И двамата знаехме, че нямах предвид вратата.

— Няма защо. За вас — винаги — той затвори след нас и аз чух, че превъртя ключа.

Стоях под жаркото лятно слънце и то ме обливаше с топлина. Колко хубаво беше да си навън, под открито небе! Ала нощта приближаваше и аз не знаех каква цена щеше да се наложи да обещаая на Жан-Клод за спасяването на Вивиан и Грегъри. Но мисълта, че хубавото тяло на Грегъри можеше да бъде осакатено завинаги, а с

Вивиан да продължат да се държат така, сякаш е парче месо, ме караше да се чувствам доволна от сключената сделка. Не бих казала, че каквато и да е цената, тя непременно трябваше да се плати, но до голяма степен. Жан-Клод беше казал, че не трябва да има никакво насилие, никакви полови извращения, осакатявания, дране на кожа на живо. Само преди час този списък ми се беше сторил доста по-пълнен и надежден.

---

[1] Копеленце (фр.). — Б.р. ↑

Спряхме на алеята пред къщата, която бях наела. С нас бяха двама ранени леопардлаци, двама невредими леопардлаци, двама много мълчаливи върколаци, твърде неясни перспективи и чантичка с достатъчно инструменти, та Ричард да монтира в спалнята ми чифт обездвижващи шини. Съгласно препоръката на доктор Лилиан, Грегъри трябваше да лежи с шини не по-малко от едно денонощие. Наложих се да евакуираме болницата. Ако денем командваше Фернандо, то евакуацията не беше просто предпазна мярка, а необходимост. Плъхчето не беше поискало да освободи Рафаел и вероятно желаше да отмъсти на Ричард, задето го беше набил, така че и върколаците, и плъхолаците бяха в опасност. Страх ме беше дори да си помисля какво би сторил с Грегъри и Вивиан, ако отново попаднеха в лапите му. Най-доброто, което можехме да направим, беше да ги държим при себе си и по възможност не на такова място, където на Фернандо можеше да му хрумне да ги потърси.

Донякъде се надявах, че Томас и Гидиън ще се постараят да удържат плъхчето да не предприема твърде усърдни действия за издирване. Обикновено не съм чак толкова лековерна, но Гидиън бе нарекъл Фернандо *petit betard* — копеленце. Да, и те като нас не бяха във възторг от него. Не бе за вярване, но вероятно беше точно така.

А и къде бихме могли да намерим безопасно място? Не можехме да отидем на хотел — това би означавало да изложим на опасност всички там. Същото се отнасяше и за повечето квартири. Когато си търсех жилище, един от най-важните за мен критерии беше възможността за уединение. Честно казано, харесвах градското оживление, но напоследък животът ми се беше превърнал в зона за свободна стрелба. Не, не, никакви апартаменти, никакви съседи наблизо. Повече пространство и никакви съседи, които може да бъдат простреляни — ето от какво се нуждаех. И намерих, каквото търсех. Макар че на практика уединението беше единственото, което получих. Жилището беше твърде голямо за сам човек. Просто си плачеше за

многочленно семейство, което да излиза на разходка в гората с кучето и то да подскача около децата. Ричард идваше тук за пръв път. Много по-комфортно бих се чувствала, ако той бе идвал тук, преди да започнем да си изясняваме... всъщност да си създаваме отношенията. Преди Жан-Клод да се намеси, аз и Ричард бяхме сгодени. Бяхме планирали бъдеще, което вървеше с жилище като това. Не знам дали Ричард се е събуждал сутрин от аромата на кафе с кръв, но аз се бях събуждала. Бъдеще, което включва дървена ограда и две-три деца, просто не ми е било писано. Струваше ми се, че и на Ричард не му подходеше, но не исках да разбивам въздушните му кули, поне докато не живееш в тях. В противен случай... щяхме да имаме проблем.

Пред къщата имаше не много голяма правоъгълна цветна леха, осветена от слънцето почти през целия ден. Някога там имало розова градина, обаче предишните собственици изкопали розите и ги отнесли със себе си, та лехата приличаше на обратната страна на луната, осеяна с кратери. Тя изглеждаше толкова оголена, че бях прекарала цял уикенд, за да я засадя с цветя. Мъхави рози по краищата, просто защото ми харесваха ярките им малки цветчета. Цинии зад тях, защото цветовете много добре се съчетаваха. Това беше истински бунт на багрите, без нюанси и плавни преходи. Циниите привличаха пеперуди и колибри. Зад тях бях посадила космоси, високи, кичести и преплетени, с красиви бледи разтворени цветове, които са любими на пеперудите, но колибригата ги подминават с безразличие. Цветовете на космосите бяха малко бледи в сравнение с другите, но все пак добре се получи. През есента те ще имат кутийки със семена за щиглеците.

Грижите по цветята ми помогнаха да осъзная, че ще остана тук известно време. И че скоро няма да мога да се върна в градско жилище. Начинът ми на живот не ми позволяваше лукса да имам съседи.

— Красиви цветя — отбеляза Ричард, докато се приближавахме с колата към къщата.

— Просто не можах да оставя тук голо място.

Той смънка нещо неопределено. След почти тримесечна раздяла и дори без знаците, той ме познаваше и разбираше достатъчно добре, за да знае кога трябва да си замълчи. Ядосвах се на себе си, задето не можех да оставя цветната леха разкопана и незасадена. Ненавиждах

онова нещо в мен, което ме беше заставило да я спретна. Не, не бях във възторг от женската страна на моята същност.

Ричард и Джамил внесоха Грегъри с носилката, която ни заеха в болницата. Лилиан така беше натъпкала леопардлака с обезболяващи, че той не чувстваше нищо. Благодарна ѝ бях за това. Когато беше в съзнание, той виеше и стенеше.

Шери се оказа медицинска сестра, колкото и да е странно. Тя хвърли само един поглед на Грегъри и внезапно се преобрази в професионалистка, стана самоуверена и показа завидна компетентност. Сякаш се превърна в друг човек. Още щом Грегъри ѝ позволи да го докосне, а не отказа помощта ѝ, Шери се успокои. Но, да си призная, аз ѝ повярвах едва когато видях, че доктор Лилиан ѝ вярва. Лилиан беше сигурна, че Шери ще съумее да ни помогне да поставим шини на Грегъри, без да му причиним нови травми. Имах доверие на Лилиан, но все още се съмнявах в Шери. Макар и да не одобрявах това, че Ричард я беше ударил, бях съгласна, че този, който изостави някого, излагайки го на смъртна опасност, не заслужава доверие. Не е срамно да бъдеш слаб, но ако някой трябва да прикрива гърба ми, не бих се доверила на нея.

Вивиан не позволи на Зейн да я пренесе на ръце в къщата, макар да беше очевидно, че ходенето е болезнено за нея. Тя се вкопчи с две ръце за лакътя ми. Честно казано, ръцете ѝ не бяха по-малки от моите, но тя изглеждаше някак крехка. Не беше заради ръста, не и заради това, че неотдавна бе станала жертва на насилие, а имаше нещо в самата Вивиан. Дори в чуждото червено сако и грубия син халат, който Лилиан ѝ беше дала, Вивиан изглеждаше изящна, женствена, дарена с почти безпътна, неземна красота. Трудно е да изглеждаш красив и безпътен, когато половината ти лице е подпухнало от получените удари, обаче на нея ѝ се удаваше.

Тя се спъна на каменистата пътека към къщата. Аз я подхванах, но коленете ѝ се подкосиха и едва не я изпуснах на камъните.

Зейн се опита да ми помогне, но Вивиан тихо извика и скри лицето си на рамото ми. От момента, в който излязохме от колата, тя не позволяваше на никой мъж да я докосва. Зейн бе този, който я развърза, но тя, изглежда, считаше мен за своя спасител. Може би защото от всички спасители само аз бях жена, а в този момент жените не представляваха заплаха за нея.

Въздъгнах и му кимнах. Зейн отстъпи назад. Ако бях с кецове или дори с обувки без токчета, просто щях да я внеса в къщата. Но с обувки на осемсантиметрови токчета нямаше да мога да пренеса жена, която тежеше почти колкото мен. Ако пък хвърлех обувките, тогава роклята ми щеше да се влачи по земята и да я настъпвам. Страшно ми беше дотегнало това мое облекло.

— Вивиан! — тя не отговори. — Вивиан?

Тя все още се изплъзваше към земята. Разкрячих се по-широко, доколкото можех с тези ужасни обувки, и вече имах по-стабилна опора, когато краката ѝ отказаха напълно и тя се строполи. Може би ако я метнех на рамо, както правят пожарникарите, щях да успея да я замъкна вътре дори на тези токчета, но аз бях видяла тялото ѝ, дълбоките подкожни кръвоизливи на корема ѝ. Ако я нарамех, щях да ѝ причиня болка. Успях да я повдигна, но добре разбирах, че нямаше смисъл дори да се опитвам да ходя така.

— Повикай Шери — казах аз.

Зейн кимна и влезе в къщата.

Стоях с Вивиан на ръце и очаквах помощ. Юлското слънце палеше гърба ми през черното палто. По гръбнака ми се стичаше пот. Цикадите изпълваха зноя с жуженето си. Неголяма армия пеперуди прелиташе от цвят на цвят. Няма да ми повярвате, но аз всяка сутрин изпивах тук поне една чашка кафе, наблюдавайки тези глупави създания. Всичко това и сега си беше много живописно, но аз вече губех търпение. Колко време му трябваше на Зейн да каже на Шери да си размърда задника и да дойде тук? Възможно е, разбира се, тя да беше заета с Грегъри и със страшните му рани. В такъв случай щеше да се наложи да почакам. Не че ми беше трудно да стоя и да държа Вивиан. Просто се чувствах глупаво, че високите токчета ми пречат да я внеса в къщата. Чувствах се женствена в най-лошия смисъл на думата.

За да убия времето, започнах да броя разните видове пеперуди, които се виждаха наоколо. Тигрова пеперуда, лястовича опашка, седефка, гигантска ливадна жълтушка, черна лястовича опашка, червен адмирал и дяволска пеперуда. Три миниатюрни синявеца се въртяха във въздуха като блестящи късчета небе. Красиво, но къде, по дяволите, се беше дянала Шери? Хайде стига. Много предпазливо тръгнах напред, но си изкривих глезена и трябваше да се дръпна назад,

за да не изпусна Вивиан на камъните. Накрая се намерих седнала в цветната леха. Стъпкала бях бордюра от мъхави рози и няколко цинии. Космосите надвиснаха над мен, някои бяха двуметрови.

Вивиан тихо застана и отвори здравето си око.

— Всичко е наред — успокоих я аз. — Всичко е наред.

Така си и седях там, държах я на ръце и леко я люлеех, със задник в цветята и с почти изправени пред мен крака. Успяла бях да се задържа на краката си в обществото на вампири, върколаци, човешки слуги и подпалвачи, но чифт високи токчета ме бяха поставили на задника ми. О, суета, твоето име е жена. Макар, че този, който е написал това, никога не е виждал корица на списание като *GQ*.

Тигровата пеперуда, голяма почти колкото дланта ми, запърха пред лицето ми. Тя беше бледожълта с отчетливи кафяви ивици по крилата. Полетя над Вивиан и накрая кацна на ръката ми. Понякога пеперудите ближат потта по човешката кожа заради солта, но човек трябва да седи неподвижно. Само да шавне, и те отлитат. Но това насекомо изглеждаше упорито. Хоботчето му е малко по-дебело от обикновена карфица, представлява дълга извита тръбичка и може да се усети гъделичкащото му докосване.

Може би за трети път в живота ми на кожата ми се хранеше пеперуда. Не се опитах да я прогоня. Тя даряваше прохлада. Крилата ѝ бавно потрепваха нагоре-надолу, докато ближеше сол, а мъничките ѝ, почти безтегловни крачета стъпваха по ръката ми.

Шери излезе през вратата на къщата и когато ме видя, се облеци.

— Ранена ли си?

Поклатих глава, много внимателно, за да не изплаша пеперудата.

— Просто нямам на какво да се опра, за да стана.

Шери коленичи до нас и пеперудата отлетя. Тя погледа след нея.

— Никога не съм виждала пеперуда да прави така.

— Тя се нуждае от солта по кожата. Пеперудите кацат и по кучешки лайна, и по гнили плодове, за да се хранят.

Шери направи гримаса.

— Благодаря ти за разбиването на още една идилична представа.

Тя застана на едното си коляно, взе Вивиан от ръцете ми и се изправи. Вивиан застана, когато Шери се заклати, опитвайки се да запази равновесие. Вдигането на тежести изисква не само сила, но и баланс, а безчувственото тяло не е най-добрият баланссьор.

— Да ти подам ли ръка? — попита тя.

Поклатих глава и се изправих на колене.

Шери ми повярва и тръгна към къщата. Тя се оказа по-умна, отколкото ми се беше сторило отначало. Разбира се, ако бях прекарала цялата нощ под нежните грижи на Падма, може би първото впечатление от мен също нямаше да е добро.

Опитвах се да изправя стъпканите цветя, когато пеперудата се върна. Тя запърха край лицето ми и аз усетих като убождане първия прилив на сила. Ако беше тъмно, бих казала „вампир“, но беше хубав светъл ден.

Станах и извадих браунинга от джоба на палтото си. Яркото жълто-кафяво насекомо биеше по лицето ми с тънки като хартия крилца. Онова, което само преди миг беше забавно, внезапно стана зловещо. За първи път в живота си прогоних пеперуда, сякаш беше нещо много неприятно. И може би наистина беше такава.

Не искам да кажа, че тази пеперуда бе вампир в буквалния смисъл на думата. Доколкото ми беше известно, вампирите не умееха да променят формата си. Не можеха, разбира се, и да издържат силната дневна светлина. Но нима знаех на какво всъщност са способни онези от Съвета?

Пеперудата отлетя към горичката в далечния край на алеята. Тя няколко пъти прехвъркна дотам и обратно, сякаш ме чакаше. Аз тръснах глава. Стори ми се глупаво да държа пистолета готов за стрелба заради някаква си пеперуда в горичката. Но там имаше и още нещо. Стоях сред лятната жега, слънцето приличаше темето ми. Тук би трябвало да съм в безопасност. Поне от вампирите. Нямаше да е честно от тяхна страна, ако бяха променили правилата.

Готова бях да се втурна към къщата и да повикам помощ, когато внезапно забелязах висока фигура, загърната в дебел плащ с качулка. Дори с този плащ разбрах, че е мъж. С такива широки рамене и висок ръст, кой друг можеше да бъде, освен Уорик? Само че бе изключено да е той. Уорик не беше чак толкова силен, че да бъде навън денем.

Взрях се в тази висока фигура в белеещ се плащ. Той стоеше съвсем неподвижно, като изсечен от мрамор. Дори господин Оливър, най-старият вампир, който съм виждала, бе избягвал пряката слънчева светлина. Но Уорик стоеше там като призрак, който беше овладял уменията да се разхожда денем. Всъщност сега той не ходеше. Стоеше

в трепкащите сенки на дърветата. Не се и опитваше да излезе под преките слънчеви лъчи на поляната. Вероятно не можеше. Или пък, ако не беше тази тънка сенчеста ивица, щеше да избухне в пламъци. Знае ли човек?

Тръгнах към него, като напрегнах всичките си сетива, но единствената сила, която почувствах, беше неговата. Това, разбира се, можеше да е клопка, засада, но не мислех така. Ако възнамерявах да ме хванат, нямаше да бъде толкова явно. Но за всеки случай спрях на прилично разстояние от дърветата. Ако забележех някакво движение, щях да повикам за помощ и да изтичам към къщата. Можеше дори да успея да възпроизведа един-два изстрела.

Уорик беше навел глава толкова ниско, че лицето му бе напълно скрито от качулката. Той стоеше неподвижно, сякаш не знаеше, че съм там. Само вятърът едва-едва размяташе меките дипли на белия плащ. Той приличаше на покрита с плат статуя.

Колкото по-дълго стоеше там неподвижно, толкова по-зловещо ми изглеждаше това. Трябваше да запълня мълчанието.

— Какво искаш, Уорик?

Той трепна и бавно повдигна глава. По силното му, мъжествено лице се бе разпространило гниене. Кожата му беше черно-зелена, сякаш тази тънка телесна тъкан бе издържала столетията смърт. Дори сините му очи се бяха покрили с тъмна ципа, като на мъртва риба, престояла толкова дълго, че вече не ставаше за ядене.

Зяпнах от учудване. Човек можеше да си помисли, че след онова, което бях видяла да прави с него Ивет, нищо не би ме шокирало, но не беше така. Има гледки, с които трудно се свиква.

— Ивет ли те наказва? — попитах аз.

— Не, не, моята бледна господарка спи в ковчега си. Тя изобщо не знае, че съм тук — само гласът му бе останал „нормален“ — силен и твърд, в пълно несъответствие с това, което се случваше с тялото.

— Какво става с теб, Уорик?

— Когато слънцето изгря, аз не умрях. Помислих си, че това е Божие знамение, че Той ми позволява да сложа край на това презряно съществуване, че ми дава възможност за последен път да изляза на светло. Вървах, облян от светлината на изгряващото слънце, и не изгорях, но ето какво се случи.

Той извади ръцете си от плаща и ми показа посивялата плът. Ноктите му бяха почернели, дори върховете на пръстите изглеждаха изсъхнали.

— Това лекува ли се? — попитах аз.

Той се усмихна и дори в тази ужасяваща външност усмивката му беше изпълнена с надежда. Гниещото му лице излъчваше светлина, която нямаше нищо общо с вампирските сили. Над него пърхаше пеперудата.

— Господ скоро ще ме повика при себе си. Все пак съм мъртвец. Не можех да оспоря това.

— Защо дойде, Уорик?

Втора пеперуда долетя и се присъедини към първата, после трета. Те се завъртяха като въртележка над главата му. Уорик им се усмихна.

— Дойдох да те предупредя. Падма се бои от Жан-Клод и от вашия триумвират. Той иска да ви види мъртви.

— Това не е новина.

— Нашият господар, Морт д'Амур, е заповядал на Ивет да ви унищожи всички.

Това вече беше новина.

— Защо? — попитах.

— Не мисля, че някой от Съвета наистина вярва, че Жан-Клод е намислил да създаде свой алтернативен Съвет в тази страна. Но всички го считат за представител на новата, легална вампирска общност, за двигател на промяната, която може да унищожи стария ни свят. Старейшините, у които има достатъчно сила за удобно съществуване, не искат промяна на статуквото. Когато се проведе гласуването, Анита, двама ще бъдат против вас.

— Кой друг ще гласува? — попитах аз.

— Ашър е представител на своята господарка, Бел Морт, Красивата смърт. Той мрази Жан-Клод с чиста омраза, изпепеляваща като слънчеви лъчи, преминали през лупа. Надали можеш да разчиташ на подкрепа от негова страна.

— Значи те са дошли да ни убият — казах аз.

— Ако са дошли просто за да ви убият, Анита, вече щяхте да сте мъртви.

— Тогава не разбирам.

— Страхът на Падма е много силен, но според мен нашият господар би бил удовлетворен, ако Жан-Клод остави своя тукашен пост и стане член на Съвета, за какъвто беше определен.

— Още първият съперник, който се появи, ще го убие — казах аз. — Не, няма смисъл.

— Така твърди и Жан-Клод — отвърна Уорик. — Започвам да мисля, че той подценява себе си и тебе.

— Той е предпазлив, аз също.

Над главата на Уорик се беше събрало цяло ято пеперуди. Те пърхаха с крилца над него в многоцветен облак. Една кацна на ръката му и разпери крилца като ветрило, докато се хранеше с гниещата плът.

Силата на Уорик вибрираше по тялото ми. Тя, разбира се, бе на нивото на силата не на член на Съвета, а на господар. Уорик беше господар на вампири, но вчера вечерта не беше.

— Да не би да черпиш от нечия сила?

— Да, от Божията сила — отвърна той.

Разбира се.

— Колкото по-дълго сме далеч от своя господар, толкова по-слаба става Ивет и толкова по-силен ставам аз. Свещеният огън на вечната Божия светлина още веднъж влезе в тялото ми. Може би Той ще ми прости моята слабост. Аз се боях от смъртта, Анита. Страхувах се от адските мъки повече, отколкото се страхувах от Ивет. Но аз вървя в светлината. Отново горя със силата Божия.

Аз лично не вярвах, че Бог има собствена стая за изтезания. Адът не се съчетава с Бога, с неговата сила, неговата енергия, със самия Него. Ние се движим чрез неговата сила през целия си живот и за нас тя е като бял шум, нещо, което не забелязваме, не чуваме. Но да обяснявам на Уорик, че той векове наред е позволявал на Ивет да го измъчва, защото се е страхувал от вечното проклятие, което според мен не съществува, ми се струваше безсмислено. И дори жестоко.

— Радвам се за теб, Уорик.

— Бих искал да те помоля за едно благодеяние, Анита.

— За една услуга искаш да кажеш, нали? — попитах аз. Не ми се щеше да се съгласявам на нещо, което можеше да съм разбрала погрешно.

— Да — рече той.

— Кажу.

— Имаш ли кръст у себе си?

Кимнах.

— Покажи ми го, моля.

Не мислех, че това е добра идея, но... издърпах сребърната верижка и кръстът се показа. Той не блестеше. Просто висеше на верижката.

Уорик се усмихна.

— Светият кръст не ме отхвърля.

Сърце не ми даде да му обясня, че кръстът невинаги блести близо до вампири. Струваше ми се, че той разпознава онези от тях, които мислеха да ми напакосят, макар че имаше изключения. Аз, подобно на Уорик, не поставях под съмнение Божията премъдрост. Предполагах, че Той знае какво прави, ако пък не знаеше, не исках да знам това.

Уорик тръгна към края на гората и спря колебливо в белия си плащ с черна подплата. Лицето му издаваше вътрешна борба. Той искаше да прекоси тази последна ивица чиста слънчева светлина и се боеше. Не можех да го упрекна за това.

Той протегна ръка към трептящия край на силната златиста светлина, после я отдръпна.

— Моята храброст и вярата ми все още ми изменят. Все още съм недостоеен. Трябваше да пристъпя в светлината, да взема Светия кръст и да го държа без страх.

Той скри лице с почернелите си ръце. Пеперудите покриваха всеки сантиметър на голата кожа и помахваха с крилца. Виждаше се само белият плащ и пърхащите насекоми. За миг илюзията, че пеперудите изпълват целия плащ, беше пълна.

Уорик бавно и внимателно изпъна ръце, за да не обезпокои пеперудите. Усмихна се.

— Векове наред съм слушал за господари, които призовават своите зверове, но никога не съм разбирал как го правят. Това е удивителна връзка.

Явно той беше изключително доволен от своя „звяр“. Що се отнася до мен, бях малко разочарована. Пеперудите не бяха достатъчно добра защита от този вид зверове, които повечето вампири умеят да призовават. Но ако Уорик беше щастлив, коя бях аз, че да се оплаквам?

— Ивет ме накара да се закълна в Бог, че няма да издам някои от тайните ѝ. Няма да изменя на думата си, на клетвата си.

— Искаш да кажеш, че има неща, които трябва да знам, но ти не си ми ги съобщил? — попитах аз.

— Казал съм ти всичко, което ми е позволено да разкривам, Анита. Ивет винаги е била умна. Тя ме манипулираше през всичките тези години, за да предам всичко, което ми беше скъпо. Тя ме обвърза с клетва, преди да стигнем до вашите брегове. Тогава аз не разбирах това, но сега разбирам. Тя знаеше, че ще видя в теб човек на честта. Човек, който защитава слабите и не изоставя приятелите си. Ти правиш всички приказки на Съвета за чест и отговорност да изглеждат жалко притворство.

Не ми се струваше достатъчно да кажа „благодаря“, но какво друго можех да направя?

— Благодаря, Уорик.

— Дори когато бях жив, имаше огромна разлика между благородниците, които наистина предвождаха своите хора и се грижеха за потребностите им, и онези, които просто ги използваша.

— Това не се е променило особено — казах аз.

— Много жалко, ако е така — отвърна той и погледна нагоре, може би към слънцето, може би към нещо, което не виждах. — Колкото повече слънцето се приближава към зенита си, толкова по-слаб се чувствам.

— Нуждаеш ли се от място за дневния си отдих? — попитах аз, но веднага си дадох сметка, че не биваше да питам. Дотолкова ли му имах доверие, че да го оставя без наблюдение в сутерена заедно с Жан-Клод и всички останали? Не съвсем.

— Ако днес е последният ми ден на слънце, няма да го пропиляя в криене. Ще се поразходя в прекрасните ти гори, после ще се зароя дълбоко в лисата. И преди съм се крил в тях. Те падат и се натрупват нагъсто във вдлъбнатините.

Кимнах.

— Знам. Не знам защо си мислех, че си градско чедо.

— Много години съм живял в град, но първите ми дни са минали сред дървета, много по-мощни и по-пищни от тези. Земите на баща ми бяха далеч от градовете. Вече не е така. Там, където ловувах и ходих за риба като малък, вече няма дървета. Ивет ми разреши да си отида до

вкъщи, в нейната компания. По-добре да не бях заминавал. Това отрови спомените ми, превърна ги в подобия на сънища.

— Хубавите спомени са също толкова реални, колкото и лошите — казах аз. — Не позволявай на Ивет да ти ги отнеме.

Той се усмихна, после потръпна. Пеперудите започнаха да кръжат във въздуха като есенни листа, вдигнати от вятъра.

— Трябва да тръгвам — той се отдалечи в посока към дърветата, съпроводен от шлейфа от ревностни пеперуди. Белият плащ скоро се скри зад един хълм, но пеперудите дълго се носеха зад него като дребни лешоядчета, бележещи линията на смъртта.

Пресеях двора, алеята и вече вървах по пътеката към къщата, когато чух шум от автомобил, движещ се по настланата с чакъл алея. Обърнах се. Беше Рони. По дяволите, бях забравила да ѝ позвъня и да отменя утринния ни джогинг. Вероника (Рони) Симс беше частен детектив и моята най-добра приятелка. Заедно тренирахме поне веднъж седмично, обикновено в събота сутрин. Понякога ходехме в спортния център, понякога тичахме. Беше събота сутрин и аз бях забравила да ѝ се обадя.

Стиснах пистолета си до хълбока, както беше скрит под палтото. Не че я интересувах. Просто при мен този жест бе автоматичен. Ако си сред привилегированите, които имат разрешително за носене на оръжие, не се перчиш с него наляво-надясно. Преднамереното излагане на показ на оръжието без уважителна причина се окачествява като „заплаха с оръжие“ и може да доведе до отнемане на разрешителното. Също както млад вампир обича да оголва кучешките си зъби — чист признак на аматьорство.

Почувствах се виновна, че бях заставила Рони да бие напразно целия този път, и не забелязах веднага, че не е сама. С нея беше Луи Фейн — доктор Фейн, преподавател по биология във Вашингтонския университет. Те излязоха от колата едновременно, смееха се и се хванаха за ръце още щом колата престана да бъде преграда между тях. Бяха облечени като за джогинг. Тениската на Луи не беше напъхана в шортите му и бе толкова дълга, че при неговия ръст от метър шейсет и пет те едва се виждаха. Черната му коса беше късо подстригана, прическата хубаво оформена, но не се съчетаваше добре с твърде широката тениска.

Рони беше със светлосин колоездачен къс клин, който показваше дългите ѝ крака в най-добрата им светлина. Под късата ѝ тениска със същия цвят се виждаше плоският ѝ корем. Тя вървеше към мен. Никога не се беше обличала толкова стилно само за да потича с мен. Дългата ѝ до раменете руса коса беше току-що измита, изсушена със сешоар и

блестяща. Липсваше само грим, но Рони не се нуждаеше от него. Лицето ѝ сияеше. Сивите ѝ очи имаха оня син оттенък, който се открояваше при правилно подбиране на дрехите по цвят. Днес тя ги беше подбрала добре и Луи не виждаше никого, освен нея.

Стоях, гледах ги как вървят ръка за ръка по пътеката и се питах кога ли ще ме забележат. Щом ме видяха, и двамата останаха почудени, сякаш се бях появила изневиделица. Рони прояви достатъчно такт да изглежда смутена, но Луи ми се стори много доволен. Случайно знаех, че са сексуални партньори, но беше достатъчно само да ги погледна как се държат един с друг, за да се убедя в това. Докато стояха и ме гледаха, пръстите му леко галеха кокалчетата на ръцете ѝ. Не бях сигурна, че се обичат, но определено се желяеха.

Рони ме огледа от главата до петите.

— Не си ли твърде навлечена за тичане?

Намръщих се.

— Извинявай, забравих да ти се обадя. Току-що се прибрах.

— Какво се е случило? — попита Луи. Той все още държеше Рони за ръка, но всичко останало рязко се промени. Внезапно стана сериозен, дори някак по-висок, черните му очи внимателно ме изследваха, забелязаха превръзката на ръката ми и другите признаци на умора. — Миришеш на кръв и... — ноздрите му се разшириха — на нещо още по-лошо.

Помислих си, че може би долавя миризмата на гниещата плът на Уорик по обувките ми, но не попитах. Всъщност не исках да знам. Луи бе един от лейтенантите на Рафаел и ми беше странно, че не знае какво се е случило.

— Вие май сте били извън града?

И двамата кимнаха, а усмивката на Рони също изчезна.

— Бяхме в хижата.

„Хижата“ беше останала на Рони след развода ѝ. Бракът ѝ бе изтраял две години и бе претърпял пълно фиаско. Но хижата беше чудесна.

— Да, там е хубаво.

— Какво се е случило? — повтори Луи.

— Да влезем вътре. Не мога да измисля достатъчно кратка версия, че да мина без кафе.

Те влязоха след мен в къщата, все още държейки се за ръце, но вече не изглеждаха толкова доволни. Вероятно така въздействам на хората. Трудно е да бъдеш сияещ и честит всред зона на стрелба.

Грегъри лежеше на кушетката, все още в блажена самозабрава от обезболяващите. Луи застина на място. Всъщност може би не само заради леопардлака. Под бялата кушетка и креслото беше разстлан голям персийски килим. Той не беше мой. Ярките възглавници на бялата мебел повтаряха цветовете на килима, които приличаха на скъпоценни камъни в слънчевата светлина на ранното утро.

— Стивън — каза Рони и дори тръгна с протегнатата ръка към него, сякаш да го докосне, но Луи я спря.

— Това не е Стивън.

— Как разбра? — попитах аз.

— По миризмата. Те не излъчват еднаква миризма.

Рони просто гледаше, без да мигне.

— Това е Грегъри?

Луи кимна.

— Знаех, че са близнаци, но...

— Да — рекох аз. — Трябва да сваля тази рокля, но преди това искам да поясня нещо. Грегъри сега е мой. Той е от добрите. Не го обиждайте.

Луи се обърна към мен и зениците на черните му очи почервеняха. Очите му заприличаха на черни копчета, защити с червен конец, очи на плъх.

— Той измъчваше собствения си брат.

— Бях там, Луи. Видях това.

— Тогава как е възможно да го защитаваш?

Поклатих глава.

— Прекарах дълга, тежка нощ, Луи. Нека само да кажа, че тъй като вече го няма Габриел да склонява леопардите да вършат злодеяния, те избраха други пътища. Той е отказал да измъчва една вълчица и затова са му счупили краката.

По изражението на лицето на Луи разбрах, че не ми вярва. Отново поклатих глава и посочих към кухнята.

— Отидете там, направете кафе. Аз ще се измъкна от тази проклета рокля и всичко ще ви разкажа.

Рони го поведе към кухнята, но очите ѝ ме следяха, пълни с въпроси.

— После — казах ѝ само с помръдване на устните и тя влезе в кухнята. Надявах се, че ще съумее да занимава Луи, докато се преоблека. Всъщност той едва ли щеше да навреди на Грегъри, но леопардлаците бяха настроили против себе си мнозина. По-добре да се презастраховаш, отколкото после да съжаляваш.

Ричард се беше качил на една подвижна стълба и пробиваше дупки в тавана над леглото ми. Твърде голям принос към моята сигурност. Спалнята ми беше единствената на първия етаж и аз я отстъпих, за да не им се налага да качват Грегъри по стълбището до горе. Малки бели снежинки вар от тавана покриваха като бяла пудра голия торс на Ричард. Толкова беше красив и мъжествен само по джинси, като илюстрация към поредицата „Домашен майстор“. Шери и Зейн стояха на кревата, подаваха му детайли от апаратурата и му помагаха при измерването.

Ричард изключи дрелката и аз попитах:

— Къде е Вивиан?

— Гуен я заведе при Силви — отвърна Ричард. Погледът му беше съвсем неутрален, а гласът му издаваше предпазливост. Почти не си бяхме говорили след случилото се на арената.

— Хубаво е да имаш професионален терапевт в дома си — казах аз.

Шери и Зейн ме наблюдаваха. Те приличаха на ловджийски кучета, подложени на дресиране — сериозен поглед, внимание към всяка дума и жест. Не обичам, когато ме гледат така. Това ме нервира.

— Тъкмо влязох да се преоблека. Искам да се избавя от тази рокля.

Промъкнах се покрай тях към шкафа. Жан-Клод и тук се беше постарал. Не бих казала, че всичко бе по вкуса ми. В другия край имаше ниша с диван, на който едва се беше побрала колекцията ми от плюшени пингвини. На леглото седеше нов пингвин, с голяма червена панделка на шията и картичка, привързана към мъхнатия му корем. Черният мъх вече се беше покрил с бели пращинки от тавана.

Ричард пак изключи дрелката и каза:

— Хайде, прочети картичката. Той би искал да я прочетеш.

Вдигнах поглед към него. В очите му все още имаше болка и гняв, но и нещо друго, за което не можех или не исках да намеря думи. Взех пингвина от леглото, изтупах прахта от него, заставах с гръб към Ричард и разтворих картичката. Дрелката мълчеше. Чувствах погледа му, докато чета.

На картичката пишеше:

„За да има с кого да спиш, когато не съм с теб.“

Беше подписана само с едно изящно „Ж“.

Пъхнах картичката в плика и се обърнах към Ричард, притиснала пингвина към корема си. Лицето му надали би могло да бъде побезизразно. Той ме гледаше и се стараеше да запази безразличието си, но не му се получи. В погледа му се прокрадна раздражение, следствие от неизпълнени желания и неизказани думи.

Зейн и Шери се отдръпнаха от леглото и тръгнаха крадешком към вратата. Те не излязоха, но решиха, че е по-добре да не застават между нас. Не мислех, че ни предстои голяма кавга, но можех да ги разбера.

— Прочети картичката, ако искаш. Но не мисля, че от това ще ти олекне.

Той издаде някакво подобие на смях.

— Струва ли си да предлагаш на бившия си приятел да чете любовни писма от настоящия?

— Не искам да ти причинявам болка, Ричард. Ако смяташ, че ще ти стане по-леко, след като прочетеш написаното, прочети го. С изключение на този първи път, никога не съм направила нищо, за което да не знаеш. И не възнамерявам.

Видях как изпъкнаха мускулите на скулите му, а жилите на шията се изопнаха досами раменете. Той поклати глава.

— Не искам да го чета.

— Чудесно.

Обърнах се, в едната си ръка държах картичката и пингвина, а с другата отворих чекмеджето на скрина и грабнах, каквото беше най-отгоре, без да го разглеждам твърде дълго. Просто исках да се махна от внезапно притихналата стая, по-далече от тежкия поглед на Ричард.

— Чух, че с теб дойде някой — спокойно каза той. — Кой беше? Обърнах се, стиснала пингвина и смачканите дрехи.

— Луи и Рони.

Ричард се намръщи.

— Рафаел ли изпрати Луи?

Поклатих глава.

— Не, Луи и Рони са били в любовното си гнездо. Луи не знае какво се е случило. Той, изглежда, е много сърдит на Грегъри. Вероятно е лична неприязън, или пък заради Стивън?

— Заради Стивън е — отвърна Ричард. — Луи е много предан на приятелите си.

Той каза последното с такъв тон, сякаш искаше да прозвучи като намек, че може би не всички в този дом са толкова предани. Или пък аз вече откривах двусмисленост и в най-невинните думи. Възможно е. Чувството за вина е многопластово. Но докато гледах Ричард в честните кафяви очи, не мислех, че бях чула нещо, което той не би искал да ми каже.

Ако знаех какво да му кажа, щях да отпратя леопардлаците и щяхме да си поговорим. Но, Господ да ми е на помощ, ако знаех. Така че разговорът можеше да почака, докато намеря време да помисля за всичко това. Дори беше по-добре да почака. Не мислех, че все още бих могла да чувствам нещо към Ричард или той към мен. Спях с друг мъж, обичах другиго. Това много усложняваше нещата. При тази мисъл се усмигнах и тръснах глава.

— Какво ти е толкова смешно? — попита той. В очите му имаше болка и смущение.

— Смешно ли? Нищо, Ричард, абсолютно нищо.

Втурнах се към банята на долния етаж да се преоблека. Тя беше най-голямата баня в къщата, с вградена в пода мраморна вана. Не толкова голяма, колкото ваната на Жан-Клод в „Цирка“, но подобна. Горният и долният ѝ край бяха обкръжени с бели свещи — недокоснати, свежи, нови, очакващи настъпването на вечерта. Той бе избрал свещи с аромат на мента. Харесваше ароматизираните свещи с мирис на нещо, което става за ядене. Явен беше фетишизмът му по отношение на храната.

Към сребърния свещник беше прикрепена още една картичка. На плика не беше написано нищо, но — да го наречем интуиция — аз го

отворих.

В картичката пишеше:

„Ако бяхме сами, ma petite, щях да поискам да ги запалиш на свечеряване. И щях да дойда при теб. Je reve de toi.“

Последното изречение беше на френски и означаваше „Мечтая за теб.“ Тази картичка дори не беше подписана. Той беше толкова самоуверен. Ако можех да вярвам на думите му, за почти четиристотин години аз бях единствената жена, която му беше отказала. Но дори аз накрая се бях предала. Трудно е да не бъдеш самоуверен с толкова завоевания. Честно казано, би ми се искало да напълня ваната, да запаля свещите и да го чакам гола и мокра да се събуди от дневната си почивка. Това беше много, много примамлива идея. Само че домът ни беше пълен с гости, ако и Ричард останеше да пренощува, щеше да ни се наложи да се държим прилично. Ако Ричард ме беше изоставил заради друга жена, нямаше да преживея това чак толкова зле, колкото него, но не бих могла да остана под същия покрив и да слушам как се люби с нея. Дори моите нерви не биха били достатъчно здрави. И аз определено няхах намерение да поставя Ричард в такова положение. Не и нарочно.

Наложи ми се два пъти да отида от банята до спалнята и обратно. Първо, забравих да си взема нормален сутиен — сутиените без презрамки не са за продължително носене. Второ, смених с джинси грабнатите в бързината шорти.

Всеки път, когато влезех или излезех, усещах, че Ричард ме наблюдава. Зейн и Шери ни следяха с поглед като раздразнени кучета, които очакват да ги сритат. Напрежението все повече се съгъстваше и леопардите го чувстваха. Сякаш Ричард мислеше много усилено и аз усещах този растящ натиск, който можеше да свърши с укори или с кавга.

Накрая си обух нови джинси с чудесен тъмносин цвят, който никога не се запазва твърде дълго, яркосин деколтиран пуловер без ръкави, бели спортни чорапи и бели кецове „Найк“ с черни кантове. Напъхах повечето стари дрехи в плетения кош за мръсно бельо и най-

отгоре сложих роклята. Тя, разбира се, беше с обозначение „само химическо чистене“. Мушнах файърстара отпред в джинсите. За него имах вътрешен кобур, но той беше в спалнята. Не ми беше чак толкова необходим, че да се налага да мина още веднъж покрай Ричард. Боях се да не предизвикам съдбата. В края на краищата той щеше да настоява да поговорим, но аз не бях готова. Може би никога нямаше да съм готова конкретно за този разговор.

Преметнах през ръката си чуждото палто с тежкия браунинг в единия му джоб. Автоматът висеше на рамото ми като дамска чанта. Когато спалнята се освободеше, щях да го скрия в шкафа. Носиш ли толкова много заредени оръжия, номерът е да не ги оставяш да се търкалят където ти падне. Ликантропите са страхотни бойци, но повечето не знаят как се борави с огнестрелно оръжие. Има нещо изкусително в оставеното без надзор оръжие, особено ако е толкова мощно като автомата. Той просто предизвиква у теб физически сърбеж да го вземеш, да се прицелиш и да пуснеш един откос. Или държиш оръжието в безопасност, незаредено и на предпазител, или винаги го носиш със себе си. Това е правилото. Отклониш ли се от него, позволяваш на осемгодишните хлапета да отнесат главите на малките си сестрички.

Влязох в гостната. Грегъри го нямаше на кушетката. Предположих, че са го отнесли в спалнята и отидох да проверя. Би било адски глупаво да позволя да отвлекат Грегъри от моята гостна, без да забележа.

Шери и Ричард го слагаха на леглото, а Зейн им помагаше. Грегъри вече идваше в съзнание, простенваше. Ричард забележа, че надничам през вратата.

— Просто исках да видя как е Грегъри.

— Не, ти проверяваш дали не са го пипнали лошите.

Сведох поглед, после пак го вдигнах.

— Да.

Можехме да продължим разговора, но Грегъри се събуди, когато поставиха краката му в шините. Той застана. Лекарствата се извеждат невероятно бързо от организма на ликантропите. Шери напълни една спринцовка с някаква прозрачна течност и аз избягах. Не обичам инжекциите. Но, честно казано, не исках Ричард да ми чете лекция за пистолетите. Това, че беше ликантроп, не бе единственият ни проблем.

Ричард смяташе, че убивам твърде лесно. Може и да беше прав, но аз вече неведнъж му бях спасявала кожата с бързо натискане на спусъка. Докато той със своята педантичност неведнъж ме беше излагал на опасност.

Върнах се по стълбището, поклащайки глава. Защо изобщо си досаждахме? По толкова много важни въпроси не бяхме на едно мнение. Нищо нямаше да излезе. Да, ние се желяехме и дори се обичахме. Но това не беше достатъчно. Ако не можехме да постигнем компромис по всички останали въпроси, накрая просто щяхме да се разкъсаме един друг. Най-добре би било да се разделим колкото се може по-безболезнено. Моята глава напълно се съгласяваше с тази логика, но другите части на тялото ми се противяха.

Долових аромат на кафе и тръгнах към кухнята. Тя би била много хубаво място, ако готвех или приемах гости там. Шкафчетата бяха изцяло от тъмно дърво, в средата на стаята имаше много свободно пространство, а над шкафчетата — куки за тенджерите и тиганите. Наличният кухненски инвентар не беше достатъчен за запълването дори на едно шкафче, камо ли за цялото останало бляскаво пространство. От всички помещения в моя нов дом, кухнята най-много ме караше да се чувствам като неканен гост. Тя беше твърде далеч от представата ми за онова, което сама бих избрала.

Рони и Луи седяха край малката ми двуместна кухненска масичка. Тя беше поставена върху издигната платформа в тристранен еркер. Това място беше проектирано за голяма кухненска маса за обеди и вечери и моето мъничко кътче за закуски би изглеждало временно решение, ако не бяха цветята. Те заемаха голяма част от масичката, бяха още един сюрприз.

Не беше необходимо да ги броя, за да знам, че са дузина бели рози и една-единствена червена. Жан-Клод ми изпращаше бели рози години наред, но откакто станахме любовници, се появи тринайсета роза. Червена, кървавочервена, остров на страстта, изгубен в морето от бяла чистота. Тук нямаше картичка, защото не беше необходима.

Джамил се беше облегал на стената близо до Рони и Луи и посръбваше кафе. Когато влязох, той млъкна, от което си направих извода, че вероятно говори за мен. Може би не, но надвисна тежко мълчание, а Рони много се стараяше да избягва погледа ми. Луи

напротив, гледаше ме твърде упорито. Да, Джамил вече се беше раздрънкал.

Не исках да знам какво им е наприказвал, преди да глътна малко кофеин. Налях си кафе в чаша с надпис:

„МЗ предупреждава: не ме безпокойте преди първото ми кафе, опасно е за вашето здраве.“

Тази чаша беше в офиса ми, докато моят шеф не ме обвини в заплашване на клиентите. Все още не си бях избрала друга. На нея трябваше да има подходящ дразнещ надпис.

На шкафа бе поставена нова блестяща кафеварка с още една картичка. Отпих глътка кафе и отворих плика.

„За да стопли тялото ти и да запълни тази празна cuisine“.

Последната дума на френски означаваше „кухня“. Той често вмъкваше френски думи в бележките си и дори след като беше живял сто години в тази страна, понякога забравяше правилните английски думи и изрази. Речта му беше безупречна, но мнозина говорят втори език по-добре, отколкото пишат на него. Разбира се, това можеше да е косвен начин да ме учи на френски — и постигаше ефект. Той пишеше бележка, аз после го търсех да го питам какво иска да каже. Когато ти шепнат на ухото сладки думи на френски, това е страхотно, но след известно време започваш да се замисляш какво означават те и да задаваш въпроси. Имаше и други уроци, но за тях не бих говорила открито.

— Хубави цветя — каза Рони. Гласът ѝ беше неопределен, но тя съвсем ясно бе изразила пред мен мнението си за Жан-Клод. Смяташе го за нагъл тип. Права беше.

Според нея той бе въплъщение на злото. С това не бях съгласна.

Седнах на другия край на осмоъгълника, с гръб към стената, главата ми беше малко по-ниско от нивото на прозореца.

— Стига конско за днес, Рони, става ли?

Тя повдигна рамене и отпи от кафето.

— Ти си голямо момиче, Анита.

— Именно — прозвуча доста сприхаво.

Поставих автомата на пода до мен, заедно с палтото. Вдишах аромата на кафето — черно и гъсто. Понякога добавям захар и сметана, но първата чашка за деня предпочитам да е чисто.

— Джамил ни запозна с последните събития — заговори Луи. — Ти и Ричард наистина ли призовахте силата посред „Цирка“?

Глътнах кафе, преди да отговоря:

— Така изглежда.

— Плъхолаците нямат еквивалент на вълчата лупа, но нормално ли е да бъде призовавана силата по този начин?

Рони поглеждаше ту един, ту друг от нас с леко разширени очи. Разказвах ѝ всичко, което се случваше в живота ми. Тя се беше мъкнала с мен и с чудовищата достатъчно дълго, за да срещне Луи, но за нея този свят все още беше странен и нов. Понякога си мислех, че би се чувствала по-добре, ако стои по-далече от чудовищата, но, както сама обичаше да казва, и двете бяхме големи момичета. Понякога дори носеше пистолет. Така че можеше да решава сама за себе си.

— Вече повече от десет години съм върколак — отговори Джамил. — Това е третата ми глутница. Никога досега не съм чувал лупа да помага на своя Улфрик да призове сила извън лупанария — мястото, където сме силни. Повечето лупи не могат го да направят дори там. Рейна беше първата от познатите ми, която умееше да призовава сила вътре в лупанария. Тя можеше да прави разни неща, които увеличаваха силата ѝ, и то не при пълнолуние, но нищо подобно на онова, което почувствах днес.

— Джамил казва, че си помогнала на Ричард да предизвика прилив на сила, достатъчна да го излекува — добави Луи.

Повдигнах рамене, внимателно, за да не разлея кафето.

— Помогнах на Ричард да се справи със своя звяр. Това предизвика... нещо. Не знам какво.

— Ричард изпадна в ярост и ти му помогна да се овладее? — попита Луи.

Погледнах го и попитах на свой ред:

— Ти виждал ли си го какъв е, когато изгуби самоконтрол?

— Веднъж — кимна той.

Спомних си и потреперих.

— Веднъж е напълно достатъчно.

— Но ти му помогна да се справи със звяра си.

— Така е — каза Джамил. Тонът му издаваше задоволство.

Луи го погледна и поклати глава.

— Какво става? — попитах аз.

— Казвах на Ричард, че няма да се почувства по-добре, докато не те премахне напълно от живота си. Мислех, че трябва да те забрави, за да се излекува.

— Сега си на друго мнение, така ли?

— Ако ти можеш да помогнеш на Ричард да обуздае своя звяр, значи си му необходима. На мен ми е все едно как ще се разберете, Анита. Но ако съвсем скоро не направи нещо, той ще загине. Готов съм почти на всичко, за да предотвратя това.

За първи път разбрах, че Луи вече не ми симпатизира. Той беше най-добрият приятел на Ричард. Разбрах го. Ако беше зарязал Рони така грубо, както бях постъпила с Ричард, и аз щях да съм му много ядосана.

— Дори ще го насърчиш пак да се срещне с мен? — попитах аз.

— Ти това ли искаш?

Поклатих глава, без да го погледна в очите.

— Не знам. Свързани сме един с друг за цяла вечност. Твърде дълго, за да сме в непрекъсната вражда.

— Твърде дълго, за да те виждам в прегръдките му — каза Ричард, който се показва на вратата.

В гласа му нямаше горчивина, а само умора. Гъстата му коса и мускулестото тяло бяха покрити с бяла прах. Дори по джинсите му имаше прах. Приличаше на персонаж от порнофилм, в който сръчен общ работник утешава самотна домакиня. Ричард се приближи към розите.

— Вечно да виждам бели рози с твоето име в тях — той докосна единствената червена роза и се усмихна. — Хубава символика.

Ръката му се сви в юмрук около тъмночервеното цвете, а когато разтвори пръсти, листенцата се разпръснаха по масата. Капка кръв падна на светлата ѝ повърхност. Ричард се беше убол на трън.

Рони се вторачи в съсипаната роза. Погледна ме изпод вежди, а аз дори не знаех с какво изражение на лицето да ѝ отвърна.

— Детинщина — казах.

Ричард се обърна и протегна ръка към мен.

— Много жалко, че нашият трети приятел не е тук, за да излиже кръвта.

Почувствах, че устните ми се извиха в неприятна усмивка и отговорих, преди да успея да се възпра. А може би просто се бях уморила да се сдържам.

— В тази стая има поне трима, които с удоволствие биха излизали кръвта по кожата ти, Ричард. Аз не съм сред тях.

— Кучка си ти! — Той стисна юмруци.

— Бау-бау.

— Престанете и двамата! — извика Луи и стана.

— Ще престана, ако и той престане — заинатих се аз.

Ричард само извърна глава и заговори, без да гледа никого конкретно.

— Сменихме чаршафите на леглото, но все още съм целият в кал — той разтвори длан. Кръвта се разтече по линиите на ръката като река по руслото си. Ричард обърна към мен гневен поглед. — Може ли да ползвам някоя от баните? — той бавно вдигна ръка към устата си и още по-бавно и демонстративно облиза кръвта по кожата си.

Рони леко въздъхна, почти изохка. На мен не ми призля; вече бях гледала този спектакъл.

— На горния етаж има баня с душ. По коридора, вратата срещу спалнята.

Ричард бавно пъкна пръст в устата си, сякаш току-що беше изял печено пиле, толкова вкусно, че пръстите си да оближеш. Той не откъсваше поглед от лицето ми. Придадох си най-равнодушното изражение. Онова, което искаше от мен, бе всичко друго, но не и равнодушие.

— Какво ще кажеш за онази фантастична вана долу? — попита той.

— Заповядай, чувствай се като у дома си — отвърнах и отпих от кафето. Бях самото безразличие. Едуард би се гордял с мен.

— Жан-Клод няма ли да бъде недоволен, ако използвам вашата скъпоценна вана? Знам колко обичате водата и двамата.

Някой му беше казал, че с Жан-Клод се бяхме любили в банята в „Цирка“. Искаше ми се да знам кой и щях да му дам да разбере. Лицето ми пламна; не можех да овладее смущението си.

— Най-сетне някаква реакция — каза той.

— Накара ме да се смутя. Доволен ли си?

— Да, доволен съм — кимна той.

— Тогава върви да вземеш душ, Ричард, или вана, ако предпочиташ. Запали проклетите свещи, забавлявай се.

— Ти ще дойдеш ли при мен?

Имаше време, когато повече от всичко друго исках да чуя подобно предложение от Ричард. От гнева, прозвучал в гласа му, очите ми почти се просълзиха. Не заплаках, но ми беше тежко.

Рони стана и Луи я хвана за лакътя. Всички, седящи и стоящи, се опитваха да се престорят, че не са свидетели на нещо твърде интимно.

Две дълбоки вдишвания и се съвзех. Не, той нямаше да ме види да плача. За нищо на света.

— Не аз отидох във ваната при Жан-Клод, а той дойде при мен, Ричард. Ако ти не беше такъв недодялан бойскаут, сега може би щях да съм с теб, а не с него.

— Нужно беше само едно хубаво чукане, нали? Толкова лесно ли беше за теб?

Скочих на крака, кафето се разля по ръката ми и покапа на пода. Оставих чашата на масата, при което се оказах съвсем близо до Ричард.

Рони и Луи се бяха отдръпнали от масата, освобождавайки място за нас. Струва ми се, че биха излезли от кухнята, ако бяха сигурни, че няма да се сбием. Джамил бе оставил кафето си, сякаш се приготвяше да се хвърли да ни разтървава. Но беше твърде късно да бъдем спасявани, отдавна беше късно.

— Нещастник — казах аз. — Заради теб стана така с нас.

— С нас тримата — уточни той.

— Прекрасно — рекох. Очите ми горяха, гърлото ми се сви. — Може би едно хубаво чукане наистина щеше да е достатъчно. Не знам. А твоите високи идеали стоплят ли те нощем, Ричард? Високите ти морални принципи правят ли те по-малко самотен?

Той направи последната крачка и ние почти се докоснахме. Гневът му преминаваше през мен като електрически ток.

— Ти ме измами, но сега в леглото ти е той, а аз нямам никого.

— Тогава си намери, Ричард, намери си някого, но престани с това. Чуваш ли? Престани.

Той отстъпи назад толкова рязко, че аз се олюлях. Излезе от стаята с широки крачки, оставяйки след себе си следа от гняв, подобна на дразнещ парфюм.

Останах за миг на мястото си, после рекох:

— Излезте, всички.

Мъжете излязоха, но Рони остана. Нямах да се разплача, честна дума, но тя докосна раменете ми, прегърна ме изотзад и прошепна:

— Толкова съжалявам!

Можех да понеса всичко, само не и съчувствие. Заплаках, скрила лицето си с ръце, криех го от всичко и от всички.

На вратата се позвъни. Понечих да тръгна натам, но Рони каза:

— Има кой да отвори.

— Аз ще отворя — обади се Зейн от гостната.

Запитах се къде ли са Джамил и Луи. Може би утешават Ричард?

Отдръпнах се от Рони, избърсах лицето си.

— Кой ли може да е? На такова затънтено място сме.

Джамил и Луи внезапно се върнаха в кухнята. Или ме бяха чули, или и те бяха подозрителни като мен. Вдигнах автомата от пода и заставах до вратата, като държах оръжието до левия си хълбок, за да не се вижда. Файърстарът беше в дясната ми ръка, също скрит. Луи и Джамил заставаха от двете страни на вратата на гостната.

— Не ми закривайте полезрението — предупредих ги аз.

И двамата се отдръпнаха малко встрани.

— Аз не си взех пистолета — каза Рони.

— Браунингът е в джоба на палтото на пода.

Сивите очи на Рони се бяха поразширили, дишането ѝ се беше учестило леко, но тя кимна и отиде за пистолета.

Зейн ми отправи въпросителен поглед и аз кимнах. Той погледна през шпионката.

— Прилича на доставчик на стоки по домовете. Носи цветя.

— Отвори — казах аз.

Зейн се подчини и закри с тялото си входната врата. Гласът на доставчика беше доста тих и не чувах какво говори. Зейн се обърна към мен.

— Казва, че трябва да се подпишеш за цветята.

— От кого са?

Човекът надзърна иззад Зейн и повиши глас:

— От Жан-Клод.

— Момент.

Оставих автомата на пода, за да не се вижда, и тръгнах към вратата, като държах файърстара скрит зад крака си. Жан-Клод

постоянно ми изпращаше цветя, но обикновено изчакваше старите да започнат да увяхват или поне да посърнат. Днес той наистина се бе постарал допълнително в името на романтиката.

Човекът не беше висок на ръст, държеше кутия с рози, лявата му ръка беше върху кутията, с лист хартия върху подложка за писане към нея и вързан за подложката молив.

Зейн отстъпи от вратата, за да ми направи път, но първата ми работа беше да погледна през малкото пластмасово прозорче на кутията. Жълти рози. Спрях и се опитах да се усмихна.

— Полага ви се бакшиш. Почакайте да взема чантата си.

Човекът зашари с поглед из стаята и видя, че Джамил се приближава към него отляво, а Луи отдясно. Направих крачка встрани, като се стараех да не заставам право пред него. Той ме последва с розите, поставил дясната си ръка под кутията.

Джамил беше в най-добрия ракурс.

— Джамил? — обърнах се към него аз.

— Да — само отвърна той, но и това беше достатъчно.

— Няма нужда от бакшиш — каза човекът. — Закъснявам. Може ли просто да се подпишете и да тръгвам?

— Разбира се — отвърнах аз.

Джамил беше схванал какво става, но Зейн все още изглеждаше озадачен. Рони беше някъде зад мен. Не се решавах да я потърся с поглед, но се отместих още малко встрани и човекът ме последва с ръка, която не можех да видя, но в която, както потвърди Джамил, имаше пистолет.

Почти се бях изравнила с Луи. Той спря, като очакваше, че ще тръгна към него. И той беше разбрал. Чудесно, и сега какво?

Рони реши вместо мен.

— Хвърли пистолета или ще те застрелям.

Гласът ѝ беше твърд и уверен. Успях да я погледна. Тя стоеше разкрячена, беше хванала с две ръце браунинга и се целеше в човека на вратата.

— Анита! — извика Джамил.

Аз се обърнах и насочих файърстара с едно движение. Онзи вече вдигаше ръката си и кутията. Видях как блесна пистолет. Той напълно пренебрегна казаното от Рони, целейки се в мен. Ако беше стрелял от

бедрото си, щеше да има време за още един изстрел, но той се опита да застане в по-добра позиция за стрелба и това се оказа решаващо.

Зейн най-накрая реагира — тъкмо тогава, когато всъщност трябваше само да се махне от пътя, което бе поредното доказателство, че свръхестествената сила и бързина не са достатъчни. Нужно е да знаеш какво да правиш с тях. Зейн удари кутията и подложката, изби ги от ръката на доставчика и първият куршум на онзи отиде в пода.

Куршумът от първия изстрел на Рони попадна в касата на вратата. Зейн ми блокираше линията на прицел. Видях как пистолетът на доставчика се вдигна отново, но този път насочен към Рони.

Зейн се опита да хване пистолета и той произведе още два изстрела. Тялото на Зейн се разтресе и бавно се свлече на пода. Вече бях насочила пистолета, така че когато тялото на Зейн освободи прицелната линия, бях готова. Вторият куршум на Рони попадна в рамото на онзи и го запрата назад. Той стреля в мен и се строполи до вратата. Неговият куршум отиде нахалост, моят — не.

По гърдите на човека изби кърваво петно. Той ме загледа с широко отворени, почти смаяни очи, сякаш не разбираше какво му се е случило. И дори когато смъртта започна да изпълва очите му, той все още вдигаше пистолета, опитвайки се да стреля за последен път.

Двата изстрела отекнаха като гръмотевично ехо. Моят куршум попадна в гърдите му, куршумът на Рони отнесе горната част на главата му. Така се получава, когато бронебойните патрони „Тлейзър“ попаднат в незащитена плът.

Приблжих се до човека с насочен в него пистолет, готова да стрелям още веднъж, но не се наложи. Гърдите му бяха кървава каша, а главата му изглеждаше така, сякаш някой се беше опитал да го скалпира, но се беше престарал. По стъпалата на входа се разливаха течности, по-гъсти от кръв.

Рони дойде при мен, целейки се в него. Тя хвърли един поглед и се втурна навън, олюля се, едва не се спъна в краката на мъртвеца. После падна на тревата и се разтресе от плач.

Зейн лежеше неподвижно и кървеше. Луи провери пулса му.

— Той умира — каза той. После изтри кръвта в тениската си и излезе навън да се погрижи за Рони.

Сведох поглед към бледата гърд на Зейн. Единият куршум беше попаднал в долната част на белите му дробове. От раната се издигаха

червени балончета и се чуваше онзи ужасен звук, характерен за дълбоките гръдни рани, който говори по-добре от всеки медик, че раненият умира. Въпросът в такива случаи е не дали, а кога ще спре да диша.

Повикахме линейка и се оказа, че не могат да дойдат веднага. Имало много други спешни случаи. За щастие Луи изтръгна слушалката от ръката ми и се извини на любезната телефонистка.

Шери изтича в кухнята. Чувах я как захлопва вратичките на шкафчетата, как отваря и затваря чекмеджетата.

Отидох при нея. Тя стоеше наред с вратата с извадено напълно празно чекмедже в ръката ѝ. Очите ѝ горяха с див блясък.

— Трябват ми найлонов плик, тиксо и ножица.

Нямаше смисъл да задавам глупави въпроси. Отворих малкото чекмедже на готварската печка и подадох на Шери ножица и тиксо. Торбичките бяха сред малкото неща, които можеха да се намерят в широкия кухненски бюфет.

Шери ги грабна от ръцете ми и се втурна към гостната. Нямах никаква представа какво е намислила, но тя имаше медицинско образование, аз — не. Ако с това можеше да осигури на Зейн още няколко минути, аз бях „за“. Линейката все някога щеше да пристигне. Въпросът беше да остане жив дотогава.

Доколкото можах да видя, Шери не използва ножицата. Залепи с тиксо плика към гърдите на Зейн, но остави незалепен един ъгъл. Явно беше нарочно, но аз не се стърпях и попитах:

— Защо единият ъгъл не е залепен?

Тя отговори, без да откъсва поглед от своя пациент:

— Отвореният ъгъл ще му позволи да диша. Когато вдиша, пликът спада и закрива раната. Това се нарича „превръзка-клапа“. — Говореше така, сякаш чете лекция. Не за първи път се запитах каква ли е Шери извън света на чудовищата. В нея сякаш живееха две различни личности. Никога не бях виждала някой — било то човек или чудовище, — който беше толкова различен в различните ситуации.

— Това ще му помогне ли да доживее до пристигането на линейката? — попитах аз.

Тя най-накрая ме погледна много сериозно.

— Надявам се.

Кимнах. Това беше повече от всичко, което можех да направя аз. Умеех да пробивам дупки в хората, но не ме биваше особено да запазвам живота им.

Ричард донесе одеяло и покри с него краката на Зейн, а горната част на одеялото Шери постави около раната така, както счете за нужно.

Ричард не беше облечен, бе само с хавлия около кръста. На загорялата му кожа блестяха капчици вода, явно не бе имал време да се подсуши. Когато се наведе да завие Зейн с одеялото, хавлията се изпъна по задника му. Гъстата му коса падаше на тежки кичури и струйки вода се стичаха от тях по гърба.

Той се изправи и хавлията оголи голяма част от бедрото му.

— Имам и по-големи хавлии — казах аз.

Той ме погледна и се намръщи.

— Чух изстрели. Размерът на хавлията не ме вълнуваше в този момент.

— Прав си. Извинявай — кимнах аз. Моят гняв към Ричард изглежда намаляваше право пропорционално на количеството на дрехите му. Ако той наистина искаше да спечели войната, трябваше само да се съблече и аз веднага щях да вдигна бялото знаме и да заръкопляскам. Смущаващо признание, но почти вярно.

Той прокара ръка по косата си, приглади назад кичурите, паднали върху лицето му, и изстиска водата. Това движение чудесно подчертаваше красотата на гърдите и ръцете му. Той леко изви назад гърба си и цялото му тяло се изпъна в дълга мускулиста линия. Знаех, че нарочно го излага на показ. Винаги ми се е струвало, че не съзнава какъв ефект има върху мен това, но сега разбрах, че си дава сметка. Докато гледах в гневните му очи, разбирах, че ми показва тялото си преднамерено. Виж какво си пропуснала, какво си изгубила, казваше ми без думи. Ако бях изгубила само великолепното тяло, нямаше да ми е толкова тежко.

Липсваха ми неделните следобеди, когато гледахме стари мюзикли. Съботните излети в гората, наблюдението на птиците, или целите уикенди, посветени на плуване със сал по Мерамек. Липсваха ми разказите му за случилото се през деня в училището. Той ми липсваше. Тялото му беше само един много приятен бонус. Надали по

света имаше толкова рози, че да ме накарат да забравя онова, което Ричард почти бе станал за мен.

Той закричи наперено към стълбището, за да продължи прекъснатото си къпане. Ако имах толкова силна воля, колкото би ми се искало да имам, нямаше да гледам след него. Изведнъж си представих съвсем ясно как излизвам капките вода по гърдите му и дръпвам рязко малката бяла хавлия. Този образ беше толкова ярък, че ми се наложи да извърна поглед и няколко пъти да вдишам дълбоко. Той вече не беше мой. Може би никога не е бил.

— Не искам да те откъсвам от приятната за теб гледка, но кой е мъртвият и защо се опита да те убие? — попита Джамил.

Ако си помислех, че вече съм достатъчно смутена, нямаше да съм права. Фактът, че бях позволила тези глупави мисли за Ричард да ме отвлекат от много по-жизненоважния въпрос за нереализирания убиец, само доказваше, че не съм в час. Това бе лекомислие, което не можеше да се опише с думи, непредпазливост, водеща към гибел.

— Не знам, за първи път го виждам — отвърнах аз.

Луи повдигна чаршафа, който някой беше хвърлил върху убития.

— И аз не го познавам.

— Недей, моля те — каза му Рони. Тя отново беше станала синьо-зелена.

Луи пусна чаршафа, но той падна някак накриво и прилепна към темето на мъртвеца. Кръвта попи в памучния плат като масло във фитил.

Рони тихо изхълца и хукна към банята.

Луи я проследи с поглед, аз гледах него. Щом забеляза това, той каза:

— И по-рано е убивала хора — изречението „С какво това е по-лошо?“ остана неизречено, но се подразбираше.

— Веднъж — казах аз.

— И тогава ли реагира така? — попита той и стана.

Поклатих глава.

— Струва ми се, че не можа да понесе гледката на разливащия се мозък.

В стаята влезе Гуен.

— Много хора, които спокойно гледат кръв, не понасят вида на други естествени течности — рече тя.

— Благодаря, госпожо психотерапевт — рече Джамил.

Тя се обърна към него като малка руса буря, неестествената ѝ енергия се завихри на спирали из стаята.

— Ти си гаден хомофоб!

Аз повдигнах вежди.

— Нещо ми се губи връзката?

— Джамил е от онези мъже, които смятат, че всяка лесбийка е всъщност хетеросексуална жена, която не е намерила подходящия мъж. Той така ми се натискаше, че се наложи Силви да го скрие по задника.

— Що за думи от устата на квалифициран психотерапевт — каза Джейсън. Когато започна стрелбата, той бе дотърчал от сутерена, където бяхме настанили вампирите за дневния им отдих. След като вълнението поутихна, той се върна да провери как са всички.

— Долу всичко ли е спокойно? — попитах.

Той се ухили с типичната за него усмивка, едновременно дяволита и ехидна.

— Тихо е като в гроб.

Аз простенах, защото той очакваше това. Но усмивката ми изчезна преди неговата.

— Дали не е Съветът? — попитах аз.

— Кое? — попита Луи.

— Този, който е изпратил убиеца.

— Наистина ли смяташ, че беше наемник? — попита Джамил.

— Имаш предвид дали не е бил професионален убиец ли?

Джамил кимна.

— Не.

— Защо мислиш, че не е бил професионалист? — попита Гуен.

— Не беше достатъчно опитен.

— Може да е бил девственик — предположи Джамил.

— Да му е било за първи път ли?

— Да, първа поръчка.

— Възможно е — погледнах покритата с чаршаф издутина. — Не си е избрал подходяща професия.

— Ако му бяха поръчали да пречука някоя домакиня от предградията или банкер, щеше да се справи — рече Джамил.

— Приказваш така, сякаш знаеш.

Той повдигна рамене.

— Аз съм силовик от петнайсетгодишен. Моите заплахи нищо нямаше да струват, ако не бях готов да убивам.

— Какво мисли Ричард за това? — попитах аз.

Джамил пак сви рамене.

— Ричард е друг. Ако не беше друг, досега да съм мъртъв. Той щеше да ме убие непосредствено след Маркус. Стандартен ход за новия Улфрик — да убие силовиците на предишния водач.

— Аз исках смъртта ти.

Той се усмихна — напрегнато, но не съвсем неприятно.

— Знам. Понякога ти си по-близо до нас, отколкото е той.

— Просто нямам много илюзии, Джамил. Това е всичко.

— Считаш, че моралът на Ричард е илюзия?

— Днес той едва не ти разкъса гърлото. Какво мислиш за това?

— Мисля, че и ме излекува. Маркус и Рейна не биха постъпили така.

— А биха ли могли съвсем случайно да те ранят толкова тежко?

Той се усмихна, за кратко оголи зъбите си.

— Ако Рейна се беше вкопчила в гърлото ми, това нямаше да е случайно.

— По прищявка — каза Гуен, — но не по случайност.

В този момент всички върколаци се разбираха чудесно помежду си. Никой не оплакваше Рейна, дори Джамил, който донякъде беше на нейна страна.

— Все пак не мисля, че Съветът би изпратил някой аматьор с пистолет — поклатих глава аз. — Те имат достатъчно дневни бойци, за да свършат тази работа, без да наемат външни хора.

— Тогава кой? — попита Джамил.

Отново поклатих глава.

— Де да знаех.

Рони се върна в гостната. Всички я гледахме, докато вървеше с клатушкаща се походка към дивана. Очите ѝ бяха зачервени от плач и не само. Луи ѝ донесе чаша вода. Тя я изпи на малки глътки и ме погледна. Очаквах да заговори за мъртвеца. Може би щеше да ме упрекне, че съм лоша приятелка. Обаче тя реши да не обръща внимание на трупа и да приказва за живите.

— Ако беше преспала с Ричард още в самото начало, нямаше да го има целия този тормоз.

— Ти наистина го мислиш — беше моят коментар. Позволих на Рони да смени темата. Нужно беше да отклони вниманието си към нещо друго. Бих предпочела, разбира се, избраната тема да не е свързана с личния ми живот, но... все пак ѝ бях длъжница.

— Да — отвърна тя. — Виждам как го гледаш, Анита. Как те гледа той, когато не ти е сърдит. Да, сигурна съм.

Отчасти бях съгласна с нея, но само отчасти...

— Така или иначе, има го Жан-Клод.

Тя изсумтя нетърпеливо.

— Аз те познавам. Ако беше правила секс с Ричард от самото начало, нямаше да започнеш да спиш с този проклет вампир. Ти смяташ, че сексът обвързва.

Въздъгнах. Вече бяхме водили този разговор.

— Сексът би трябвало да означава нещо, Рони.

— Съгласна съм — каза тя. — Но ако имах твоите скрупули, с Луи все още щяхме да се държим за ръцете. Сега ни е много хубаво.

— Но към какво води това?

Тя затвори очи и отпусна глава на облегалката на дивана.

— Анита, ти излишно си усложняваш живота — тя отвори очи и премести главата си така, че да ме вижда, без да я вдига от облегалката. — Защо да не приемаме отношенията такива, каквито са? Защо всичко при теб трябва да бъде така ужасно сериозно?

Сложих ръка на корема си и се вторачих в Рони. Но ако си мислех, че ще я принудя да сведе поглед, то грешах. Аз първа извърнах очи.

— Всичко това е сериозно. Или би трябвало да бъде.

— Защо? — попита тя.

Накрая и на мен ми се наложи да повдигна рамене. Ако не правех секс с вампир, при това без брак, бих могла да се облегна на някакви морални принципи. А сега позицията ми беше нестабилна. Дълго бях пазила непорочността си, но когато я изгубих, беше безвъзвратно. От целомъдрие към секс с вампир. Ако все още бях католичка, това щеше да е достатъчно за отлъчването ми. Но, разбира се, и съживяването на мъртъвци също водеше до отлъчване. За щастие бях протестантка.

— Искаш ли един съвет от леля си Рони?

Не можех да не се усмихна — едва-едва, но по-добре, отколкото никак.

— Какъв съвет?

— Качи се горе и отиди при този мъж под душа.

Погледнах я откровено шокирана. Десет минути по-рано си бях фантазирала за същото, но това не намаляваше смущението ми.

— Ти го видя сега в кухнята, Рони. Не мисля, че е в настроение за игри под душа.

В очите ѝ се мярна изражение, което внезапно ме накара да се почувствам много млада или може би наивна.

— Съблечи се и влез неочаквано. Изненадай го и той няма да те изгони. Изключено е да изпитваш такъв гняв, без да таиш страст. Той те желае толкова силно, колкото и ти него. Просто се отдай на желанието си, приятелко моя.

Поклатих глава. Рони въздъхна.

— Защо не?

— По хиляди причини, но главната е Жан-Клод.

— Ами зарежи го — каза тя.

— Да, да, ей сега! — засмях се аз.

— Чак толкова ли е добър? Толкова добър, че не можеш да му биеш шута?

Замислих се, не знаех какво да кажа. Накрая в главата ми се оформи една мисъл и аз я изказах гласно:

— Не съм сигурна, че на света има толкова много бели рози, които да ме накарат да забравя Ричард — вдигнах ръка, преди тя да успее да ме прекъсне. — Но не съм сигурна, че и цяла вечност от уютни следобеди могат да ме накарат да забравя Жан-Клод.

Тя седна изправена на дивана и ме загледа. Очите ѝ почти се изпълниха със скръб.

— Сериозно ли говориш?

— Аха.

Рони поклати глава.

— Господи, Анита, ти си толкова покварена.

Засмях се, защото беше права. Над всичко това можех или да се смея, или да плача, а Ричард вече беше получил целия ми дневен запас от сълзи.

Телефонът иззвъня и аз подскочих. Сега, когато опасността беше отминала, можех да си позволя да бъда нервна. Влязох в кухнята и вдигнах слушалката. Преди да успея да кажа каквото и да било, прозвуча гласът на Долф:

— Анита, всичко наред ли е?

— Полицейският таен канал функционира отлично, дори по-бързо, отколкото си мислех.

— За какво говориш?

Разказах му същото, което бях казала и на оператора в „Бърза помощ“.

— Не знаех — рече Долф.

— Тогава защо искаш да знаеш дали всичко е наред?

— Почти всички вампирски заведения и домове в града са били ударени тази сутрин почти по едно и също време. В „Църквата на вечния живот“ са хвърлени запалителни бомби. В целия град е имало целенасочени нападения над не-вампири.

Страх премина през мен като резливо шампанско, безполезен адреналин, който нямаше как да бъде изразходван. Имах много приятели сред върколаците и вампирите, не беше само Жан-Клод.

— „При мъртвеца Дейв“ също ли е бил нападател?

— Знаем, че Дейв не може да прости на полицията, задето го изхвърлиха, след като... умря, но ние се грижим за своите. В бара му е поставена униформена полицейска охрана, докато разберем какво, по дяволите, става. Заловихме подпалвача, преди да стори някоя голяма поразия. Успял е да опуши само една външна стена.

Знаем, че в „Цирка“ са останали единствено от лошите вампири, но Долф не знаеше, че знам. Можеше да сметне за странно, че не питам.

— А „Циркът“?

— Те със собствени сили са отблъснали двама подпалвачи. Защо първо не попита за своя любим, Анита? Той нали не е при теб?

Долф питаше така, сякаш вече знаеше, което можеше да означава, че или наистина знае, или иска да изкопчи тази информация от мен. Но аз бях почти сигурна, че лакеите на Съвета не биха му казали цялата истина. Някаква част от истината — може би.

— Жан-Клод остана тук снощи.

Този път мълчанието беше дори още по-напрегнато от преди. Превърна се в нещо толкова плътно и неприятно, че се усещаше като задух. Не знам колко дълго бяхме слушали дишането си един на друг, но пръв заговори Долф:

— Провървя му. Ти знаеше ли, че това предстои да се случи?

Въпросът му ме свари неподготвена. Ако той си мислеше, че съм скрила от него такива важни сведения, нищо чудно, че ми беше ядосан.

— Не, Долф, кълна се, нямах никаква представа.

— А твоят приятел знаеше ли?

Замислих се за миг.

— Едва ли, но ще го попитам, когато се събуди.

— Искаш да каже, когато възкръсне от мъртвите?

— Да, Долф, тъкмо това имам предвид.

— Смяташ, че може да е знаел за всичко и да не ти е казал?

— Вероятно не, но и той си има своите странности.

— И все пак се срещаш с него... не мога да те разбера, Анита.

— Ако можех, бих ти обяснила това така, че да го разбереш, Долф. Но не мога.

Той въздъхна.

— Имаш ли някакви предположения защо днес някой е решил да нападне чудовищата?

— Какво ме питаш всъщност — защо чудовищата или защо днес?

— И едното, и другото.

— Вече сте арестували няколко заподозрени, нали?

— Да.

— И те не са проговорили.

— Само за да поискат адвокат. Много от тях са убити на местопрестъплението, както твоя гост.

— „Хора против вампирите“, а може би „Хората преди всичко“.

— Някои от тези биха ли нападнали върколаци?

Стомахът ми се сви на топка.

— Тоест?

— В един бар за върколаци се вмъкнал човек с автомат, зареден със сребърни куршуми.

За миг си помислих, че Долф има предвид „Кафенето на лунатиците“, някогашният ресторант на Рейна, но той не беше открито свърталище на ликантропи. Опитах се да си спомня кое е най-близкото известно заведение за върколаци.

— „Кожената бърлога“? — попитах.

— Да — отвърна той.

Доколкото знаех, „Кожената бърлога“ бе единственият в страната бар, свърталище на гейове садомазохисти, които бяха и превръщачи. Тройна заплаха за всеки, който сее омраза.

— По дяволите, Долф, ако не се беше случило всичко останало, щях да си помисля, че извършителят би могъл да е почти всеки психар с десни уклони. Заловихте ли жив онзи с автоматата?

— Не — отвърна Долф. — Оцелелите го изядоха.

— Обзалагам се, че не са.

— Те използваша зъбите си, за да го убият, Анита. Затова казах „изядоха го“.

Бях виждала превръщачи да ядат хора, а не просто да ги нападат, но тъй като това беше незаконно, тоест минаваше за убийство, аз оставих Долф да спечели спора. Разбира се, не беше прав, но не можах да му представя доказателства, без някой да пострада.

— Тъй да бъде, Долф.

Той мълча толкова дълго, че се наложи да попитам:

— Тук ли си още?

— Струва ми се, че криеш нещо от мен, Анита.

— Нима бих могла?

— И окото ти няма да мигне.

В главата ми се въртеше някакъв смътен спомен, свързан с датата.

— Днешната дата е забележителна с нещо.

— С какво? — попита той.

— Не знам. Но имаше нещо. Искаш ли да дойда?

— Почти цялата тази история е свързана със свръхестествени щуротии, така че де що има униформени ченгета с кучета, нас търсят.

Да, днес наистина ни е нужен всеки. Имало е нападения и над изолаторите за чудовища в повечето големи болници.

— Господи, Стивън! — простенах аз.

— Той е жив и здрав, всички са добре. Някакъв тип с деветмилиметров пистолет се опитал да се вмъкне при тях. Полицаят, който пазел на вратата, бил ранен.

— Тежко ли?

— Ще се оправи.

Долф не звучеше никак бодро и не беше само заради нападенията или раненото ченге.

— Какво се е случило с бандита?

Долф се засмя, рязко и неприятно.

— Един от „братовчедите“ на Стивън го запратил в стената толкова силно, че му строшил черепа. Медицинските сестри казват, че нападателят се канел да пусне куршум точно между очите на ченгето, когато го... спрели.

— Значи братовчедът на Стивън е спасил живота на полицаю.

— Аха — потвърди Долф.

— Май не си много доволен.

— Да сменим темата, Анита.

— Извинявай. Какво искаш да направя?

— Акцията е на инспектор Паджет. Той е свястно ченге.

— Немалка похвала от твоята уста. Но защо ли ми се счува някакво „но“?

— Но — каза Долф — като види чудовища, откача. Някой трябва да го държи под око и да го укротява, за да не се увлече, като види кръвожадните копеленца.

— Значи съм назначена за бавачка.

— Това са твои хора, Анита. Не мога да пратя другиго. Помислих си, че сама ще поискаш да отидеш там.

— Ще отида и благодаря.

— Не оставай целия ден, Анита. Гледай да приключиш колкото се може по-бързо. Пийт Маккинън току-що ми се обади да ме пита дали може да те наеме.

— Още един палеж ли?

— Да, но не е била неговата светулка. Вече ти казах, че са взривили „Църквата на вечния живот“.

— Да.

— Малкълм е вътре.

— По дяволите — рекох аз. Малкълм беше вампирът Били Грeъм, основател на бързо разрастваща се секта. Това беше църква на вампири, но приемаха и хора. Всъщност постъпването им се поощряваше. При все че беше спорен въпросът колко дълго след постъпването си оставаха хора.

— Странно е, че дневното му убежище беше толкова очевидно.

— Какво искаш да кажеш?

— Повечето вампирски господари губят много време и енергия да крият своето дневно убежище, за да не им се случват такива страхотии. Той мъртъв ли е?

— Днес си страшно забавна, Анита.

— Знаеш какво имам предвид — казах аз.

— Никой не знае. Маккинън ще ти разкаже по-подробно. Първо иди в болницата, после при него. Когато си готова, позвъни ми. Ще реша къде да те изпратя после.

— Обади ли се на Лари?

— Смяташ, че е способен да се справя сам?

Помислих за секунда.

— Той има достатъчно опит със свръхестествени работи.

— Дочувам едно неизказано „но“ — пошегува се Долф.

Засмях се.

— Страшно дълго сме работили заедно. Да, но той не е стрелец. И не мисля, че това ще се промени.

— Много от добрите ченгета не са стрелци, Анита.

— Ченгето може да изкара на служба двайсет и пет години и нито веднъж да не извади пистолета си от кобура. За екзекуторите на вампири подобен лукс е невъзможен. Ние отиваме на работа с намерението да убиваме. И онези, които отиваме да убием, го знаят.

— Ако имаш само един чук, Анита, всеки проблем започва да ти прилича на гвоздей.

— И аз съм чела Масада Аюб^[1]. И не решавам всички проблеми с пистолета.

— Разбира се, Анита. Ще се обадя на Лари.

Прииска ми се да кажа: „Пази го“, но си замълчах.

Долф нямаше да го изпрати на сигурна смърт, а Лари не е малък. Той си беше извоювал правото да поема рискове като всеки друг. Ала при мисълта, че днес той щеше да работи без моята подкрепа, ми се свиваше гърлото. На това му се вика „да се пуснеш от полата на майка си“. Но се усеща повече като ампутирание на част от тялото.

Изведнъж си спомних с какво беше толкова важна днешната дата.

— Денят на прочистването! — казах аз.

— Какво? — попита Долф.

— В учебниците по история е Ден на прочистването. Вампирите го наричат „Инферно“. Преди двеста години обединените сили на армията и Църквата в Германия, Англия, всъщност почти във всички европейски страни, освен Франция, за един ден изгорили всички вампири и всички заподозрени в симпатии към вампирите. Разрушенията били страшни, много невинни хора загинали в пламъците, но огънят постигнал целта си и в Европа останали много по-малко вампири.

— Защо Франция не се присъединила към другите страни?

— Някои историци считат, че кралят на Франция е имал любовница вампир. Френските революционери пропагандирали, че цялата аристокрация е съставена от вампири, нещо, което, разбира се, не било вярно. Някои са на мнение, че тъкмо по тази причина гилотината била толкова популярна. Тя убива както живите, така и неумрелите.

Някъде по средата на тази мини лекция си дадох сметка, че мога да попитам Жан-Клод. Не беше изключено да е пропуснал нещо от Френската революция, но не много. Доколкото знаех, той беше избягал от Революцията, емигрирайки в тази страна. Защо не се бях сетила да го попитам? Защото все още ми се струваше абсурдно това, че мъжът, с когото спях, беше почти с триста години по-възрастен от мен. Ето ви пропаст между поколенията и не ме съдете, че по отношение на някои неща се стараех да бъда колкото се може по-нормална. Да питаш любовника си за събития, случили се, когато са били живи Джордж Вашингтон и Томас Джеферсън, определено не беше нормално.

— Анита, добре ли си?

— Извинявай, Долф. Замислих се.

— Трябва ли да знам за какво?

— Вероятно не.

Той изостави тази тема. Само преди няколко месеца Долф би ме притискал да говоря, докато реши, че съм му разказала всичко докрай. Но ако искахме и занапред да останем сътрудници, да не кажа приятели, най-добре би било някои неща да остават неизказани. Нашите отношения не биха понесли пълната откровеност. Винаги е било така, но мисля, че Долф го беше разбрал неотдавна.

— Денят на прочистването значи.

— Не употребявай това название, когато разговаряш с вампири. Наричай го „Инферно“, иначе е като да наречеш еврейския холокост расово прочистване.

— Ясно. А ти не забравяй работата на ченгетата, името ти все още фигурира в нечии списъци с хитове.

— Виж ти, Долф, ти наистина ме обичаш.

— По-добре не разчитай на това.

— И ти се пази, Долф. Ако с теб се случи нещо, Зебровски ще ми даде да разбере.

Смехът на Долф беше последното, което чух, преди връзката да прекъсне. През почти петте години съвместна работа с Долф нито веднъж не го бях чула да каже „чао“ по телефона.

Тъкмо бях оставила слушалката, и телефонът иззвъня. Беше Пийт Маккинън.

— Здравей, Пийт. Току-що говорих с Долф. Той ми каза, че искаш да се видим в главното здание на Църквата.

— А каза ли ти защо?

— Нещо свързано с Малкълм.

— Тук са се събрали почти всички хора, членове на неговата Църква, и настояват да проверим дали главният им бос не е бил опечен. Но когато отворихме пода, за да погледнем, видяхме, че край западната страна има няколко вампира, които не са в ковчезите си. Двама от тях излязоха от дима и се качиха горе. Ако позволим Малкълм да бъде опечен, докато се опитваме да го спасим... Нека да го кажа така — не бих искал да пиша доклад за тази работа.

— Какво искаш да направя? — като че ли прекалено често задавах този въпрос напоследък.

— Трябва да знаем дали е безопасно да го оставим там, докато не е в състояние да се вдигне сам, или трябва да помислим как да го

спасим. Вампирите не могат да се удавят, нали?

Странен въпрос.

— Ако водата не е светена, вампирите нямат проблем с нея.

— Даже ако е течаща?

— Добре си се подготвил. Впечатлена съм.

— Старая се да се самообразовам. Кажете какво ще стане, ако водата е течаща?

— Доколкото знам, водата не е заплаха за вампирите, независимо дали е течаща, или не. Защо питаш?

— Никога ли не си била в сграда след пожар? — попита той.

— Не.

— Ако мазето не е херметизирано, ще се напълни с вода. Могат ли вампирите да се удавят? Интересен въпрос.

Не знаех точния отговор. Може и да могат и затова в някои фолклорни предания става дума за течаща вода. А може, като поверията, че вампирите умеят да променят формата си, — и това да е чиста измислица.

— Те невинаги дишат, така че според мен не могат да се удавят. Тоест ако вампирът се събуди, а ковчегът му е под водата, той може просто да спре да диша и да излезе от водата. Но, честно казано, не съм стопроцентово сигурна.

— А можеш ли да кажеш как е той, без да слизаш там?

— Истината е, че не знам. Никога не съм пробвала.

— Ще пробваш ли?

Кимнах, осъзнала, че той не може да види това, и казах:

— Разбира се. Но ти си втори в списъка ми.

— Добре, но побързай. Репортерите са плъзнали навсякъде. Обсадили са ни и те, и членовете на Църквата и не е много приятно.

— Попитай ги само Малкълм ли е долу, или има и други. И дали сутеренът е подсилен със стомана.

— Защо е необходимо това?

— Често сутерените, където спят вампири, имат бетонни тавани, подсилени със стоманени греди. В подземията на църквата няма прозорци, така че не е изключено да са го проектирали специално за вампири. Мисля, че трябва да знаете това дори ако решите да отворите пода.

— Така е.

— Отведи малко встрани някой от роптаещите вярващи и го поразпитай. Така или иначе, трябва да знаеш отговорите, а и по този начин ще се запази илюзията им, че се прави нещо за тях, докато успея да се добера до вас.

— Това е най-добрата идея, която чух през последните два часа.

— Благодаря. Ще дойда веднага, щом мога, обещавам — хрумна ми нещо. — Почакай, Пийт. Малкълм има ли човешки слуга?

— Тук мнозина имат ухапвания от вампири.

— Не. Имам предвид истински човешки слуга.

— Мислех, че това означава просто човек с едно-две ухапвания от вампир.

— И аз преди мислех така. Човек с две ухапвания вампирите наричат „Ренфийлд“ — като персонажа от романа „Дракула“.

Някога бях питала Жан-Клод как са ги наричали, преди да излезе книгата. „Роби“, бе отвърнал той. Върви после да си задаваш глупави въпроси...

— Тогава кой човешки слуга? — попита Пийт.

Напомни ми Долф.

— Човек, който е свързан с вампир чрез тъй наречените знаци. Това е някаква мистична, магическа щуротия, но създава между слугата и вампира връзка, която ние бихме могли да използваме, за да проверим как е Малкълм.

— Всеки вампир ли може да има слуга?

— Не, само вампир-господар, но не всеки. Не съм чувала Малкълм да има човешки слуга, но би могъл, ако поиска. Попитай вярващите, макар че според мен ако имаше слуга, той щеше да крещи по-силно от останалите. Все пак си струва да се провери. Ако си изясниш нещо, преди да пристигна, обади ми се. Долф каза, че се подготвят още набези.

— Той не се шегува. Градът се е побъркал. Засега сме успели да локализираме пожарите и горят само няколко сгради, но ако тези психари продължат в същия дух, ситуацията може да стане неуправляема. Кой знае колко сгради ще изгорят тогава.

— Трябва да разберем кой стои зад всичко това — казах аз.

— Да, трябва — съгласи се Пийт. — Ела колкото се може по-скоро.

Изглежда, той беше сигурен, че мога да помогна. Де да имах неговата увереност. Не знаех дали ще мога да се справя с тази гадна работа посред бял ден. Веднъж ми бяха казали, че единствената причина да не мога да вдигна мъртвец денем е това, че сама смятам, че не мога. Съвсем скоро щях да проверя дали е така. Все пак не мислех, че ще се получи. Съмнението в себе си е най-големият враг на всяка магическа или психическа способност. То е изпълняващо се от само себе си пророчество.

— Ще дойда веднага, щом мога.

— Чудесно. Няма да лъжа. По-леко ми е, като знам, че на мястото ще бъде човек, който има опит с вампирите. Вече са започнали да обучават ченгетата как да се отнасят със свръхестествените, обаче засега никой не подготвя пожарникарите за справяне в подобни ситуации.

Никога не ми беше минавало през ума, че на пожарникарите ще им се наложи да си имат работа с чудовищата почти толкова често, колкото и на полицаите. Те не ги преследват, но влизат в домовете им. Това може да бъде също толкова опасно, ако въпросният вампир не разбира, че са дошли да му помогнат.

— Ще дойда, Пийт.

— Чакаме те. До скоро.

— Чао, Пийт.

Оставих слушалката и отидох за кобура и за друга риза. Раменният кобур може да причини охлузване, ако се носи върху блуза без ръкави.

---

[1] Автор на ръководства по самоотбрана. — Б.пр. ↑

Облякох си тъмносиня блузка с къс ръкав. Ричард не беше в спалнята. Шумът от водата беше престанал, но той бе още в банята. Не исках да го видя пак, още по-малко полугол. Исках да съм по-далече от него. За мой късмет ми се беше отворила достатъчно полицейска работа, че да бъда извън къщи през целия ден. Много добре.

Линейката пристигна и качиха Зейн. Шери замина с него. Чувствах се неловко, че не отидох аз, но от Шери щеше да има по-голяма полза. Полицията все още не беше дошла за трупа. Никак не ми се искаше полицаите да разпитват другите в мое отсъствие, но трябваше да вървя. Фактът, че можех свободно да си тръгна, предизвика в мен известни угризения на съвестта, но не много силни.

Рони се върна и пак седна на дивана. Вече бях на вратата, когато тя ме попита:

— Днес ще ме пратят ли зад решетките?

Застанах на колене пред нея и хванах неестествено хладните ѝ ръце.

— Рони, ти не го уби.

— Откъснах част от главата му. Що за патрони има в този твой пистолет?

— Аз изстрелях два куршума в гърдите му. Онова, което е останало от сърцето му, няма да напълни и лъжичка — казах аз.

Тя затвори очи.

— Мозъкът му се разтече по цялото стълбище. Не ми говори, че не съм го убила аз.

Въздъгнах и погалих ръцете ѝ.

— Моля те, Рони. Ти направи каквото трябваше. Вероятно само експерт по съдебна медицина може да установи кой куршум го е убил, но когато ченгетата дойдат, постарай се да не се клеветиш сама.

— И преди съм била в такава ситуация, Анита, спомни си. Знам какво да говоря и какво да премълча — тя вдигна към мен не особено дружелюбен поглед.

Пуснах ръцете ѝ и станах.

— Извинявай, Рони.

— През живота си съм убила двама — и двата пъти бях с теб.

— И двата пъти го направи, за да спасиш живота ми — рекох аз.

Тя ме изгледа хладно и каза:

— Знам.

Докоснах лицето ѝ, прииска ми се да я погяля по главата, да я утеша така, както се утешава дете, но тя не беше дете.

— Много съжалявам за случилото се, Рони. Наистина. Но какво друго можеше да направиш?

— Нищо — отвърна тя. — И затова се чудя дали съм си избрала подходящата работа.

Нещо вътре в мен се сви.

— Всъщност навярно се питаш дали си избрала подходящите приятели. Защото случилото се няма нищо общо с работата ти. То стана заради мен.

Тя силно стисна ръката ми.

— Ние сме приятели, Анита, завинаги.

— Благодаря ти, Рони. Нямах представа колко съм ти благодарна. Не знам как бих могла да преживея загубата на твоето приятелство, но не оставай с мен само от лоялност. Помисли си, Рони, сериозно си помисли. Моят живот надали ще стане по-малко опасен. Тъкмо напротив. Струва си да помислиш дали искаш да бъдеш на огневата линия.

Направих това предложение и се просълзих. Стиснах ръката на Рони и се обърнах, преди да види, че страшилището на вампирите реве.

Тя не ми отговори, не започна да се кълне във вечно приятелство. Донякъде исках това, но и бях доволна, че Рони действително се беше замислила. Ако тя загинеше заради мен, от угризения на съвестта щях да се скрия в миша дупка. В този момент забелязах, че Ричард ме гледа от вратата под стълбището. Възможно е в мишата дупка да има място и за него. Това щеше да бъде достатъчно наказание.

— Сега пък какво се е случило? — попита той. Беше подсушил косата си и тя се спускаше към раменете му на блестящи вълни, когато той влезе в стаята. Отново си беше обул джинсите и бе намерил една тениска, която му стоеше добре — тя бе широка, с шарж на Артър

Конан Дойл. Обикновено спях с нея. Прилепваше плътно към раменете и гърдите на Ричард. Не че му беше тясна, просто бе изпъната. На мен ми стигаше почти до коленете.

— Виждам, че си намерил сешоара и чекмеджето с тениските. Радвам се — казах аз.

— Отговори на въпроса ми.

— Попитай Джамил. Той знае и най-малките подробности.

— Попитах теб — каза Ричард.

— Нямам време да стоя тук и да повтарям едно и също по няколко пъти. Трябва да отида на работа.

— Полицията или вампирите?

— По-рано ми задаваше този въпрос, защото повече се вълнуваше дали отивам да ликвидирам вампири. И винаги въздъхваше с облекчение, ако беше рутинна полицейска работа. Защо, по дяволите, искаш да знаеш сега, Ричард? Нима за теб има някакво значение?

Излязох, без да дочакам отговора.

Наложи се да прекрача трупа на стълбището. Надявах се, че полицаите скоро ще дойдат. Беше типичният юлски ден в Сейнт Луис — горещ и влажен до клаустрофобия. Тялото скоро щеше да се размирише, ако не го махнеха. Още една от радостите на лятото.

Моят джип беше в гаража, където и би трябвало. Бях го отстъпила на Жан-Клод, за да превози тук всички. Макар че не той го беше карал. Никога не съм виждала стар вампир, който умее да шофира. По-възрастните изпитват някакъв страх от техниката.

Вече излизах от гаража, когато видях Ричард в огледалото за обратно виждане. Изглеждаше ядосан. Сериозно си помислих дали просто да не продължа напред. Той щеше да се отмести встрани. Но тъй като не бях сигурна, че няма да се заинати, почаках, докато се приближи до прозореца от страната на шофьора.

Натиснах бутона и стъклото се спусна с тихо жужене.

— Какво? — попитах аз и тази единствена дума беше повраждебна от неговия поглед.

— Трима от моята глутница са в опасност. Трима от моите може да бъдат арестувани, а ти не ми каза.

— Аз ще се погрижа за това, Ричард.

— Моя работа е да се грижа за своите вълци.

— Искаш да отидеш там лично и да обявиш, че си техният Улфрик? Та ти дори не можеш да отидеш и да бъдеш техен приятел, за да не рискуваш скъпоценната си тайна.

Той стисна края на прозореца така, че пръстите му побледнях.

— Повечето водачи на глутница крият истинската си личност, Анита. Знаеш това.

— Рейна беше вашата легитимна алфа, Ричард. Тя би отишла в болницата за тях. Но тя е мъртва. Ти не можеш да отидеш. Кой остава? Нещо удари във вратата.

— Много ще се ядосам, ако повредиш колата ми — казах.

Той бавно разтвори пръсти, сякаш искаше да хване нещо, просто за да са заети ръцете му.

— Недей твърде да свикваш с положението си на лупа, Анита. Възнамерявам да те сменя.

Гледахме се един друг от разстояние по-малко от една педя. Някога той би се приближил към колата за прощална целувка. Сега се беше приближил за прощална кавга.

— Чудесно, но докато не си намериш друга, аз съм всичко, което имаш. Сега трябва да тръгвам и да видя дали мога да избавя нашите вълци от затвора.

— Те нямаше да бъдат задържани от полицията, ако ти не ги беше вкарала в беда.

Тук ме хвана натясно.

— Ако не бях поставила охрана на Стивън и Натаниел, сега те щяха да са мъртви — тръснах глава и бавно дадох на заден ход. Ричард се отдръпна от пътя и аз избегнах риска да премина през краката му.

Той стоеше и гледаше как се отдалечавам. Ако ми беше поискал тениска, щях да му намеря, но нямаше да бъде тази. Първо, тази ми беше любимата, второ, тя ми спомняше за един уикенд. Тогава вървеше един сериал за Шерлок Холмс, с Базил Ратбоун в главната роля. Не беше сред любимите ми филмови поредици, най-вече защото бяха представили доктор Уотсън като палячо, но не беше лоша. През онзи уикенд бях носила тениската, макар че ми беше твърде широка, за да изляза с нея извън дома. Блюстителите на модата не ме засякоха, но Ричард много хареса тениската. Дали сега той просто не беше хванал първото, което му бе попаднало, и дори не беше си я спомнил? Или я бе облякъл, за да ми напомни от какво съм се отказала? Струва ми се,

че бих предпочела да беше жест на отмъщение. Ако можеше да носи тениската и да не си спомни онзи уикенд, по-добре беше да не знам. Тогава бяхме разсипали пуканки по мен и по дивана. Ричард не ми позволи да стана да се изтупам, а настоя сам да ме почисти. Почистването се извърши с помощта не на ръцете, а на устните. Ако този спомен не означаваше нищо за него, тогава може би никога не сме били влюбени един в друг. Може всичко да е било само похот и аз просто бърках едното с другото. Много се надявах, че не е така.

Още едно местопрестъпление — още едно шоу. Тук поне бяха махнали трупа. Все пак по-добре, отколкото в моя дом. Бях оставила тук трима върколаци да пазят Стивън и Натаниел. Двама от тях бяха в коридора. Лорейн все така беше облечена като образцова учителка от начален курс, ако не се смятат белезниците, които никак не подхождаха на костюма ѝ. Тя седеше на стол с права облегалка, каквито като че ли има във всички болници. Този беше с ужасен оранжев цвят, който никак не съответстваше на меките пастелни тонове на стените. Лорейн хлипаше, скрила лицето си с ръце. Китките ѝ изглеждаха малки и крехки в белезниците. Теди бе застанал на колене до нея, като миниатюрна могилка, и я потупваше по мършавия гръб.

От двете им страни стояха униформени полицаи, застанали мирно. Ръката на единия някак небрежно се опираше на дръжката на пистолета му. Кобурът му вече беше разкопчан. Това страшно ме ядоса.

Приблжих се твърде много до споменатото ченге, нагло навлизайки в личното му пространство.

— По-добре си закопчайте кобура, полицай, преди някой да ви е задигнал оръжието.

Той примигна насреща ми. Очите му бяха светли.

— Моля, мадам?

— Използвайте кобура по предназначение или се махнете от тези хора.

— Какъв е проблемът, Мърдок?

Към нас се приближи висок, слаб мъж с тъмни къдрици на плитчици. Костюмът му беше толкова широк и халтав на кльошавото му тяло, че сякаш не беше негов. На лицето му се открояваха двете огромни сини очи. Ако не беше високият му ръст, той щеше да прилича на дванайсетгодишно момче, облякло костюма на баща си.

— Съвсем не знам, сър — отвърна Мърдок, като гледаше право пред себе си. Можех да се обзаложа, че е бил военен или е искал да бъде. Държеше се като типичен новобранец.

Високият мъж се обърна към мен.

— Какво има, детектив...? — той направи дълга пауза, за да кажа името си.

— Блейк, Анита Блейк. Работа с РОСР.

Той ми подаде костеливата си ръка и разтърси моята твърде енергично, но не я стисна силно. Ръкостискането му не беше изпитателно, той просто се радваше да ме види. От докосването му усетих бодване по кожата си — ченгето имаше свръхсетивни способности. Дотогава не бях срещала такива полицаи, ако не се смята една вещица, която бяха наели за специална задача.

— Вие вероятно сте детектив Паджет — казах аз.

Той кимна и пусна ръката ми с великолепна усмивка. Усмивнат изглеждаше дори още по-млад. Ако на ръст не беше почти колкото Долф, би му било доста трудно да вдъхва респект и да изисква подчинение. Но много хора погрешно смятат високия ръст за по-надежден. През целия си живот съм се борила с обратната реакция.

Той постави ръка на раменете ми и ме отведе настрана от върколаците. Жестът му не ме смути особено. Ако бях мъж, той не би постъпил така. Позволих му да ме отведе встрани, а после се освободих изпод ръката му, но не демонстративно. Кой казва, че с годините не ставам по-мека?

— Разкажете ми какво се е случило при вас — рекох.

Той ми разказа — почти същото, което чух и от Долф.

Единственото допълнение беше това, че Лорейн запратила бандита в стената, което обясняваше сълзите ѝ. Тя явно смяташе, че ще я вкарат в затвора. Не можех да гарантирам, че това няма да се случи. Ако тя беше човек, жена, която току-що е спасила живота на полицай, убивайки по невнимание бандит, нямаше да попадне зад решетките, не и в наше време. Но тя не беше човек, а Темида не е безпристрастна, нито сляпа, колкото и да ни се иска да вярваме в обратното.

— Нека да проверя правилно ли съм разбрала. Полицаят до вратата е бил повален. Нападателят е насочил пистолета си в главата му и се е канел да произведе контролен изстрел, когато тази жена

скочила върху него и го съборила, при което и двамата се блъснали в отсрещната стена и той ударил главата си. Нали така?

Паджет погледна в записките си.

— Да, така е.

— Защо тя е с белезници?

Очите му се разшириха и той ме дари с най-хубавата си момчешка усмивка. Чаровник беше този детектив Паджет. Нищо, че приличаше на чучело. Той бе свикнал да разчита на обаянието си. Поне с жените. Можех да се обзаложа, че на Лорейн това беше подействало още по-слабо, отколкото на мен.

— Тя е ликантроп — каза той с усмивка, сякаш това обясняваше всичко.

— Тя ли ви го каза? — попитах аз.

— Не — отвърна той леко учуден.

— Защо решихте, че е върколак?

Усмивката му бе сменена от гримаса, по-скоро недоволна, отколкото гневна.

— Тя запрати този човек в стената със сила, достатъчна да му строши черепа.

— Дребни бабички повдигат автомобили, под които лежат внуците им. Това прави ли ги ликантропи?

— Не, но...

Лицето му стана безизразно, защитна реакция.

— Казвали са ми, че не обичате особено ликантропите, Паджет.

— Моите лични чувства не влияят на работата ми.

Разсмях се и той трепна.

— Паджет, нашите лични чувства винаги влияят на работата ни. Пристигнах тук ядосана, защото се скарах с бившия си приятел, и се нахвърлих на Мърдок заради разкопчания му кобур. Защо не обичате ликантропите, Паджет?

— Тръпки ме побиват от тях.

Започваше да ми става ясно.

— В буквалния смисъл ли?

— Тоест?

— В присъствието на върколаци наистина ли ви побиват тръпки?

Той погледна натам, където се бяха скупчили другите ченгета, наведе се напред и понижи глас, и аз разбрах, че съм била права.

— Сякаш буболечки плъпват по цялото ми тяло, когато съм близо до тях.

Той вече не изглеждаше дванайсетгодишен. Страхът и отвращението, изписани на лицето му, добавиха още години и вече беше по-близо до трийсетте, отколкото до двайсетте.

— Вие усещате енергията, аурата им.

Той се дръпна от мен.

— Врели-некипели.

— Вижте какво, Паджет, разбрах, че сте екстрасенс още щом стиснах ръката ви.

— Това са пълни глупости — той се боеше, боеше се от себе си.

— Долф обяви, че издирва всички полицаи, които имат талант в тази област. Вие защо не се отзовахте?

— Защото не съм психопат — отвърна той.

— Аха, ето че истината излезе наяве. Вие се боите не от ликантропите, а от себе си.

Той вдигна юмрук, не за да ме удари, просто трябваше да си излее някъде гнева.

— Вие не знаете нищо за мен.

— И мене ме побиват тръпки от тях, Паджет.

Това го поуспокои, но не много.

— Как изобщо издържате в тяхно присъствие?

Повдигнах рамене.

— Свиква се.

Той поклати глава, почти потрепери.

— Аз никога няма да свикна.

— Те не го правят нарочно, детектив. Някои върколаци по-добре от другите умеят да прикриват същността си, но всички отделят повече енергия, когато изпитват силни емоции. Колкото повече сте ги разпитвали, толкова по-напрегнати са ставали, толкова повече енергия са отделяли и толкова по-зле сте се чувствали вие.

— Бяхме в една стая с тази жена, бяхме сами, а ми се струваше, че кожата ми ще се отдели от плътта.

— Почакайте, били сте сами? Зачитахте ли правата й?

Той кимна.

— Тя каза ли ви нещо?

— Нито дума.

— А другите?

— Мъжете не са направили нищо.

— Свободни ли са да си вървят?

— Едрият не иска да я остави, а другият е в стаята с двамата ранени. Казва, че не може да ги остави без охрана. Аз му рекох, че ние можем да се погрижим за тях. Той отвърна, че очевидно не можем.

Бях съгласна с Кевин.

— Вие имате свидетели, които твърдят, че тя не е искала да навреди на този човек. При това той е жив. Защо тя все още е с белезници?

— Днес тя вече уби един. Мисля, че това е достатъчно — отвърна той.

— Две неща, детектив. Първо, тя може да скъса тези белезници, когато поиска. Второ, ако тя беше човек, вече щяхте да сте я пуснали.

— Не е така — отсече той.

Погледнах го. Той се опита да издържи погледа ми, но се предаде първи. Каза, като гледаше някъде над главата ми:

— Човекът умира. Ако я пусна да си върви, тя може да избяга.

— Как така? Тя е видяла, че на един полицаи се канят да му отнесат главата, и за да го спаси, се е хвърлила върху въоръжен мъж. Не го е убила. Просто го е блъснала в стената. Повярвайте ми, детектив: ако е възнамерявала да го убие, щеше да свърши тази работа доста по-старателно. Рискувала е живота си, за да спаси живота на един от вашите.

— Нищо не е рискувала. Куршумите не вредят на ликантропите.

— Сребърните куршуми им вредят. Действат точно така, както обикновените куршуми действат на човека. Всички убийства, които се разследват днес, са били извършени със сребърни куршуми, Паджет. Лорейн е можела да загине, но тя не се е колебала. Ако не е била тя, сега щяхме да държим мъртъв полицаи в ръцете си. Колко от гражданите биха рискували живота си, за да спасят ченге?

Той най-накрая ме погледна и от яд очите му бяха потъмнели до синьо.

— Убедихте ме.

— Наистина ли?

— Да — кимна той и се върна при чакащите униформени полицаи и ридаещата върколачка. — Свалете ѝ белезниците.

— Сър? — попита Мърдок.

— Действайте, Мърдок.

Онзи не пита повече, просто се наведе към Лорейн и отключи белезниците. Неговият партньор от другата страна разкопча кобура си и направи две големи крачки назад. Аз се престорих, че не съм забелязала. Ние печелехме, така че нямаше нужда да се караме.

Още щом освободиха ръцете ѝ, Лорейн се хвърли към мен. Знаех, че няма да ми навреди, но чух, че в коридора заскърцаха кожени кобури. Казах високо:

— Всичко е наред, момчета. С нея всичко е наред. Спокойно.

Лорейн падна на колене, обхвана краката ми и зарева силно и сополиво. Аз вдигнах ръка с длан, насочена към другия край на коридора. Теди стана и половината пистолети се завъртяха като на ос към него. Още малко и щеше да стане напечено.

— Паджет, кажете на хората си да се овладеят.

Погледнах го бегло и видях, че е насочил пистолета си към Теди. По дяволите!

— Паджет, свалете пистолета и те ще последват примера ви.

— Кажете му да седне — рече Паджет с равен и много сериозен тон.

— Теди — заговорих тихо аз, — седни си, много бавно и без резки движения.

— Нищо не съм направил — каза той.

— Няма значение, просто седни, моля те.

Той седна под зоркия прицел на половин дузина пистолети, сложи големите си ръце на коленете, с дланите надолу, за да покаже, че не е въоръжен. Като че ли не за първи път се опитваше да изглежда безопасен.

— А сега приберете пистолета си, детектив — казах аз.

Паджет ме погледна за миг. Помислих си, че няма да свали оръжието. В големите му сини очи видях нещо опасно. Страх, толкова дълбок и силен, че Паджет трябваше да унищожи онова, от което се бои. Той прибра пистолета, но този момент на голота в погледа му ми беше достатъчен. Трябваше да питам Долф дали в сметката на Паджет няма записани убити върколаци. Почти бях готова да се обзаложа, че има. „Снети обвинения“ невинаги означаваше „невинен“. Погалих Лорейн по темето.

— Всичко е наред. Спокойно.

Трябваше да ги изведа оттук. Добрите момчета бяха почти толкова опасни, колкото лошите.

Тя ме погледна, очите ѝ бяха подпухнали, носът ѝ течеше. Истинският плач е като истинския секс, след него не изглеждаш твърде добре.

— Не исках да му навредя — прошепна тя.

— Знам — погледнах полицаите в коридора. Някои от тях извърнаха очи. Поклатих глава и помогнах на Лорейн да стане. — Ще ги заведа в стаята на Стивън и Натаниел, детектив Паджет. Нали не възразявате?

Той само поклати глава.

— Отлично. Да вървим, Теди.

— Може ли да стана? — попита той.

Погледнах Паджет.

— Може ли вие и вашите хора да престанете да се правите на Рамбо?

— Ако той се държи добре, разбира се.

Паджет вече не се опитваше да бъде обаятелен. Мисля, че му беше неловко заради цялото това шоу. Знаех, че все още е ядосан, може би на мен, може би на себе си. Все едно ми беше, само да не започнеш да стреля.

— В стаята също ли има полицаи? — попитах аз.

Той кимна отсечено.

— И той ли обича да се хваща за пистолета като всички вас, или мога да отворя вратата, без опасност да бъда застреляна?

Паджет отиде до вратата и почука.

— Смит, аз съм, Паджет. Детективът влиза.

Той демонстративно отвори вратата с широк замах и ни въведе.

Зад вратата седеше млад униформен полицаи. Кевин се отпусна на стола срещу него, с незапалена цигара в ъгълчето на устата. И един поглед към него беше достатъчен — върколакът не изглеждаше в добро настроение не само поради липса на никотин.

Побутнах Лорейн да влезе, после се върнах за Теди. Протегнах му лявата си ръка и той я хвана. Помогнах му да стане, макар че не се нуждаеше от помощ.

— Благодаря — каза той и тази благодарност не се отнасяше за подадената ръка.

— Няма никакъв проблем — рекох и го поведох към стаята.

Когато и той стигна там благополучно, се обърнах към Паджет.

— Трябва да поговорим. Предпочитам насаме, ако получа гаранция, че никой няма да стреля, докато не съм тук.

— Справяш ли се, Смит? — попита той.

— Да, всичко е наред — отвърна младото ченге. — Обичам животните.

Изражението на Теди изплаши дори мен. Тази неестествена, извънземна енергия се надигаше като топла, пареща приливна вълна.

— Ако симпатичният полицай се държи добре, и вие се дръжете добре — казах аз.

Теди се вторачи право в мен.

— Знам как се изпълняват заповеди.

— Чудесно. Да отидем да поговорим на някое уединено място, детектив Паджет.

Той дишаше учестено, почти със задъхване. Явно беше усетил прилива на енергия.

— Можем да поговорим и тук. Няма да оставя един от своите сам с тези... създания.

— Добре съм, шефе — рече младото ченге.

— Не се ли боиш? — попита Паджет.

Полицаяте рядко задават този въпрос един на друг. Те питат дали всичко е наред. Признават си, че може да нервничат, но че са изплашени — никога.

Очите на полицай Смит се поразшириха, но той поклати глава.

— Познавам Кросман. Чудесен младеж. Тя му спаси живота — Смит седна малко по-изправен и тихо добави: — Те не са лоши момчета.

По бузата на Паджет заигра тик. Той отвори уста, затвори я, после рязко се обърна кръгом на токовете си и излезе. Вратата се затвори след него. Ние останахме във внезапно надвисналото мълчание.

— Анита! — повика ме Стивън и протегна ръка към мен. Лицето му беше чисто — никакви рани, никакви белези.

Хванах ръката му и се усмигнах.

— Знам, момчета, че се възстановявате бързо, но продължавам да се впечатлявам. Когато те видях предния път, изглеждаше доста зле.

— Аз изглеждах още по-зле — произнесе мек мъжки глас. На съседното легло лежеше Натаниел. Беше се събудил. Дългата му рижа коса се спускаше като блестяща завеса около лицето — може би му стигаше до кръста. Никога не бях виждала мъж с толкова дълга коса. Не можех да видя лицето му, защото твърде внимателно гледах очите. Те бяха с цвят на люляк, забележително светлосини и наистина пленителни. Трябваша ми няколко секунди, за да откъсна поглед от тях и да разгледам цялото му лице. Буден той изглеждаше с няколко години по-възрастен, отколкото в безсъзнание — може би на деветнайсет, вместо на шестнайсет. Все си личеше, че е болен, изтощен и уморен, но състоянието му бързо се подобряваше.

— Да, така е — съгласих се аз.

Стивън се обърна към полицай Смит като към стар приятел:

— Може ли да останем сами за няколко минути?

— Нали сте съгласна? — погледна ме Смит. Кимнах.

— Не знам дали това ще хареса на Паджет — надигна се той, — така че ако ще си разменяте секретни кодове или нещо друго, побързайте.

— Благодаря — казах.

— Няма защо — преди да излезе, той спря пред Лорейн и каза: — Благодаря ви. Кросман има жена и две дъщери. Те също биха ви благодарили, ако бяха тук.

Лорейн се изчерви, кимна и промърмори:

— Моля.

Смит излезе и аз отидох до леглото на Натаниел.

— Драго ми е да те видя буден.

Той се опита да се усмихне, но явно му беше трудно. Протегна към мен лявата си ръка, към дясната все още беше прикачена колба с хранителен разтвор.

Ръкостискането му беше треперещо и слабо. Той поднесе ръката ми към устните си, сякаш искаше да я целуне. Аз не се противопоставих. От усилието ръката му се разтрепери още повече.

Той притисна устни към ръката ми, затвори очи, сякаш си почиваше. За миг си помислих, че е изгубил съзнание, но влажният му език бързо лизна дланта ми.

Дръпнах ръката си, борейки се с желанието да я отрия о джинсите си.

— Благодаря, ръкостискането беше напълно достатъчно.

Той се намръщи.

— Но ти си нашият *leopard lionne* — рече той.

— Да, вече ми казаха — отвърнах аз.

Той се обърна към Стивън.

— Ти ме излъга — каза той и в светлите му очи затрептяха сълзи.

— Тя няма да ни храни.

Погледнах Стивън.

— Явно съм пропуснала част от разговора?

— Видя ли как Ричард дели кръв с глутницата?

Понечих да кажа „не“, но се опомних...

— Видях как веднъж позволи на Джейсън да ближе кръв от рана, нанесена с нож. Джейсън изглеждаше почти опиянен от това.

— Именно — кимна Стивън. — И Габриел умееше да дели кръв.

— Не мислех, че е достатъчно силен за това — повдигнах вежди аз.

— И ние не мислехме — каза Кевин. Той дойде и застана до мен, бе прехвърлил все още незапалената цигара в лявата си ръка. — Много беше интересно да се слуша какво разказва Натаниел за Габриел. Натаниел беше зависим от хероина наркоман и улична проститутка, когато Габриел го спаси и го дари с втори живот.

— Много хубаво, че го е отучил от наркотиците, но все пак Габриел търгуваше с него. При това го предлагаше на извратени клиенти.

Кевин потупа Натаниел по крака под одеялото, както се потупва куче.

— Обаче Нат харесваше това. Нали, момче?

Натаниел го погледна и тихо рече:

— Да.

— Само не ми казвай, че ти хареса, когато те изкормиха.

— Не, това не — затвори очи той. — Но дотогава беше...

— Добре, добре — прекъснах го аз и попитах: — Каза ли на полицаите кой ти причини това?

— Той не знае — отвърна Кевин и пъкна между устните си неизменната цигара, сякаш и вкусът на хартията му беше приятен.

— Как тъй не знае? Какво имаш предвид? — попитах аз.

— Зейн го омотал с вериги и му завързал очите, после излязъл — отговори Стивън. — Така било договорено. Натаниел изобщо не ги видял.

— Кои? — попитах.

— Тях — кимна Стивън.

Дълбоко си поех въздух и бавно издишах.

— Спомняш ли си някакви отличителни белези или нещо друго, по което да ги разпознаем?

— Парфюм с аромат на гардении и лош дъх.

Чудесно, помислих си аз, това ще ни е от полза.

Натаниел ме погледна и очите му внезапно помръкнаха, не само от болестта. Разбрах, че са помрачени от лошия житейски опит. Изтощението му беше огромно, сякаш бе погледнал в най-долните кръгове на ада. Беше оцелял, за да разказва за преживяното, но не беше излязъл оттам невредим.

— Помня парфюма. Бих го разпознал, ако пак го подуша.

— Добре, Натаниел, добре — на дъното на ужасната празнота на погледа му имаше паника. Той беше изплашен, невероятно изплашен. Погалих го по ръката и когато пръстите му обвиха моите, я стиснах. — Никой повече няма да ти причини такова нещо, Натаниел. Обещавам ти.

— Ще се грижиш ли за мен?

Той ме погледна и в очите му личеше толкова дива, толкова примитивна потребност, че аз бих му обещава каквото поиска, само да не ме гледа така.

— Да, ще се грижа за теб.

Цялото му тяло се отпусна. Напрежението се изля от него като вода от счупена чаша. То се стече по неговата ръка към моята като енергиен удар. Подскочих, но не дръпнах ръката си.

Той ми се усмихна и легна на възглавниците. Вече изглеждаше малко по-добре, по-силен.

Бавно издърпах ръката си от неговата. Той я пусна. Чудесно. Обърнах се към другите в стаята.

— Трябва да ви изведем оттук.

— Аз вече мога да си отида у дома — каза Стивън, — обаче Натаниел засега не бива да бъде местен.

— Не ми се иска да ви оставя тук с ченгетата. Нямам им доверие.

— Паджет много се бои от нас — отбеляза Теди.

— Знам — кимнах.

— Нахрани ме — рече Натаниел. — Дай ми силата си и аз ще дойда с вас.

Погледнах го намръщена, после пак се обърнах към Стивън.

— Той сериозно ли предлага да отворя вена за него?

— Ричард би могъл да го направи — отвърна Стивън.

— Ричард не би могъл да нахрани леопардите, а само вас — възрази Лорейн.

— Рейна би се чукала с него, за да възстанови той здравето си — каза Кевин.

С тези думи той си спечели един дълъг вторачен поглед от мен.

— Какво имаш предвид?

— Рейна умееше да предава енергия, без да дели кръв — отвърна той. На лицето му се смесваха отвращение и похот, сякаш против волята си се беше наслаждавал на някое от представленията на Рейна. — Тя прокарваше ръце по теб, после по тялото си. Всичко свършваше винаги с чукане. Колкото по-тежки бяха раните, толкова повече й харесваше, но когато тя свършеше, ти вече беше здрав.

Обърнах се към Стивън, защото не повярвах на ушите си. Той кимна.

— Виждал съм я да го прави.

— Нали не й предлагате... — Лорейн недоизказа тази ужасна мисъл, но аз бях на нейна страна.

— Няма да отворя вена и определено няма да правя секс с него.

— Не ме искаш — гласът на Натаниел беше пропит със сълзи. Той се почувства съкрушен.

— Нищо лично — казах аз. — Просто съм против случайните сексуални контакти.

Целият този разговор беше твърде странен дори за мен.

— Тогавя Натаниел трябва да остане тук поне още едно денонощие — рече Кевин, въртейки цигарата между пръстите си.

— Така каза лекарят — кимна Стивън. — А мен може да ме изпишат днес.

— Не ме изоставяй, Стивън! — Натаниел протегна ръка към него, сякаш можеше да го докосне от такова разстояние.

— Няма да те оставя сам, Натаниел, без някой, който да се грижи за теб.

Теди заговори:

— Само защото при Рейна е свършвало със секс, не означава, че непременно трябва да свърши така.

Всички се обърнахме към него.

— Какво имаш предвид? — попита Кевин.

— За Рейна всичко е приключвало със секс. А всъщност лечебна сила е имало съприкосновението. Мисля, че раните ми зараснаха, преди още да се заемем с останалото.

Болезнено беше дори да го слушам какво говори с огромния си мускулест гръден кош. Все едно голдън ритрийвър да разтвори паст и да проговори. Никой не би очаквал наличие на мозък в такава обемиста опаковка.

Кевин сви рамене.

— Не знам. Във всеки случай тя ме излекува. Не си спомням кога се почувствах по-добре. Запомнил съм само нея.

— В тази стая има ли някой, който да не е спал с Рейна? — попитах аз.

Само Лорейн вдигна ръка, нещо, което не се подразбираше, ако човек познава Рейна.

— Боже Господи!

— Според мен Анита може да го излекува без секс, само с докосване на голо — каза Теди.

Понечих да възразя, после си спомних как с Жан-Клод обменихме енергия. И тогава беше важен допирът на голо. Може би щеше да е същото.

— Рейна изглеждаше ли изморена, след като ви лекуваше?

Всички мъже поклатиха глави. Всички бяха единодушни, че тази работа я е изпълвала с енергия, а не я е омаломощавала. Разбира се, това беше Рейна, а тя беше необикновено вълче, дори за върколак.

Не исках да оставям Натаниел в болницата, дори под охраната на върколаци. Нямах доверие на Паджет. Освен това нямаше никаква гаранция, че фанатиците, които и да бяха те, няма да се опитат да извършат още едно нападение. Налагаше се или всички да заминем, или всички да останем. Трябваше да отида на друго местопрестъпление. Не можех да стоя тук през целия проклет ден.

— Добре, нека да се опитаме, само че нямам и бегла представа как да започна.

Натаниел се намести удобно на възглавниците и на лицето му се изписа нещо като изпълнена с очакване усмивка. Като дете, на което ей сегичка ще дадат обещания сладолед. Проблемът беше, че сладоледът бях аз.

Кевин постави един стол под дръжката на вратата и така си подсигурихме известна безопасност, доколкото изобщо беше възможно. Казах на Смит, който сега стоеше на вратата, че ми е необходимо да се ориентирам какво става и за целта се нуждаю от спокойствие. Мене ме считаха за детектив, така че полицаите нямаше да се намесват, щяха да чакат отвън. Единствената ми причина за безпокойство беше Паджет. Той би се намесил дори само от желание да възстанови разклатеното си его. Бях почти сигурна, че ще започне да ни се бърка. От него можеше да ни избави единствено това, че би поискал да изкърти вратата само в случай, че усети с какво се занимаваме, а тогава нямаше да поиска да признае дори пред себе си какво усеща.

Застанах до леглото. Натаниел ме погледна с такова упование, че започнах да нервнича. Извърнах глава и разбрах, че и всички останали са вперили погледи в мен.

— Добре, момчета, и сега какво? Никога не съм виждала дори как се прави това.

Всички се спогледаха.

— Не знам дали ще можем да ти го обясним — каза Стивън.

— Знам, с магиите винаги е така — кимнах аз. — Или се получава, или не.

— Това магия ли е? — попита Теди. — Или е просто свръхсетивна способност?

— Не съм сигурна, че има разлика — отвърнах. — Понякога си мисля, че свръхсетивната способност е нещо, което упражняваш, без да се замисляш, а магията изисква специален ритуал, за да се задейства.

— Ти по-добре от нас разбираш от тази щуротия — рече Кевин. — Ние сме просто върколаци, а не вещици и магьосници.

— И аз не съм вещица. Аз съм некромант.

Той сви рамене.

— За мен няма разлика.

Той седна на стола, на който беше седял преди, и смачка цигарата в дланта си, сякаш беше угарка, а дланта му — пепелник. Погледна ме навъсено. Не го познавах достатъчно добре, за да съм сигурна, но ми се стори, че нервничи.

Аз също. Известни ми бяха само два начина за освобождаване на енергия: ритуал и секс. Когато бях с Жан-Клод или Ричард, сексът заместваше ритуала. Но с Натаниел нямах връзка. Нито знаци, нито емоции, нищо. Всъщност не бях неговият *leopard lionne*. Всичко това беше една измишльотина. Не можех нищо да направя, ако не изпитвах чувства към него. Съчувствието не беше достатъчно.

Теди се възправи зад рамото ми.

— Какъв е проблемът, Анита?

Бих отишла с него в най-отдалечения ъгъл и бих му прошепнала, но знаех, че в тази малка стая Натаниел, така или иначе, ще чуе, затова казах гласно:

— Необходима ми е някаква емоция като за начало, каквато и да било.

— Емоция ли?

— Не познавам Натаниел. Не изпитвам към него нищо друго, освен състрадание и чувство за дълг. Това не е достатъчно дори за начало.

— Какво ти е нужно? — погледът на Теди беше много сериозен. Интелектът в него беше почти осезаем.

Опитах се да изразя това с думи.

— Нужно ми е нещо, което може да замени ритуала — казах накрая.

— Рейна не си служеше с никакви ритуали — рече Кевин от стола си.

— Тя си служеше със секса. Той може да замести ритуала.

— Ти предизвика покачване на силата в лупанария през онази нощ с Ричард — каза Стивън. — Вие не правихте секс, но все пак повишихте силата.

— Но аз... аз желях Ричард. Това също е енергия.

— Натаниел е красив — отбеляза Стивън.

— Това никога не е било толкова лесно за мен — поклатих глава.
— Само хубаво лице не ми е достатъчно.

Стивън се измъкна от леглото, облечен в широк болничен халат, чиито поли обаче не се развяваха, когато той вървеше. Халатът по-скоро беше увит около него като чаршаф, платът беше повече от необходимо. Така би стоял и на мен. Един и същ размер никога не е подходящ за всички.

Той се опита да ме хване за ръката, но аз не му позволих.

— Нека да ти помогна.

— Как по-точно? — що за подозрителност от моя страна?

Той се усмихна, почти снизходително. Мъжете така се усмихват на девойките, когато последните вършат нещо мило и момичешко. Тази усмивка ме вбеси.

— Какво толкова смешно има? — попитах.

— Ти — тихо отвърна той. — Знаеш, че няма да ти навредя, нали?

Погледнах в сините му като метличина очи.

— Умишлено — никога — кимнах.

— Тогава ми се довери. Позволи ми да ти помогна да призовеш силата.

— Как? — попитах.

Той взе ръката ми в шепите си и този път не му попречих. Придърпа я към Натаниел и постави пръстите ми на челото му. Кожата му беше хладна. Само едно докосване на кожата беше достатъчно, за да се разбере, че му е зле.

— Погали го — каза Стивън.

Погледнах го, поклатих глава и дръпнах ръката си.

— Не мисля, че идеята е добра.

Натаниел се опита да каже нещо, ала Стивън постави пръст на устните му.

— Недей, Натаниел.

Той сякаш знаеше какво ще каже другият. Но нямаше как да знае със сигурност, нали? Бих повярвала в това, ако Натаниел беше член на глутницата, но той не беше.

— Затвори си очите — рече Стивън.

— Аха, ей сегичка — казах аз.

— Нямаме време — обади се Кевин.

— Той е прав — съгласи се Теди. — Разбирам естественото ти нежелание, но полицаите в края на краищата ще почукат на вратата.

Ако Натаниел не можеше да замине с нас, щеше да се наложи да оставим при него хора за охрана, тоест отново да ги изложим на опасност. Ако всички заедно се преместехме другаде, то поне нямаше да рискуваме живота на невинни полицаи, макар че повечето ченгета биха се обидили, ако ги наречеш невинни.

Поех си дълбоко въздух и бавно издишах.

— Добре. Какво предлагаш?

— Затвори си очите — повтори Стивън.

Погледнах го намръщена. Той изглеждаше много търпелив, почти като мъченик, и аз затворих очи. Взе ръката ми в своята и едва когато започна нежно да разтваря пръстите ми, осъзнах, че съм ги стиснала в юмрук. Той се зае да масажира дланта ми.

— Престани.

— Отпусни се. Няма да боли.

— Не ме е страх от болката.

Той ме заобиколи и застана зад мен, толкова близко, че полите на халата му леко докоснаха краката ми.

— Но се боиш все пак — той понижи гласа си почти до шепот. — Можеш ли да използваш този страх, за да пробудиш силата?

Пулсът ми биеше в гърлото и се страхувах, но не този вид страх ми бе необходим. Страхът, който те обзема в критична ситуация, може да отключи силата почти без усилия. Докато страхът, който изпитвах в момента, би ме възпрял да скоча от самолет, дори да съм решила да го направя. Не че е нездрав, но би ме накарал да се замисля.

— Не, няма да мога — отвърнах.

— Тогава се избави от страха си — рече той, нежно докосна раменете ми и ме постави да седна на края на леглото.

Натаниел издаде някакъв звук на протест, сякаш това му беше причинило болка. Отворих очи и Стивън каза:

— Затвори ги.

Никога не го бях чувала да говори с такъв заповеднически тон. Подчиних се.

Той взе ръцете ми и притисна с върховете на пръстите ми страните на Натаниел.

— Колко е мека кожата му на слепоочията.

Той прокара пръстите ми по лицето на Натаниел. Те се плъзнаха надолу по бузите, сякаш бях слепец, който се стареа опипом да

запомни чертите му.

Стивън постави ръцете ми върху косата на Натаниел. Тя беше копринена, невероятно мека. Като атлаз. Потопих ръце в тази мека топлина, приближих лицето си към нея и вдишах аромата ѝ. Имаше съвсем слаб мирис на лекарства. Зарових лице в атлаза на косата му и долових по-дълбок аромат — неговия. Той ухаеше на ванилия, а още по-надолу — на гори, поля и козина. Той не принадлежеше на глутницата, но мирисът му беше подобен. Познат, роден мирис. Дълбоко в мен нещо щракна, като превключвател.

Отворих очи и вече знаех какво да правя, как да го направя, изпитах желание да го направя. Смътно осъзнах, че Стивън отдавна е махнал ръцете си.

Вгледах се в люляковите очи на Натаниел и се наведох към този мамещ поглед. Докоснах с устни устните му в непорочна целувка и това леко съприкосновение предизвика топъл прилив на сила, който прободе кожата ми. Тя щурна от мен като вода — топла, успокояваща, изпълваща. Но силата сама по себе си не беше достатъчна. Тя трябваше да бъде насочена, водена и аз знаех как да го направя, сякаш вече го бях правила преди. Не се съмнявах в това, не исках да се съмнявам.

Опитах се да го погала по гърдите, но болничният халат ми пречеше. Той беше нисък на ръст, като Стивън и като мен. Халатът беше закопчан отпред, а не отзад. Ръката ми потърси прореза и се плъзна по голата кожа. Напипах раната.

Тогава възседнах краката на Натаниел. Той слабо простена от болка и това ми хареса. Застанах на колене, така че само вътрешните страни на бедрата ми докосваха тялото му. Смъкнах чаршафа му надолу по тялото и разтворих халата, оголвайки плътта му. Шевовете изпъкваха на бледата кожа — тънка тъмна линия от единия му хълбок до другия. Страшна рана, смъртоносна рана.

От кръста надолу беше гол. В болница винаги те разсъбличат, за да се чувстваш колкото се може по-беззащитен. Видът на голото му тяло би трябвало веднага да ме откаже от намеренията ми. То донякъде ме шокира. Не бях очаквала да видя тази голота, но беше твърде късно. На силата ѝ бе все едно. Леко прокарах пръсти по шевовете.

Натаниел извика, но само отчасти от болка. Още преди да наведе лице към шевовете, той вече беше започнал да получава ерекция.

Лизах раната, както би я лизало куче — дълго, бавно, ласкаво. Когато вдигнах лице, за да го погледна в очите, ерекцията му беше почти пълна. В този момент знаех, че бих могла да го имам, че той очаква да направя тази последна крачка.

Усещах присъствието на останалите като глух шум на енергията, вибриращ фон вътре в мен. Никога не се бях интересувала от случайни сексуални връзки, но мирисът и усещането от тялото на Натаниел бяха почти непреодолими. Никога през живота си не се бях чувствала толкова изкусена от непознат. Но съблазънта е само съблазън. Не е задължително да ѝ се поддадеш. Заставах на колене върху него, поставих длани върху гладките кости на хълбоците му и започнах да придвижвам ръцете си към средата на разреза. Когато те се докоснаха, поставих ги една върху друга и натиснах, но не с мускули и не с плът, а със сила. Вкарвах тази топла, нарастваща сила в тялото му.

Той застана, изви гръб под мен, сграбчи ръцете ми и пръстите му трескаво стиснаха голата ми кожа.

Това приличаше на отстраняване на дефекти в тяло на зомби, само че тялото на Натаниел беше топло и живо и аз не виждах с очите си какво точно му правя. Но усещах. Усещах тялото му, гладко и твърдо, галех места, които не биваше да се докосват с ръка. Овалвах ги между пръстите си, изпълвайки Натаниел с нарастваща, струяща от мен топлина. Тя се лееше по ръцете ми, по пръстите ми към него, разливаше се по тялото му, по моето тяло и накрая беше като треска, пробягваща по кожата и сливаща телата ни в единство от плът и топлина, и този прилив на енергия все повече се усилваше. Силата нарастваше, докато не затворих очи, но дори мракът бе пронизван от ярка светлина, бели цветя се взривяваха под клепачите ми.

Дишах учестено, отривисто, повърхностно. Отворих очи и погледнах лицето на Натаниел. И той дишаше така. Заставих го да диша по-бавно, да дишаме по-бавно. Усещах сърцето му така, сякаш го галех, държах го в дланите си. Можех да докосна всяка част от тялото му. Можех да доловя мириса на кръвта под кожата му и ми се искаше да опитам вкуса ѝ.

Когато се отпуснах върху него и впих уста в неговата, той вече беше излекуван. Обърнах лицето му настрана и целувах шията, докато не усетих пулса под кожата. Лизах кожата, но това не беше достатъчно. Поставих устни върху биещия пулс, леко прехапах кожата

и пулсът затуптя в устата ми. Прииска ми се да захая по-дълбоко и по-силно, докато потече кръвта. Много исках. Смъртно съзнавах, че Жан-Клод се е събудил и това, което чувствах, беше неговият глад, неговата потребност. Ала потребността, която ме застави да възседна тялото на Натаниел, не беше негова. Дори не беше моя.

Помнех тялото на Натаниел, а никога преди не го бях виждала. Знаех какво е на вкус. Чувствах го, както може да го почувства само отдавнашен любовник. Спомените не бяха мои, енергията също.

Слязох от Натаниел, опитах се да изпъля от леглото и паднах на колене. Все още не можех да стоя на краката си. Ричард беше казал, че докато съществува глутницата, Рейна няма да изчезне. Тогава не бях разбрала какво има предвид, но вече знаех. Неволно бях повикала онази кучка от ада, бях я довела тук и при това бях изпитала голямо удоволствие.

Но знаех и още нещо. Знаех какво тя не беше правила. Не можех да я виня за това. Знаех как да излекувам тялото на Натаниел, но и как да го разкъсам на парчета. Всичко, което можеш да поправиш, можеш и да го развалиш. Когато държах сърцето му в безплътната си ръка, за част от секундата ме беше обзело мрачно желание да стисна тази ръка, да смачкам този пулсиращ мускул, за да изтече кръвта и да спре животът му. Моментен порив, толкова зловещ, че изплаши дори мен. Би ми се искало да обвиня за него кучката от ада, обаче нещо ми казваше, че това малко късче мрак си е изцяло мое. Само ръката на Стивън, запушила устата ми, ме възпря да не закрещя с глас.

Ръката на Стивън заглуши моя вик и го превърна в стон. Той силно ме притисна към себе си, сякаш се боеше, че ако ме пусне, ще сторя нещо ужасно. Самата аз не бях сигурна в себе си. Искаше ми се да избягам, да бягам, докато не се избавя от мислите си, от усещанията, от себе си. Но и аз като Ричард не можех да избягам от себе си. Тази мисъл ме накара да престана да се опитвам да се изтръгна от ръцете на Стивън и аз замрях, обгърната от тях.

— Добре ли си? — тихо попита той.

Кимнах. Ръката му бавно се отмести от устата ми, сякаш не беше сигурен, че съм го чула и разбрала правилно.

Отпуснах се в обятията му, почти се смъкнах на пода.

Той дълго гали лицето ми, както се успокоява болно дете. Не попита какво ми е. Никой не попита.

Натаниел коленичи до нас. Не само че му беше станало по-добре, но изглеждаше напълно здрав. Усмиваше се, красив в своята незавършена, момчешка красота. Ако си подстрижеше косата и си променеше изражението на очите му, щеше да прилича на полузащитник от училищен футболен отбор, идол на момичетата.

Фактът, че само преди две минути почти му се нахвърлих, предизвика такъв прилив на топлина в мен, че скрих глава в рамото на Стивън. Не исках да гледам младото, красиво лице на Натаниел и да съзнавам колко близо бях до това да се любя с него. Не помогна и фактът, че помнех тялото му с всички подробности, които никога не бях докосвала. Рейна бе мъртва, но не беше забравена.

Усетих раздвижване. Вибриращата енергия на върколаците се приближаваше. И без да поглеждам, знаех, че се тълпят около мен. Енергията се затягаше като клуп. Беше трудно да се диша.

Някой докосна лицето ми. Обърнах глава и видях, че Кевин е съвсем близо до мен. За миг си бях помислила, че е Натаниел. Едрите ръце на Теди погалиха голите ми ръце, а после той приближи длани към лицето си.

— Миришеш на глутницата.

Лорейн лежеше по гръб, вперила в мен странен вълчи поглед.

— Мирише като Рейна — каза тя и завъртя лицето си така, че леко докосна с устни коляното ми, покрито от джинсите.

Знаех, че ако позволя, бихме спали, скупчени като малки кученца от едно котило. Знаех, че докосването обединява глутницата, като пощенето у приматите. Съприкосновение, утешение — сексът не беше задължителен. Просто Рейна го беше избрала. Те бяха вълци, но и хора, следователно бяха примати. Всъщност не едно, а две животни.

Кевин отпусна глава на коленете ми, притиснал лице към единия ми крак. Не виждах очите му и не знаех дали са станали вълчи. Гласът му беше плътен и нисък:

— Ех, да имаше сега една цигарка.

Засмях се и не можех да престана да се смея. Смях се, докато ми потекоха сълзи от очите. Върколаците ме галеха с ръце нагоре и надолу, триеха лица по голата ми кожа. Вдишваха мириса ми, къпеха се в едва доловимия, чезнещ мирис на Рейна. Белязваха ме със своята миризма.

Стивън ме целуна по бузата, както брат целува сестра.

— Добре ли си?

Трудно ми беше да си спомня, но ми се струваше, че вече веднъж ме беше попитал същото.

— Да — кимнах аз. Гласът ми прозвуча тънък и сух. Тогава разбрах, че съм пред шок. Лошо.

Стивън пропъди вълците от мен. Те се отдалечиха вяло, сякаш предизвиканият от нас прилив на енергия беше нещо като наркотик за тях. А може би като секс и това беше по-добро сравнение. Не знаех. Дори не бях убедена, че искам да знам.

— Ричард казваше, че Рейна няма да изчезне, докато е жива глутницата. Това ли е имал предвид? — попитах.

— Да — отвърна Стивън, — макар и никога да не съм чувал, че някой, който не е член на глутницата, е в състояние да направи това, което ти току-що направи. Духовете на мъртвите би трябвало да могат да се вселяват само в ликои.

— Духовете на мъртвите — повторих аз. — Нима нямате друго наименование за тях?

— Те са мунини^[1] — рече Стивън.

Малко остана да прихна отново.

— Имаш предвид Паметта, гарванът на Один?

— Да — кимна Стивън.

— Какво всъщност беше или е това? Не е призрак. Знам какво е усещането за призрак.

— Ти си почувствала само един от тях — каза Стивън. — Не мога да го обясня по-добре.

— Това е енергия — поясни Теди. — Енергията нито се създава, нито се унищожава. Тя просто съществува. Това е енергията на всички, които някога са били в глутницата.

— Нямах предвид всички ликои, нали?

— Не, но от първия член на нашата глутница до сегашните всички съществуват и са с нас.

— Не всички — възрази Лорейн.

— Понякога някой от нас загива при нещастен случай — кимна Теди — и тялото не може да бъде намерено и разделено. Тогава цялата му енергия, всичките му знания, силата му биват изгубени завинаги.

Кевин се върна при стола си, но седна на пода и облегна рамене на седалката му.

— Понякога — заговори той — ние решаваме да не го ядем. Това е нещо като отлъчване. Глутницата отхвърля някого в смъртта, както и в живота.

— Защо не отхвърлихте Рейна? Тя беше кучка, извратена садистка.

— Така реши Ричард — отвърна Теди. — Той считаше, че ако отхвърли тялото ѝ за последен път, ще разгневи онези членове на глутницата, които все още не бяха изцяло на негова страна. Той беше прав, но... сега тя е в нас.

— Тя е силна — каза Лорейн и се разтрепери. — Достатъчно силна, че да подчини вълк, който не е алфа.

— Бабини деветини — пренебрежително подхвърли Кевин. — Тя е мъртва. Силата ѝ оживява, но само когато я призоват.

— Аз не я призовах — възразих.

— Вероятно ние сме го направили — тихо рече Стивън. Той легна на пода и закри лицето си с ръце, сякаш го беше страх да гледа.

— Какво искаш да кажеш?

— Никога не сме виждали друг, освен Рейна да прави онова, което ти направи току-що. Аз си мислех за нея, спомнях си.

— И аз — рече Кевин.

— Да — каза Теди. Той отиде до отсрещната стена, сякаш близо до мен не беше сигурен в себе си.

Лорейн се премести при него и седна така, че телата им леко се докоснаха. Успокояваща близост.

— И аз мислех за нея. Радвах се, че я няма тук, че Анита е с нас.

Тя обхвана с ръце раменете си, сякаш ѝ беше студено, и Теди я прегърна с мускулестите си ръце, притисна я към себе си и зарови брадичката си в косата ѝ.

— Аз не мислех за Рейна — рече Натаниел и запълзя на четири крака към мен.

— Не ме докосвай — предупредих го аз.

Той се обърна по гръб, досущ като голям котарак, който иска да го почешат по корема. Протегна цялото си тяло, обърна се по корем и се подпря на лакти. Вдигна поглед към мен и дългата му, гъста, кестенява коса падна като завеса около лицето му. Люляковите му очи се впериха в лицето ми — диви и почти страховити. Той лежеше в езерце от коси и енергия, не откъсваше поглед от мен и аз разбрах, че си играе. Не се опитва да съблазнява, а просто си играе. Това беше различно и доста по... смущаващо. Натаниел съумяваше да прилича едновременно на дете, на коте и все пак да бъде възрастен. Човек не знаеше дали да го погали по главата, дали да го почеше по корема, или да го целуне. Стана ми много неловко.

Облегнах се на леглото и станах. Когато се убедих, че мога да ходя, без да падна, се пуснах. Олюлях се, но не много. Можех да ходя. Чудесно, защото исках да се махна оттам, колкото се може по-скоро.

— Какво предлагаш да направим? — попита Стивън.

— Отидете в дома ми. Жан-Клод е там, Ричард също.

— Какво става с него? — попита Кевин.

Натаниел повдигна глава и ни огледа всички. Не каза нищо, за нищо не попита, но аз усещах пулса му. Знаех, че е изплашен. Боеше се, че пак ще го оставят сам. Надявах се, че съпричастието ми към него няма да трае вечно. И без него имаше достатъчно мъже, за които да мисля.

— Вземете го със себе си — казах. — Леопардите са мои, както и вие.

— Трябва ли да бъде защитаван и изобщо третиран като член на глутницата? — попита Кевин.

Разтърках слепоочията си. Започваше да ме боли главата.

— Да, да. Аз му дадох защитата си. Всички леопарди, които искат моята защита, могат да я получат.

— Ти си наша лупа и това ни задължава да ги защитаваме, дори с цената на собствения си живот — каза Лорейн. — Те биха ли направили същото за нас?

Главоболието ми се усили.

Натаниел се изправи на крака с толкова грациозно движение, че сякаш не беше реално, и толкова бързо, че бе почти незабележимо. Той седна на пода до леглото на Стивън и ми отправи светъл, пламенен поглед.

— Моето тяло е твое. Моят живот ти принадлежи, ако го искаш.

Каза това съвсем непринудено, не, а радостно, сякаш беше нещо много приятно. Вгледах се в него.

— Не искам ничий живот, Натаниел, но ако глутницата е готова да рискува живота си за теб, аз очаквам да си готов да сториш същото.

— Ще направя каквото кажеш — рече той. — Само ми заповядай.

Той не каза „поискай“, а „заповядай“. Подразбираше се, че няма право да откаже. Досега не бях чувала някой да говори така.

— Всички тук знаят ли, че имат право да отстояват пред мен своето мнение? — попитах. — Тоест, ако кажа „скачайте“, вие не сте длъжни да скочите тутакси.

— Не сме — рече Стивън, но доста предпазливо.

— А ти? — попитах аз, като се обърнах към Натаниел.

Той се изправи на колене и се наведе към мен, но с две ръце се държеше за рамката на леглото. Не се опита да ме докосне, само се приближи към мен.

— Какво аз?

— Разбираш ли, че имаш право да ми откажеш? И че моята дума не е глас свише?

— Само ми кажи какво искаш да направя, Анита, и ще го сторя.

— Просто така, без въпроси, ще го направиш и толкова?

— Каквото поискаш — кимна той.

— Това обичайно ли е за вас, пардите?

— Не — каза Стивън, — но за Натаниел е.

Аз тръснах глава, размахвах ръце във въздуха, сякаш се опитвах да залича всичко това.

— Нямам време. Той е излекуван. Вземете го със себе си.

— Да те чакам ли в стаята ти? — попита Натаниел.

— Ако искаш да си починеш, легни си. Аз няма да съм там.

Той се усмихна радостно и у мен възникна странното чувство, че изобщо не беше чул какво му казах, а нещо съвсем друго. Искях да се махна от тази стая, от всички тях. Щях да кажа на Паджет, че ги изпращам на безопасно място, и той щеше да ми повярва, защото сам искаше да се избави от тях, при това го искаше повече от мен.

Лекарят беше изумен от оздравяването на Натаниел. Изписаха го, ако и през цялото време да намекваха, че няма да е зле да се направят допълнителни изследвания. Аз категорично отказах. Предстоеше ни още много работа, а те трябваше да се махнат оттук час по-скоро.

Всички успяха да се съберат в колите на Кевин и Теди, а пък аз тръгнах към джипа си. Бях доволна, че съм се избавила от тях за известно време, дори това да означаваше да се отправя към друго местопрестъпление. Доволна бях, макар че все още нямах представа как да разбере дали Малкълм е жив там, в мрака. Натаниел ме гледаше през задното стъкло на колата. Люляковите му очи не се откъснаха от мен, докато колата не се скри зад завоя. Той се беше изгубил, а сега смяташе, че са го намерили. Но ако очакваше да бъдем нещо повече от приятели, значи все още беше в заблуждение.

---

[1] Мунините са духовете или спомените за мъртвите членове на глутницата, наречени на Мунин, един от гарваните на Один в скандинавската митология. — Б.р. ↑

Чувствах се като пребита, само дето нямах нито една синина, която да го потвърди. Концентрирах се върху следващия проблем, като избутах онова, което бях направила — или почти бях направила, — в най-недостъпното кътче на съзнанието си. Не можех нищо да реша, докато не поговорех с Ричард и Жан-Клод. През цялото време изпитвах безпокойство от факта, че имам връзка с вампир, но връзката ми с върколака никога не ме беше тревожила истински. А би трябвало да си давам сметка какво ме очаква и от двете страни.

За три минути пейджърът ми изпищя три пъти. Първо Маккинън, после Долф и накрая някакъв непознат номер, от който ми позвъниха два пъти за десет минути. По дяволите. Спрях на една бензиностанция и се обадох първо на Долф.

— Здравей, Анита.

— Как така винаги знаеш, че съм аз?

— Невинаги.

— Какво се е случило?

— Нуждаем се от теб на още едно място.

— На път съм към църквата, отивам при Маккинън.

— Пийт е тук с мен.

— Звучи зловещо.

— Тъкмо изпратихме един вампир в болницата — каза той.

— В ковчег ли?

— Не.

— Тогава как...?

— Той лежеше на стъпалата, загърнат с одеяла. Не смятали, че ще направи такова нещо. Но това е една от пристройките към църквата. Тук има една жена, ухапана два пъти, която казва, че този вампир бил опекун на по-млади вампири, които са все още вътре. Тя явно се притеснява какво ще правят тези вампири, когато се събудят, а опекунът го няма там, за да ги успокои и нахрани.

— Да ги нахрани ли? — попитах аз.

— Тя казва, че в началото на нощта всеки от тях отпивал по малко кръв от опекуна. Без това гладът им ставал твърде силен и можели да бъдат опасни.

— Е, тя е просто неизчерпаем източник на информация.

— Тя се страхува, Анита. Има две вампирски ухапвания на шията и се бои.

— По дяволите — казах аз. — Ще дойда, Долф, но, честно казано, не разбирам какво очакваш да направя.

— Ти си експерт по вампирите, ти ми кажи — долових известна враждебност в гласа му.

— Ще помисля по пътя. Може би, когато пристигна, вече ще имам някакъв план.

— Преди да ги легализират, ние просто ги изгаряхме.

— Аха — казах аз. — Доброто старо време.

— Аха — съгласи се той. Струва ми, че не долови сарказма, но с Долф никога не знаеш със сигурност.

Набрах третия номер. Отговори Лари.

— Анита?

Гласът му ми се стори напрегнат и изпълнен с болка.

— Какво се е случило? — попитах аз и внезапно ми секна дъхът.

— Аз съм добре.

— Не звучиш добре — рекох.

— Просто твърде много търчах насам-натам с тези шевове на гърба ми. Трябва да изпия таблетка обезболяващо, но тогава няма да мога да шофирам.

— Нуждаеш ли се от помощ?

Той помълча една-две секунди, после каза:

— Да.

Знаех какво му беше коствало да ми се обади. Тъкмо бе започнал да се справя без мен с полицейската работа. Фактът, че все пак му беше потрябвала помощта ми, навярно го гризеше отвътре. Ако бях на негово място, нямаше да ми е никак лесно. Дори не бих позвънила. Бих се държала докрай, до сетния си дъх. Не критикувах Лари, а себе си. Понякога той просто беше по-умен от мен. И в този случай беше точно така.

— Къде си?

Той ми каза адреса. Не беше далече. Провървя ни.

— Аз съм на пет минути от теб, но не мога да те закарам у вас. Отивам на поредното местопрестъпление.

— Ако не ми се налага да шофирам, няма проблеми. Иначе цялото ми внимание е насочено към това, просто да остана на пътя. Идва момент, когато се налага да спра колата.

— Ти наистина си по-умен от мен, Лари.

— Това означава, че в такава ситуация ти не би потърсила помощ.

— Ами... да.

— А кога би потърсила помощ?

— Когато изляза от пътя и се наложи да повикам аварийна кола. Той се засмя и рязко вдиша, сякаш го заболя.

— Чакам те.

— Ей сега идвам.

— Знам — рече той. — И благодаря, че ми спести изрази от рода на „аз нали ти казах“.

— Дори не си го помислих, Лари.

— Честно?

— Честен кръст и да ме...

— Не говори така.

— Ставаш суеверен по отношение на мен ли, Лари?

Той помълча една-две секунди.

— Може би. Или просто денят беше твърде дълъг.

— Ноцта ще бъде още по-дълга — казах аз.

— Благодаря — рече той. — Точно това исках да чуя.

И той остави слушалката, без да ми каже „до скоро“.

Може би аз бях научила Долф да не си взема довиждане. Може би винаги носех лоши новини и всички искаха да приключат разговора си с мен, колкото се може по-скоро. Не, не.

Мислех си, че Лари ще ме чака в колата си. Не — беше отвън, облегнат на нея в цял ръст. Дори отдалече се виждаше, че изпитва болка — гърбът му се беше схванал и той гледаше да се ограничава само до най-неизбежните движения. Приблжих се. Отблизо изглеждаше още по-зле. Бялата му риза беше изцапана с черни сажди. Тънкият му летен панталон беше кафяв и не изглеждаше чак толкова зле. Черна ивица се спускаше от челото му до брадичката. От тази чернилка едното му синьо око изглеждаше по-тъмно, като сапфир в обков от оникс. Погледът му беше мътен, сякаш болката напълно беше изчерпала силите му.

— Господи, изглеждаш съвсем скапан — казах аз.

Той почти се усмихна.

— Благодаря, тъкмо това исках да чуя за ободряване.

— Изпий едно хапче и се качи в джипа.

Той понечи да поклати глава, но спря по средата на движението.

— Не, ако ти ще шофираш, мога да отида на следващия пожар.

— От теб се носи такава воня, сякаш са ти запалили дрехите.

— А ти изглеждаш съвсем чистичка — рече той с известно негодувание.

— От какво си недоволен, Лари?

— Освен от това, че в гърба ми сякаш е забит нажежен до червено ръжен?

— Да — рекох аз.

— Ще ти кажа в колата.

Под мусенето му се долавяше умора.

Не се впуснах в спор с него, просто тръгнах към джипа. След няколко крачки разбрах, че не върви след мен. Обърнах се и видях, че стои неподвижно, със затворени очи, стиснал в юмруци отпуснатите си до тялото ръце.

Върнах се при него.

— Да ти дам ли ръка?

Той отвори очи и се усмихна.

— По-добре ми дай гръб. Ръцете ми са в ред.

Усмигнах се и внимателно го хванах под ръка, почти готова на отказ от негова страна, но той прие. Болеше го. Закрачи с мъка и аз го подкрепях. Бавно, но уверено напредвахме към джипа. Когато стигнахме, Лари едва си поемаше дъх. Отворих вратата, но нямах представа как да го кача. Както и да подходех, щеше да го боли.

— Просто ми дай да се опра на ръката ти и сам ще се справя — каза той.

Протегнах му ръка. Той се вкопчи в нея и седна, при което засъска от болка.

— Ти казваше, че на втория ден ще ме боли по-силно. Защо винаги си права?

— Трудно е да бъдеш съвършен — отвърнах аз. — Но аз умея да се справям с това бреме — погледнах го с най-невъзмутимото си изражение.

Лари се усмихна, после се засмя и почти се преви на две от болка, но от това тя само се усили. Няколко секунди той се гърчи на седалката. Когато отново можеше да седи изправен, така се вкопчи в таблото, че пръстите му побеляха.

— Боже, само не ме размивай.

— Прощавай — казах аз.

Извадих от багажника бебешки мокри кърпички с алое и ланолин. Те отлично отмиват кръвта. Вероятно щяха да се справят и със саждите. Подадох му кърпичките и му помогнах да си закопчае предпазния колан. Да, без него щеше да го боли по-малко, обаче никой не пътува в колата ми без предпазен колан. Майка ми днес щеше да е жива, ако го беше използвала.

— Изпий една таблетка, Лари. Поспи в колата. Ще те закарам у вас, след като си свърша работата.

— Не — отсече той толкова решително и твърдо, че аз разбрах — няма да успея да го разубедея. Така че защо изобщо да се опитвам?

— Както искаш — рекох. — Но кажи какво си правил, че изглеждаш така, сякаш си се опитвал да замажеш петната по теб?

Той обърна очи към мен и се намръщи.

— Валял си се в сажди — уточних аз. — Не си ли гледал филма на „Дисни“ и никога ли не си чел детски книжки?

Той се поусмихна.

— Отдавна не съм. Бях на три пожара, където просто трябваше да констатирам, че вампирите са мъртви. На две от местата не намерих нищо, само пепел. На третото заварих нещо като струпани на едно място черни пръчки. Не знаех какво да правя, Анита. Опитах се да напипам пулс. Знаем, че е глупаво. Черепът просто се пръсна и ме посипа с пепел.

Лари седеше съвсем неподвижно, владееше се добре, но сякаш се беше прегърбил от болка и от преживяния потрес.

Казаното от мен едва ли щеше да му помогне.

— Вампирите изгарят напълно, Лари. Ако останат парчета от скелета, значи не е бил вампир.

Той ме погледна и внезапно се просълзи.

— Искаш да кажеш, че е бил човек?

— Възможно е. Не съм напълно сигурна, но е много вероятно.

— Благодарение на мен никога няма да разберем. Без зъбите не може да се определи.

— Не е съвсем така. Може да се направи ДНК анализ, но, честно казано, не знам дали огънят е оставил подходящи фрагменти, от които да се вземат ДНК проби. Ако им се удаде да ги съберат, тогава поне ще се разбере дали е бил човек, или вампир.

— Ако е бил човек, то аз съм унищожил всеки шанс за идентифицирането му по зъбите — рече той.

— Лари, ако черепът е бил толкова крехък, не мисля, че изобщо е било възможно да се запази. Просто не би издържал снемането на зъбни отпечатъци.

— Сигурна ли си? — попита той.

Облизах устните си и ми се прииска да излъжа.

— Не сто процента.

— Ти щеше да разбереш, ако е бил човек. Нямах да го докоснеш с мисълта, че може да е още жив, нали?

В колата настъпи мълчание.

— Отговори ми — рече той.

— Да, не бих проверила за пулс. Бих предположила, че са останки на човек.

— По дяволите, Анита, вече цяла година се занимавам с тази работа и все още допускам такива глупави грешки.

— Не са глупави, а просто грешки.

— Каква е разликата? — попита той.

Помислих си, че е допуснал глупава грешка, когато е оставил гърба си незащитен, но реших да премълча.

— Сам знаеш каква е разликата, Лари. Когато престанеш да се самосъжбяваш, ще си я спомниш.

— Не бъди чак толкова снизходителна, Анита.

Гневът в гласа му жилеше по-силно от думите. За днес това ми стигаше. Наистина.

— Лари, с удоволствие бих поглезила самолюбието ти, за да се почувстваш по-добре, но ми свършиха бонбонките и играчките. И моят ден не беше за чудо и приказ.

— Какво се случи? — попита той.

Поклатих глава.

— Добре де. Съжбявам. Слушам те.

Дори не знаех откъде да започна и въобще не бях готова да разправам на някого какво се е случило в болницата, особено пък на Лари.

— Даже не знам с какво да започна, Лари.

— Опитай се — рече той.

— Ричард е просто непоносим.

— Ясно, проблеми с гаджето — рече той почти развеселен.

— Не ми се прави на много важен, Лари — стрелнах го с поглед аз.

— Извинявай.

— Не е само това. Преди да настъпи този критичен момент, ме повикаха в „Църквата на вечния живот“. Там, в подземиято, лежи Малкълм. Неговите последователи искат да бъде спасен. Пожарникарите искат да знаят дали е възможно да го оставят там до залез на слънце, когато той ще остане сам.

— И какво? — попита Лари.

— Това, че нямам никаква представа как да разбера дали Малкълм е жив, или мъртъв.

Той се вгледа в мен.

— Шегуваш се.

— Уви, не.

— Но ти си некромант.

— Аз умея да съживявам зомбита и обикновени вампири, но не съм в състояние да вдигна вампирски господар, притежаващ силата на Малкълм. А дори и да можех, това щеше ли да докаже, че е жив, или че е мъртъв? Разбираш ли, ако успея да го съживя, това просто ще означава, че той е готов да стане зомби. По дяволите, Жан-Клод понякога се събужда денем, може би и Малкълм също.

— Зомби-вампир? — учуди се Лари.

— Не знам — свих рамене. — Аз май съм единственият човек, който умее да съживява вампири като зомбита. Не познавам друг. Няма много книги на тази тема.

— А Сабитини?

— Имаш предвид фокусника ли?

— Съживяването на зомбита е било част от програмата му. Освен това е имал вампири, които му се подчинявали. Чел съм спомени на очевидци.

— Първо, той е починал през 1880 година. Малко преди моето време. Второ, вампирите били просто наивници, които не се отделяли от него. За тях това е било начин за оцеляване сред хората, иначе биха ги убили на място. Сабитини и неговите питомни вампири, така са ги наричали.

— Никой не е доказал, че той е бил шарлатанин, Анита.

— Хубаво, но той е умрял, без да остави дневници.

— Съживи го и го попитай — предложи Лари.

Вторачих се в него толкова задълго, че се наложи да ударя спирачките, за да не се врежа в колата пред нас.

— Какво каза?

— Съживи Сабитини и разбери дали е можел да съживява вампири като теб. Той е покойник само от сто и няколко години. Съживявала си и много по-стари от него зомбита.

— Забравил си, че миналата година една шаманка вудуистка съживи некромант. Зомбито веднага се изплъзна от контрол и започна да убива хора.

— Каза ми за този случай, само че шаманката не е знаела кого съживява. Ако се знае предварително, може да се вземат предпазни мерки.

— Не — казах аз.

— Защо? — попита той.

Отворих уста и я затворих, защото нямах достатъчно добър отговор.

— Аз съм против съживяването на мъртъвци от чисто любопитство. Знаеш ли колко много пари са ми предлагали да съживя знаменити покойници?

— Все още искам да знам какво се е случило с Мерилин Монро — рече Лари.

— Ако нейни роднини дойдат и ме помолят, може би ще я съживя. Но нямам намерение да вдигна горката жена само защото от някой таблоид са размахали пачки под носа на нашия шеф.

— Бая пачки под носа на шефа — уточни Лари. — Толкова, че е изпратил Джеймисън да се пробва. Той обаче не успя нищо да направи. Умряла е твърде отдавна, при това не с особено голяма жертва.

— Джеймисън е слабак — поклатих глава аз.

— Всички останали от „Анимейтърз Инк“ отказаха.

— Включително и ти.

Той сви рамене.

— Аз бих могъл да я съживя и да я попитам как е умряла, но не пред камери. Горката жена е била преследвана приживе. И мъртва продължават да я тормозят. Не е честно.

— Ти си добър човек, Лари.

— Не съм достатъчно добър, щом не знаех, че вампирите изгарят напълно, и ако има останки от скелет, те са на човек.

— Лари, не започвай пак. Въпрос на опитност. Трябваше да ти го кажа по-рано. Но, честна дума, ти толкова добре се справяш с работата си, че дори не ми хрумна да ти го кажа.

— Смяташе, че знам ли? — попита той.

— Аха.

— Забелязах, че напоследък всекидневните уроци са се посъкратили. Когато работехме заедно, си водех повече записки, отколкото някога в колежа.

— Напоследък записките са станали по-малко, а?

— Аха, всъщност не съм се замислял сериозно, обаче са по-малко — той неочаквано се ухили и очите му светнаха и пропъдиха далече целия ужас от този ден. За миг Лари се превърна в онзи оптимистично настроен, лъчезарен младеж, който се беше появил за

първи път на прага ми. — Искаш да кажеш, че най-накрая съм започнал да овладявам професията?

— Именно — отвърнах аз. — Всъщност, ако беше по-бърз с оръжието, направо бих казала, че вече се справяш чудесно. Не е лесно отведнъж да се научи всичко, Лари. Все ще се случи нещо, дето да те накара да се запиташ какво, по дяволите, изобщо става.

— Дори и ти ли?

— Дори и аз.

Той въздъхна дълбоко.

— Сигурно съм те виждал изненадана един-два пъти, не повече, Анита. Когато чудовищата откачат дотолкова, че дори ти не разбираш какво се случва, нещата се развиват светкавично и абсолютно излизат от контрол.

За съжаление беше прав. Щеше ми се да не е, защото точно сега не разбирах какво, по дяволите, става. Не разбирах какво се е случило с Натаниел. Не знаех как действат знаците по отношение на Ричард. Не знаех как да разбера дали Малкълм все още е сред вампирите или е преминал в по-постоянното състояние на истинска смърт. Имах толкова много въпроси и толкова малко отговори на тях, че ми се искаше всичко да зарежа и да си отида вкъщи. Двамата с Лари можехме да изпием по таблетка болкоуспокояващи и да спим до сутринта. А утрото навярно щеше да бъде по-мъдро от вечерта. Господи, дано.

Когато пристигнахме, сградата все още димеше. Тънки сивкави струйки дим се издигаха от почернелите греди като миниатюрни привидения. По някаква прищявка на огъня високият купол на зданието беше останал непокътнат. На долните етажи беше изгоряло всичко, освен стените, които бяха буквално овъглени, но куполът се издигаше като бял морски фар над развалините. Сякаш огромен чернозъб великан беше отхапал голямо парче от зданието.

Пожарната кола беше преградила почти изцяло тясната улица. По асфалта се бе разляла вода, която образуваше плитко езеро. Пожарникари газеха през него и навиваха на раменете си километри шлангове. Един униформен полицай ни спря недалеч от местопроизшествието.

Спуснах стъклото и показах удостоверението си за самоличност — малка пластмасова карта с метална щипка. Изглеждаше представително, но не беше полицейска значка. Понякога полицаите ме пускаха, понякога отиваха да искат разрешение. Във Вашингтон отдавна се обсъждаше законопроектът на Брюстър, който щеше да даде на екзекуторите на вампири статус на федерални шерифи. Дори не знаех дали го искам. Значката сама по себе си не прави ченгето, но на мен лично би ми било приятно да имам значка и да я показвам.

— Анита Блейк и Лари Къркланд — при сержант Стор.

Полицаят погледна картата ми и се намръщи.

— Трябва да питам дали да ви пусна.

— Добре, ще почакаме тук — казах с въздишка.

Полицаят отиде да потърси Долф, а ние зачакахме.

— Обикновено спориш с тях — каза Лари.

— Те просто си вършат работата — свих рамене.

— Откога престана да роптаеш?

Погледнах го. Той се усмихваше и това го спаси от язвителния отговор, който вече ми беше на езика. А и беше приятно да се види, че в този момент изобщо е в състояние да се усмихва на нещо.

— Поомекнала съм. Е, и?

Той се ухили до уши — лайняно ухилване, би го нарекъл чичо ми. Сякаш ей сега ще каже нещо, което му е много смешно. Можех да се обзаложа, че на мен изобщо нямаше да ми бъде забавно.

— Влюбеността ти в Жан-Клод ли те прави по-мека, или редовният секс?

Усмигнах се мило.

— Като спомена за редовен секс, как е детектив Тами?

Той се изчерви пръв. Бях доволна.

Полицаят се връщаше при нас по мократа улица, съпроводен от детектив Тами Рейнолдс. Ах, животът е прекрасен.

— А, не е ли това твоята малка сладурана? — попитах аз.

Лари също я видя и лицето му пламна, стана по-червено дори от косата му. Сините му очи поизпъкнаха от усилието да си поеме дъх. Добре че беше поизтрил, всъщност поразмазал саждите по лицето си, иначе то щеше да изглежда като току-що насинено.

— Ти ще си мълчиш, нали? Тами никак не обича да я дразнят.

— Че кой обича?

— Извинявай — заговори той много бързо, докато още не бяха дошли при нас. — Повече няма да се повтори. Само не ме карай да се чувствам неловко пред Тами.

— Нима бих постъпила така с теб?

— В момент на гняв — отвърна той. — Анита, моля те, недей.

Полицаят и Тами вече бяха почти до колата.

— Добре, не ме настъпвай по мазола и всичко ще е наред — прошепнах аз.

— Дадено — рече той.

Свалих стъклото и се усмигнах.

— Детектив Рейнолдс, много се радвам да ви видя.

Рейнолдс свъси вежди, защото аз твърде рядко се радвах да я видя. Тя беше вещица и първият детектив със свръхестествени способности, превишаващи обикновената екстрасензорика. Но тя беше млада, талантлива, лъчезарна и съвсем малко прекаляваше с напъните да ми стане приятелка. Особено беше очарована от факта, че умея да съживявам мъртъвци. Искаше да знае всичко за това. Никоя друга вещица не ме е карала да се чувствам така идиотски. Повечето вещици са приятни и разбрани същества. Може би проблемът беше в това, че

Рейнолдс беше вещица-християнка, член на сектата „Следовници на пътя“, чиито корени стигаха до гностицизма. Гностиците са приемали благосклонно почти всяка магическа способност. Те са били подложени на изстребление във времената на инквизицията, доколкото убежденията им не са им позволявали да бъдат излишно скромни и да крият способностите си, но все пак са оцелели. Фанатиците умеят да оцеляват.

Рейнолдс беше висока, стройна, с права кестенява коса, падаща на раменете, а очите ѝ бих нарекла светлокафяви, но тя казваше, че са зелени. Сиво-зелени, с широк кафеникав кръг около зениците. Зелени очи имат котките, при хората рядко се срещат. Тя се бе опитала да се сприятели с мен, но тъй като не ѝ разказах как се съживяват мъртъвци, беше превключила на Лари. Отначало и той не бе във възторг — по същите причини, по които и аз, но на мен тя не ми беше предложила секс. След това Лари буквално се хвърли в обятията ѝ.

Бих изказала пред него недоволството си от избора му на приятелка, но и аз не бях образец за нравственост. Това, което не ми харесваше, не беше, че е вещица или ченге, а религиозният ѝ фанатизъм. Но когато делиш леглото си с ходещ мъртвец, нямаш морално право да роптаеш.

Усмихнах ѝ се приветливо.

Рейнолдс се намръщи още повече. Никога преди не бях показвала, че се радвам да я видя.

— И аз се радвам да те видя, Анита.

Поздравът ѝ беше предпазлив, но като че ли искрен. Винаги готова да обърне другата буза. Истинска християнка.

Все по-често се питах дали аз съм добра християнка. Не се съмнявах в Господ, а в себе си. Извънбрачният секс с вампир беше поразклатил вярата ми в много неща.

Рейнолдс се наведе, за да надзърне през стъклото и да види Лари, който седеше на другата седалка.

— Здравей, Лари.

Усмивката ѝ също беше искрена. Дори очите ѝ засияха. Усетих вълните на желанието, ако не на любовта, излъчващия се от нея към него поток от топлина и се смутих.

Изчервяването вече беше изчезнало от лицето на Лари и сега то бе млечнобяло, осеяно на места с лунички като кафяви мастилени

петънца. Той обърна към нея големите си сини очи и погледът му не ми хареса. Не бях сигурна, че от страна на Лари беше само желание. Може би и у Рейнолдс не беше това, но чувствата на Лари ме вълнуваха много повече.

— Детектив Рейнолдс — рече той.

Дали ми се беше сторило, или гласът му наистина бе станал малко по-дълбок? Едва ли.

— Лари — в тази единствена дума имаше толкова много топлина.

— Къде да паркираме? — попитах.

Тя премигна насреща ми, сякаш за миг беше забравила, че съм там.

— Където искате, може и тук, но малко по-назад.

— Чудесно.

Тя се отмести, за да мога да паркирам, но очите ѝ нито за миг не се откъснаха от Лари. Може би все пак това беше нещо повече от похот. По дяволите!

Дръпнах ръчната спирачка. Лари внимателно откопча предпазния си колан, лицето му се разкриви в гримаса. Вече му бях помогнала на бензиностанцията.

— Да ти отворя ли вратата?

Той с мъка се обърна към вратата, като се стараеше да не движи торса си. Спря и се хвана за дръжката. Дишаше тежко.

— Да, моля.

На негово място бих отворила вратата сама, от чисто упорство. Явно Лари наистина беше по-умен от мен.

Отворих вратата и му подадох ръка. Аз дърпах, той се отгласкваше с крака и накрая успя да стане. Взе да се превива от болка и при това движение тя се усили още повече. Накрая се изправи, колкото можа, и се облегна на джипа, като се опитваше да си поеме въздух. Болката може да те остави без дъх.

Рейнолдс внезапно се оказа до нас.

— Какво се е случило?

— Разкажи ѝ. Аз ще отида да поговоря с Долф.

— Добре — напрегнато каза Лари. Той имаше нужда да се натъпче с обезболяващи и да си легне. Може би все пак не беше много по-умен от мен.

Намирането на Долф не беше трудно. До него стоеше Пийт Маккинън. Все едно се приближавах към две неголеми планини.

Тъмният костюм на Долф изглеждаше току-що изгладен, бялата му риза беше безупречно чиста, вратовръзката плътно обгръщаше яката. Явно не бе прекарал дълго навън в тази жега. Дори Долф се поти.

— Анита — поздрави ме той.

— Долф.

— Госпожице Блейк, радвам се да ви видя отново — каза Пийт Маккинън.

— Приятно е да чуя, че някой се радва да ме види — усмихнах се аз.

Дори да схвана насмешката, Долф не ѝ обърна внимание.

— Всички те очакват.

— Долф никога не е бил многословен — рече Пийт.

— Добре че в това няма нищо лично — усмихнах се.

Долф ни погледна намръщен.

— Ако сте свършили, имаме много работа за вършене.

С Пийт се спогледахме ухилени и последвахме Долф по мократа улица. Приятно ми беше, че отново съм с кецовете си. В подходящите обувки мога да ходя не по-бавно от всеки мъж.

Някакъв висок, слаб пожарникар ме следеше с поглед, докато крачех през улицата. Той беше с шлем и куртка в юлската жега. Други четирима се бяха съблекли по тениски и гумени панталони. Някой ги беше облял с вода и приличаха на участници в конкурс „Мистър мокра фланелка“. Всички пиеха минерална вода с такова настървение, сякаш животът им зависеше от това.

— Да не би оттук да е минала цистерна с минерална вода, или това е някакъв тайнствен професионален ритуал след загасяване на пожара? — попитах аз.

— Ужасно горещо е, когато се бориш с пожар в пълно снаряжение — отговори ми Пийт. — Организмът се обезводнява. Трябва да се навакса загубата на вода и соли, за да не пукнеш от жега.

— Ясно — рекох.

Пожарникарят, който навиваше шланга, дойде при нас. Изпод шлема надникна триъгълник нежно лице. Оказа се жена. Ясните ѝ сини очи се впериха в мен, тя някак сърдито вдигна брадичката си.

Държеше се предизвикателно. Симптомите ми бяха познати, защото и аз често се държах така. Помислих да ѝ се извиня, че я сметнах за мъж, но не го направих. Не беше изключено да се почувства засегната.

Пийт ме представи на високия мъж.

— Това е капитан Фултън, командващ операцията.

Протегнах му ръка, докато той все още мислеше дали да ми подаде своята. Ръката му беше широка, с изпъкнали кокалчета. Хвана моята така, сякаш се боеше да не я стисне твърде силно, и я пусна почти незабавно. Сигурна бях, че не е във възторг от наличието на жена пожарникар сред хората му. Той ми я представи.

— Ефрейтор Такър.

Тя ми подаде ръка. Ръкостискането ѝ беше доста твърдо, а погледът толкова открит, че беше почти агресивен.

— Приятно ми е, че понякога не съм единствената жена на местопрестъплението — усмихнах се аз.

Тя се поусмихна, кимна едва-едва и отстъпи назад, за да даде възможност на капитана да действа.

— Запозната сте с работата при пожар, нали, госпожице Блейк?

— Не много добре.

Той се намръщи, че го поправам. Долф, застанал до мен, недоволно запристъпя от крак на крак. Лицето му не изразяваше нищо, но аз почувствах, че иска да не съм толкова заядлива. Кой, аз ли?

Ефрейтор Такър ме гледаше с широко отворени очи и напълно сериозно изражение, но се виждаше, че едва се сдържа да не се засмее.

Към нас се приближи още един пожарникар. Мократа му фланелка беше прилепнала към корема, който определено се нуждаеше от доста коремни преси, но човекът все пак не беше неприятен наглед. Висок, широкоплещест, светлокос и изглеждаше така, сякаш му липсваше само дъска за сърфинг под мишницата или се канеше да отиде на гости на Барби в нейния дом-мечта в Малибу. На усмихнатото му лице имаше петно от сажди, а очите му бяха зачервени. Той ми протегна ръка, без да дочака да го представят.

— Аз съм Рен.

Не каза званието си, а само името. Самоуверен младеж.

Той задържа ръката ми малко по-дълго, отколкото бе необходимо. Не ми беше неприятно, а просто интересно.

Сведох поглед. Не от смущение, а защото някои мъже погрешно приемат открития поглед за насърчение. Вече ми стигаха проблемните мъже, за да добавя към тях и влюбен пожарникар.

Капитан Фултън погледна навъсено Рен.

— Имате ли някакви въпроси, госспожице Блейк?

Той произнесе „госпожице“ така, сякаш „с“-то беше тройно.

— Имате цял сутерен с вампири, които трябва да спасите, без да ги излагате на слънце и без някой от вашите хора да бъде ухапан, нали?

Той ме гледа една-две секунди.

— Да, в това е същността на работата.

— Защо просто не ги оставите, докато се смрачи напълно? — попитах аз.

— Подът може да се срине всеки момент — отвърна той.

— Тогава те ще бъдат изложени на слънце и ще загинат — заключих аз.

Той кимна.

— Долф каза, че са покрили с одеяла един вампир и са го откарали в болницата. Затова ли смятате, че и другите може да не са в ковчезите си?

Той премигна.

— Има и един вампир на стълбището. Той е... — Фултън сведе поглед, а когато отново го вдигна рязко, в него се четеше гняв. — Виждал съм жертви на пожар, но нищо подобно на това.

— Сигурен ли сте, че е вампир?

— Да, защо?

— Вампирите, изложени на слънце или попаднали в огън, обикновено изгарят напълно, остават само дребни парчета кости.

— Ние го заляхме с вода — каза Рен. — Отначало го помислихме за човек.

— Какво промени мнението ви? Негов ред беше да извърне очи.

— Той се раздвижи. Изгаряне от трета степен, виждаха се хрущялите, мускулите и костите, а той протягаше ръка към нас — капитанът преbledня. — Никой човек не би бил в състояние да прави това. Продължихме да го обливаме с вода, мислехме, че ще ни се удаде да го спасим, но той престана да се движи.

— И вие решихте, че е мъртъв? — попитах аз.

Те се спогледаха.

— Искате да кажете, че може да е жив? — попита капитан Фултън.

Свих рамене.

— Никога не подценявайте издръжливостта на вампирите, капитане.

— Трябва да се върнем и да го закараме в болницата — каза Рен и се обърна, сякаш се канеше да тръгне към сградата. Фултън го хвана за ръката.

— Вие можете ли да определите дали вампирът е жив, или мъртъв? — попита капитанът.

— Мисля, че да.

— Мислите?

— Никога не съм чувала за вампир, оцелял от пламъците. Така че да, мисля, че мога да определя. Ако кажа друго, ще излъжа. Старая се да не лъжа, когато въпросът е важен.

Той кимна отсечено два пъти, сякаш мнението му за мен се подобри.

— Подпалвачът е полял с бензин целия под, по който ще вървим сега, а когато слезем в подземие, този под ще бъде над нас.

— Е, и?

— Подът няма да издържи, госпожице Блейк. Ще взема само доброволци за тази работа.

Погледнах сериозното му лице.

— Колко скоро ще се срути подът?

— Няма как да се разбере. Честно казано, аз съм изненадан, че още не е рухнал.

— Тук се помещава „Църквата на вечния живот“. Ако подземие е като онова, което видях неотдавна, значи таванът му е бетонен, със заякчени стоманени греди.

— Това вероятно обяснява защо не е рухнал — рече Фултън.

— Значи сме в безопасност, така ли? — попитах аз. Фултън ме погледна и поклати глава.

— От високата температура бетонът може да се напука, а металните греди да се огънат.

— Значи все пак може да се срути? — казах аз.

— Право върху нас, когато влезем — кимна той.

Удивително.

— Хайде, да действаме.

Фултън сграбчи ръката ми и я стисна доста силно. Аз го погледнах втренчено, но той не се смути и не ме пусна.

— Разбирате ли, че може да бъдем погребани живи там долу или смачкани до смърт, или дори да се удавим, ако има достатъчно вода?

— Пуснете ръката ми, капитан Фултън — гласът ми беше тих, спокоен, без гняв. Точка в моя полза.

Фултън ме пусна и отстъпи назад. В погледа му се прокрадна безумие. Той беше силно притеснен.

— Просто искам да разберете какво може да се случи.

— Тя разбира — рече Долф.

Хрумна ми нещо.

— Капитан Фултън, какво изпитвате, когато изпращате свои хора да спасят с риск за живота си група вампири?

Нещо се мярна в тъмните му очи.

— Законът гласи, че те са хора. Не бива да се изоставят хора, изпаднали в беда или попаднали в капан.

— Но? — подсказах аз.

— Но моите хора са ми по-скъпи от банда трупове.

— До не много отдавна аз бих се съгласила с вас.

— Какво ви накара да промените становището си? — попита Фултън.

— Срецнах твърде много хора, които бяха не по-малко чудовищни от всички чудовища. Може би не толкова страшни, но също толкова зли.

— Полицейската работа руши вярата в хората — каза детектив Тами.

Тя и Лари най-накрая се бяха добрали до нас. Той се беше влачил доста дълго. Твърде тежко ранен беше, за да настоява да слезе в подземие. И слава Богу.

— Аз ще отида, защото на мен това ми е работата, но не е задължително да ми харесва — каза Фултън.

— Добре, но ако влезем вътре, трябва да приключим операцията преди настъпването на нощта, защото иначе ще се окажем в подземие, пълно с новоприети вампири без наставник, които може да не владеят напълно глада си.

Очите му се разшириха и забелиха. Бих се обзаложила на доста прилична сума, че Фултън имаше сметки за уреждане с вампири. По шията му нямаше белези, но това нищо не доказваше. Каквото и да показват по филмите, вампирите невинаги пият кръв от шията. И на много други места по тялото кръвта тече близо до кожата.

Леко докоснах ръката му. Мускулите му вибрираха от напрежение като силно изопнати струни.

— Кого сте загубили?

— Какво? — той сякаш не можеше да фокусира погледа си върху мен.

— Кого ви отнеха вампирите?

Накрая тъмните му очи се фокусираха. Страшните картини, които току-що си беше представил, изчезнаха. Изражението на лицето му стана почти нормално, когато той каза:

— Жена ми и дъщеря ми.

Очаквах да каже още нещо, ала мълчанието ни обгърна като дълбоко езеро, изпълнено с ужаса, прозвучал в тези думи. Жена и дъщеря. И двете изгубени. Не — отнети от вампири.

— И сега вие трябва да отидете в мрака и да спасите някакви кръвопийци, като изложите на риск себе си и своите хора. Това наистина е мерзко.

Той дълбоко вдиша през носа и бавно издиша. Наблюдавах как си възвръща самообладанието, как възстановява къс по къс вътрешната си защита.

— Когато разбрах какво е вътре, ми се прииска да оставя сградата да изгори.

— Но не я оставихте — казах аз. — Свършихте си работата.

— Работата не е довършена — тихо рече той.

— Животът е гадно нещо — отбелязах аз.

— И свършва със смърт — довърши вместо мен Лари.

Обърнах се към него намръщена, но не намерих думи да му възразя. Днес той беше прав.

Два пъти ухапаната, както поетично я нарече Долф, се оказа дребна женица на около трийсет. Кестенявата ѝ коса беше вързана отзад на опашка, поради което шията и вампирските ухапвания неприятно се виждаха. Вампироманите са хора, които намират сексуална наслада в ухапванията от вампири. Те крият следите от зъбите им и ги показват само в собствените си свърталища. Докато членовете на „Църквата на вечния живот“ почти винаги излагат на показ ухапванията. Косата им винаги е късо подстригана или събрана така, че да се вижда шията, ръкавите също са къси, ако следите са на китката или лакътя. Те се гордеят с тези ухапвания, считат ги за знаци на спасението.

Горните две следи от зъби бяха по-големи, кожата около тях по-червена и по-силно разкъсана. Някой беше хапал доста небрежно. Другите две следи бяха почти изящни, направени с хирургическа точност. Два пъти ухапаната се казваше Каролайн. Тя стоеше, обхванала с ръце раменете си, сякаш ѝ беше студено. Тъй като беше толкова горещо, че на тротоара можеше да се пържат яйца, аз не мислех, че ѝ бе студено, поне не в обичайния смисъл.

— Искали сте да ме видите, Каролайн?

Тя кимна — главата ѝ се заклати нагоре-надолу, като на кученце-играчка, поставено до задното стъкло на кола.

— Да — каза тя едва чуто, погледна Долф и Маккинън, после пак мен.

Всичко беше ясно. Тя искаше да поговорим на четири очи.

— Двете с Каролайн ще се поразходим. Нали не възразявате?

Долф кимна. Маккинън рече:

— Има кафе и безалкохолни, доставени от Червения кръст — той посочи към малък камион с ремарке.

Доброволци от Червения кръст раздаваха кафе и ободряваха с думи полицаите и пожарникарите. Такова нещо не може да се види на всяко местопрестъпление, но и те даваха своята лепта.

Долф забеляза, че го гледам, и кимна леко. Той ми имаше доверие, знаеше, че ще я разпитам в негово отсъствие, а после ще му разкажа всичко, отнасящо се до престъплението. Фактът, че ми имаше доверие, поразведри деня ми. Хубаво беше да установя, че все още има нещо с подобен ефект.

А пък и беше приятно да се свърши нещо полезно. Долф беше настоявал да отида, колкото се може по-скоро на местопрестъплението, но сега всичко беше спряло. Фултън просто не гореше от нетърпение да изложи на риск своите хора заради труповете. Но не беше само това. Ако там долу имаше шест човека, вече щяхме да сме се стегнали и да сме слезли. Ала те не бяха хора и каквото и да гласеше законът, разлика имаше. Долф се оказа прав — преди решенията по съдебния процес Адисън срещу Кларк биха повикали тук пожарната команда, за да не се прехвърли огънят на съседните сгради, но тази щяха да я оставят да изгори. Стандартна процедура.

Само че така беше преди четири години, а оттогава светът се промени. Поне така си казвахме ние. Ако вампирите не са в ковчезите си и покривът се срути, те ще бъдат изложени на слънце и край. Един пожарникар разби с брадва стената до стълбището и аз видях тялото на втория вампир. То беше овъглено, обаче не се беше разпаднало. Нямах обяснение защо бе останало непокътнато. Дори не бях сто процента сигурна, че с настъпването на нощта то няма да се възстанови. То — дори аз продължавах да го наричам така. Но то беше толкова силно обгоряло, че от него бяха останали черни, подобни на пръчки, крайници с кафява кожа по тях, а мускулите на лицето се бяха свили и оголили зъбите, включително и кучешките, в болезнена гримаса. Рен ми обясни, че от високата температура мускулите понякога се съкращават така, че счупват костите. Всеки път, когато си помислиш, че всички ужасии на смъртта са ти известни, се оказва, че грешиш.

Трябваше да мисля за това тяло като за нещо съществуващо, иначе въобще не можех да го гледам. Каролайн бе познавала този вампир и предполагам, че на нея ѝ беше много по-трудно да мисли за него.

Една симпатична дама от Червения кръст ѝ даде някаква безалкохолна напитка. Дори аз си взех кока-кола и се отказах от кафето, защото не можех да го пия в тази жега.

Заведох я в двора на съседната къща, където никой нямаше да ни пречи. Щорите на прозорците бяха спуснати, по шосето не се движеха коли. Нямаше жива душа. Единственият признак на живот беше триъгълна леха с рози и черна пеперуда, вероятно лястовича опашка, която прелиташе от цвят на цвят. Истинска идилия. За миг си помислих дали пеперудата не е някоя от любимките на Уорик, но не почувствах прилив на сила. Тя просто си летеше над двора като мъничко хвърчило от тънка хартия. Седнах на тревата. Каролайн седна до мен, като приглади отзад светлосините си шорти, сякаш повече беше свикнала да носи поли. Пиеше газирана вода. Сега, когато бях на нейно разположение, тя като че ли не знаеше с какво да започне.

Може би щеше да е по-добре да я почакам да заговори, но търпението ми отдавна беше изчерпано. Освен това то не е сред най-добрите ми качества.

— Какво искахте да ми кажете? — попитах аз.

Тя внимателно остави на тревата кутията с газирана вода и дребните ѝ пръсти започнаха да оглаждат подгъва на шортите ѝ. Бледорозовият лак на късите ѝ нокти подхождаше на розовите ивици на блузката ѝ. Все пак по-добре, отколкото светлосин, струва ми се.

— Мога ли да ви се доверя? — попита тя и гласът ѝ беше немощен и блед като самата нея.

Ненавиждам такива въпроси. И не бях в настроение да лъжа.

— Може би. Зависи какво искате да ми доверите.

Каролайн като че ли се позачуди, сякаш беше очаквала да кажа „разбира се“.

— Много мило и честно от ваша страна. Повечето хора биха излъгали, без да се замислят.

Нещо в тона ѝ ме наведе на мисълта, че Каролайн твърде често е била лъгана от хора, на които се е доверявала.

— Старая се да не лъжа, Каролайн, но ако знаете нещо, което може да ни помогне, трябва да ми го съобщите.

Отпих от колата и се опитах да си придам разсеяно изражение, да се успокоя и да не покажа колко ми се иска да се разкрецтя, за да изкопча от нея всичко, което знае. Никой не бива да бъде насилван да говори. Каролайн искаше да сподели с мен свои тайни. Просто трябваше да бъда спокойна и да я изчакам да го направи. Ако бях прекалено настойчива или прибегнех до принуда, тя или щеше да се

огъне и всичко да разкаже, или да се затвори и да ни остави сами да се оправяме. Никога не знаеш по кой сценарий ще се развият събитията и затова е по-добре да бъдеш търпелив. Иначе е лесно да се удря с юмрук по масата и да се сипят заплахи, но не бива така.

— Вече трети месец съм човек донор в този дом за новоприобщени вампири. Младите бяха охранявани от Джайлс. Той беше силен и могъщ, но не биваше да става от ковчегата си до настъпването на нощта. Но преди две нощи се събуди през деня. Беше му за пръв път. На стълбището трябваше да бъде един от младите вампири.

Тя ме погледна с широко отворени очи, наведе се към мен, като понижи и без това тихия си глас. За да я чувам, трябваше да се приближа още към нея, толкова, че косата ми докосна рамото ѝ.

— От смъртта на когото и да било от младите вампири не са минали повече от две години. Разбирате ли какво означава това?

— Означава, че не бива да стават през деня. Означава, че онзи, който е на стълбището, би трябвало да изгори напълно.

— Точно така — рече тя. Радваше се, че най-сетне е намерила някой, който разбира.

— Ранното ставане е било забранено във вашия дом?

Тя поклати глава и заговори шепнешком. Ние доближихме глави като първолаци, които си говорят в час. Аз дори виждах тънките червени жилки в очите ѝ. По някаква причина Каролайн страдаше от безсъние.

— Във всички домове и всички църкви вампирите започнаха да стават рано. Гладът на младите се усили — ръката ѝ се вдигна към шията, към замърсената рана. — Трудно беше да бъдат удържани, дори от охраната.

— Някой има ли предположения какво се е случило? — попитах аз.

— Според Малкълм някой им влияе.

Имах няколко кандидати, всеки от които можеше да го е сторил, но бяхме дошли да слушаме отговорите на Каролайн, а не моите.

— Той подозира ли някого?

— Вие знаете ли за нашите видни гости? — попита тя толкова тихо, сякаш се боеше да изрече тези думи.

— Ако имате предвид Съвета на вампирите, срещнах се с тях.

Тя се дръпна от мен шокирана.

— Срецнали сте се с тях? Но дори Малкълм все още не се е срещал с тях.

Свих рамене.

— Те изказаха своите... почитания първо на Господаря на града.

— Малкълм е на мнение, че те ще се свържат с нас, когато му дойде времето. Той вижда в пристигането им знак, че всички вампири са готови да приемат истинската вяра.

Аз нямах намерение да й разправам защо всъщност Съветът е дошъл в града. Ако в Църквата не знаят, значи не е необходимо.

— Не мисля, че Съветът се вълнува от религията, Каролайн.

— Тогава защо им е да идват тук?

Свих рамене.

— Съветът си има свои съображения.

Виждате, че не лъжа. Потайна съм, но не лъжа. Тя като че ли прие моя отговор. Може би беше свикнала с мистичните брътвежи.

— Защо Съветът ще иска да ни навреди?

— Може да не смятат, че това е вреда.

— Ако пожарникарите слязат долу да спасяват младите и ако младите се събудят без наставника си... — Тя повдигна краката си към гърдите и обхвана коленете си. — Те ще се превърнат в зли духове, в безмозъчни зверове и ще излязат от това състояние, когато бъдат нахранени. Докато дойдат на себе си, може да загинат хора.

Докоснах рамото ѝ.

— Боите се от тях, нали?

Никога не бях срещала човек, член на тази Църква, който да се бои от вампири, особено ако даряваше кръв като донор.

Тя смъкна деколтето на блузката си така, че да видя малките ѝ гърди. На бледата кожа на едната се виждаха следи от ухапване, което повече приличаше на кучешко, отколкото на вампирско. На това място се беше образувала голяма синина, сякаш вампирът е бил отстранен още щом е започнал да смуче кръв.

— Джайлс го откъсна от мен. Наложих се да го укротява. Погледнах лицето му и разбрах, че ако Джайлс не беше там, той щеше да ме убие. Не за да ме приобщи към вярата си или нещо подобно, а просто защото за него бях храна.

Тя издърпа блузката над раната и отново обхвана раменете си, треперейки на жаркото юлско слънце.

— Откога сте член на Църквата, Каролайн?

— От две години.

— И сега за първи път се изплашихте?

Тя кимна.

— Значи те са били много предпазливи във ваше присъствие.

— Какво имате предвид? — попита тя.

Показах ѝ белезите на лявата си ръка.

— Виж тези бразди на свивката. Тук ме е гризал вампир. Счупи ми ръката. За щастие все още мога да я движа.

— А това? — тя докосна следите от нокти, които се спускаха от лакътя към китката.

— Вещица превръщач.

— Как получихте тази кръстовидна дамба?

— Хора с няколко ухапвания като вас сметнаха за много забавно да ме жигосат с кръст. Просто се развличаха, докато се събуди господарят им.

Тя се облещи.

— Но вампирите в Църквата не са такива. Ние не сме такива.

— Всички вампири са такива, Каролайн. Някои умеят да се владеят по-добре от другите, но всички се хранят от хора. Не е лесно да се отнасяш с уважение към нещо, което ти служи за храна.

— Но вие сте с Господаря на града. И за него ли така смятате?

Помислих малко и отговорих честно:

— Понякога.

Тя поклати глава.

— Мислех, че знам какво искам. Какво искам да правя цяла вечност. А сега нищо не знам. Чувствам се съвсем... изгубена.

От големите ѝ очи се търкулнаха сълзи.

Прегърнах я през раменете и тя се притисна към мен, вкопчи се в мен с малките си, внимателно лакирани пръсти. Плачеше без глас, само насеченото ѝ дишане я издаваше.

Оставих я да се наплаче. Ако заведях шестима симпатични пожарникари долу в тъмнината и шест наскоро умрели вампира се събудеха животни, всичко щеше да свърши или със смъртта на

пожарникарите, или щеше да ми се наложи да убия вампирите. И двата изхода бяха неблагоприятни.

Трябваше да разберем живи ли са вампирите и да придобием някакъв контрол над тях. Ако тези проблеми бяха причинени от Съвета, може би той щеше да помогне за решаването им. Когато големите лоши вампири дойдат в града да ме убият, аз обикновено не се обръщам към тях за помощ. Но сега ставаше въпрос за спасяването на вампири, а не на хора. Може би Съветът щеше да помогне, може би не, но не е беда да попитаме. Добре, само че не беше изключено питането да донесе беда.

Дори по телефона можах да определя, че Жан-Клод е шокиран от идеята ми да се обърнем за помощ към Съвета. Интуиция. Той буквално изгуби дар слово. Като че ли за първи път.

— А защо да не поискаме помощ от тях?

— Те са Съветът, *ma petite* — отвърна той, почти задъхан от излишък на емоции.

— Именно — казах аз. — Те са водачите на вашия народ. Водачеството не означава само привилегии. То си има своята цена.

— Кажи това на вашите политици във Вашингтон с костюми за три хиляди долара — рече той.

— Не казах, че ние сме по-добри. Това няма отношение към въпроса. Те са допринесли за създаването на този проблем. И могат да помогнат за решаването му — мярна ми се мисълта, че всичко можеше да е много по-лошо. — Освен ако не са го създали нарочно.

Той въздъхна дълбоко.

— Не, *ma petite*, не е нарочно. Аз не разбрах веднага, че това се случва с другите.

— Защо с нашите вампири всичко е наред?

Мисля, че той се засмя.

— Нашите, *ma petite*?

— Знаеш какво имам предвид.

— Да, *ma petite*, знам. Аз защитих нашите.

— Не ме разбирай погрешно, но съм много изненадана, че ти стига енергията да защитаваш своя народ от Съвета.

— Честно казано, *ma petite*, и аз съм изненадан.

— Значи сега си по-силен от Малкълм?

— Така изглежда — спокойно отговори той.

Замислих се над думите му.

— Но защо те стават рано? Защо се е засилил гладът им? За какво може да е притрябвало всичко това на Съвета.

— Не им е притрябвало, *ma petite*. Това е просто страничен ефект от пребиваването им.

— Поясни — казах аз.

— Самото им присъствие дава нови сили на незащитените вампири: за ранно ставане, може би и за друго. Вълчийт апетит и липсата на контрол над младите вампири биха могли да означават, че Съветът е решил да не се храни, докато е на моя територия. Знам, че Странника умее да извлича енергия от низшите вампири, без да овладява телата им.

— Значи той си присвоява част от кръвта, която те изпиват?

— *Oui, ma petite*.

— А другите хранят ли се?

— Ако всички членове на Църквата са се натъкнали на този проблем, мисля, че не. Според мен Странника е намерил начин да извлича енергия за всички, но аз все пак не мога да си представя, че Ивет би изкарала и една нощ, без да причини болка на някого.

— За тази цел тя има Уорик, него тормози — в този момент събразих, че все още не съм разказала на Жан-Клод за малкия дневен излет на Уорик и за неговото предупреждение. Жан-Клод се беше събудил, докато бях в болницата при върколаците. След това се движех от един спешен случай към друг.

— Днес, докато те нямаше, ме посети Уорик.

— Какво имаш предвид, *ma petite*!

Подробно му разказах всичко.

Той през цялото време мълча и само лекото му дишане издаваше присъствието му. Накрая рече:

— Знаех, че Ивет получава сила от своя господар, но нямах представа, че потиска способностите на Уорик — той неочаквано се засмя. — Може би затова не знаех, че съм вампирски господар, когато за пръв път отидох при Съвета. Вероятно и моят господар не е позволявал на способностите ми да се проявят.

— Предупреждението на Уорик променя ли плановете ни? — попитах аз.

— Ние сме длъжни да присъстваме на официалната част, *ma petite*. Ако откажем да платим цената за леопардлаците, ще дадем на Падма и Ивет тъкмо повода да ни предизвикат, който им е необходим.

Отмятането от дадената дума при нас практически се счита за неппростим грях.

— Аз ни въвлякох във всичко това и ни изложих на опасност — рекох.

— Да, но ти си такава, каквато си, и не би могла да постъпиш иначе. Уорик е вампирски господар, кой би си го помислил? Толкова дълго беше играчка на Ивет.

— Колко дълго? — попитах аз.

Жан-Клод помълча една-две секунди, после отвърна:

— Той беше рицар, участник в кръстоносния поход, *ma petite*.

— В кой поход? Имало е няколко — казах аз.

— Приятно е да се говори с човек, който познава историята, *ma petite*. Но ти си била близо до него. На колко е години?

Замислих се.

— На около деветстотин.

— А това какво означава?

— Не обичам да ме изпитват като ученичка, Жан-Клод. Първият кръстоносен поход е бил в края на единайсети век.

— Точно така.

— Значи Ивет е дори по-възрастна от него.

— Знаеш ли на колко е години?

— На хиляда. Но това са някакви хилави хиляда години. Срещата съм вампири на нейната възраст, от които адски ме беше страх. А от нея не.

— Да, Ивет е страшна, но не благодарение на възрастта или силата си. Тя може да доживее края на света, обаче никога няма да стане господар сред нас.

— И това е като трън в задника ѝ — казах аз.

— Грубо, но точно казано, *ma petite*.

— Ще поискам помощ от Странника.

— Ние се договорихме с тях за каквото можахме, *ma petite*. Недей да трупаш още дългове към тях. Моля те.

— Ти никога не си ме молил за нищо.

— Тогава ме послушай, *ma petite*. Не прави това.

— Нямам намерение да се пазаря.

Той дълбоко въздъхна, сякаш дотогава беше задържал дъха си.

— Добре, *ma petite*, много добре.

— Просто ще попитам.

— *ma petite, ma petite*, какво ти казах току-що?

— Слушай, ние се опитваме да спасим не хора, а вампирите, които живеят там. Вампирите в тази страна имат всички граждански права. Това не означава, че имат привилегии, но определено означава, че носят някаква отговорност. Или поне така би трябвало да бъде.

— Възнамеряваш да апелираш към чувството за справедливост на Съвета?

Жан-Клод дори не се опита да скрие недоверчивостта в гласа си. Всъщност той я подчерта.

Така формулирано, това звучеше глупаво, но...

— Съветът е отчасти виновен за случилото се. Те са изложили на опасност собствения си народ. Добрите водачи не постъпват така.

— Никой досега не ги е набещдавал, че са добри водачи, *ma petite*. Те са просто водачи, а добри ли са, или лоши, този въпрос никого не занимава. Ние се боим от тях и това е достатъчно.

— Глупости! Не е достатъчно. Никак даже не е достатъчно.

Той въздъхна.

— Само ми обещавай, че няма да сключваш никакви сделки с тях. Поискай помощ, но не предлагай нищо в замяна. Трябва да ми се закълнеш, че така ще постъпиш, *ma petite*. Моля те.

Това „моля те“ и страхът в гласа му ме стъписаха.

— Обещавам. Просто искам да си свършат работата. Не е необходимо да се договаряш с някого, за да си изпълни задълженията.

— *ma petite*, ти си удивително съчетание от цинизъм и наивност.

— Смяташ, че е наивно да се очаква от Съвета помощ за вампирите в този град?

— Членовете на Съвета ще попитат каква им е ползата, *ma petite*. Какво ще им отговориш?

— Ще им кажа, че това е техен дълг, и ако откажат да го изпълнят, ще ги нарека безчестни копелета.

Тогава той се засмя.

— Много бих дал, за да послушам този разговор.

— Ако го слушаш, това ще ти помогне ли?

— Не. Ако заподозрат, че идеята е моя, те ще поискат някаква цена. Само ти, *ma petite*, можеш да бъдеш толкова наивна с тях и да се надяваш, че ще ти повярват.

Не смятах, че съм наивна, и се подразних, че мисли така. Разбира се, той беше почти с триста години по-възрастен от мен. Дори Богородица навярно би му се сторила наивна.

— Ще те държа в течение.

— О, Странника ще се постарее да узнае какъв е изходът.

— Пак ли те въвличам в излишни проблеми?

— Вече сме въвлечени, *ma petite*. По-лошо няма да стане.

— Това за утеха ли трябваше да мине?

— *Un peu* — отвърна той.

— Тоест „малко“, нали?

— *Oui, ma petite. Vous disposez à apprendre.*^[1]

— Престани.

— Както искаш — той понижи гласа си до съблазнителен шепот, сякаш не беше и без това глас от еротичен сън. — Какво правеше, когато се събудих днес?

Почти бях забравила за малкото си приключение в болницата. Сега си го спомних, и то с такава яснота и толкова внезапно, че се изчервих.

— Нищо.

— Не, не, *ma petite*, не е вярно. Сигурно си правила нещо.

— Стивън и Натаниел пристигнаха ли вече?

— Да.

— Чудесно. После ще поговорим за това.

— Отказваш ли да отговориш на въпроса ми?

— Не, просто не знам на каква кратка версия да се спра, за да не се почувствам развратница. А за пълната версия сега нямам време. Можеш ли да почакаш?

— Ако моята дама поиска, мога да чакам цяла вечност.

— Стига глупости, Жан-Клод.

— Ако ти пожелаеш успех в разговора със Съвета, повече ли ще ти хареса?

— И още как.

— Да бъдеш дама съвсем не е непочтено, Анита. И въобще не е лошо да бъдеш жена.

— Първо пробвай, тогава приказвай — рекох и оставих слушалката.

„Моята дама“ звучеше почти като „моето куче“. Собственост. Аз бях неговият човешки слуга. Можех да променя това само ако го убиех. Но аз не му принадлежах. Не принадлежах на никого, освен на себе си. И точно така щях да се обърна към Съвета — от свое име: Анита Блейк, екзекуторка на вампири, полицейски сътрудник за връзка с чудовищата. Те не биха слушали човешкия слуга на Жан-Клод, но мен може би щяха да ме изслушат.

---

[1] Предразполага ви към учене (фр.). — Б.р. ↑

Слушалката на телефона в „Цирка“ бе вдигната от Томас.

— Да не би да са ви направили секретар? — попитах.

— Моля?

— Извинявам се, Анита Блейк е.

Той помълча малко, после рече:

— Простете, ние отваряме едва след смрачаване.

— Фернандо там ли е?

— Да, точно така. След смрачаване.

— Томас, трябва да поговоря със Странника като полицейски сътрудник, а не като човешки слуга на Жан-Клод. Тук няколко вампири са в беда и мисля, че той може да помогне.

— Да, приемаме резервации — рече той.

Продиктувах му номера на телефона в колата на Долф.

— Нямаме много време, Томас. Ако той не иска да ми помогне, ще се наложи да отида там с ченгетата и пожарникарите.

— Ще се радвам да ви видя тази вечер — каза той и затвори.

Животът щеше да е много по-лек, ако Фернандо беше мъртъв. А и бях обещала на Силви да го убия. Винаги се старая да изпълнявам обещанията си.

Долф се беше облегал на вратата на колата и искаше да знае защо толкова дълго се бавя, когато телефонът иззвъня. Погледнах Долф. Той кимна и се отдалечи. Вдигнах слушалката.

— Да.

— Казаха ми, че искаш да говориш с мен.

Запитах се чии устни използва, за да говори, в чие тяло е.

— Благодаря, че ми се обади, Страннико — вежливостта никога не е излишна.

— Томас беше удивително красноречив. Какво искаш от мен?

Обясних му толкова накратко, колкото можах.

— И какво искаш да направя с този ваш проблем?

— Можеш да престанеш да им отнемаш енергия. Не е изключено това да помогне.

— Тогава ще ми се наложи да се храня от живи хора. Ти можеш ли да предложиш по някого за всеки от нас?

— Не, никакви предложения, никакви сделки. Това е работа на полицията, Страннико. Зад думите ми стои авторитетът на човешкия закон, а не Жан-Клод.

— Какво е за мен човешкият закон? За мен и за всички нас?

— Ако слезем долу и те ни нападнат, ще се стигне до убийството на някои от тях. Те също може да убият полицаи, пожарникари. Това няма да е никак добре точно преди гласуването на закона на Брюстър тази есен. Съветът е забранил на всички вампири в тази страна да се бият помежду си, докато законът не бъде окончателно приет или отхвърлен. Вероятно и убийството на полицаи също е забранено?

— Забранено е — отвърна той не без предпазливост.

Не можех да разбера по гласа му дали се гневи, или му е забавно, или въобще не го е грижа.

— Моля те да ми помогнеш да спася живота на твоите вампири.

— Те принадлежат на вашата Църква. Не са мои — рече той.

— Но на Съвета принадлежи върховната власт над всички вампири, не е ли така?

— Ние сме техният висш закон.

Формулировката не ми хареса, но продължих нататък:

— Ти би могъл да разбереш дали са още живи вампирите в изгорелите сгради. Можеш да ги удържиш да не станат рано и да не ни нападнат.

— Струва ми се, че надценяваш възможностите ми, Анита.

— Не мисля така — казах аз.

— Ако Жан-Клод ни снабди с... храна, аз ще бъда повече от щастлив да престана да заимствам сила от другите.

— Не, Страннико, нищо няма да получиш в замяна.

— Ако нищо не ми дадете и вие нищо няма да получите — рече той.

— По дяволите, това не е игра!

— Ние сме вампири, Анита. Не разбираш ли какво значи това? Ние сме извън вашия свят. Каквото се случва с вас, нас никак не ни касае.

— Глупости. Някакви фанатици се опитват да устроят тук второ „Инферно“. Това ви касае и още как. Томас и Гидиън е трябвало да отблъскват атаките на нападателите, докато вие спяхте. Това пряко ви засяга.

— Няма значение. Ние сме във вашия свят, но не сме от него — рече той.

— Знаеш ли, през шестнайсети век или приблизително тогава това е можело да мине, но в минутата, когато вампирите станаха граждани със законни права, всичко се промени. Ето, един от пострадалите вампири е бил откаран с линейка в болницата. Сега лекарите с всички сили се борят да го спасят, каквото и да означава това за вас. Пожарникарите рискуват живота си, за да извадят вампири от горящи сгради. Само фанатиците се опитват да ви убият, но ние, останалите хора, ви спасяваме.

— Значи сте глупаци — каза той.

— Може би. Само че ние, клетите хорица, сме положили клетва да служим и да защитаваме. Ние държим на дадената дума.

— А ние не, така ли?

— Искам да кажа, че ако не ни помогнете тук и сега, значи сте недостойни да се наричате Съвет. Вие не сте водачи. Вие сте просто паразити, които се хранят със страха на своите поданици. Истинските водачи не оставят своя народ да загине, ако могат да го спасят.

— Паразити... Мога ли да споделя с останалите членове на Съвета какво високо мнение имаш за нас?

Той вече беше бесен. Чувствах гнева му, сякаш от телефонната слушалка струеше зной.

— Кажи им, щом искаш, Страннико. Но искам да подчертаеш, че с легализацията си вампирите не се сдобиха само с права и привилегии. Съгласно човешкия закон сега те имат и отговорности.

— Нима?

— Да, така е. Това твое тайнствено „във вашия свят, но не от него“ може някога да е вършило работа. Добре дошли в двайсети век, защото именно това означава „легален статус“. Щом като сте граждани, които плащат данъци, упражняват професии, женят се, създават потомство, получават наследство — вече не можете да се скриете в някое подземие и да отброявате вековете. Вие вече сте част от нашия свят.

— Ще помисля върху думите ти, Анита Блейк.

— Когато разговорът ни приключи, ще вляза в сградата. Ще започнем да изнасяме вампирите в чували за трупове, за да не пострадат, в случай че подът се срути. Ако през това време те се събудят като зверове, ще има кървава баня.

— Наясно съм с тези проблеми — рече той.

— А наясно ли си, че тъкмо присъствието на Съвета им дава енергия да стават толкова рано? — попитах аз.

— Не мога да променя влиянието, което присъствието ни оказва върху младите вампири. Ако Малкълм желае да заяви статуса си на господар, негов дълг е да защитава своя народ. Аз не мога да направя това вместо него.

— Не можеш или не искаш?

— Не мога.

Хм.

— Може би наистина съм преувеличила силите ти. В такъв случай поднасям извиненията си.

— Приемам ги и разбирам колко рядко се извиняваш за каквото и да било, Анита.

Телефонът замлъкна.

Натиснах бутона, който изключва телефонния сигнал.

Когато излязох от колата, Долф се приближи.

— Е? — попита той.

Свих рамене.

— Май ще се наложи да действаме без подкрепа от страна на вампирите.

— Не можеш да разчиташ на тях, Анита, а за подкрепа още по-малко — той хвана ръката ми — нещо, което никога не беше правил — и я стисна. — Ето на какво можеш да разчиташ. На друг човек. Чудовищата не дават пукната пара за нас. Ако мислиш, че не е така, лъжеш се.

Той пусна ръката ми и се отдалечи, преди да успея да измисля отговор. Толкова по-добре. След разговора си със Странника не бях сигурна, че ще намеря отговор.

Час по-късно бях облечена в предпазен костюм от огнеупорен материал. Той беше, меко казано, обемист и неудобен и на жегата в Сейнт Луис скоро се превърна в преносима сауна. Лактите и китките ми пристегнаха с ремъци, херметизиращи мястото, където се съединяват ръкавиците и ръкавите. Опитах се да ходя и ботушите ми два пъти се изхлузиха, така че се наложи да пристегнат и краката ми. Чувствах се като космонавт, който е попаднал при неподходящ шивач. За да се влошат допълнително нещата, на гърба ми поставиха автономен дихателен апарат, но за щастие не акваланг, защото не се канехме да се спуснем под вода. Поне за това можех да бъда благодарна.

Вместо мундщук с регулатор имаше маска, която покриваше цялото ми лице, но по всичко останало страшно приличаше на акваланг. Имах сертификат за леководолаз — получих го още в колежа и редовно го заверявах. Ако пропуснеш срока, трябва да изкараш отново целия този проклет курс на обучение. Заверката беше по-малко неприятна. Отложих поставянето на маската колкото можах повече. След нещастен случай във Флорида бях развила клаустрофобия. Не толкова силна, че да се боя от асансьорите, но след като си сложих костюма, маската, скриваща цялото ми лице, и защитния шлем на главата, се паникьосах и просто не знаех какво да правя.

— Наистина ли смятате, че всичко това е необходимо? — попитах за не знам кой път. Ако просто ми бяха дали стандартна пожарникарска каска и дихателен апарат, щях да го преживея.

— Ако ще идвате с нас, да — отвърна ефрейтор Такър. Това, че беше с около осем сантиметра по-висока от мен, не й помагаше много. И двете изглеждахме така, сякаш носехме подарени дрехи.

— Има опасност от зараза, ако в подземията плуват трупове — поясни лейтенант Рен.

— Там наистина ли има толкова много вода?
Те се спогледаха.

— Никога ли не сте била в сграда след пожар? — попита Такър.

— Не.

— Когато влезем, ще разберете.

— Звучи зловещо.

— Нямах такава цел.

Такър почти нямаше чувство за хумор, а у Рен то беше в излишък. Той беше твърде внимателен, докато се намъквахме в костюмите. Провери дали здраво ми е стегнал ремъците и дори ме дари с ослепителната си усмивка. Но всичко това беше твърде прикрито. Не беше достатъчно очевидно, че да кажа: „Виж какво, аз вече имам приятел.“ Доколкото знаех, той с всички се държеше така и бих изглеждала като глупачка, ако приемех това лично.

— Сложете си маската и ще ви помогна да закрепите шлема.

Поклатих глава.

— Просто ми дайте обикновен шлем и аз ще използвам акваланга.

— Анита, ако паднете във водата и шлемът не е затворен херметически, няма да има никаква полза от костюма.

— Ще поема риска — отвърнах аз.

Такър се намеси.

— Вие едвам се дотъртрихте от камиона дотук. Когато посвикнете, ще ви е по-лесно, но в дълбока вода дори на нас понякога ни е трудно да се задържим на краката си.

Отново поклатих глава. Сърцето ми затупа толкова силно, че ми беше трудно да дишам. Поставих маската на лицето си, вдишах дълбоко и се чу този ужасен звук. Сякаш вместо мен дишаше Дарт Вейдър. Във водата, в мрака, дишането ти е единственият звук, който чуваш. Той може да стане оглушително силен, ако очакваш смъртта.

— Тук този ремък трябва да се пристегне — каза Рен и започна да го оправя, сякаш бях петгодишна и ме пращаха да си поиграя в снега.

— Мога и сама — чу се гласът ми чрез откритата радиостанция, монтирана в маската.

Рен вдигна ръцете си в ръкавиците, като не преставаше да се усмихва. Не беше лесно да го засегнеш — вече бях пробвала. Той беше от онези весели добряци, на които сякаш нищо не може да навреди. Никога не се доверявайте на хора, които постоянно се усмихват. Те или

се опитват да ви продадат нещо, или не са особено умни. Рен не изглеждаше глупав.

Така или иначе, не успях да стегна ремъците на проклетата маска. Никога не съм могла да търпя да работя, навлечена с нещо подебело от хирургически ръкавици. Смъкнах маската и първото ми вдишване беше доста шумно, доста дълго. Потях се, не само от горещината.

Браунингът и файърстарът бяха в пожарната кола. Джобовете на костюма бяха достатъчно за половин дузина пистолети. На гърба си в импровизиран калъф носех и пушка със скъсена цев от комплекта ми с бойно снаряжение. Да, това е незаконно, но преди време Долф не възрази, когато заедно преследвахме един освирепял вампир, от онези, които са като дрогирани с „ангелски прах“ — не чувстват болка, а физически са по-силни от обикновените вампири. Адска сила с кучешки зъби. Показах на Долф пушката и той се съгласи. Последния път всичко приключи с двама мъртви охранители и един полицай новак, размазани из целия коридор. Сега поне Долф и неговите хора имаха сребърни куршуми. Той и Зебровски едва не загинаха, защото имаха само обикновени — доста хартия се изписа по този повод. Тогава им подарих за Коледа една кутия сребърни, преди да започнат да ги получават служебно. Не исках да ги видя мъртви поради липса на сребро в куршумите.

Ножовете бях оставила в ножниците им на китките. Носенето на ножове с оголени остриета в джобовете на водонепроницаем и херметически запечатан костюм е донякъде признак на поражение. Ако изгубех и двата си пистолета и ми се наложеше да се докопам до ножовете под костюма, тогава с нас щеше да е свършено и не си струваше да се безпокоя. Сребърният ми кръст висеше непокрит на врата ми. Той беше най-доброто възпиращо средство срещу младите вампири. Те не можеха да устоят на кръста, ако той се носи с вяра. Бях срещала само един вампир, способен да си пробие път покрай пламтящ кръст и да ми навреди. Но той е вече мъртъв. Забавно е колко много вампири свършиха така.

Такър се приближи към мен.

— Ще ви помогна да си стегнете маската.

Поклатих глава.

— Нека до последния момент да я оставим така, както е. Колкото по-малко време съм с нея, толкова по-добре.

Тя облиза устните си, понечи да каже нещо, но не се реши, после попита:

— Добре ли сте?

В нормална ситуация бих отвърнала „разбира се“, но сега те разчитаха на мен, може би животът им зависеше от мен. Страхувах ли се? Страхувах се.

— Не съм — казах честно.

— Имате клаустрофобия, нали? — попита тя.

Вероятно съм изглеждала изненадана, защото тя каза:

— Много хора искат да бъдат пожарникари, но всред огъня, с маска и когато димът е толкова гъст, че не виждаш собствените си ръце, клаустрофобията пречи много.

— Разбирам — кимнах.

— Има такова упражнение при тренировката, когато ти завързват очите и те карат да боравиш със снаряжението си пипнешком, сякаш си попаднал в гъст дим и нищо не виждаш. То показва на кого тази работа не е по силите.

— Мога да понеса костюма, но без дихателния апарат. За всичко е виновно съчетанието между костюма и това, че слушам собственото си дишане. Малко след завършването на колежа претърпах злополука при гмуркане.

— Ще се справите ли? — попита тя, не с тон на обвинител, просто искаше да знае.

— Няма да ви изоставя в нужда — кимнах аз.

— Не питах за това.

Спогледахме се.

— Дайте ми няколко минути. Просто не знаех какво представлява този предпазен костюм. Всичко ще е наред.

— Сигурна ли сте?

Кимнах.

Тя не каза нищо повече, просто се отдалечи и ме остави да се съвзема.

Рен беше отишъл да поговори с Фултън. Рен и Такър щяха да дойдат с нас, защото и двамата имаха медицинска подготовка и можеше да ни потрябват. Но определено не исках и Фултън да идва с

мен в тъмнината при вампирите. Просто той се държеше малко странно. Не го винях, но и не исках да прикрива гърба ми. Разбира се, ако се вземеше под внимание как се мъча да овладее дишането си и потенето, не беше изключено и мен да не ме искат там. По дяволите! Можех да се справя. Трябваше да се справя.

Детектив Тами Рейнолд дойде при нас, клатушкайки се в собствения си костюм. За Долф не се беше намерил подходящ размер и затова Рейнолдс щеше да ме прикрива. Страхотно! Не бих изпратила пожарникарите вътре, ако Тами щеше да бъде единственото им прикритие.

Тя някак беше успяла да надене раменния си кобур над костюма. Той беше с един ремък, обхващащ раменете, без колан, който се прокарва през ремъците. Когато ходех по магазините, кобурът от този вид обикновено се измътеше постоянно. Това отчасти се дължеше на тесните ми рамена. Налагаше се час по час да го оправям. Никога вече не си купувам вещи, които после ще ми създават допълнителни грижи и ще ми губят времето. Нито рокли, нито кобури.

Рейнолдс ми се усмихна.

— Лари е много разочарован, че не може да дойде с нас.

— Какво облекчение за мен — казах аз.

Тя се намръщи.

— Мислех, че ще поискате той да ви пази гърба.

— Да, но пистолетът няма да му помогне, ако таванът се срути върху нас.

— Смятате, че ще се срути? — попита тя.

Свих рамене и се съсредоточих върху обличането, върху дребните детайли, върху кротките закачки на Рен. Съумях да се откъсна от мисълта, че се каним да вървим по под, който във всеки момент може да рухне под нас, а после да се спуснем под него и да очакваме да падне върху нас, докато газим през водата, пълна с ковчези и вампири. Какво по-добро от това?

— Да кажем, че съм предпазлива.

— И не искате да рискувате живота на Лари.

— Правилно. Не ми харесва мисълта, че той може да пострада — докато изричах тези думи, аз не откъсвах поглед от нея.

Тя премигна със светлокафявите си очи и се усмихна.

— И на мен, Анита. И на мен.

Кимнах и изоставих темата. Бях изпълнила родителската си роля. Дори не знаех защо нямам доверие на Тами. Женска интуиция, а може би вече на никого за нищо нямах доверие. Възможно е.

Такър се върна при нас.

— Време е да сложим маската — тя гледаше право в очите ми.

Кимнах. Тя ми помогна да наглася маската на лицето си. Затворих очи и се съсредоточих върху дишането си вдишване, издишване, вдишване, издишване. Ако при гмуркане дишаш твърде бързо, може да ти се пръснат белите дробове. А сега това беше просто начин да се избегне хипервентилацията.

Такър постави шлема на главата ми. Гледах я и знаех, че очите ми са леко разширени.

По радиостанцията в маската се разнесе радостният глас на Рен:

— Дишайте спокойно, Анита!

— Така и правя — рекох аз и ми се стори странно, че съм в състояние да говоря нормално, когато собственото ми гръмко и хрипкаво дишане звучеше зловецко в ушите ми. Не можеш да говориш с мундщук в устата, но бях разбрала, че може да се крещи, ако той се стисне между зъбите. Под водата звуците не отекват.

С шлем върху маската видимостта не беше от най-добрите. Опитах се да завъртя глава, за да определя колко се е стеснило полезрението ми. Почти нямах периферно зрение.

— Нищо не се вижда — чу се гласът на Тами по радиостанцията.

— Ще свикнеш — отговори Такър.

— Надявам се, че няма да сме чак толкова дълго в това нещо, че да се свиква — казах аз.

— Ако кажем „бегом“, бягайте с всички сили — рече Такър.

— Защото има опасност подът да пропадне, нали затова? — попитах аз.

Стори ми се, че тя кимна, но беше трудно да се определи през всичките пластове.

— Именно.

— Добре, когато се приближим до стълбището, аз ще ви поведем напред и ако кажа „бягайте с все сила“, значи вампирите искат да ни изядат.

Рен и Такър се спогледаха.

— Ако изкомандвате „бягайте“, веднага хукваме — каза Рен.

— Разбрано — рече Такър.

— Чудесно — честно казано, много беше приятно, когато не се налагаше да споря с никого. Невероятно облекчение. Ако не се потях като дебелана, заслушана в собственото си дишане, туптящо като в „Издайническото сърце“^[1], и ако не трябваше отново да се уча да ходя в тези ботуши с метални подкови, бих казала, че работата с пожарната команда е развлечение. Но уви, не беше така. Бих предпочела да се спусна по въже със спецотряд в зоната на стрелба, вместо да се влача в костюм на мумия и да се старая да не го изгубя. Това беше просто една фобия, по дяволите. Нямах нищо страшно. Нищо не ме заплашваше. Но тялото ми не слушаше здравия разум. Това е то фобията. Доводите не ѝ влияят.

Рен пръв стъпи на пода, който издаде звук, подобен на стон на спящ великан. Рен застина, после тропна с крак толкова силно, че сърцето ми едва не изскочи през устата.

— Не трябва ли да сме по-тихи? — попитах аз.

Гласът на Рен прозвуча в ухото ми:

— Вървете непосредствено след мен. Не се отклонявайте, не се разпръсквайте.

— Защо? — попитах.

— Защото ако подът е твърд там, където стъпвам, това не означава, че и на друго място ще е такъв.

— Аха.

Вървах току зад Рен, така че гледах отблизо неговия малък танц с потропване, но той не ме успокояваше. Такър вървеше зад мен, а детектив Рейнолдс беше най-отзад.

Бях раздала кръстове на всички, за да си ги сложат в джобовете. Защо не на врата, като мен? Защото Такър и Рен носеха по един пакет непрозрачни чували за трупове. Планът беше да напъхаме вампирите в чувалите и да ги качим горе. В линейката на „Бърза помощ“ и в чували те щяха да бъдат в безопасност до настъпването на нощта. Ако се справехме успешно с тази задача и таванът не рухнеше до смрачаване, щях много да се ядосам. Само да не пропаднеше, докато сме долу. Тогава вече нямаше да се ядосвам.

Следвах Рен дисциплинирано, като послушница. Все пак трябваше да кажа:

— Дори без този костюм моите крачки са по-малки от вашите, а в него съм почти като саката. Може ли да не крача толкова широко?

— Ако вървите точно зад мен, да — отвърна Рен.

Какво облекчение. Подът беше покрит с отломъци.

От почернелите дъски стърчаха гвоздеи. Вече разбирах какъв е смисълът от металните подметки и бях благодарна за тях, но от това те не станаха по-леки.

Някаква тръба беше прокарана през дупка в пода. Това беше голям твърд шланг на смукателна помпа, която бе поставена отвън. Отводняваха подземиято. Ако сградата беше водонепроницаема, тя щеше да е пълна с вода до тавана. Успокоителна мисъл.

Фултън бе повикал цистерна за изпомпваната вода. Явно той считаше вампиризма за инфекциозна болест. Да, беше заразен, само че не така, както си мислеше той. Но Фултън беше командващ потушаването на пожара, а вече разбирах, че на мястото на пожара това звание е равностойно на Бог. С Бог никой не спори. Можеш да му се сърдиш, но това нищо няма да промени.

Концентрирах се върху движението си, внимавах за отломъци и вървах по стъпките на Рен. Светът изчезна някъде, остана само придвижването напред. Слънцето прежуряше, по гърба ми се стичаше пот, но всичко това не беше важно. Трябваше само да се движа, а не да мисля. Дишането ми вече се беше нормализирало, когато се блъснах в гърба на Рен.

Вцепених се, боях се да помръдна. Какъв беше проблемът?

— Какво става? — попитах.

— Стълбището — отвърна той.

О, помислих си. Сега аз трябваше да водя. Но не бях готова. Честно казано, не бях сигурна, че ще мога да се изкача по стъпалата в този костюм. Просто нямах представа колко трудно щеше да ми бъде.

— Стълбището е най-опасното място в сгради като тази — каза Рен. — Ако нещо се срути, то ще е стълбището.

— Опитвате се да ни вдъхнете кураж ли? — попита Рейнолдс.

— Само да ви подготвя — отвърна той. — Ще проверя първите няколко стъпала. Ако ми се видят стабилни, ще се върна и Блейк ще тръгне напред.

Той вече не се шегуваше, беше много делови и отново бяхме преминали на фамилни имена.

— Внимание, на стъпалата има тяло — рече той, стъпи на първото стъпало и тропна с крак толкова силно, че подскочих.

Тялото на стълбището беше черно, овъглено. Устата беше разтворена в беззвучен вик. Човек трябваше да се вгледа отблизо, за да види кучешките зъби. Зъбите на вампирите всъщност не са много големи. Сухожилията бяха толкова опънати, че може би щяха да се скъсат при докосване. Тялото изглеждаше крехко, сякаш ако го пипнеш, ще се разпадне. Спомних си за Лари и черепа, който беше станал на пепел в ръцете му. Това тяло изглеждаше по-крепко, но не много. Възможно ли беше този вампир да е жив? Останала ли беше в него някаква искра, та с падането на нощта той да се размърда и да се съживи? Нямах никаква представа. Би трябвало да е станал на пепел. Би трябвало да продължи да гори на дневна светлина, колкото и вода да бяха излели върху него.

Гласът на Рен ме накара да се опомня:

— Анита, можеш ли да ни поведеш?

Погледнах надолу и видях, че Рен вече е слязъл почти до средата на стълбището. Краката му бяха затънали в тъмнината като в локва. Той толкова се беше спуснал, че някой напорист вампир можеше да го сграбчи за крака и да го повали. Не бях забелязала веднага. Моя беше грешката.

— Върни се, Рен — казах.

Той се подчини, явно беше забравил за възможната опасност. По дяволите.

— Стъпалата са бетонни — рече той — и е сигурно. Няма да имате проблеми.

— Налага ли се да тропвам с крак на всяко стъпало?

— Така ще бъде по-безопасно — отвърна той.

— Ако усетя, че стъпалото поддава, да викам ли?

— Да — каза той и мина бързо покрай мен. Взрях се в непрогледната тъмнина.

— Едната ми ръка трябва да е свободна, за да се държа за перилата в този костюм, а другата за пистолета. Нямам свободна ръка за прожектора — рекох.

— Мога да се опитам да осветявам пътя ви, но няма да е там, където е необходимо.

— Не се безпокойте за това, докато не поискам.

Изтече цяла минута, може би дори две, докато извадя браунинга от джоба на костюма. В едната ми ръка определено щеше да има пистолет. Наложих се да използвам и двете си ръце в дебелия ръкавиците, за да сваля предпазителя. Проврях пръст под спусъка. В нормалното си облекло никога не нося така оръжието, но показалецът ми в ръкавицата не искаше да се помести на спусъка. Вече бях готова да тръгна. Ако поставех пистолета на предпазител, в никакъв случай нямаше да успея да стрелям навреме. Тренирала бях стрелба със зимни ръкавици, но не бях и сънувала, че ще ми се наложи да стрелям по вампири в защитен костюм на пожарникар. По дяволите, дотогава изобщо не знаех що за чудо е този костюм.

— Защо спряхте? — прозвуча гласът на Фултън.

Бях забравила, че той чува всичко, което си говорим. Сякаш подслушваше.

— Тези проклети ръкавици не са подходящи за стрелба.

— Какво означава това? — попита той.

— Означава, че вече съм готова да сляза долу — отвърнах аз.

Държах браунинга с дулото нагоре и малко напред. Ако паднех в костюма и произведях случаен изстрел, щях много да се постарая да не улуча някой от вървящите зад мен. Интересно ми беше дали детектив Тами бе извадила пистолета си. Дали беше добра в стрелбата? Как ли се държеше в критични ситуации? Бързо се помолих да не се наложи да разберем това, хванах се здраво за перилото и стъпих на първото стъпало. То не поддаде. Взрях се в гъстата тъма пред нас, която започваше някъде от средата на стълбището. Слънчев лъч я преряза като нож.

— Е, да вървим, момчета и момичета — казах аз.

И ние тръгнахме.

---

[1] Един от най-известните разкази на Едгар Алан По, класика в жанра на готическата литература. — Б.р. ↑

Последните няколко стъпала бяха под водата. Подземието се беше превърнало в езеро. Лъчът от прожектора на Рен се плъзна по тъмната вода. Непроницаема чернота скриваше всичко, което се таеше под нея. На около десет стъпки от стълбището върху катраненочерната водна повърхност леко се поклащаше ковчег.

Дори през собственото си хрипливо и свистящо дишане чувах как се плиска водата. Чувах се и почукване на дърво в дърво, като на лодки, вързани в док. Посочих с пръст и Рен освети мястото. До срещнатата стена два ковчега се удряха един в друг.

— Виждат се три ковчега, но би трябвало да има още четири. Един за наставника, един за вампира на стълбището и още два.

Стъпих на последното стъпало извън водата и после нагазих в нея. Дори през костюма усещах прохладата и тежестта ѝ, обгърнала глезените ми. Това усещане бе достатъчно, за да се ускори дишането ми и сърцето ми да затупти в гърлото.

— Ще получите хипервентиляция — каза Рен. — Дишайте побавно.

Дълбоко си поех въздух и бавно го издишах, като броях наум, за да не бързам. Стигнах ли до петнайсет, отново вдишвах.

— Добре ли си? — попита той.

— Какво става там? — прозвуча гласът на Фултън.

— Засега нищо — отвърна Рен.

— Всичко е наред — рекох аз.

— Докладвайте обстановката — каза Фултън.

— Липсват четири ковчега. Два може да са потънали, но остават още два. Питаме се къде ли са се дянали — рекох аз.

— Бъдете много внимателни — каза той.

— Като девственица през първата си брачна нощ — прошепнах аз.

Някой се засмя. Винаги е хубаво да си забавен. Опитах се да стъпя на следващото стъпало, нагазила до колене във водата, и

внезапно се подхлъзнах. Само благодарение на здравето ми вкопчване в перилото не потънах цялата. Седнах във водата, която стигна до брадичката ми, и се почувствах изплашена и глупава. Една комбинация, която никога не ме е изпълвала с възторг.

Рен дойде при мен. Лъчът на прожектора пробягваше по водата, докато той ми помагаше да се изправя. Наистина се нуждаех от помощ. Вдигнах браунинга към светлината и от него закапа вода.

— Дали пистолетът ти все още е в изправност? — попита Рен.

— И под вода може да стреля — отвърнах аз. Все така ми е забавно колко много хора смятат, че няколко капки вода могат да повредят пистолет. Разбира се, после трябва старателно да бъде почистен, но при стрелба водата не пречи. Времето, когато барутът е трябвало да се пази сух, е отдавна отминало.

Спуснах се по оставащите стъпала и бавно се потопих в хладната вода. Дишах все по-отривисто. Майната му, наистина се страхувах. Така, изправена на крака във водата, можех да бръкна в джоба си за фенерчето или да извадя пушката от калъфа ѝ на гърба ми. Но преди да започна да сменям оръжията, почаках детектив Тами да слезе, за да ме прикрива с пистолета си. Все още не знаех дали тя щеше да се справи, дали е добра в стрелбата, но все пак по-добре, отколкото нищо.

Водата стигаше до гърдите ми, почти до подмишниците. Много бавно се придвижвах напред, повече плувах, отколкото вървах. Държах оръжието с двете си ръце, готова за стрелба, но, разбира се, готова дотолкова, доколкото можех да бъда във вода до гърдите и в космически скафандър, който дори не беше мой.

Никак не ми харесваше фактът, че липсват два ковчега с вампирите в тях. Не беше изключено просто да са потънали, но стомахът ме присвиваше от напрегнатото очакване, че ей сега ще ме уловят за крака и ще ме дръпнат под водата. Единият ми крак попадна на нещо твърдо и дъхът ми секна за миг. Побутнах го леко с крак. Приличаше на кутия с боя. И вампирите, като всички нас, държат в подземията си всякакви непотребни вещи.

— Натъкнах се на неопределен предмет — рекох аз.

— Говорите като истински пожарникар — отбеляза Рен.

— Ковчег? — попита детектив Тами от стълбището. Тя най-сетне беше навлязла във водата.

— Не, просто някаква кутия.

Ковчегът почти беше доплавал до мен. Без усилия. Протегнах ръка, за да го отблъсна леко.

— Когато Рен и Такър се доберат до ковчега, аз ще се отместя встрани. Прикривайте ме, докато извадя пушката.

— Разбрано — каза Тами. Тя бе поставила ръцете си една над друга, с едната държеше фенерчето, а с другата пистолета и лъчът следваше движението на цевта. Тя зорко наблюдаваше водата в търсене и на най-слабото движение. Когато я видях да прави това, напрежението в раменете ми поотслабна.

— Не отваряйте ковчега, преди да съм готова — казах аз и установих, че вече дишам нормално. Задущаващата теснота се бе отдръпнала след прилива на чист адреналин вследствие на това, че бях до гърдите във вода и в обкръжението на вампири. Можех да оставя фобии си за по-късно, ако оцелеех.

Рен и Такър хванаха двата края на ковчега. Дори на тях им беше трудно да се движат във водата в пълно снаряжение.

— Свалям пушката си, Рейнолдс.

— Прикривам те — обади се тя.

Отместих се малко встрани и праметнах калъфа с пушката от гърба на гърдите си. Замислих се за миг къде да сложа браунинга — в джоба на панталона или в калъфа, където досега беше пушката. Избрах калъфа. Щях да го държа отпред и нямаше да ми е трудно да извадя пистолета, ако ми потрябваше.

Измъкнах пушката, опрях приклада в рамото си, заех позиция за стрелба, доколкото беше възможно във водата, и казах:

— Отворете го.

Такър придържаше ковчега, а Рен вдигна капака и в този момент ми закри полезрението.

— Рен, не виждам ковчега.

— Какво?

— Направете крачка вдясно! — рекох.

Той се подчини, без да задава повече въпроси, но и това забавяне можеше да е достатъчно, за да го ранят или убият. Вампирката лежеше по гръб, дългата ѝ коса бе разпиляна около бледото ѝ лице, едната ѝ ръка лежеше на гърдите, като при спящо дете.

— Може ли да я вдигна? — попита Рен.

— Правете каквото искате, само не ми препречвайте линията на стрелба — отвърнах аз.

— Простете — рече той и дори по микрофона се усещаше, че е уязвен.

Нямах време да утешавам засегнатото му самолюбие. Твърде заета бях да следя за вампирите, които можеше да се появят изневиделица. Вниманието ми беше насочено най-вече върху тази, която беше в отворения ковчег, тъй като в тоя костюм нямах периферно зрение. И слухът ми беше понижен наполовина или дори повече. Чувствах се напълно неготова.

— Защо нашите кръстове не блестят? — попита Рейнолдс току зад мен.

— Не блестят, когато наблизко има трупове — отвърнах аз.

Рен и Такър не се справяха добре с напъхването на тялото в чувала. Накрая Рен преметна тялото през рамо, а Такър започна да надява чувала на краката. Вампирката не даваше никакви признаци на живот. Дългата ѝ коса се разстилаше по водата и беше попила нейната чернота. Когато най-сетне опаковаха тялото ѝ в чувала, успях да зърна мъртвешки бледото ѝ лице и прилепналата към него мокра коса, като на удавница.

Такър дръпна ципа на чувала и каза:

— Вътре остана вода. Не знам как може да се избегне това.

Рен намести тялото на рамото си и тръгна към стълбището.

— Ако го носим двамата, ще изгубим много време — рече той.

По радиостанцията прозвуча гласът на Фултън:

— Госпожице Блейк, донесоха още два защитни костюма. Да пратим ли долу още двама?

— Като едно от жертвените агнета смятам, че да, може — отвърнах аз. — Защо да пазим цялото удоволствие само за себе си?

Рен се добра до стълбището и започна да се изкачва, държейки се за перилото. Той се опита да повтори номера с потропването, който изпълнявахме на слизане, и едва не падна обратно във водата.

— Ще тръгна нагоре, ако стълбището пропадне, гледайте да ме измъкнете, преди да ми е свършил въздухът.

— Ще положим всички усилия — казах аз.

— Благодаря — рече той. Беше много удобно да си разменяме иронични реплики чрез микрофоните.

Такър се беше заела с другия ковчег. Рейнолдс с мъка си беше проправила път през водата и беше отишла да го придържа, докато Такър свали капака. Но Такър не беше достатъчно висока и силна, за да го вдигне с лекота и да го пусне, както бе направил Рен. Тя просто го блъсна. Капакът падна и силно се тресна в другия ковчег. Върховете на пръстите ми изтръпнаха при този екот.

— По дяволите! — въздъхна Рейнолдс.

— Всичко наред ли е? — попита Фултън.

— Да, само малко нервничим — казах аз.

— Как си, Такър? — попита капитанът.

— Аз изругах, извинявам се — отвърна Рейнолдс.

Вторият вампир беше мъж с къса кестенява коса и бледа кожа, изпъстрена с лунички. На ръст беше над метър и осемдесет и вкарването му в чувала щеше да е още по-трудно.

Такър предложи да се завлече ковчегът до стълбището и после тялото да се издърпа по него. Предложението ѝ ми се стори смислено и го одобрих. Долният край на стълбището беше потънал в мрак, така че и вампирът вероятно нямаше да има нищо против.

Рейнолдс и Такър вече бяха завлекли ковчега към стълбището, когато Рен се върна долу. Той постави един разтворен чувал по цялата дължина на тялото и рече:

— Ако Рейнолдс и Такър поддържат ковчега, аз просто ще го преобърна и тялото ще влезе в чувала.

— Добра идея — съгласи се Такър и навлезе по-дълбоко във водата.

Рейнолдс ме погледна и аз кимнах.

— Хайде.

Тя се премести към другия край на ковчега и вече не държеше пистолета си насочен, а фенерчето ѝ увисна с лъча надолу във водата и заприлича на далечно златисто кълбо от светлина в тъмно езеро.

Рен се наведе над тялото, за да го обърне настрана.

— Рен, отново ми закривате полезрението — казах аз.

— Извинявам се — рече той, но вече беше пъхнал ръцете си под тялото и не се отмести.

— Малко встрани, по дяволите.

— Вече почти го напъхах в чувала.

Главата на вампира помръдна конвулсивно. Това понякога се случва при тях дори „насън“, но сега не ми хареса.

— Оставете го и отстъпете назад, Рен, веднага!

В този момент моят кръст и кръстът на Рейнолд блеснаха като две малки бели слънца.

Рен ме послуша, но вече беше късно. Вампирът се обърна към него, широко отвори уста и оголи кучешките си зъби. Той захапа костюма и се чу свистене на изпуснат въздух. Те бяха твърде близо един до друг, за да стрелям с пушката.

— Рейнолдс, твой е! — извиках аз.

Рен изкрещя.

В почти пълната тъмнина припламна изстрелът от пистолета на Рейнолдс. Вампирът се дръпна рязко назад с дупка в челото и пушна Рен. Но той не беше мъртъв, ни най-малко. Освирепелите вампири не се предават толкова лесно. Стрелях в бледото му лице. Разхвърчаха се пръски кръв и парчета месо; малки тежки късове се посипаха във водата като едри дъждовни капки. Вампирът падна назад върху отворения капак на ковчега, без глава. Пръстите му спазматично зашаваха по бялата обвивка от атлаз. Краката му риташа. Рен падна по задник на стълбището.

— Рен, обади се! Рен! — повтаряше Такър.

— Тук съм — хрипкаво отвърна той. — Тук съм.

Направих две предпазливи крачки по залетите с вода стъпала и пуснах още един куршум в гърдите на вампира, пробивайки дупка в него и в капака на ковчега под него. Презаредих пушката и извиках:

— Бегом нагоре по стълбището!

Приклегнах до Рен и го хванах под мишницата с едната си ръка, в другата беше пушката. През пищенето в ушите ми от изстрелите дочух как Такър изплашено каза:

— Нещо докосна крака ми.

— Бегом нагоре! — извиках.

Изправих Рен на крака и го тласнах нагоре по стълбището. Но вече не беше необходимо да го пришпорвам. Когато стигна до осветена част, той се обърна и зачака останалите.

Рейнолдс беше почти стигнала до нас. В този момент две мокри ръце, от които капеше вода, се показаха от двете страни на Такър.

— Такър! — извиках.

Ръцете се съединиха и тя внезапно падна назад и се скри под водата. Тъмната я обгърна и се затвори над нея като стисната в юмрук ръка. Нямах в какво да се стреля.

Пронизителният ѝ глас звучеше кристално ясно по радиостанцията, дишането ѝ се чуваше толкова отчетливо, че беше болезнено да се слуша.

— Рен! Помогни ми!

Спуснах се надолу по стъпалата и после под водата. Чернотата погълна и мен. Кръстът пламтеше във водата като фар. Забелязах движение, но не бях сигурна, че това е Такър.

Усетих раздвижване във водата секунди преди две ръце да се вкопчат в мен изотзад. Зъби се впиха в костюма, ръце смъкнаха шлема ми, сякаш беше от мокра хартия. То ме завъртя във водата и аз не се съпротивлявах. Нетърпеливите му ръце ме придърпаха към него и тогава успях да опра пушката под брадичката му и да стрелям. Главата му изчезна, в облак кръв, осветен от моя кръст. Маската все още беше на лицето ми и само това ме спаси да не започна да се давя.

Викове на Такър не преставаха. Чувах се навсякъде — по радиостанцията, под водата, като упорито ехо.

Изправих се и остатъците от костюма се смъкнаха по тялото ми. Викове на Такър поутихнаха. Водата бе провеждала звука като усилвател.

Рейнолдс и Рен бяха във водата. Лоша идея. Рен с усилие се движеше към нещо и аз видях какво е то. Защитният костюм на Такър плуваше покрай отсрещната стена на подземие. Рен се хвърли във водата, за да доплува до нея. Рейнолдс с пистолет в ръка се стараше да не изостава от него. Нейният кръст светеше ослепително.

— Всички вълн! — завиках по радиостанцията. — Всички вълн, по дяволите!

Никой не ме чуваше.

Викове на Такър внезапно престанаха. Тогава всички други закрещяха още по-силно. Всички, освен мен — аз мълчах. Крясъците нямаше да помогнат. Под водата имаше поне още три вампира. При това освирепели. Ако останем там, щяхме да загинем.

Пред мен от водата внезапно изскочи вампир. Пушката гръмна, преди да успея да съобразя какво да направя. Гръдта на вампира се пръсна, но той все пак ме хвана. Имах време да презаредя, но не и да

стрелям. В такива моменти всичко се развива твърде бързо — и твърде бавно. Нищо не можеш да предотвратиш, но виждаш всичко до най-малките подробности. Пръстите на вампира се впиха в раменете ми и стиснаха до болка, а той се отметна назад, за да нанесе удар. Мярнаха се зъбите му, рамкирани от черна брада. Блясъкът на кръста ми беше почти безумно ярък и осветяваше лицето на вампира като фенер от тиква на Хелюин. Стрелях точно под брадичката му — нямах време да се приготвя, а само да натисна спусъка. Главата се пръсна и ме посипа като червен дъжд, заля цялата ми маска с кръв и по-гъсти частици. Нищо не виждах. Откатът на пушката ме блъсна назад и аз седнах във водата. Потънах цялата, без да знам дали тази твар се приближава към мен, или вече е мъртва.

Помъчих се да се добера до повърхността. Водата беше отмила кръвта по маската, но по-тежките късчета бяха полепнали по стъклото и все така нищо не виждах. Тогава смъкнах маската. Изгубих радиовръзката, но си възвърнах зрението.

Вампирът се мятеше във водата пред мен, а лицето му не беше нито над, нито под нея — лице въобще нямаше. Отлично.

Изстрелите от пистолета на Рейнолдс прозвучаха някак странно и аз разбрах, че едното ми ухо, това, до което бях държала пушката, е заглъхнало. Тялото на вампира реагираше на куршумите, гърчеше се, но не спираше да се движи. Рейнолдс се целеше в средата на тялото, както са я учили на стрелбището.

— В главата! — извиках аз.

Тя вдигна пистолета и той щракна, пълнителят беше празен. Вероятно тя се канеше да извади от джоба си резервна пачка, но тогава вампирът се хвърли върху нея и те изчезнаха под водата.

Смъкнах от себе си онова, което беше останало от костюма. Дори ремъците се изхлузиха като стара змийска кожа. Прехвърлих пушката в другата си ръка, за да е готова, и се потопих във водата. С плуване беше по-бързо, а пък ако имаше някаква зараза, вече я бях прихванала. Кръстът осветяваше пътя ми като фар, но аз плувах към кръста на Рейнолдс. Той беше моят фар.

Имах само няколко секунди, за да достигна до нея, или всичко щеше да свърши. Долових движение, миг преди в мен да се вреже последният вампир. Обърнах се, насочих пушката към него и той се

хвана за цевта. На него, разбира се, му беше все едно за какво се хваща, но успя да изтръгне пушката от ръката ми и се вкопчи в мен.

Беше вампирка, почти красива, с дълга светла коса, като на русалка от вълшебна приказка. Когато тя посегна да ме хване, кръстът освети кожата ѝ и тя заблестя. Имах приготвен нож в ръката си и го забих под брадичката ѝ. Острието проникна лесно, но не стигна до мозъка. Ударът съвсем не беше смъртоносен. Тя стоеше във водата и се държеше за ножа, но като че ли не от болка. Просто не можеше да отвори уста, за да впие зъби в жертвата и да се насити.

Забих втория нож под ребрата ѝ, в сърцето. Тялото ѝ се затресе, очите ѝ се ококориха страшно. Устата ѝ се отвори така, че се видя острието на първия нож. Вампирката изпищя нещо неразбираемо и ме удари с опакото на ръката си. Само водата ме удържа да не излетя във въздуха, и частично пое удара. Паднах по гръб и водата се склочи над мен. Плувах една секунда, после се опитах да си поема въздух, устата ми се напълни с вода, изправих се на крака, закашлях се и отново паднах. Успях да се опра на краката си и почувствах на лицето си нещо по-топло от вода. Течеше ми кръв. Всичко пред очите ми потъмня, заподскачаха малки бели петънца.

Вампирката продължаваше да върви към мен. Моите два ножа стърчаха от тялото ѝ. Викове в подземие то не се чуваха. Не можех да видя от такова разстояние, но това можеше да означава само едно: Рейнолдс, Такър и Рен вече ги няма.

Върнах се назад във водата. Спънах се в нещо и паднах. Този път ми беше по-трудно да се изправя и ми трябваше повече време. Бях се спънала в защитния си костюм и в калъфа с браунинга. Зрението ми беше изпъстрено с петна, сякаш гледах вампирката през светлината на стробоскоп. Затворих очи, но белите петна се появиха отвътре на клепачите ми. Гмурнах се във водата и напипах с крак калъфа. Задържах ли дишането си, или просто престанах да дишам? Не помня. Извадих браунинга, без да отварям очи. За да се възползвам от него, не ми бе необходимо зрение.

Тя ме хвана за косата и ме издърпа на повърхността. Тогава започнах да стрелям, да пробивам дупки в тялото ѝ като шевна машина, докато не се добрах до това бледо лице. Тя постави ръка върху дулото на пистолета, сякаш да се предпази, и тази изящна ръка се разлетя на фрагменти от кости и кървави парчета плът. Стрелях в

лицето ѝ, докато то не се превърна в кървава пихтия, и спрях едва когато заглъхнаха и двете ми уши.

Тя падна по гръб във водата, аз се свлякох на колене. Водата ме покри. Опитвах се отново и отново да се измъкна на повърхността, но все не можех. Мисля, че си поех глътка въздух и пред очите ми заиграха черни и бели точки, които скриха всичко наоколо. Не виждах дали кръстът ми свети във водата. Зрението ми беше погълнато от съвършена гладка тъмнина. Продължих да плувам още известно време и ми се мярна мисълта, че би трябвало да ме е страх. После — нищо.

Опомних се на тревата, там, където преди бяхме седнали да поговорим двете с Каролайн. Повръщах вода и жлъчка и ми беше много зле, но бях жива. Жива — това беше хубаво. Почти толкова хубаво, колкото фактът, че до мен стоеше детектив Тами Рейнолдс и наблюдаваше спасителната група, заета с моето съживяване. Ръката ѝ беше превързана и тя плачеше. После — нищо, сякаш някой смени канала и аз се свестих пред друго предаване.

Този път бях в болница и се изплаших, че само съм сънувала Рейнолдс и че тя всъщност е мъртва. На стол до леглото ми седеше Лари, отпуснал глава назад — спеше или пък сетивата му бяха притъпени от обезболяващите. Приех неговото присъствие като потвърждение, че Рейнолдс не ми се е присънила. Той нямаше да седи тук, ако неговата любима е загинала. Или поне нямаше да спи.

Той замига, погледът му беше размътен — навярно от лекарствата, помислих си.

— Как си?

— Ти ми кажи.

Той се усмихна, опита се да стане, но първо трябваше да си поеме дълбоко въздух.

— Ако не бях ранен, сега щях да помагам на Тами да спасява вампири.

Притискането в гърдите, което усещах, поотслабна.

— Значи тя е жива. Помислих си, че съм я сънувала.

Той пак замига.

— Да, жива е. И Рен също.

— Как така? — попитах аз.

Той се ухили.

— Един вампир, известен с прозвището Странника, изглежда е способен да се вселява в тела на други вампири. Каза, че бил член на техния Съвет и дошъл да помогне. Била си се обърнала за помощ към него.

Лари ме гледаше много внимателно и помътнелият му от лекарствата поглед се проясняваше. Той сякаш се опитваше да ме накара да говоря истината.

— Общо взето така беше — признах.

— Той овладя тялото на вампира, който нападна Тами и Рен. И ги спаси. Тами бръкнала в пастта на вампира и ръката ѝ е счупена, но ще зарасне.

— А Рен?

— Добре е, но е съсипан от скръб по Такър.

— Значи тя не е успяла да се измъкне.

— Била е разкъсана, почти на две — поклати глава той. — Само защото е била в защитен костюм не се е разпаднала.

— Значи не ти се е наложило да я промушваш с кол — рекох.

— Вампирите сами бяха свършили тази работа. Изнесоха тялото на Такър, но не и телата на вампирите, които ти си убила. Те все още са си там.

Погледнах го.

— Нека да позная — таванът е пропаднал, нали?

— Не бяха минали и пет минути, откакто извадиха тялото на Такър и положиха теб на тревата, когато той рухна. Тялото на вампира, което Странника използва, се запали. Никога не бях виждал как горят вампирите. Беше впечатляващо и страшно. Отломките засипаха вампира. Не можеха да го изровят до падането на мрака, защото на слънце пак щеше да се запали. Докато се подготвяха, той сам се откопа.

— Нападнал ли е някого? — попитах аз.

Лари поклати глава.

— Изглеждаше напълно спокоен.

— Ти си бил там?

— Аха.

Не продължих да разпитвам. Нямах смисъл да се безпокоя какво би могло да се случи, ако вампирът се беше освободил и бе освирепял. Замислих се над това, че Странника не е можел да понесе излагането на слънце, а Уорик можеше. Издръжливостта на слънчева светлина, дори на слаба и разсеяна, беше рядко умение сред ходещите мъртъвци. А може би Уорик беше прав. Може би това беше Божия милост. Коя бях аз, че да знам?

— Така ли ми се струва, или наистина не ти е трудно да се движиш и не те боли толкова много?

— Изминаха две денонощия. Вече оздравявам.

— Моля?

— Ти беше в безсъзнание повече от един ден. Вече е неделя следобед.

— Мамка му! — казах аз. Дали Жан-Клод се е срещнал със Съвета без мен? И дали „вечерята“, каквото и да означава това, вече се е състояла? — Мамка му! — повторих.

Все още намръщен, Лари заговори:

— Трябва да ти предам едно съобщение от Странника. Каж ми защо изведнъж така се изплаши, и ще ти го предам.

— Нека просто да го чуя, Лари, ако обичаш!

Със същата намръщена физиономия той рече:

— Вечерята е отложена и ще се състои, когато се почувстваш достатъчно добре, за да присъстваш.

Облегнах се на възглавниците и дори не се опитвах да скрия какво облекчение изпитах.

— Анита, какво става, по дяволите?

Може би виновен беше шокът, който бях преживяла. Или пък не ми се искаше да лъжа в очите Лари. Каквото и да бе това, аз му разказах всичко, както си беше. За Ричард и за знаците. Той знаеше за тях, но не това, което бях разбрала неотдавна. Премълчах някои неща, но не много. Когато свърших, Лари пак седна на стола си. Изглеждаше смаян.

— Е, кажи нещо.

Той поклати глава.

— Света Богородице, не знам откъде да започна. Жан-Клод снощи даде пресконференция и до него седеше Странника. Те говореха за съюз между вампирите и хората. Странно, предвид ужасните събития напоследък.

— В чие тяло беше Странника? — попитах аз.

Лари настръхна.

— Тази е една от най-зловещите вампирски способности, струва ми се. Той използва някакъв вампир от Църквата на Малкълм. И Малкълм присъстваше на пресконференцията. Странника е използвал

своите способности, за да помогне за спасяването на другите вампири, включително и на Малкълм.

— Кой беше преводач преди настъпването на нощта?

— Балтазар, неговият човешки слуга.

— Балтазар в служба на обществото, това наистина звучи зловещо.

Лари се намръщи.

— Той ми каза, че много си пада по червенокоси мъже. Шегува ли се?

Засмях се и от това ме заболя главата. Усилващото се главоболие изведнъж стана много осезаемо, сякаш през цялото време го е имало, само лекарствата го бяха притъпили. Съвременната фармакология е незаменима.

— Едва ли, но не се безпокой. Не си включен в менюто.

— А кой е включен? — попита Лари.

— Засега не знам. Долф разбра ли кой стои зад тези взривове и пожари?

— Да — отвърна той, сякаш тази единствена дума беше достатъчна.

— Разказвай де, иначе ще се измъкна от леглото и ще ти дам да разбереш.

— От „Хората преди всичко“ са били. Тази сутрин полицията е разбила щабквартирата им и е арестувала почти всичките им водачи.

— Чудесно — свъсих вежди, от което главата ме заболя още по-силно, после затворих очи и рекох: — Как от „Хората преди всичко“ са разбрали къде са чудовищата? Те имат частни домове, тайни дневни убежища. Как са разбрали къде са?

Чух, че вратата се отвори. Прозвуча гласът на Долф:

— Сред вампирите е имало предател.

— Здравей, Долф.

— Ти здравей. Приятно ми е да те видя в съзнание.

— Приятно е да бъдеш в съзнание — казах аз. — Какъв предател?

— Спомняш ли си Вики Пиърс и нейното малко представление в „Огнено жертвоприношение“.

— Да.

— Тя имала любовник от „Хората преди всичко“. На втория разпит го издаде.

— Как успяхте да я накарате да се разприказва?

— Изглежда са ѝ платили за този малък спектакъл. Ние я заплашихме, че ще я обвиним в нападение и опит за предумишлено убийство. И тя веднага изплю камъчето.

— А какво свързва тази малка госпожица Синеока с вампира предател?

— Тя се е срещала с Хари, бармана и съдържателя на „Огнено жертвоприношение“.

Нищо не можех да разбера.

— Тогава защо му е била тази сцена в заведението? Защо сам да си създава ядове?

— Нейният любовник, който е човек, пожелал да ѝ заплати за това. А тя на свой ред не е искала той да разбере за срещите ѝ с Хари. Хари се съгласил, защото решил, че ще изглежда нелепо, ако неговият бар се окаже единственото вампирско заведение, където фанатиците не са извършили погром.

— Значи Хари е знаел за какво ѝ трябва информацията? — не можех да повярвам, че вампир би сторил такова нещо, още по-малко толкова възрастен като Хари.

— Той е знаел. И си е взел своя дял от парите — отвърна Долф.

— Защо?

— Когато го намерим, ще го попитаме.

— Нека да позная. Изчезнал е.

Долф кимна.

— Не казвай на приятеля си, Анита.

— Няма да пипнете Хари без помощта на вампирите — те са единствената ви надежда.

— Да, но дали ще ни го предадат? Или просто ще го убият?

Извърна глава, за да избегна погледа му.

— Те ще освирепеят.

— Не мога да ги виня за това, но го искам жив, Анита. Жив ми трябва.

— Защо?

— Не сме заловили всички активисти на „Хората преди всичко“. Не искам да се измъкнат и да поднесат още неприятни изненади.

— Имаш Вики. Нима тя няма да ти каже?

— Тя поиска адвокат и внезапно разви амнезия.

— По дяволите.

— Той ни трябва, за да ни каже дали се подготвят други погроми.

— Но вие не можете да го намерите — рекох.

— Така е — съгласи се Долф.

— И ти не искаш да кажа на Жан-Клод.

— Дай ни едно денонощие, за да установим къде е Хари. Ако не успеем, можеш да обявиш пред всички вампири, че го издирваме. Но преди да го убият, постарай се да изкопчиш от него информацията.

— Говориш така, сякаш ще присъствам на неговата смърт.

Долф не каза нищо, само ме погледна. Този път не извърнах глава.

— Аз не убивам за Жан-Клод, Долф, независимо какви слухове са достигнали до теб.

— Бих искал да ти повярвам, Анита. Дори не можеш да си представиш колко бих искал.

Легнах на възглавниците.

— Вярвай в каквото щещ, Долф. Твоя воля.

Той излезе и не каза нищо повече, сякаш всичко, което можеше да изрече, би било твърде болезнено, твърде крайно. Долф все така се опитваше да ни раздели, да ме отблъсне от него. Започвах да се безпокоя, че ще продължи да постъпва така, докато действително се окажем далеч един от друг. Щяхме да продължим да работим заедно, но нямаше да бъдем приятели. Главоболието ми се усили още не само защото лекарствата бяха престанали да действат.

Издадох ми удостоверение, че нямам инфекциозно заболяване. Лекарите бяха удивени от възстановителните ми способности. Само ако знаеха... Привечер позвъни Пийт Маккинън. Той бе установил, че в Ню Орлиънс и Сан Франциско са избухнали пожари, подобни на устроените от нашия подпалвач. Не си спомних веднага защо са важни именно тези два града. А когато се досетих, попитах:

— А Бостън?

— Не, в Бостън не е имало пожари. Защо?

Не мисля, че ми повярва, когато отвърнах „нищо“, но за разлика от Долф той не започна да разпитва. Не бях готова да посоча с пръст Съвета на вампирите като виновник. Това, че мистериозните пожари бяха пламнали тъкмо в градовете, в които те пребивавах, все още не означаваше, че те са извършителите. В Бостън нямаше пожари. Нищо не доказваше и фактът, че сега, когато Съветът бе в Сейнт Луис, те бяха започнали да избухват тук. Да, и великденският заек всяка година ми носи курабийки.

Споделих подозренията си с Жан-Клод.

— Но защо му е на Съвета да пали празни сгради, *ma petite!* Ако някой от тях може да предизвика пожар, той няма да се хаби за изоставени постройки. Освен ако това не им носи някаква печалба.

— Имаш предвид финансов мотив? — попитах аз.

Той сви рамене.

— Възможно е, макар че ми се струва по-вероятно мотивът да е личен.

— Няма да мога да узная повече, ако не посоча на полицията членовете на Съвета на вампирите като заподозрени.

Той като че ли се замисли за миг.

— Струва ми се, че би могла да отложиш това стопроцентово самоубийство за после. Нека първо да преживеем тази вечер.

— Разбира се — казах аз.

Настъпващата вечер ме завари в къса черна бархетна рокля без ръкави, с триъгълно деколте. На талията беше пришита дантела, през която изкусително прозираше бледата кожа. Дългите черни чорапи достигаха до малко над средата на бедрото — там, където черният им еластичен дантелен връх почти докосваше дантелените краища на сатенените пликчета. Чорапите бяха с по-голям от необходимия размер. Жан-Клод ги беше купил — нарочно избираше такива. Вече бях пробвала да нося чорапи, дълги до бедрата, и трябваше да призная, че по-дългите стоят по-добре на късите ми крачка. Те някак подчертаваха каквото бе необходимо. Ако планирахме извънредни занимания, беше ми много приятно да гледам лицето на Жан-Клод, когато бях застанала пред него само по чорапи. Но така беше разочароващо и малко плашещо.

Категорично се бях отказала от велурените обувки на високи токчета, които той беше избрал, и вместо тях си сложих любимите черни обувки деколте. Не беше толкова шикозно и може би не така удобно, обаче токчетата бяха достатъчно ниски, че да мога да тичам или да нося припаднали леопарди, ако се наложеше.

— Ти си самото съвършенство, *ma petite*, само обувките...

— Не си го и помисляй — прекъснах го аз. — Бъди доволен, че съм с чорапи. Неприятна ми е дори мисълта, че участниците в тази вечеринка може да видят бельото ми.

— Говорила си със Странника за цената и отговорността. Сега отиваме да платим цената за твоите леопарди. Или вече съжаляваш за това?

Грегъри все още лежеше с шини в моята спалня, бледен и слаб. Вивиан се беше затворила в гостната и отговаряше едностранно, ако я попитаха нещо.

— Не, не съжалявам.

— Тогава да съберем цялата компания и да вървим — рече той, но не помръдна от мястото си. Така си остана да лежи по корем на бялото канапе, отпуснал глава върху скръстените си ръце. Ако беше някой друг, бих казала, че се е проснал на канапето, но не и за Жан-Клод. Той се беше изпънал, позираше, излежаваше се, но не бих казала, че се е проснал. Лежеше в цял ръст и само върховете на черните му ботуши висяха от края на канапето.

Вече го бях виждала в тази премяна, но повторението не го правеше по-малко красив. Харесваше ми облеклото му, харесваше ми да гледам как се облича и съблича.

— За какво мислиш? — попитах аз.

— Искам да си останем вкъщи тази вечер. Искам да сваля дрехите ти бавно, една по една, да се любувам на тялото ти.

Дори само от предложението му по тялото ми премина електричество.

— И аз бих искала — казах и коленичих на пода пред него. Пригладих късата пола, за да не се набръчка и да не се вдига нагоре. На това ме научи не той, а моята баба Блейк в онези времена, когато на неизменните неделни служби външният ми вид беше по-важен от самата проповед.

Опрях брадичка на дивана, близо до лицето му. Косата ми се разпиля и докосна ръцете и лицето му.

— И твоето бельо ли е така приятно при допир като моето? — попитах.

— Гладка коприна — тихо отвърна той.

Чувственият спомен за тялото му се възвърна, толкова силен, че се разтреперих. Усещах го през плътната коприна, почти живата структура, която имаше гладката тъкан върху тялото му. Наложих ми се да затворя очи, за да не прочете той тези мисли, изписани на лицето ми. Образът беше толкова ярък, че стиснах юмруци.

Усетих, че той се раздвижи и миг по-късно ме целуна по челото. Все още докосваше с устни кожата ми, когато прошепна:

— Мислите ти те издават, *ma petite*.

Повдигнах глава и устните му се плъзнаха по лицето ми. Той не помръдна, докато устните ни не се срещнаха. Тогава неговите се сляха с моите. Никой от нас не използва ръцете си, докосвахме се само с устни и езици. Лицата ни се притиснаха едно към друго.

— Позволете да ви прекъсна.

Познатият глас беше така наситен с гняв, че мигом се дръпнах от Жан-Клод.

В края на дивана стоеше Ричард и ни гледаше. Не го бях чула да влиза. А Жан-Клод дали го беше чул?

Разбира се. Бях убедена, че дори във вихъра на страстта Жан-Клод не би позволил на никого да се прокрадне незабелязано към него.

Или може би просто не мислех, че мога да отвлека вниманието му до такава степен, че да е глух и сляп за всичко друго. Занижена самооценка? Умен?

Седнах на петите си и вдигнах поглед към Ричард. Той беше с черен фрак. Дългата му коса, събрана на конска опашка, бе толкова пристегната, че изглеждаше къса. От пръв поглед беше ясно, че Ричард е красив, но за да се види колко е съвършено лицето му, косата не трябваше да пада върху него. Изваяни скули, чувствени устни, трапчинка на брадичката. Хубавото му, познато лице ме гледаше високомерно. Ричард знаеше как ми въздейства и му се искаше да позавърти още малко ножа в раната.

Жан-Клод седна на дивана. Устните му бяха изцапани с червилото ми. Те аленееха като кръв на фона на бледата му кожа. Той бавно ги облиза, прокара пръст по горната устна, постави почервенелия пръст в устата си и го облиза съвсем бавно, преднамерено бавно. Гледаше ме, но шоуто беше предназначено за Ричард.

Аз му бях едновременно благодарна и ядосана за това. Той знаеше, че Ричард се опитва да ми причини болка, и му отвърна със същото. Но той го и провокираше, сипваше сол в раната.

На лицето на Ричард се изписа такова страдание, че аз отклоних поглед.

— Стига, Жан-Клод — казах. — Престани.

— Както желаш, *ma petite* — самодоволно рече Жан-Клод.

Ричард отново ме погледна. Не извърнах очи. Може би и на моето лице се четеше болка. Той рязко се обърна и излезе от стаята.

— Сложи си пак от вкусното червило и да вървим.

В гласа на Жан-Клод звучеше съжаление така, както понякога в него се долавяше радост или сексуално желание. Хванах ръката му и нежно я приближих към устните си.

— Още ли се боиш от тях? Дори след съвместната ви публична изява? Ако искаха да ни убият, надали щяха да застанат заедно с теб пред камерите — докоснах крака му, прокарах пръсти по панталона над бедрото. — Господи, Странника дори се ръкува с кмета на Сейнт Луис.

Той ме погали с пръсти по бузата и после я обгърна с длан.

— Никога досега Съветът не се е опитвал да бъде в центъра на общественото внимание. Това е първото им излизане на съвсем новата за тях публична сцена. Но те хиляди години са били въплъщение на кошмари, *ma petite*. Един ден човешка политика няма да ги превърне в нещо друго.

— Но...

Той докосна с пръсти устните ми.

— Това е добър знак, *ma petite*. Съгласен съм с това, но ти не ги познаваш така, както аз ги познавам. Не си ги виждала в най-лошата им светлина.

Пред очите ми се мярна одраното, окървавено тяло на Рафаел, висящата във вериги Силви, тихият ѝ безжизнен глас; Фернандо, изнасилващ Вивиан.

— Видях ги да вършат ужасни неща, откакто са в града, Жан-Клод. Ти създаде правилата. Те не могат да ни осакатяват, изнасилват и убиват. Какво остава?

Той нежно ме целуна по устните, стана и ми подаде ръка. Аз я приех и му позволих да ме изправи на крака. Той носеше шеговитата си маска, която аз някога смятах за истинското му лице. Сега знаех, че тя служи за прикритие. Той изглеждаше така, когато се боеше и не искаше да покаже, че го е страх.

— Плашиш ме — тихо казах аз.

Той се усмихна и рече:

— Не аз, *ma petite*, те ще се погрижат за това — за мен, за всички нас.

И след тези утешителни думи Жан-Клод отиде да събере останалите. Аз отидох за чантата си и за вкусното червило. Съветът също беше поставил някои свои условия. Никакво оръжие. Затова се бях облякла така: от пръв поглед се виждаше, че не нося нищо. Според Жан-Клод така нямаше да им се предостави предлог да ме обискират. Когато попитах дали това е чак толкова важно, той отвърна само: „По-добре да не им се дава повод да те докосват, *ma petite*. Повярвай ми.“

Аз му вярвах. И не исках никой от Съвета да ме докосва.

Предстоеше ни дълга нощ.

Някогашната тронна зала на Николаос, която по-късно беше гостна на Жан-Клод, бе превърната в банкетна зала. Отнякъде бяха намерили маса, дълга повече от три метра. Виждаха се само краката ѝ с гравирани тежки лапи с нокти и релефни лъвски глави. Тя беше покрита с плътна златотъкана покривка, която блестеше от светлината на поставените върху нея свещи. Ако възнамерявах да ни гощават на нея, аз през цялото време бих се бояла да не я изцапаме, но на масата нямаше храна. И столове нямаше, нито чинии. Имаше бели ленени салфетки в златни колелца, кристални бокали и един много голям котлон със син газов пламък под блестящата му повърхност. Над масата висеше мъж, привързан за китките. Краката му безпомощно се клатушкаха точно над котлона. Той се казваше Ърни. Мускулестото му тяло беше голо от кръста нагоре, около устата му беше намотана кърпа, прихванала и част от дългата му коса, вързана на конска опашка. Косата беше обръсната на слепоочията, обаче не Съветът беше направил това като вид мъчение, а самият той. Този човек беше един от най-новите привърженици на Жан-Клод. Беше дошъл неотдавна при него, бе поискал да стане вампир и преминаваше през нещо като период на чиракуване, работеше като момче за поръчки. Сега изглежда щеше да послужи за мезе преди вечерята.

До мен стояха Жан-Клод и Ричард, а зад нас — Джамил, Деймиън, Джейсън и, колкото и да е странно, Рафаел. Господарят на плъховете бе настоявал да дойде с нас и аз не бях възразила твърде сериозно. Бяха позволили на всеки да си вземе по един човек плюс Джейсън. Ивет изрично беше настояла той да присъства. Вземайки го със себе си, имахме един върколак в резерв, но сините му очи бяха твърде опулени, а дишането му твърде учестено. Ивет напълно съответстваше на представата на Джейсън за ада и този ад му изпрати покана.

Ърни гледаше към нас, риташе с крака и се опитваше да каже нещо през кърпата, като че ли „свалете ме“, но не бих се обзаложила.

— Какво значи всичко това? — попита Жан-Клод. Гласът му изпълни огромната зала със свистене и тътен, после се върна, отгласнат от сенките, с рязко, съскаво ехо.

От отсрещния коридор излезе Падма. Костюмът му блестеше не по-слабо от покривката и със същия златист блясък. Той дори си беше сложил златист тюрбан с фазанови пера и сапфир, по-голям от палеца ми. Приличаше на актьор, който се е явил на кастинг за ролята на махараджа.

— Ти не прояви към нас никакво гостоприемство, Жан-Клод. Малкълм и неговите хора ни нагостиха. Но ти, Господарят на града, не ни предложи нищо — той посочи към Ърни. — Този влезе тук без разрешение. Каза, че е твой.

Жан-Клод се приближи до масата така, че да вижда лицето на Ърни.

— Върнал си се от къщи два дни по-рано. Следващия път, ако има следващ път, първо позвъни.

Ърни впери в него безумен поглед, измуча нещо през кърпата и така зарита с крака, че започна да се люлее.

— Ако се напрягаш, раменете ще те заболят още по-силно — каза му Жан-Клод. — Успокой се.

След тези негови думи Ърни постепенно се отпусна. Жан-Клод прикова погледа му и успя, ако не да го приспи, то поне да го успокои. Напрежението напусна тялото му и той загледа Жан-Клод с празни, изпълнени с очакване очи. Поне беше престанал да се страхува.

Гидиън и Томас се приближиха към Падма и застанаха от двете му страни. Томас беше в парадна униформа, с лъснати до блясък ботуши, като черно огледало. Носеше бял шлем, с дълъг пискюл, вероятно от конски косъм. Червен мундир, пиринчени копчета, бели ръкавици и дори сабя на кръста.

Гидиън беше почти гол, само с едни бели прашки. Почти цялата му шия беше скрита от тежък златен нашийник с инкрустирани дребни диаманти и едри изумруди, а около него се спускаше прилежно разресаната му коса. Към нашийника бе прикачена верижка, другият край на която беше в ръцете на Томас.

Падма протегна ръка и Томас му подаде верижката. Томас и Гидиън дори не си размениха погледи. Явно вече бяха гледали това шоу.

Единственото, което ме възпря да не изкажа някаква язвителна забележка, беше това, че бях обещала на Жан-Клод тази вечер да го оставя да говори от името на всички. Той се боеше да не ядосам някого. Кой, аз ли?

Жан-Клод заобиколи масата. Ние с Ричард отстъпихме две крачки зад него, като огледално отражение на Падма и неговия зверилник. Тази символика не убягна от ничие внимание. Само че аз и Ричард се преструвахме, а другите — едва ли.

— Доколкото разбирам, възнамерявате да му прережете гърлото, да сипете кръвта в бокалите и да я сервирате на всички нас? — попита Жан-Клод.

Падма се усмихна и отвърна с изящен поклон. Жан-Клод се разсмя със своя дивен осезаем смях.

— Ако наистина се канеше да сториш това, Господарю на зверовете, ти щеше да го окачиш с краката нагоре.

Ние с Ричард се спогледахме зад гърба му. Аз се обърнах и погледнах кротко висящото тяло на Ърни. Откъде Жан-Клод знаеше, че окачването трябва да бъде за краката? Но нямаше да задаваме глупави въпроси.

— Искаш да кажеш, че блъфираме? — попита Падма.

— Не, просто се правите на интересни.

Падма се ухили до ушите.

— На теб тази игра винаги ти се е удавала.

Жан-Клод леко се поклони, без да откъсва поглед от събеседника си.

— Поласкан съм, че имаш добро мнение за мен, Господарю на зверовете.

Падма сухо и рязко се изсмя.

— Мед ти капе от езика, Господарю на града — изведнъж веселието рязко замря, изчезна, пуф, и от него не остана и следа. Лицето на Господаря на зверовете внезапно се вкамени, остана само нарастващия гняв. — Но все пак си негостоприемен. Наложил ми се да се храня чрез слугите си.

Той плъзна ръка по голото рамо на Гидиън. Тигролакът изобщо не реагира. Сякаш Падма го нямаше. Или може би сякаш той, Гидиън, не бе там.

— Но сред нас има други, не толкова благодетелствани, колкото мене. Те гладуват, Жан-Клод. Те са на твоя територия, като твои гости, и разбраха какво е глад.

— Странника ги хранеше — отвърна Жан-Клод. — Мислех, че той храни и теб.

— Не ми трябва остатъците от неговата енергия — рече Падма. — Той поддържаше другите, докато тази — той ме посочи със свободната си ръка — не му рече да престане.

Понечих да кажа нещо, като едва не поисках позволение, но после си помислих, че съм изпортила всичко, и рекох:

— Помолих го да престане. Никой не може да каже на Странника какво да прави.

Толкова бях дипломатична, че чак ме присви стомахът.

Отначало в стаята влезе смехът му, после и самият той. Новото тяло на Странника беше младо, мъжествено, красиво и умряло толкова наскоро, че беше запазило хубавия си тен. До него вървеше Балтазар, който беше прегърнал собственически новата им придобивка. Нова играчка. Бяха ми казали, че Малкълм бе заел на Странника един от членовете на Църквата. Интересно дали Малкълм знаеше какво правят Странника и Балтазар с това тяло?

Бих казала, че и двамата са с тоги, но нямаше да е съвсем точно. Странника беше загърнат в пурпурен плат, закрепен на дясното му рамо със златна брошка с рубин. Оголеното му ляво рамо показваше в най-добра светлина гладката му загоряла кожа. Одеянieto бе стегнато на талията с два преплетени червени шнура и достигаше почти до глезените му, а под него се виждаха каишките на сандалите му.

Балтазар беше с подобна, но червена на цвят премяна, а брошката на рамото му беше сребърна, с аметист. Оголеното рамо и част от гърдта сякаш не биваше да оставят никакво съмнение, че той е мускулист, при все че и така беше очевидно. Червената тога беше вързана на талията с пурпурни шнурове.

— Момчета, приличате на близнаците Бобси^[1] — подхвърлих аз. Жан-Клод се прокашля.

Аз млъкнах, но не бях сигурна, че ако днес видех и други, облечени така стилно, ще ми се удаде да се въздържа от подобни коментари.

Странника отметна глава и се захили. Смехът му беше радостен, весел и леко остър, като съсък на змия. Той обърна към мен тези чужди кафяви очи, но под тях беше той, Странника. Бих го познала, все едно през чии очи гледа.

Балтазар беше с около пет сантиметра по-нисък от новото тяло. Той стоеше толкова близко до него, че Странника го прегърна през рамо като висок мъж, който се разхожда с жена и я притиска към себе си, пази я.

— Днес спасих твоите хора, Анита. Спасих много вампири. Това не ти ли е достатъчно?

— Жан-Клод? — обърнах се към него аз.

Той дълбоко въздъхна.

— Безсмислено беше да те карам да обещаваш. Бъди себе си, *ta petite*, но се постарай никого да не оскърбяваш твърде силно.

Той отстъпи крачка назад и застана до мен. Може би и на него тази символика не му харесваше особено.

— Аз съм много радостна, че днес ти спаси приятелите ми — казах. — И съм направо във възторг, че спаси всички вампири. Ти получи изключително добри отзиви в пресата, без да се излагаш на риск. Все пак си помислих, че си съгласен, че трябва малко да се модернизирате, да се огледате и да видите, че сте в двайсети век.

— Но аз съм съгласен, Анита, наистина съм съгласен — Странника потърка буза о лицето на Балтазар и ме погледна толкова настойчиво, че аз се зарадвах, че не е хетеросексуален.

— Тогава каква е тази средновековна тъпотия? — посочих с пръст към Ърни.

Той бегло погледна висящия, после отново мен.

— На мен ми беше все едно, но останалите гласуваха и се реши, че Жан-Клод наистина е небрежен домакин.

Жан-Клод ме докосна по ръката.

— Ако вие бяхте дошли по моя покана или поне бяхте поискали разрешение за достъп на моя територия, аз бих бил повече от радостен да ви предоставя правото на ловуване. Макар че вие ще откриете и едно друго преимущество на легалността — изумителното количество доброволни жертви. Някои хора са готови да заплатят, за да утолите жаждата си чрез телата им.

— При нас отдавна е въведен закон — заговори Странника — да не се храним на чужда земя без позволения на владетеля ѝ. Аз поддържах останалите, но твоят слуга ми посочи какви сериозни странични ефекти има моята сила върху вашето местно население.

Той се отдръпна от Балтазар и се приближи почти плътно до Жан-Клод.

— Но от твоите вампири никой не е пострадал. Не мога нито да им отнема енергията, нито да им дам енергия, защото ти ме възпрепятстваш. Това ме удиви повече от всичките ти други постъпки, Жан-Клод. Никога не бих си помислил, че у теб ще се появи такава сила, нито сега, нито след хиляда години.

Той тръгна към Ричард. Застана пред него. И все пак новото тяло беше по-високо, поне метър и деветдесет.

Странника беше толкова близо до него, че пурпурната му тога докосна фрака на Ричард. После той започна да обикаля около него, без да се губи контактът между тогата и фрака. Краят ѝ се плъзгаше по него като мека длан.

— Падма не би могъл да придобие такава сила от своето членство.

Странника спря между Жан-Клод и Ричард, вдигна ръка да удари Ричард по лицето, но Ричард го хвана за китката.

— Стига — каза Ричард.

Странника бавно измъкна ръката така, че китката му докосна китката на Ричард. Той се обърна към Балтазар с усмивка.

— Ти на какво мнение си?

— Мисля, че Жан-Клод е щастливец — отвърна Балтазар.

Лицето на Ричард пламна, ръцете му се свиха в юмруци. Бяха го поставили в положение, в което обикновено поставяха жените. Започнеш ли да отричаш, че спиш с някого, не ти вярват. Колкото по-упорито отричаш, толкова по-уверен е опонентът ти.

Ричард се оказа по-умен от мен. Той не се опита да отрича каквото и да било, просто се обърна и погледна Странника. Впери поглед в очите му и каза:

— Махни се от мен.

Всички негодници се засмяха, а от нас — никой. Колкото и да е странно, Томас и Гидиън също не се засмяха. Какво правеха те при Падма? Каква верига от събития ги бе поставила в положение да не

могат да скъсат с него. Ако всички оцелеехме, може би щях да имам възможност да ги попитам, но беше съмнително. Ако убиехме Падма, и те вероятно щяха да загинат. Ако Падма убиеше нас, е, тогава всичко е ясно.

Странника се приближи към мен в облак от пурпурен плат.

— Което ни води при теб, Анита.

Новото му тяло се извисяваше на повече от педя над мен, но аз отдавна бях свикнала с това.

— Кое? — попитах аз, вдигнала поглед към него.

Той пак се разсмя. Беше страшно доволен. Разбрах какво беше това — доволство след приятно преживяване. Двамата с Балтазар явно бяха лъснали семейните скъпоценности.

Вгледах се в усмихнатото му лице и попитах:

— Това тяло да не би да е два пъти по-потентно или просто Балтазар харесва разнообразието?

Веселостта изчезна от очите, от лицето му, както слънцето се скрива зад хоризонта. Остана само студенина, дистанцираност и вече никакъв разговор с него не беше възможен.

Може би настина си бях позволила твърде много.

Жан-Клод ме хвана за раменете и ме премести назад. Искеше да застане пред мен, но го спрях.

— Аз го ядосах. Не е необходимо да ме защитаваш от него.

Жан-Клод остана зад мен, но по някакъв невидим сигнал цялата ни свита се придвижи напред и застана в полукръг зад нас.

Ивет, Уорик и Лив се показаха от коридора.

— Всички изглеждате толкова апетитно, че бих ви схрускала — каза Ивет и се засмя на собствената си шега. Беше с обикновена бяла вечерна рокля. Голите ѝ рамене бяха по-бели от роклята. Когато я видях, веднага разбрах, че днес още не е пила кръв. Ръкави, които не бяха съединени с роклята, покриваха ръцете ѝ от подмишниците до китките. Вталеният корсаж преминаваше в широка бяла пола, надиплена като ръкавите. Светлорусата ѝ коса падаше на плитчици и къдрици около лицето. Ивет не носеше маскарадни костюми — само дрехи, които бяха последен писък на модата. Гримът ѝ беше малка тъмна ивица на хартиено бялата ѝ кожа, но не е лесно да изглеждаш сдържан, когато си изтощен от глад.

Уорик беше с бял костюм с кръгла яка, от онези, на които не може да се сложи вратовръзка. Беше хубав костюм и толкова добре подходеше на роклята на Ивет, че те приличаха на младоженци, чиято сватба е спонсорирана от модно ателие.

Ивет изглеждаше в роклята така, сякаш тя беше ушита специално за нея. Но на Уорик сякаш му беше неловко.

Лив ни огледа един по един. Тя беше облечена в синя вечерна рокля, която би подходдала повече на жена с по-меки черти и не толкова мускулиста. Роклята явно беше пришита, за да ѝ бъде по мярка, и не ѝ стоеше добре.

Виждах Лив за пръв път, откакто разбрах, че е участвала в изтезаването на Силви. Мислех си, че ще съжалявам, заедно не я бях убила на място, когато имах такава възможност. Ала погледът ѝ беше неуверен, тялото ѝ — сковано, сякаш бе видяла Съвета на вампирите откъм другата му страна. Изглеждаше уплашена. Аз бях доволна.

— Защо са те облекли в дрехи втора употреба, Лив? — попитах я. — Като някоя бедна родственица.

— Странника ли те направи прислужница на Ивет, Лив? — попита Жан-Клод. — Толкова скоро ли те прогони?

— Ивет просто ми помогна да се облека — каза Лив с гордо вдигната глава, но започна да опипва роклята, за да я оправи. Нещо не се получаваше.

— В гардероба си имаш много по-хубави облекла — рече Жан-Клод.

— Но няма рокли — възрази Ивет. — А на официални тържества жената трябва да е с рокля — тя мило се усмихна.

Аз чак съжалих, че съм си облякла рокля.

— Знам какво направи със Силви, Лив. И съжалявам, че не ти пробих главата вместо коляното. Но знаеш ли какво, Лив? Ако прекараш със Съвета още няколко години, може и ти да съжаляваш за това.

— За нищо не съжалявам — отвърна тя. Но аз долових напрегнатост около хубавите ѝ очи, някакво ново изражение се мярна в тях. Тя силно се боеше от нещо. Дори ми се искаше да разбера какво са ѝ сторили, но ми беше достатъчно да видя колко е напласена.

— Радвам се, че си доволна от себе си, Лив.

В този момент на сцената се появи Ашър. Косата му беше сплетена на стегната плитка с почти същия цвят като на металната нишка на покривката на масата, неземан цвят, ако и Ашър да беше човек. Събраната коса подчертаваше белезите по лицето му и не беше лесно да не се загледаш в тях. Облеклото му също спомагаше да се открият.

Голото му тяло от кръста нагоре беше чудо на контрастите. Също като лицето му то бе съчетание на ангелска красота и превъплътен кошмар. Черният му панталон беше кожен, с ивици оголена плът от бедрата до средата на прасците, откъдето започваха ботушите. Белеещата се плът на дясното му бедро беше покрита със стряскащи белези. Те достигаха докъм средата на бедрото. Оставаше отворен въпросът дали неговите мъчители го бяха направили евнух, но за това, както и за автомобилна катастрофа, хем ти се иска да знаещ, хем не ти се иска.

— Жан-Клод, Анита, хубаво е, че сте сред нас.

Той изрече тези вежливи думи с насмешка и в тяхната топлина се долавяше съсъкът на заплахата.

— И твоето присъствие винаги е приятно — отвърна Жан-Клод. Гласът му беше съвсем равен и всеки от слушателите по собствена преценка можеше да реши дали това е комплимент, или оскърбление.

Ашър се прокрадна към нас, съвършените му устни се изопнаха в усмивка. И двете страни на устата му бяха подвижни. Мускулите под белезите бяха все така непокътнати. Той застана точно пред мен. Беше на две стъпки по-близо, отколкото би ми било удобно, но не отстъпих назад и не възразих. Просто отвърнах на усмивката му с усмивка. Но и неговият, и моят поглед останаха хладни.

— Харесва ли ти премяната ми, Анита?

— Малко е предизвикателна, не мислиш ли?

Той прокара пръст по дантелата на талията ми, пъхна го в отвор на дантелата и докосна кожата ми. Дъхът ми секна.

— И ти можеш да ме докоснеш, където поискаш — каза той.

Отстраних ръката му.

— Съжалявам, но не мога да отвърна със същото.

— Мисля, че можеш — обади се Странника.

Погледнах го бегло.

— Не — отсякох. — Не мога.

— Жан-Клод много ясно формулира вашите правила — заговори Странника. — Ашър е гладен. Нужна му е кръв. Напълно по правилата ви е той да се напие от теб. Той би предпочел да забие в теб нещо друго, но ще му се наложи да се ограничи с кучешките си зъби.

— Не мисля така — поклатих глава аз.

— *ma petite* — тихо рече Жан-Клод.

Не ми хареса как ме нарече. Обърнах се — и един поглед беше достатъчен.

— Ти какво, шегуваш ли се?

Той се приближи и ме отведе малко встрани.

— В твоите указания не се споменавахе нищо против деленето на кръв.

Вгледах се в него.

— Наистина ли искаш той да пие кръвта ми?

— Въпросът не е дали аз го искам, *ma petite*. Но ако те не могат да ни измъчват и насилват, ние не им предоставяме почти нищо друго.

— Ако искаш, можеш да ми върнеш един от моите леопарди — намеси се Падма. — Най-добре Вивиан. Ако ми върнете сладката Вивиан, аз гарантирам вашата сигурност.

Фернандо влезе в залата, сякаш бе очаквал точно тази реплика. Той бе контузен, но можеше да ходи. Колко жалко. Беше с жилетка, украсена със скъпоценности, и нещо като шалвари. Направо от „Хиляда и една нощ“, ако не самият махараджа.

— Фернандо каза ли ти, че той я изнасили? — попитах аз.

Падма ме изгледа.

— Какво ще правя с нея, когато си я върна, теб изобщо не те засяга, жено.

— Не става.

— Тогава нямаш избор. Трябва да нахраниш някого от нас. Ако сред нас има някой, който ти е по-приятен или по-малко... противен, можем да уредим нещо. Може аз да те взема. Сред нас само Ивет намира Ашър за привлекателен, но нейният вкус винаги ми се е струвал странен.

Лицето на Ашър не издаваше нищо, но аз знаех, че той слуша внимателно. Така го бяха замислили. През последните два века с него се бяха отнасяли като с изрод от цирка. Нищо чудно, че беше толкова раздражителен.

— По-скоро ще оставя Ашър да прави с мен каквото поиска, отколкото да ти позволя да ме докоснеш.

Падма не успя да скрие изненадата си, но мигом си възвърна надменното изражение. Оскърблението никак не му хареса. Много добре.

— Може би желанието ти ще бъде изпълнено още преди края на нощта, Анита.

Не твърде успокоителни думи, обаче, кой знае защо, Ашър не ме гледаше, сякаш се боеше. Не от мен, разбира се, но че тук се играе някаква хитра игра, насочена против него. Той излъчваше такова напрежение, сякаш много често бе получавал наказания за какви ли не провинения.

— Благодаря, *ma petite* — прошепна Жан-Клод.

Той като че ли се успокои. Вероятно си беше помислил, че предпочитам да изгоря в адски пламъци, отколкото да се подчиня. Докато Падма не беше пуснал своята шегичка, и аз така смятах, и възнамерявах да се възпротивя. Но ако откажех, това би означавало да се бием с тях. И щяхме да изгубим. Ако даряването на малко кръв щеше да ни помогне да доживеем до сутринта, можех да го изтърпя.

Чу се ръмжене на леопард и цялата настръхнах. В залата влязоха два леопарда, около чиито вратове блестяха нашийници със скъпоценни камъни. Черният, вероятно Елизабет, ми се озъби, когато преминаха покрай мен. Те бяха с обичайния размер, не толкова високи, колкото Големия Дейн, но по-дълги. Козината им се движеше над мускулите на кадифени вълни, енергията и яростта им изпълниха залата и въздействаха на останалите върколаци като наркотик. Леопардите се изтегнаха в краката на Падма.

Почувствах енергията на Ричард. Тя изтичаше от него като ласкав поток, усмиряваше леопардите, призоваваше ги да възвърнат човешкия си облик.

— Не, не, те са мои — каза Падма. — Ще ги държа в тази форма колкото искам.

— Те ще започнат да губят човешките си качества — възрази Ричард. — Елизабет е медицинска сестра. Тя ще загуби работата си, ако остане с дълги кучешки зъби и цветът на очите ѝ не се промени.

— Тя няма друга работа, освен да служи на мен — заяви Падма.

Ричард пристъпи напред, Жан-Клод го докосна по рамото.

— Той ни провокира, *mon ami*.

Ричард се освободи от ръката му, но кимна.

— Не мисля, че Господарят на зверовете може да ми попречи, ако ги накарам да си възвърнат човешкия облик.

— Предизвикваш ли ме? — попита Падма.

— Тези леопарди не ти принадлежат, Ричард — казах аз.

— Те не принадлежат на никого — рече той.

— Могат да станат мои, ако поискат — възразих аз.

— Не! — отсече Падма. — Нищо повече няма да дам. На никого — той отстъпи назад към стената, като теглеше след себе си Гидиън за нашийника. Томас сам го последва. — Ашър, твоя е.

Ашър понечи да ме хване за ръката, но аз я дръпнах.

— Имай търпение. Никой ли не ти е казвал, че очакването усилва удоволствието?

— Очаквах го повече от двеста години, *ma cherie*. Ако очакването усилва удоволствието, то удоволствието ще бъде наистина невероятно.

Отдръпнах се по-далече от жадния му поглед и отидох при Жан-Клод.

— Някакви съвети?

— Той ще се постарее да бъде изнасилване, *ma petite*. — Жан-Клод вдигна ръка и ме спря, преди да го прекъсна. — Не фактическо изнасилване, но ефектът ще е много подобен. Ако можеш, превърни това в съблазняване. Нека необходимостта стане удоволствие. Това ще е последното нещо, което той ще очаква, и може да изгуби присъствие на духа.

— Доколко да го изгуби? — попитах аз.

— Зависи доколко ти ще го запазиш, струва ми се.

Погледнах Ашър. На лицето му се беше изписала почти плашеща жажда. Жал ми стана, че над него бяха издевателствали векове наред, но аз нямах вина за това.

— Тази работа не ми харесва.

Ричард слушаше. Той се приближи до нас и прошепна:

— Ти даде кръв на един вампир, защо да не дадеш и на още един?

— Не е задължително *ma petite* и аз да делим кръв, за да обменим сила — каза Жан-Клод.

Ричард погледна намръщено първо него, после мен.

— Още ли се колебаеш? Нима не знаеш как да се отдадеш напълно на някого?

Лицето на Жан-Клод беше безстрастно, непроницаемо и красиво. Отместих погледа си от това невъзмутимо лице към сърдитото лице на Ричард и поклатих глава:

— Ричард, ако можех да намеря още някой, който да се присъедини към нас, така бих постъпила. Но ние вече сме свързани един с друг, затова престани да бъдеш такъв задник.

Промъкнах се покрай него така рязко, че той се олюля — само това можех да направя, за да не го зашлевя. Едно е да бъдеш злобен насаме, но да си такъв пред очите на тези негодници, беше против всички правила.

---

[1] Герои от популярна поредица детски романи. — Б.пр. ↑

Ашър ме замъкна в един ъгъл, а останалите се скупчиха около нас на пода като първокласници, на които учителката ще чете приказка. Или може би е по-точно да се каже ще им я демонстрира нагледно. Той рязко ме дръпна към себе си, хвана ме за косата и ме целуна така, че биха ми останали синини, ако не си бях отворила устата. Нещо повече, затворих очи и започнах да го целувам, като вкарах езика си между зъбите му. Вече бях овладяла до съвършенство изкуството да се целувам с вампир, без да ме нараняват кучешките зъби. Явно се справях доста добре, защото Ашър се отдръпна пръв. На лицето му се беше изписало изумление, дълбоко и пълно. Ако му бях ударила плесница, надали щеше да е по-учуден. Всъщност плесницата би го изненадала много по-малко, защото очакваше да я получи.

Жан-Клод беше прав. Ако съумееш да надхитря Ашър, да бъда по-дръзка от него, тогава той може би нямаше да забие в мен кучешките си зъби. Струваше си да опитам. Аз дори на Жан-Клод не давах да пие от моята кръв. Не бях сигурна, че съм избрала по-малкото зло, но момичето трябва да има принципи.

Ашър приближи лицето си към моето и носовете ни почти се докоснаха.

— Гледай ме, момиче, гледай ме. Няма да искаш да ме докоснеш.

Изумително светлосините му, почти леденосини очи, обкръжени от златистите мигли, бяха прекрасни. Не откъсвах поглед от тях.

— Разпусни косата си — казах аз.

Той ме отблъсна толкова силно, че едва не паднах. Бях го разгневила, отнела му бях удоволствието от мъстта. Не можеш да изнасилиш жена, която няма нищо против да бъде изнасилена.

Приближих се до него и го заобиколих, крачейки наперено. Донякъде съжалявах, че не си бях сложила обувките с високи токчета, както бе предложил Жан-Клод. Гърбът на Ашър беше чист и непокътнат. Имаше само няколко малки белега от светена вода

отстрани на хълбока. Погалих тази безупречна кожа и той се дръпна като ухапан.

Обърна се рязко и улови ръцете ми, държейки ме на разстояние от себе си. Почти трескаво се вглеждаше в лицето ми. Не знам какво видя там, но то не го зарадва. Хвана ме за китките и постави едната ми ръка на покритата си с белези гръд.

— Лесно е да затвориш очи и да се преструваш. Лесно е да докосваш онова, което не е увредено — той притисна ръката ми към грубите изпъкналости на гръдта си. — Ето я истината. Ето с какво живея всяка нощ, с какво ще живея цяла вечност. Ето какво ми причини той.

Пристъпих по-близо до него и притиснах към белезите цялата си ръка, от китката до рамото. Кожата беше грапава, набраздена като лед с твърди частици. Погледнах го в лицето и тихо казах:

— Не Жан-Клод ти е причинил това, а хора, които отдавна са мъртви.

Повдигнах се на пръсти и целунах осеяната с белези буза.

Той затвори очи и аз видях как една-единствена сълза се отрони и потече по белезите. Хванах я с устни и когато той отвори очи, се оказа, че те са съвсем близо до моите. В тях видях страх, самота, необходимост, толкова непреодолима, че бе изгризала сърцето му така, както светената вода — кожата му.

Прииска ми се да премахна болката в очите му, да го прегърна и да останем така, докато му олекне. В този момент разбрах, че го искам не аз, а Жан-Клод. Той желаше да избави Ашър от болката му, да запълни тази страшна пустота. Гледах Ашър през пелената от чувства, които никога не бях изпитвала към него, през булото на носталгията по хубави нощи, по любов, радост и топла прегръдка в хладната тъма.

Целувах бузата му, спусках се все по-надолу, без да отделям устни от белезите, без да докосвам чистата кожа, както по-рано се бях старала да не докосвам изранената. Колкото и да е странно, кожата на шията му беше цяла, непокътната и хубава. Целунах вдлъбнатината над ключицата, където имаше бяла изпъкнала ивица от белези. Ръцете му поотслабиха хватката, но не ме пуснаха. Аз се освободих, като се смъкнах надолу по тялото му, покривайки го с нежни целувки.

Прокарах език по белезите на талията му, там, където беше коланът на панталона. Ашър затрепери. Прехвърлих се на оголената

кожа на хълбока му и продължих да се спускам надолу. Белезите стигаха до средата на бедрото и аз спрях дотам. Станах и той ме погледна изплашено, сякаш почти се боеше от онова, което щях да направя.

Наложи ми се пак да застана на пръсти, за да достигна с ръка до плитката му. Изотзад щеше да е по-лесно, но Ашър би го възприел като отблъскване. Не можех да откъсна очи от белезите, макар че по никакъв начин не бях заета с тях. Разпуснах сплетената му на плитка коса, разделих къдриците, после се наложи да се наведе към него за по-голяма стабилност, докато разчесвах с пръсти златистите нишки. Има нещо много лично в докосването на косата в определени ситуации. Не бързах, наслаждавах се на усещането от допира до меката коса, на необикновения ѝ цвят, на тежестта ѝ между пръстите ми. Когато тя накрая се разпръсна на вълни по раменете му, аз се отпуснах на петите си. Прасците ми се бяха схванали от дългото стоене на пръсти.

Опитах се да изразя с поглед онова, което виждам — че той е приказно красив.

Ашър ме целуна по челото, леко и нежно, притисна ме до себе си за миг и после отстъпи крачка назад.

— Не мога да те пленя с поглед. Без това и без вихъра на страстта само ще ти причиня болка. Мога да се храня от всекиго, но онова, което видях в очите ти, никой друг не би могъл да ми го даде.

Той се обърна към Жан-Клод. Двамата дълго и настойчиво се гледаха, после Ашър излезе от кръга и аз се върнах при Жан-Клод. Седнах до него с подгънати под себе си крака, след като пригладих полата си. Той ме прегърна и целуна по челото, както Ашър беше постъпил току-що. Запитах се дали не иска да усети вкуса от устните на Ашър върху кожата ми, но тази мисъл не ме обезпокои много. Може би трябваше да попитам, но се въздържах. Не бях сигурна, че искам да знам.

Странника се изправи на крака сякаш чрез магия, просто внезапно се оказа, че стои прав.

— Не мисля, че бихме се изненадали повече, ако Анита беше довела тук дракон. Тя укроти нашия Ашър и не заплати за това с кръв — той се прокрадна към средата на кръга. — Но Ивет не би се

наситила толкова лесно — Странника ѝ се усмихна и тя стана. — Нали, скъпа моя?

Тя премина покрай Джейсън и го погали по косата. Той се дръпна така, сякаш го беше ужилила. Стана ѝ много забавно и все още смеейки се, тя се обърна толкова рязко, че полите ѝ изшумоляха, а после театрално протегна ръце към него.

— Ела при мен, Джейсън.

Той се сви на малко кълбо от ръце, лакти и колене и само поклати глава.

— Ти си моят избор, моят специален избор — каза Ивет. — Не си достатъчно силен да ми откажеш.

Мярна ми се ужасна мисъл. Бях готова да се обзаложа, че Жан-Клод не е упоменал сред забраните и гниенето върху живи хора. А Джейсън вероятно все още не се беше възстановил от прегръдката на друг гниещ труп. Наведох се към Жан-Клод и попитах:

— Ти се договори за възбрана на мъченията, на преките мъчения, нали?

— Разбира се — отвърна той.

Аз станах.

— Можеш да се напиеш с кръвта му, но нямаш право да се разлагаш върху него.

Тя възви към мен ледения си поглед.

— Никой не ти да е давал думата.

— Жан-Клод се е договорил, че няма да има мъчения. Ако се разлагаш върху него, докато му пиеш кръвта, ти определено ще го измъчваш. Знаеш това и тъкмо по тази причина го искаш.

— Искам да получа малкото върколашка кръв, която ми се полага, и то по начин, който на мен ми харесва.

— Можеш да се напиеш от мен — каза Ричард.

— Не знаеш какво предлагаш, Ричард — предупреди го тя.

— Знам, че Джейсън е под моя защита и че няма да понесе това.

— Той също стана, неотразим в новия си фрак.

— Джейсън разказвал ли ти е какво му се случи в Брансън? — попитах аз.

Джейсън бе заставен насила да участва в любовна сцена с две вампирки и в разгара ѝ те започнаха да се разлагат. Превърнаха се в отдавна умрели трупове, а той все така лежеше гол между тях. Сега

това беше станало ужасен кошмар, почти фобия за него. Аз бях очевидка и мъртвите ръце ме докоснаха, когато се завтекох да го спасявам. Затова не можех да го виня, че е изплашен до смърт.

— Джейсън ми разказа всичко — отвърна Ричард.

— Едно е да ти го разправят, съвсем друго е да го видиш с очите си, Ричард.

Джейсън беше скрил лице на коленете си и тихо говореше нещо. Наложих се да клекна до него, за да го чуя.

— Съжалявам, съжалявам, съжалявам — повтаряше той отново и отново.

Аз докоснах ръката му и той се развика, зяпна и се опули.

— Всичко е наред, Джейсън. Всичко е наред.

Ричард беше прав. Джейсън нямаше да се справи.

— Прав си, Ричард — кимнах аз.

— Не — възрази Падма. — Не, Господарят на вълците е мой! Няма да го делия с никого.

— Няма да се съглася, ако не е върколак — рече Ивет.

Джамил стана.

— Не, Джамил — спря го Ричард. — Защитата на Джейсън е моя работа, не твоя.

— А моята е да защитавам теб, Улфрик.

Ричард поклати глава и започна да развързва черната си папийонка. Той разкопча горните копчета на нагръдника си и оголи силния си красив врат.

— Не — каза Ивет, тропна с крак и опря ръце на хълбоците си. — Той не се страхува. Искам някой, който се страхува.

Помислих си, че той ще се страхува, и то много, но си замълчах. Забележете, че не скочих и не предложих себе си вместо Джейсън. Вече бях гледала това шоу и не исках да играя главна роля в него.

— Имам свои планове за Улфрика — рече Падма.

Странника зацъка с език, сякаш бяха капризни деца.

— Сделката е добра, Ивет. Самият Улфрик вместо някои от низшите вълци.

— Искам да изпитам не силата на кръвта, а силата на ужаса!

— Твърде щедро предложение от някой, който не е член на Съвета — вметна Падма.

— Винаги ли така се дърлят? — попитах аз.

— *Oui* — отвърна Жан-Клод.

Почти вечен живот, страховита сила и... такава дребнавост. Колко разочароващо. Колко банално. Докоснах лицето на Джейсън, за да се обърне към мен. Той почти се задъхваше. Хванах ръцете му; бяха студени.

— Джейсън, ако тя не започне да се разлага върху теб, можеш ли да й дадеш да се напие с кръв от теб?

Той два пъти преглътна слюнката си, преди да отвърне:

— Не знам.

Честен отговор. Той беше изплашен до смърт.

— Аз ще бъда с теб.

Тогавя той ме погледна, мен, а не кошмарите, които се мержелееха пред очите му.

— На нея това няма да й хареса.

— Майната й. Или ще се съгласи, или ще откаже.

На устните му се мярна призрачна усмивка. Той стисна ръцете ми и леко кимна.

Погледнах към седналия близо до нас Жан-Клод.

— Не ни помагаш много.

— И аз вече съм гледал това шоу, *ma petite*.

Той повтори мислите ми толкова точно, че се запитах мои ли са, или негови. Но думите му означаваха, че се бои. Не би се предложил на Ивет само за да избави Джейсън.

Станах и помогнах на Джейсън да се изправи на крака. Той се вкопчи в ръката ми като дете през първия си ден в детската градина, което се бои, че майка му ей сега ще си тръгне и ще го остави само с група побойници.

— Ако ми дадеш честна дума, че няма да се разлагаш върху него, можеш да пиеш от кръвта му.

— Не — рече Ивет. — Не, така няма да изпитам никакво удоволствие.

— Решавай — казах аз. — Можеш да получиш Ричард, ако Падма ти разреши, но той няма да се бои. Можеш да гниеш върху него, колкото искаш, но няма да получиш ужасения Джейсън — преместих се малко, за да може тя да го разгледа добре.

Джейсън потрепери, но остана на мястото си, при все че не искаше или не можеше да я погледне в очите. Той гледаше мен. Струва

ми се, че всъщност беше свел поглед към роклята ми, но аз за първи път не му казах да престане. Сега той трябваше да се поразсее и тъй като го познавах, не бях изненадана какво му се иска.

Ивет облиза устните си и след малко кимна. Поведох Джейсън към нея. И той беше облечен като за стриптийз. Коженият му панталон бе син като очите му, но малко по-тъмен, изглеждаше като нарисован и крачолите му бяха напъхани в ботуши с подобен цвят. Той беше без риза, само по жилетка, също тъмносиня, пристегната с три кожени каишки.

Когато влязохме в кръга, Джейсън се спъна. Ивет се прокрадна към него и той се дръпна назад. Само ръката ми го удържаше да не побегне.

— Спокойно, Джейсън, спокойно.

Той продължи да поклаща глава и да се дърпа, за да се изтръгне от ръката ми, но не много силно.

— Това е вече прекалено — каза Ричард. — Той е мой вълк. Няма да стоя и да гледам как го измъчват.

Погледнах Ричард гордо и надменно:

— Той е и мой вълк — бавно пуснах ръката на Джейсън и обхванах с длани страните му. — Ако това е прекалено, кажи, и ще измислим нещо друго.

Той се вкопчи в китките ми и аз видях, че се опитва да се овладее. Трудно възвърнатото самообладание засвети в очите, озари лицето му.

— Само не ме изоставяй.

— С теб съм.

— Не — каза Ивет. — Няма да го държиш за ръката, докато пия.

Обърнах се към нея. Джейсън беше толкова близо до мен, че телата ни се докосваха.

— Не става така. Няма да ти позволя да го докоснеш.

— Първо укроти Ашър. Сега се опитваш да укротиш и мен. Не си познала. У теб няма нищо от онова, което ми е нужно, Анита.

— Имам Джейсън.

Тя изсъска към мен и всичката ѝ нетленна красота се разпадна и показа криещия се в нея звяр. Посегна да сграбчи Джейсън и той отскочи назад. Тя понечи да го одраска с нокти като котка, но аз

останах между тях и се движех заедно с тях към центъра на кръга. Чух, че гърбът на Джейсън удари в стената, и улових Ивет за ръката.

— Почувствай неговия ужас, Ивет. Усещам как сърцето му бие по гърба ми. Държа го за ръката, но знам, че той няма да престане да се страхува. Не мога нищо да направя, за да го накарам да не се бои от теб.

Джейсън скри лицето си зад гърба ми и обхвана с ръце талията ми. Потупах го по ръката. Цялото му тяло се тресеше, сърцето му биеше толкова силно, че усещах движението на кръвта по тялото му. Неговият ужас изпълваше въздуха като гореща, невидима мъгла.

— Съгласна съм — каза Ивет и се върна в средата на стаята, откъдето протегна към мен бледата си ръка. — Ела, Анита, донеси ми моя трофей.

Аз се изплъзнах от ръцете му и отново го поведох за ръката. Дланта му беше потна. Накарах го да застане с гръб към Ивет. Той се хвана за мен с двете си ръце. Те трепереха. Гледаше ме в лицето така, сякаш на света вече не съществуваше нищо друго.

Ивет докосна гърба му.

Той заскимтя. Аз го дръпнах към себе си така, че целите ни ръце се допряха, а лицата ни бяха на два-три сантиметра едно от друго. Не знаех какво да му кажа, за да го утеша. Не можех да му предложа за подкрепа нищо друго, освен ръката си, за която да се държи, и още нещо, за което да мисли.

Ивет погали с пръсти раменете му и ръката ѝ се спусна към връзките на жилетката. Докато ги дърпаше непохватно, един-два пъти докосна и мен. Понечих да се дръпна назад, обаче ръцете на Джейсън затрепериха от напрежение. Останах на мястото си, но и моят пулс затупка в гърлото ми. И аз се боях от нея, боях се от онова, което беше тя всъщност.

Наложи ѝ се да обвие с ръце талията му и да се притисне към гърба му, за да развърже последната връзка. Лизна ухото му с бързо, почти незабележимо движение на бледорозовия си език.

Той затвори очи и наведе главата си така, че нашите чела се докоснаха.

— Ще се справиш — казах аз.

Той кимна, без да отвори очи и все още допрял чело до моето.

Ивет пхна ръце под жилетката и ги плъзна нагоре по гърба му, добра се до голата му гръд и прокара нокти по кожата.

Дъхът на Джейсън секна и аз разбрах, че това не е просто страх. Той беше спал с нея, преди да узнае каква е. Тя познаваше тялото му, умееше да предизвика страст в него, както само любовницата умее. И сега тя използваше това против него.

Джейсън вдигна глава и ме погледна. Изглеждаше като изгубен.

Тя смъкна жилетката от раменете му и прокара с език дълга влажна линия по гръбнака му.

Той извърна лице от мен, за да не виждам очите му.

— Джейсън, не е лошо, ако нещо от това ти е дори приятно.

Той отново се обърна към мен и в очите му, освен страх имаше и нещо друго. На мен би ми било по-удобно само със страха, но нямах избор — измъчваха него, а не мен.

Ивет коленичи и с уста направи нещо в долната част на гърба му. Коленете му внезапно се подкосиха и двамата се строполихме на пода. Аз паднах по гръб, а Джейсън върху мен. Остана свободен само единият ми крак, но той колкото ми помагаше, толкова ми и пречеше, тъй като Джейсън се оказа точно над мен. Усещах, че тялото му е много доволно от това положение. Но не бях сигурна какво изпитва самият Джейсън. От гърлото му се изтръгваха някакви тихи звуци.

Аз се измъкнах изпод него, та слабините му да не притискат моите, и успях да застана в седнало положение, за да видя какво му е сторила Ивет. Близо до гръбнака му, ниско долу на гърба имаше следи от кучешки зъби. Кръвта се стичаше по синята кожа на панталона му. Червеното и синьото се съчетаваха като на шотландска пола.

Ръцете му се склучиха около кръста ми.

— Не ме оставяй, моля те!

Той притисна буза към корема ми и от напрежението в тялото му сърцето ми биеше до пръсване.

— Няма да те оставя, Джейсън.

Ивет беше все така застанала на колене, със събрана около нея бяла пола, сякаш очакваше да дойде някой плажен фотограф. Засмя се и от усмивката очите ѝ засияха, изпълниха се с радостна светлина. Тя беше страшно доволна от себе си.

— Сита си. Всичко свърши — казах аз.

— Много добре знаеш, че това не беше хранене. Аз просто го пробвах на вкус, но още не съм се наситила.

Е, струваше си да се опита. Тя беше права. Знаех, че не е пила кръв.

— Тогава не губи време, Ивет.

— Ако ми беше позволила да се разлагам, щеше да стане по-бързо, но на мен ми е нужен неговият ужас и неговото удоволствие. Това отнема повече време.

Джейсън слабо изхлипа, като дете, което се е изгубило в тъмнината. Потърсих с поглед Ричард. Той все още стоеше там, но вече не ми беше сърдит. В очите му имаше истинска мъка. Той би предпочел да бъде на мястото на Джейсън — като истински крал би приел неговата болка.

Долових мирис на гора, гъста и зелена, с толкова влажни и свежи листа, че ми се сви гърлото. Погледнах Ричард и разбрах за какво мисли. Ние вече бяхме спорили за мунините. Той считаше, че те не са опасни за мен, защото не съм върколачка. Ричард не знаеше, че общите ни знаци ме излагат на този риск. Но сега мунините ми предоставяха възможност. Не за връзка с Рейна — никога вече няма да поискам това, — а със силата на цялата глутница. Тяхната топлина, докосването им — те можеше да помогнат.

Затворих очи и почувствах, че знакът се разтваря в мен като завеса, отметната от вятъра. Джейсън вдигна глава и ме погледна. Ноздрите му потрепнаха — той бе доловил мириса на силата в мен.

Ивет разкъса жилетката му отзад като лист хартия.

Джейсън се задъха.

Тя прокара език надолу по тялото му, но като стигна до ребрата, устата ѝ внезапно се затвори. Видях как се изопнаха мускулите на скулите ѝ, а тялото на Джейсън се сви конвулсивно. Той падна върху мен, ръцете му зашариха по пода, сякаш не знаеше какво да прави с тях и с цялото си тяло.

Ивет вдигна глава, оставяйки две акуратни червени дупчици. Кръв закапа от тях. Тя облиза устни и ми се усмихна.

— Боли ли? — попитах аз Джейсън.

— И да, и не — отвърна той.

Започнах да го повдигам, обаче Ивет постави ръка на гърба му.

— Не, искам да остане на пода. Искам да бъде под мен.

Долових остър мускусен мирис на козина. Джейсън се опита да ме погледне, но Ивет притисна главата му към коленете ми. Тя се опря на него, за да приближи лицето си към моето.

— Какво правиш?

— Аз съм негова лупа. Аз зова глутницата да му помогне.

— Те не могат да му помогнат — каза тя.

— Не — отвърнах аз. — Могат.

Започнах да се извивам, за да се изплъзна изпод тялото на Джейсън. Полата на черната ми рокля се беше вдигнала до талията и бе предоставила на всички чудесен изглед към чорапите и бельото ми. Добре, че поне си пасваха по цвят. Затова пък можех да виждам лицето на Джейсън. Чувствах тялото му малко по-силно, отколкото би ми се искало, но на мен ми бяха нужни очите му, лицето му. Исках той да ме гледа.

Никога не бях пробвала мисионерската поза с мъж, висок колкото мен. Контактът очи в очи беше невероятно интимен. Той нервно се засмя и каза:

— Имал съм точно такива фантазии.

— Забавно — рекох. — Аз не съм имала.

— Ооо, колко жестоко.

Той изви гръб и се притисна към мен. Ивет пак бе решила да опита. Страхът се върна с пълна сила. Очите му издаваха, че е обзет от паника.

— Тук съм. Ние сме заедно.

Той затвори очи и дълбоко си пое дъх. Потопи се в аромата на листа, козина и сенчести поляни, пълни с тела, които миришеха на глутница. И в този момент Ивет впи кучешките си зъби.

Джейсън изкрещя и аз се надигнах. Видях, че вампирката е отпрала голямо парче кожа от гърба му. От раната течеше кръв.

Жан-Клод се приближи към очертанието на кръга.

— Това е изтезание, а не хранене. Достатъчно.

— Не — рече Ивет. — Ще пия кръв.

— Тогава пий, но по-бързо, докато търпението ни не се е изчерпало — каза Жан-Клод.

Тя се покачи върху тялото на Джейсън, като прехвърли на него цялата си тежест, а мен едва не ме размаза на пода. Коженият плат над

слабините му, натегнат отвътре, се притисна толкова силно в мен, че ме заболя. Той дишаше все по-бързо и по-бързо.

— Гледай ме — казах аз.

Ивет го хвана за косата и дръпна главата му назад.

— Не, гледай мен. Защото ще ти причиня болка, Джейсън. Ще ме виждаш в най-страшните си кошмари.

— Не — рекох аз. Силата в мен нарасна и аз я изплюх в бледото лице на Ивет. Кръв потече от една дълга, повърхностна рана на бузата ѝ.

Всички застинаха. Ивет вдигна ръка към кървящата си страна.

— Как успя да направиш това?

— Ако кажа, че и аз не знам, ще ми повярваш ли?

— Не — отвърна тя.

— Тогава ми повярвай, кучко, че ако сега не свършиш, ще те нарежа на парчета — когато изричах тези думи, аз си вярвах, макар и да не знаех дали ще мога да повторя този номер. Само вампирски господар може да нанася такива рани от разстояние. Дори Жан-Клод не бях виждала да го прави.

Ивет ми повярва. Тя се наведе напред и кръвта от порязването покапа по русата коса на Джейсън.

— Както искаш, мръснице, но да знаеш, че ще бъда безпощадна. Заради това — тя обърна към мен бузата си и посочи драскотината — той ще страда.

— Нищо ново — казах аз и свих рамене.

Тя се намръщи, явно не очакваше този отговор. Аз обхванах с длани лицето на Джейсън и го заставих да ме погледне в очите. Освен страх, в тях сега имаше недоумение, защото Джейсън, и не само той, дори не си беше помислял, че мога да направя нещо подобно на онова, което току-що се беше случило с Ивет. И то пред очите на негодниците.

Ивет се намести и се притисна към Джейсън с цялото си тяло. Той се размърда. Само тънкият слой кожа на неговия панталон и парче коприна ме отделяха от Джейсън. Тялото ми се отзова. Мой ред беше да затворя очи.

Може би беше просто естествена реакция, но аз внезапно се потопих в мириса на кожа, в познатата топлина и близостта на тялото му. Мунинът беше дошъл на топла, надигаща се вълна.

Вдигнах лице и го целунах. Когато устните ни се докоснаха, между нас потече енергия. Тази връзка беше друга, по-добра, отколкото с Натаниел, и аз знаех защо. Натаниел не беше от глутницата.

Отначало Джейсън не отвърна на целувката. После езикът му потъна в устата ми, в топлата сила, и тази сила започна да нараства, да обгръща като горещ ветреца телата ни. Тя потече към Ивет и я накара да закрепчи. Вампирката впи зъби в шията на Джейсън. Той простена в устата ми, тялото му се напрегна още по-силно, но болката се разтвори в топлия поток и нарастващата с всяка секунда сила просто я отми.

Имах чувството, че устата на Ивет е сифон, който всмуква нашата сила. Вкарах сила в нея и тя се отмести с търкаляне от нас, опиянена не само от кръвта.

Освободен от тялото на Ивет, Джейсън започна да се трие в мен и да ме целува, сякаш бе проникнал в мен. Аз отвърнах на целувката. Сама бях повикала мунина на Рейна и сега не знаех как да го отпратя.

Почувствах реакцията на тялото му, когато той свърши, и това беше достатъчно, за да си възвърна самоконтрола. Какъв приятен и неловък момент да поемеш отново кормилото.

Джейсън рухна върху мен, дишайки тежко, но вече не от страх. Аз извърнах лице, за да не посрещна погледа на никого от събралите се около нас. Ивет лежеше на хълбок близо до нас, свита на кълбо, а по брадичката ѝ се стичаше струйка кръв. Тя излизваше кръвта почти неохотно, сякаш дори това незначително усилие беше твърде голямо за нея.

— *Je reve de toi* — рече ми тя на френски. Вече бях чувала тези думи от Жан-Клод. Каза, че си мечтае за мен.

— Защо в такива моменти французите винаги знаят какво да кажат? — чух аз собствения си глас.

Жан-Клод коленичи близо до нас.

— Това е заложено генетично, *ma petite*.

— А! — казах аз. Трудно ми беше да го погледна в очите, докато Джейсън все още лежеше върху мен.

— Джейсън — повиках го аз и го потупах по голото рамо. Той не отговори, а просто се претъркулна от мен на пода и се намери съвсем близо до Ивет, и, за мое учудване, остана да лежи до нея.

Изведнъж осъзнах, че полата ми все още е събрана на талията. Докато я оправях, Жан-Клод ми помогна да седна.

Ричард също клекна до нас. Очаквах да направи язвителна забележка. Той определено бе имал доста поводи за това. Изненадах се, като го чух да казва само:

— Рейна я няма, но не е забравена.

— Стига шеги — рекох аз.

— Прощавай, Анита. Когато ти ми разказа за това, не съобразих, че то е почти пълно сливане. Сега разбирам защо се боиш. Можеш да сториш, каквото намериш за нужно, за да не се повтаря повече. Твърде ядосан ти бях и не повярвах, че всичко е толкова сериозно — лицето му изразяваше болка и смущение. — Съжалявам.

— Ако се постараш да не се случи пак, извиненията се приемат.

Падма внезапно се възправи над нас.

— Следващият танц е запазен за мене и тебе, Улфрик. След представлението, изнесено пред нас от твоята лупа, аз горя от нетърпение да те пробвам на вкус.

Ричард погледна първо мен, после Джейсън и Ивет, които все така лежаха на пода, сякаш всяко движение беше непосилно за тях.

— Не мисля, че съм чак толкова вкусен.

— Подценяваш се, вълчо — рече Падма.

Той подаде ръка на Ричард, но Ричард стана сам. Двамата бяха с почти еднакъв ръст. Те се гледаха в очите и аз усещах, че между тях вече протича енергия, че се проверяват един друг.

Аз се прислоних към гърдите на Жан-Клод и затворих очи.

— Изведи ме оттук, преди да са започнали. Няма да издържа, ако пак се окажа близо до такава сила.

Той ми помогна да стана и когато се оказа, че краката не ме държат, без усилие ме вдигна на ръце. Просто стоеше и ме държеше, сякаш очакваше да възразя.

Обхванах с ръце врата му и казах:

— Хайде, просто го направи.

Той се усмихна и усмивката му беше прекрасна.

— Отдавна ми се искаше да го направя.

Имаше ли романтика в това, че най-сетне се намерих, носена на ръце от него? О, да. Но когато Джейсън успя да се надигне от пода,

видях петно отпред на кожения му панталон и романтиката мигом се изпари.

Падма и Ричард стояха и се измерваха с поглед от разстояние. Всеки излъчваше силата си като примамка, всеки искаше да види кой пръв ще ухапе. Силата на Ричард се усещаше както обикновено — електрическа топлина. Но и силата на Падма беше почти същата. Енергията на нито един от познатите ми вампири не бе толкова топла, жива, липсва ми по-точна дума. В нея нямаше електрически искри, както у Ричард, но имаше жар.

Мощта им изпълни залата, сякаш самият въздух беше зареден с енергия. Тя бе навсякъде и никъде. Силата на Ричард ме жила и аз тихо простенах. Същото се случи и с Жан-Клод. Силата на Падма лумна като пламък по кожата ми. Съчетанието от тези енергии беше почти болезнено.

Рафаел дойде при нас. Жан-Клод все още ме държеше на ръце, което показва колко кофти се чувствах. Господарят на плъховете беше със съвсем обикновен тъмносин костюм, бяла риза и леко разхлабена вратовръзка. Черните му обувки бяха лъснати до блясък. В такъв вид можеше да се отиде къде ли не — и на делова среща, и на погребение. Да, костюмът беше от онези, които се обличат само на сватба или на помен.

— Те изглеждат равни по мощ, но не е така — рече той. Говореше тихо, сякаш се обръщаше само към нас, но ние бяхме достатъчно близо до Ричард, за да го чуе и той. — Точно така си игра и с мен, а после ме размаза.

— Не те размаза — казах аз. — Ти победи.

— Само защото ти ме спаси.

— Не — рекох аз. — Ти не им даде плъхолаците. Значи ти победи.

Докоснах рамото на Жан-Клод и той ме свали на пода. Оказа се, че мога да стоя на краката си. Ура!

— Много съм впечатлен, Улфрик — каза Падма. — Но хайде да видим какво друго можеш. Благодаря ти, Рафаел, че развали

изненадата ми. Все някога ще ти върна услугата.

Ръкавиците бяха хвърлени, както се казва. Силата на Падма изтрещя като гръмотевица през залата. Аз се олюлях и не паднах само защото Жан-Клод успя да ме хване.

Ричард извика и падна на колене. До нас достигнаха само отломъци от силата на Падма. Главният му удар се беше стоварил върху Ричард. Очаквах да постъпи с Ричард така, както бе постъпил с мен. Но той имаше други планове.

— Преобрази се заради мен, Ричард. Обичам храната ми да е покрита с козина.

Ричард поклати глава.

— Никога — рече той сподавено, сякаш му беше трудно да говори.

— Никога е много време. Не ми се чака толкова — каза Падма.

Чувствах силата му като рой насекоми, пълзящи по кожата ми — дребни мравки с крачка като нажежени ръжени, които се забиваха в мен. Тъкмо така беше постъпил и с леопарда Елизабет, когато я наказваше.

Но за разлика от нея Ричард не се загърчи на пода.

— Не — отсече той и успя да стане и да направи, олюлявайки се, една крачка към вампира.

Горенето се усили, парещите ужилвания зачестиха и се сляха в пламнало платно. Простенах, но Ричард стоеше на краката си и направи още една колеблива крачка.

Енергийният поток секна толкова внезапно, че от прекратяването на болката Ричард падна на колене почти в краката на Падма. В настъпилата тишина се чуваше шумното му дишане.

— Болката няма да те доведе при мен — каза Падма. — Да спрем с игрите, а, Улфрик? Да се нахраня ли сега?

— Само че по-бързо — отвърна Ричард.

Падма се усмихна и усмивката му не ми хареса. Сякаш всичко при него беше под контрол, всичко вървеше по план.

Той застана зад Ричард и грациозно се отпусна на колене. Погали с ръка шията му и обърна главата му настрана, за да впие зъбите си хубаво и чисто. С едната си ръка той обхвана гърдата на Ричард и го притисна към тялото си, а с другата държеше главата му. Падма се наведе и му прошепна нещо в ухото. Тялото на Ричард се разтреса от

спазъм. Той се опита да се освободи от Падма, но вампирът беше удивително бърз. Той провря и двете си ръце под мишниците на Ричард и стисна с пръсти шията му. Класическа хватка „Нелсън“. Ричард се съпротивляваше, но накрая се озова на пода, а вампирът — върху него. Ако това бе състезание по борба, Ричард вече щеше да е туширан и победен. Но тук нямаше рефер, който да извика „край“.

— Какво става? — попитах аз.

— Аз предупреждавах Ричард — каза Рафаел, — но той винаги е бил много силен.

— За какво си го предупреждавал? — попитах отново.

— Той призовава звяра в Ричард, *ma petite* — поясни Жан-Клод. — Вече съм виждал как го прави.

Тялото на Ричард се затърчи толкова силно, че главата му рязко се удари в пода. Той се завъртя на хълбок, но вампирът остана върху него и продължи да му шепне нещо.

— Той успя ли по този начин да призове твоя звяр? — попитах Рафаел.

— Да.

Погледнах го. Той следеше борбата и не се обърна към мен.

— Призова моя звяр така, сякаш вода се лееше по кожата ми, а после изсъхваше. Повтаряше това отново и отново, докато не припаднах. Свестих се там, където ме намери, подложен на мъчения, със смъкната кожа.

Гласът на Рафаел беше спокоен, сякаш ставаше дума не за него, а за някой друг.

— Помогни му — обърнах се аз към Жан-Клод.

— Ако вляза в кръга, ще дам повод на Падма да ме извика на двубой. Ако се дуелираме, аз ще загубя.

— Значи той те провокира — казах аз.

— Да, и при това се забавлява, *ma petite*. Най-голямата радост в живота му е да срази силния.

От устата на Ричард се изтръгна вик, който премина във вой.

— Аз ще му помогна.

— Как, *ma petite*!

— Падма не може нито да ме извика на дуел, нито да призове моя звяр. Съприкосновението усилва действието на знаците, нали?

— *Oui*.

Усмигнах се и тръгнах към Ричард. Жан-Клод не се опита да ме спре. Никой не се опита. Ричард успя да се изправи на колене, а вампирът все още бе покачен на гърба му. Очите на Ричард станаха кехлибарени, вълчи, и той беше пред паника. Намираше се толкова близо до мен, че почувствах неговия звяр като огромен силует под водата на тъмно езеро. Когато се измъкнеше на повърхността, той щеше да грабне Ричард. Рафаел като че ли се беше примирил със своето поражение, но не и Ричард. Той нямаше да го приеме, щеше да се самоунищожи.

— Какво правиш, жено? — попита Падма, след като вдигна поглед към мен.

— Аз съм негова лупа и негов трети. Върша си работата.

Обхванах с длани лицето на Ричард и това беше достатъчно. Телесният контакт му помогна да засили своя самоконтрол. Сърцето му заби по-бавно, конвулсиите на тялото му стихнаха. Огромната сянка потъна обратно в дълбините. Ричард посегна към моя знак като удавник към спасителен пояс.

— Не — рече Падма. — Той е мой.

Аз му се усмигнах.

— Не, мой е. Все едно дали това ни харесва, или не, той е мой.

Очите на Ричард възвърнаха обичайния си кафяв цвят и той прошепна:

— Благодаря.

Падма стана много рязко, сякаш чрез магия, сграбчи ръката ми толкова силно, че щеше да ми остане синина, и тогава аз казах:

— Не можеш да ме извикаш на дуел, защото не съм вампир. Не можеш да пиеш кръв от мен, защото само веднъж на вечер мога да бъда жертва, а вече бях — на Ашър.

Ричард лежеше на пода. Всъщност беше се опрял на едната си ръка и беше полулегнал, но забелязах колко е изтощен и отслабнал.

— Познаваш добре нашите правила, Анита — рече Падма. Той ме придърпа към себе си и се допря до мен с цялото си тяло. — Ти не си вампир, не си и храна, но все пак си негова лупа.

— Искаш да извикаш моя звяр? — поинтересувах се аз. — Не можеш да призовеш нещо, което не съществува.

— Почувствах твоята сила с онова върколаче — той поднесе ръката ми към лицето си и подуши кожата, сякаш помириса някакъв

екзотичен парфюм. — Миришеш на глутницата, Анита. В теб има нещо, което може да бъде призовано. Каквото и да е то, аз ще го имам.

— Тя не влиза в сделката — каза Жан-Клод.

— Тя се намеси — възрази Падма. — И така стана участник в тази вакханалия. Не се безпокой. Няма да ѝ причиня силна болка.

Той се наведе към мен и заговори с нисък, тих глас, на френски, но аз не знаех езика достатъчно добре, за да разбирам. Дочух думите „вълк“, „сила“ и „луна“, и почувствах, че в мен силата нараства. Твърде скоро след случилото се с Джейсън. Силата беше съвсем близо до повърхността, съвсем близо. Падма я зовеше и аз не знаех как да го спра. Тя се лееше по кожата ми като горещ поток. Коленете ми се подкосиха и той ме хвана, когато политнах към тялото му.

Ричард докосна крака ми, но беше твърде късно. Той се опита да засили моя самоконтрол, както аз току-що бях направила за него, но все още нямах никаква власт над себе си. Падма повика и мунинът се отзова на повика му. Призовавах Рейна за втори път в рамките на един час.

Силата ме изпълни и аз станах, като се притисках към Падма и го гледах съвсем отблизо. Силата искаше да докосне някого, все едно кого. Но на мен не ми беше все едно и този път имах достатъчно самоконтрол, за да ѝ се противопоставя.

— Не — казах и се отгласнах от него. Паднах на пода.

Падма ме последва, докосна косата ми, лицето ми, когато се опитах да се отстраня от него с пълзене.

— Силата е сексуална по своето естество, може би инстинкт за намиране на партньор. Колко интересно.

— Остави я, Господарю на зверовете — прозвуча гласът на Жан-Клод.

Падма се разсмя.

— Според теб какво ще се случи, ако продължа да зова нейния звяр? Мислиш ли, че тя ще ми се отдаде?

— Ние няма да разберем това — отвърна Жан-Клод.

— Ако ми попречиш да се позабавлявам, можеш да считаш, че ще се дуелираме.

— Ти толкова отдавна го искаше.

Падма пак се разсмя.

— Да, ти отдавна трябваше да си платиш за смъртта на Земертърсеца. Само че аз не мога да те убия. Съветът така реши чрез гласуване.

— Ако ти ме убиеш на дуел, никой за нищо няма да те обвини, нали така?

— Така е.

Аз се свих на пода, обгърнах с ръце тялото си и се опитах да върна силата обратно, но тя не си тръгваше. Ричард допълзя до мен и докосна голото ми рамо. Дръпнах се от него, сякаш ме беше опарил, защото аз го исках, исках го толкова диво и примитивно, че цялото тяло ме болеше.

— Не ме докосвай, моля те.

— Как се избави от това миналия път?

— Секс или насилие, мунинът си тръгва след секс или насилие.

Или след изцеление, помислих си. Макар че в известен смисъл това също беше секс.

Силата на Падма премина през нас като танк с остри шипове на веригите. Дватама закрепяхме и Жан-Клод закрепя с нас. От устата му бликна кръв и аз разбрах какво е направил Падма. Чувствах, че се опитва да направи същото с мен. Той запрати своята сила в Жан-Клод, тя се взриви и разкъса нещо вътре в него.

Жан-Клод падна на колене, кръвта опръска бялата му риза. Без да се замислям, скочих на крака и застанах между него и Падма. Силата пламна върху кожата ми. Моят гняв я подхранваше, сякаш в мен действително имаше звяр.

— Махни се от пътя ми, жено, или ще убия първо теб, а после и господаря ти.

Да бъдеш толкова близо до Падма сега, беше като да си обграден с невидима стена от огън и болка. Той бе отслабил Ричард, после мен, беше сторил нещо с нашите знаци. Без нас Жан-Клод бе обречен на поражение.

Престанах да оказвам съпротива на бушуващата в мен енергия. Обгърнах я, захраних я и тя се изтръгна от устата ми като смях, от който косъмчетата по ръцете ми настръхнаха. Това не беше мой смях, а такъв, който можеше да се чуе само в ада.

Падма ме хвана за раменете и ме вдигна във въздуха.

— Имам право да те убия, ако се намесиш в дуела.

В отговор аз го целунах нежно.

Той така се изуми, че просто застина за миг; после отвърна на целувката, склучвайки ръце зад гърба ми и все още държейки ме във въздуха. Вдигна лице и каза:

— Дори да ми се отдадеш тук и сега, няма да го спасиш.

Смехът продължи да се лее от устните ми и почувствах, че мрак покри очите ми. Онова студено, бяло място в мен, където имаше само тишина и покой, онова място, където убивах, се отвори и бе запълнено от Рейна. Спомних си какво усещане изпитах, когато държах в дланите си сърцето на Натаниел, спомних си мига, в който разбрах, че мога да го убия, че да го убия искам повече, отколкото да го излекувам. Много по-лесно е да убиеш.

Обгърнах врата на Падма и го целунах по устните. Втъкнах сила в него, като меч. Тялото му се вцепени, ръцете му се разтвориха, но аз го държах. Сърцето му беше хлъзгаво и тежко. То се удряше в силата като риба в мрежа. Нагнетих силата около него, той падна на колене и извика в устата ми, докато го целувах. Бликна горещ поток от топла и солена кръв, която напълни устата ми.

В мен се вкопчиха нечии ръце, опитаха се да ме откъснат от Падма. Аз се притиснах към него, здраво обхванах с крака талията му, с ръце шията му.

— Назад, или ще смачкам сърцето му. Назад!

Томас падна на колене до нас, по брадичката му се стичаше кръв.

— Ти ще убиеш мен и Гидиън.

Не исках да ги убия. Силата започна да отстъпва, обвита в съжаление.

— Не — казах високо. Подхранвах силата с гнева, с яростта си. Муниът нарасна и ме изпълни. Леко стиснах сърцето на Падма — почти нежно.

Притиснах лицето си към бузата му и прошепнах:

— Защо не се съпротивляваш, Господарю на зверовете? Къде е твоята голяма, изгаряща сила?

Отговор не последва. Чуваше се само тежкото му дишане.

Стиснах малко по-силно. Той взе да се задъхва.

— Можем да умрем заедно — рече той с глас, пропит със собствената му кръв.

Потрих буза о лицето му и кръвта по устните му се размаза по неговата и по моята кожа. Винаги съм знаела, че кръвта въздейства магнетично на ликантропите, но никога не съм разбирала доколко. Привличаше ги не толкова усещането за кръвта, колкото нейният мирис. Горещ, сладникав, металически и с лек привкус на страх. Той беше толкова изплашен. Можех да надуша страха му, да го усетя с кожата си.

Отдръпнах се от него, за да видя лицето му. То се беше превърнало в кървава маска. Донякъде бях ужасена, но и ми се искаше да излижа кръвта, както котка купичка със сметана. Но само стиснах сърцето му малко по-силно и видях, че кръвта потече по-бързо от устата му. Силата на Падма ме обля като топла вълна.

— Знай, че преди да умра, ще те убия, лупа.

Държах го и чувствах, че силата му нараства, засега незначителна, но достатъчна, за да свърши той заявеното.

— Все още ли си правоверен индус? — попитах го аз.

В очите му се мярна смут.

— Колко ли лоша карма си натрупал за едно превъртане на този кръг? — Бързо лизнах капка кръв от устните му и ми се наложи да опра челото си в неговото и да затворя очи, за да не сторя онова, което искаше мунинът. Онова, което Рейна би сторила на мое място. — Какво наказание би било достатъчно, за да изкупиш всичките си злодеяния при следващото си прераждане, Падма? Колко ли животи ще са необходими, за да се уравни везната?

Вгледах се в лицето му. Вече се владеех достатъчно, за да не го излижа с език. Погледнах го в очите и разбрах, че съм права. Той се боеше от смъртта и от онова, което щеше да бъде след нея.

— Какво би направил, за да спасиш себе си, Падма? Какво би дал? Кого би дал? — последният въпрос го прошепнах.

— Всичко — прошепна той в отговор.

— И всекиго ли? — попитах.

Той само ме погледна.

Жан-Клод се опита да седне, придържан от Ричард.

— Дуелът ще продължи, един от нас трябва да умре. Имаме право да настояваме да му се сложи край.

— Толкова ли си нетърпелив да умреш? — попита Странника. — Смъртта на един означава смърт на всички.

Той стоеше над нас, но малко встрани, сякаш се дистанцираше от нас — твърде кървавите, твърде примитивните, твърде смъртните.

— На този въпрос трябва да отговори Падма, не аз — каза Жан-Клод.

— Каква е твоята цена? — попита Падма.

— Никакви наказания за смъртта на Оливър. Той бе убит на дуел и толкова.

Жан-Клод се закашля, по устните му изби още кръв.

— Съгласен съм — рече Падма.

— Дадено — потвърди Странника.

— Никога не съм искала те да заплатят с живота си за смъртта на Земеръсеца — каза Ивет. — Съгласна съм.

— Земеръсеца си заслужаваше смъртта. Съгласен съм — присъедини се и Ашър.

Жан-Клод протегна ръка към мен.

— Да вървим, *ma petite*. Вече сме в безопасност.

Поклатих глава и целунах Падма по челото — нежно и целомъдрено.

— Обещах на Силви, че всички, които са участвали в изнасилването ѝ, ще умрат.

Тялото на Падма се дръпна рязко, най-сетне някаква реакция.

— Ще получиш жената, но не и моя син.

— Съгласен ли си, Страннико? Ти, когото Лив сега нарича свой господар. Толкова лесно ли ще я дадеш?

— Ще го убиеш ли, ако откажа? — поинтересува се той.

— Дадох дума на Силви — отвърнах аз. И знаех, че това означава нещо за тях.

— Тогава Лив е твоя, можеш да правиш с нея, каквото намериш за добре.

— Господарю — каза тя.

— Млъкни! — рече Странника.

— Виждаш ли, Лив, те са просто чудовища.

Вгледах се в окървавеното лице на Падма и видях, че очите му се изпълват със страх, както вода изпълва чаша. Той се взираше в лицето ми и виждаше само пустота. Не за първи път исках да убия — не за отмъщение или безопасност, не и заради дадената дума, а просто защото можех да го направя. Защото за моята тъмна половина щеше да

бъде удоволствие да смачка сърцето му и да гледа как черната му кръв изтича до последната капка. Би ми се искало да припиша това желание на мунина на Рейна, но не знаех със сигурност. Може би то беше изцяло мое и винаги е било такова. Но може и да е било желание на някое от момчетата. Не знаех, а и нямаше значение. Оставих Падма да го види, изписано на лицето ми, и на неговото лице, в очите му, се появи страх, защото той разбра.

— Трябва ми Фернандо — тихо казах аз.

— Той ми е син.

— Някой трябва да отговаря за неговите престъпления, Падма. Бих предпочела да е самият той, но ако не искаш да ми го дадеш, тогава ще взема теб вместо него.

— Не — рече Ивет. — Ние вече бяхме повече от щедри. Позволихме ви да убиете член на Съвета и да останете ненаказани. Върнахме ви вашия предател и нашата нова играчка. Нищо повече не ви дължим.

Погледнах Падма, но се обърнах към Странника:

— Ако бяхте само оскърбили вампирите в този град, тогава всичко щеше да е приключило и нищо повече нямаше да ни дължите. Обаче ние сме ликои, а не вампири. Вие призовахте нашата Гери и тя дойде при вас. Опитахте се да я пречупите и тъй като тя не ви се подчини, вие я измъчвахте. Измъчвахте я, макар и да знаехте, че тя няма да ви предаде ликоите. Обезчестихте я безпричинно, просто защото можехте да го направите. Обезчестихте я, защото не очаквахте разплата. Господарят на зверовете реши, че нашата глутница не заслужава внимание. Сметна ни за пешки в голямата игра.

Пуснах сърцето му, защото иначе мунинът щеше да го убие. Впих силата още по-дълбоко в него. Впих я рязко и бързо и той извика. Гидиън и Томас откликнаха като ехо на този вик. Падма се строполи по гръб на пода и аз се намерих отгоре му. Приповдигнах се, опирайки се с лакти на гърдите му, и възседнах тялото му.

— Ние сме Тронос Роке, народът на Скалистия престол, а не пешки.

Фернандо се свлече на колене извън кръга.

— Татко — повика той Падма.

— Неговият живот или твоят, Падма. Неговият или твоят.

Падма затвори очи и прошепна:

— Неговият.

— Татко! Не ме давай на нея. Не ме давай на тях!

— Имаме ли честната ти дума, че той е наш и можем да го накажем така, както намерим за необходимо, включително и със смърт? — попитах го аз.

— Имате я — кимна Падма.

Деймиън, Джейсън и Рафаел мигом обкръжиха Фернандо. Той простря ръка към баща си.

— Аз съм твой син!

Падма не го погледна. Дори когато слязох от него, той се завъртя настрани и беше почти с гръб към Фернандо.

Изтрих кръвта по брадичката си с опакото на дланта. Муниът си тръгваше от мен, изчезваше постепенно. През цялото време усещах вкус на кръв. Обърнах се на хълбок и повърнах. Поради тази кръв второто идване на мунина не се оказа по-добро от първото.

Жан-Клод протегна ръка към мен и аз отидох при него. От съприкосновението с хладната му ръка ми стана по-добре. Не много, но донякъде. Ричард нежно докосна лицето ми. Оставих ги да ме затворят в кръга на ръцете си. Жан-Клод като че ли възстановяваше силите си от съприкосновението си с мен. Той седна малко поизправен.

Огледах се и видях, че Гидиън и Томас правят почти същото с Падма. Кръв течеше на всички, но само в очите на Падма имаше страх. Аз го бях тласнала към края на пропастта. Тласнала бях и двама ни. Ако и да съм правоверна католичка, в този момент не бях сигурна, че всички молитви „Аве Мария“ могат да изкупят онова, което ми се случваше напоследък.

Фернандо се опитваше да се отскубне, но той вече дори не се държеше като мъж, камо ли като чудовище. Вързаха го със сребърен синджир и му запушиха устата, най-вече за да престанат непрекъснатите му молби. Той просто не можеше да повярва, че баща му го е предал.

Лив не се съпротивляваше. Явно приемаше почти безропотно съдбата си. Изглежда, най-много я учудваше това, че не ги бях убила на място и двамата. Но аз имах други планове. Те бяха оскърбили глутницата. И затова глутницата щеше да ги съди. Щеше да е нещо като обществено мероприятие. Може би щяхме да поканим и плъхолаците и да устроим увеселение с участници от различни видове.

Когато ги отведоха, залата се изпълни с дълбока и плътна тишина, толкова дълбока, че можеше да се чуе. Ивет първа я наруши. Тя мило се усмихна, беше хубава, освежена от кръвта на Джейсън и от нашата съвместна сила.

— Жан-Клод все пак трябва да отговаря за своето предателство — каза тя.

— Какви ги бръщолеваш? — неучтиво попита Странника.

— Господарю, Морт Д'Амур го обвинява в опит за създаване на нов съвет в тази страна. Съвет, който ще си присвои нашата власт и ще ни превърне в смешни марионетки.

Странника пренебрежително махна с ръка.

— Жан-Клод е виновен за много неща, но не и за това.

Ивет се усмихна и тази усмивка беше достатъчна. Тя явно се канеше да изрече поредната си мъдрост.

— А какво ще кажеш ти, Падма? Ако той е предател, ние имаме право да го езекутираме. Той ще послужи за назидание на всички, които се осмеляват да узурпират властта на Съвета.

Падма все още лежеше на пода, придържан от своите слуги. Все още му беше зле. Той гледаше към нашата малка група — и ние лежахме на пода. Тази вечер ние шестимата нямаше да танцуваме.

Погледът на Падма беше по-красноречив от всякакви думи. Аз го бях унижила, бях го изплашила до смърт и го бях заставила да предаде на сигурна смърт единствения си син. Той се усмихна и тази усмивка съвсем не беше приятна.

— Ако те са предатели, трябва да бъдат наказани.

— Падма — заговори Странника, — знаеш, че това е лъжа.

— Не казах, че са предатели, Страннико. Казах ако са предатели.

В този случай трябва да бъдат наказани. Дори ти трябва да се съгласиш с това.

— Но те не са предатели — рече Странника.

— Ще се възползвам от пълномощията, дадени ми от моя господар, за да поискам гласуване — каза Ивет. — И мисля, че знам как ще гласуват трима от нас.

Ашър се приближи и застана до нас, до Жан-Клод.

— Те не са предатели, Ивет. Който твърди обратното, лъже.

— Лъжата е много интересно нещо. Не мислиш ли... Хари?

Тя вдигна ръка, сякаш да даде знак, и Хари, барманът, дойде и застана до нея. Не мислех, че тази вечер може да ме изненада още нещо, но явно грешах.

— Виждам, че с Хари се познавате — каза Ивет.

— Полицията те търси, Хари — рекох му аз.

— Знам — каза той.

Поне му беше трудно да ме гледа в очите. Не че това бе голяма утеха за мен, но все беше нещо.

— Знаех, че Хари ви е симпатизант — обади се Жан-Клод, — но той всъщност е един от вашите.

— *Oui.*

— Какво означава това, Ивет? — попита Странника.

— Хари издаде информация на онези ужасни фанатици, за да могат да убият чудовищата.

— Защо? — попита пак Странника.

— И на мен ми е любопитно — рекох аз.

— Моят господар, както и мнозина от старците, се бои от промените. Легализацията ни се превърна в най-голямата заплаха за нас. Той се бои от нея. Иска да я преустанови.

— Като покойния Оливър — казах аз.

— Именно.

— Но убийствата на вампири няма да я преустановят — рекох. — Напротив, така ще бъдат дадени допълнителни козове на провампирското лоби.

— Но сега — поде Ивет — ние ще отмъстим. Нашата мъст ще бъде толкова кървава и ужасна, че всички ще се обърнат против нас.

— Няма да се осмелиш — каза Странника.

— Падма ми предостави решението. Господарят на града е слаб, връзката му с неговите слуги е още по-слаба. Може много лесно да бъде убит, ако някой му обяви дуел.

— Ти би могла да извикаш на дуел Жан-Клод — заговори Странника, — но никога няма да станеш Господар на града, Ивет. Никога няма да ти стигнат силите да станеш господар на вампирите. Единствено силата на твоя господар те задържа над нивото ти.

— Вярно е, че никога няма да стана господар. Но тук има господар, който мрази Жан-Клод и неговите слуги. Ашър. — Тя изрече името му така, сякаш това е било планирано предварително.

Ашър я погледна, но изглеждаше някак удивен. Каквото и да беше планирала тя, той не знаеше за него. Ашър отпусна очи към Жан-Клод.

— Искаш да го убия, докато е твърде слаб и не може да се бие?

— Да — отвърна тя.

— Не — рече Ашър. — Не искам мястото на Жан-Клод, не и по този начин. Едно е да го победи в честен двубой, а така е съвсем друго, подобно е на... предателство.

— Мислех, че го презираш — каза Ивет.

— Така е, презирам го, но честта значи нещо за мен.

— Намекваш, че за мен не значи нищо ли? — сви рамене тя. — Прав си. Ако можех да стана господар на този град, бих направила това. Но за съжаление дори още хиляда години да живея, няма да стана господар. А теб те спира не честта, а тя — Ивет ме посочи с пръст. — Ти сигурно прилагаш някаква магия, която аз не мога да видя, Анита. Омагьосваш всеки вампир и всеки върколак, които се приближат до теб.

— Е, ти дълго беше до мен, но като че ли не се хвана на въдицата ми — шеговито отбелязах аз.

— Моите вкусове са към неща, още по-екзотични дори от теб, възкресителко на мъртъвци.

— Ако Ашър не стане Господар на този град, тогава ти няма да можеш да управляваш градските вампири — рече Странника. — Няма да можеш да ги караш да вършат злодеяния на хората.

— Не разчитах само на омразата у Ашър, за да задвижа нашите планове. Би ми било от полза да имам власт над вампирите в града, но не е задължително. Сечта вече е започнала — каза Ивет.

Всички мълчахме и я гледахме, всички се питахме едно и също. Аз го изрекох:

— Какво е започнало?

— Кажи им, Уорик — рече тя.

Той поклати глава.

— Добре, аз ще им кажа — въздъхна тя. — Някога, преди да го открия, Уорик е бил свят воин. Той е можел да възпламенява в ръцете си Божия огън, нали Уорик?

Той не ни погледна. Така си и стоеше — грамадна фигура в блестящи бели одежди, с наведена глава, като момченце, което са хванали да бяга от часовете в училище.

— Ти запали пожарите тук, в Ню Орлиънс, в Сан Франциско. Защо в Бостън нямаше пожари? — попитах аз.

— Вече ти казах, че започнах да се чувствам толкова по-силен, колкото по-дълго бях далече от нашия общ господар. В Бостън бях още слаб. Едва в Ню Орлиънс почувствах, че Божията милост се връща при мен, за първи път след почти хиляда години. Бях опиянен от нея. Изпитвах дълбок срам, задето бях изгорил една сграда. Не исках, но беше чудо, истинско чудо.

— Аз го намерих да се занимава с това — поясни Ивет. — Казах му да стори същото и на други места, навсякъде, където отидехме. Казах му да убива хора, но дори с мъчение не можах да го принудя да върши това.

Той вдигна поглед.

— Бях сигурен, че никой няма да пострада.

— Ти си пирокинетик — казах аз.

Той се намръщи.

— Аз получих дар от Господ. Това беше първият знак, че благоволенieto му към мен се връща. Струва ми се, че по-рано се страхувах от Светия огън. Боях се, че той ще ме унищожи. Но сега не се страхувам от собствената си гибел. Тя иска да използвам дара

Божий, за да върша злодеяния. Поиска да изгоря тази вечер вашия стадион заедно с всички хора там.

— Какво си направил, Уорик? — попитах аз.

— Нищо — прошепна той.

Ивет го чу и ненадейно се оказа близо до нас. Белите й поли се размятаха. Хвана го за брадичката и го обърна с лице към себе си.

— Целият смисъл на подпалването на други сгради беше в това да се оставят следи, водещи към днешната кулминация, към малкото жертвоприношение тази вечер, към огненото жертвоприношение за нашия господар. Ти подпали стадиона, както бяхме планирали.

Той поклати глава, сините му очи бяха широко отворени, ала не от страх.

Тя го удари толкова силно, че на бузата му остана червен отпечатък от дланта й.

— Ах ти, свят мерзавецо! И двамата се подчиняваме на един и същ господар. Жив ще се скапеш, така да знаеш.

Уорик стоеше прав като свещ. Виждаше се, че очаква да започне мъчението. В белите си одежди приличаше досущ на свят воин. Лицето му беше умиротворено, приятно за гледане.

Силата на Ивет се устреми напред и леко ме блъсна. Но Уорик стоеше на предишното си място, недокоснат и чист. Нищо не се беше случило. Ивет се обърна към нас.

— Кой му помага? Кой го защитава от мен?

Разбрах какво се случва.

— Никой не му помага, Ивет. Той е вампирски господар и ти вече не можеш да му навредиш.

— Какви ги приказваш? Той е мой. И мога да правя с него каквото поискам. Винаги е бил мой.

— Вече не е — рекох.

Уорик се усмихна, на лицето му се изписа блаженство.

— Господ ме освободи от теб, Ивет. Той най-накрая ми прости за моето падение. Въжделението по бялата ти плът ме водеше към ада. Сега съм свободен от теб.

— Не! — извика тя. — Не!

— Изглежда, нашият събрат, член на Съвета, е ограничавал способностите на Уорик — рече Странника. — Точно така, както е давал сила на теб, Ивет, я е отнемал от него.

— Не може да бъде! — каза тя. — Ние ще превърнем този град в пепелище и ще поемем цялата отговорност. Ще покажем на всички, че сме чудовища.

— Не, Ивет — рече Уорик, — нищо няма да им покажем.

— Ти не си ми нужен за това — каза тя, — и сама мога да бъда чудовище. Сигурна съм, че ще се намери репортер, когото да използвам. Ще се разложи пред камерите, направо върху него. Няма да подведа нашия господар. Ще бъда чудовището, което той иска да бъде, което съм — тя протегна ръка към Хари. — Да вървим, да намерим жертви на най-оживените места, където те ще бъдат най-много.

— Не можем да допуснем това — каза Странника.

— Да — потвърди Падма и стана с помощта на Гидиън и Томас. — Не можем да го допуснем.

— Да — каза Уорик, — не можем да й позволим да съблазни другиго. Стига вече.

— Не, не стига. Никога не стига. Аз ще намеря с кого да те сменя, Уорик. Ще създам друг като теб и той ще ми служи вечно.

Уорик бавно поклати глава.

— Не мога да ти позволя да откраднеш душата на друг човек. Няма да допусна още един нещастник да попадне в ада на твоите обятия.

— Мислех, че се боиш от ада — каза Ивет. — Векове наред си изпитвал боязън, че ще се печеш на адския огън като наказание за своите престъпления — тя повиши глас. — Векове наред слушах твоя хленч по изгубената ти чистота, по загубата на Божията милост и за наказанията, които те очакват.

— Вече не се боя от наказанията, Ивет.

— Защото смяташ, че ти е простено — каза тя.

Той поклати глава.

— Само Бог знае дали настина ми е простено, но ако ме очаква наказание, значи го заслужавам. Както и всички ние. Не мога да ти позволя да обсебиш друга грешна душа на мое място.

Тя се приближи към него и прокара пръсти по бялата му туника. Изгубих я от поглед зад широкия му гръб и когато го заобиколи и се показа пак, тя бе започнала да се разлага. Плъзгаше гниещи ръце по бялата дреха, оставяйки черно-зелени слизести следи, като от плужеци. Тя се разкикоти с покрити с язви уста.

— Какво е това? — попита шепнешком Ричард.

— Самата тя — отвърнах аз.

— Ти ще се върнеш с мен във Франция. Ще продължиш да ми служиш, дори сега да си господар. Ако някой може да принесе такава жертва, това си ти, Уорик.

— Не, не — каза той. — Ако наистина бях силен и достоен за Божията милост, бих се върнал с теб. Но не съм такъв.

Тя го обвини с гниеци ръце през талията и му се усмихна. Тялото ѝ се разкапваше, тъмна течност се стичаше по бялата ѝ рокля. Гъстата ѝ руса коса съхнаше пред очите ни и се превръщаше в чуплива слама.

— Тогава ме целуни, Уорик, за последен път. Докато съмне, трябва да съм ти намерила заместник.

Той я обхвана с ръце, скрити в дългите бели ръкави, и я притисна към себе си.

— Не, Ивет, не — сведе поглед към нея и на лицето му се мярна нещо много подобно на нежност. — Прости ми — рече тихо и изпъна ръце пред себе си.

От дланите му внезапно лумна син огън със странно блед цвят, по-светъл дори от пламъка на горящ газ.

Ивет обърна към огъня своето почти разложило се лице.

— О, ти няма да посмееш — каза тя.

Уорик склучи ръцете си около нея. Първо пламна роклята ѝ. Тя изпищя.

— Не бъди глупак, Уорик! Пусни ме!

Но той не я пусна и когато огънят обхвана плътта ѝ, тя се възпламени, сякаш беше залята с бензин. Гореше с яркосин пламък, крещеше и се съпротивляваше, но той крепко я притискаше към гърдите си. Тя дори не можеше да удря с ръце по пламъците.

Огънят обгърна Уорик със син ореол, но той не пламна. Стоеше жълто-бял сред синия огън, като изображение на светец на икона. Наподобяваше нещо свято, чудесно и в същото време ужасно. Стоеше и сияеше, а Ивет започна да почернява и да се разпада в ръцете му. Той ни се усмихна.

— Господ не ме е изоставил. Само моят страх ме е държал в робство при нея през всичките тези години.

Ивет се гърчеше в ръцете му, все още се мъчеше да се изскубне, но той я държеше здраво. Той падна на колене и наклони глава, а тя

гореше, плътта ѝ падаше на черни люспи от костите ѝ, но тя все още крещеше. Залата се напълни със смрад от изгоряла коса и препечено месо, но почти нямаше дим, само зноят се усилваше. Всички присъстващи се дръпнаха от тях. Накрая, за всеобщо облекчение, Ивет спря да се движи и да крещи.

Мисля, че докато тя виеше, гърчеше се и гореше, Уорик се молеше. Сините езици на пламъците вече достигаха почти до тавана. Те внезапно промениха цвета си, станаха жълто-оранжеви, като обикновения огън.

Спомних си разказа на Маккинън за подпалвача, който изгорял, когато огънят променил цвета си.

— Уорик! — извиках аз. — Уорик! Пусни я. Ще изгориш с нея.

Гласът му се чу за последен път:

— Аз не се боя от обятията на Господа. Господ иска жертви, но е милостив.

Уорик замлъкна окончателно. Огънят взе да го поглъща, но той не издаде и едно стенание. И в тази тишина дочухме друг глас — един висок писък, тих и безсловесен, безжалостен, безнадежден. Ивет все още бе жива.

Накрая някой се опомни и попита дали тук някъде няма пожарогасител. Джейсън отговори:

— Не, няма.

Разменихме си погледи и аз разбрах, че той много добре знае къде е пожарогасителят. И Жан-Клод, когото държах за ръка, също знаеше. По дяволите, и аз знаех. Никой от нас не се втурна да го вземе. Оставихме я да изгори. Оставихме ги да изгорят и двамата. Ако можех, бих спасила Уорик, но Ивет... нека да гори, милата.

Съветът си замина. Двама от членовете ни дадоха дума, че повече няма да ни безпокоят. Не съм сигурна дали им повярвах, но какво по-добро можеха да ни предложат? Ричард и аз редовно се срещаме с Жан-Клод и се учим да управляваме знаците. Все още не мога да контролирам мунина, но работя по това и Ричард ми помага. Стараем се да не се държим зле един с друг. Той замина извън щата до края на лятото, за да довърши дисертацията си по свръхестествена биология. Трудно е да се работи по знаците от такова голямо разстояние.

Той се е обърнал към тамошната глутница в търсене на възможни кандидатки за лупа. Не знам какво да мисля по този повод. Дори не съм сигурна, че Ричард ще ми липсва. По-скоро ще ми липсва не той, а глутницата, ликоите. Винаги можеш да си намериш друг приятел, но семейството, особено толкова странно, е рядък дар. Всички леопардлаци се присъединиха към мен, дори Елизабет. Каква изненада!

Те ме наричат своя Намир-Ра, кралица на леопардите. Аз и Тарзан, а, представяте ли си?

Предадох Фернандо и Лив на Силви. Ако все пак нещо остана от тях, то е само за спомен.

Натаниел поиска да се пренесе при мен. Аз плащам наема за квартирата му. Той е просто изгубен, ако няма кой да внася ред в живота му. Зейн, който се възстанови от огнестрелните си рани, казва, че Натаниел се нуждае от господар или господарка, че той е нещо като „домашен любимец“, тоест някой, който е на по-долно стъпало и от роба и който не може да бъде самостоятелен. Никога не бях чувала за такова нещо, но като че ли е вярно, поне в случая с Натаниел. Не, не знам какво смятам да правя с него.

Стивън се среща с Вивиан. Честно казано, бях започнала да подозирам, че Стивън си пада по момчета. Това иде да покаже колко съм наясно с нещата.

Ашър остана в Сейнт Луис. Тук, колкото и да е странно, той е сред приятели. Двамата с Жан-Клод си спомнят събития, за които аз само съм чела в историческите романи или съм гледала на кино. Предложих на Ашър да потърси пластичен хирург. Той ми отговори, че изгарянията са нелечими, защото са нанесени с осветен предмет. Казах му, че не пречи да се консултира със специалист. Когато той свикна с шокиращата мисъл, че модерната технология е в състояние да направи онова, на което не е способно чудесното му тяло, той се допита до лекарите. Те хранят надежда.

Жан-Клод и аз обновихме ваната в новия ми дом. Навсякъде бели свещи, чийто пламък се отразява от мократа му гола гръд, листенцата на две дузини червени рози се носят по водната повърхност — това намерих, когато веднъж се върнах вкъщи в три часа след полунощ. Забавлявахме се до зори, после го пъхнах в постелята си. И останах с него, докато топлината не напусна тялото му, а пък аз повече не издържах.

Ричард е прав. Не мога да се отдам напълно на Жан-Клод. Не мога да му позволя да пие кръвта ми. Не мога да деля истински леглото си с него. Колкото и да е прекрасен, той все пак е ходещ труп. Постоянно се старая да си затварям очите за всичко, което ми припомня този факт, например пиенето на кръв или ниската температура на тялото. Жан-Клод определено има ключ за моето либидо, но за сърцето ми... Може ли един ходещ мъртвец да има ключ за сърцето ми? Не. Да. Може би. Откъде да знам, по дяволите?

Издание:

Лоръл К. Хамилтън. Огнено жертвоприношение

ИК „Колибри“, София, 2010

Редактор: Невена Кръстева

Коректор: Донка Дончева

ISBN: 978-954-529-773-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.